

Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu,

ÎN LUMINA SFINȚILOR PĂRINȚI
-
PUNCTELE ESENȚIALE

A. Cuprins	3
B. Introducere	5
C. Pictura eretică	6
1. Basilica San Pietro	6
2. Eretici pictați ca Sfinți	20
a) Francisc de Assisi	20
b) Ulfilas arianul	24
D. Pictura antihristică	30
1. Imberb	33
a) Hipnotizator mios, androgin	33
b) Hipnotizator dur	33
c) Hristosul mincinos bărbierit	34
d) Mutilarea Filocaliei	35
2. Cu barbă mică și ochi albaștri	37
3. Cu barbă mare și ochi albaștri	38
4. Mustăcios	44
5. Cu pantaloni scurți	50
4. Drăgănescu – așezământ închinat „sfintei familii”	54
5. Testamentul Părintelui Arsenie Boca: EGOISMUL AUTOLATRU	60
E. Pictura păgână	65
1. Mărturia unui contemporan	66
2. Aum	66
3. Trishula lui shiva / Tridentul lui poseidon / Furca dracilor	70
4. Atac păgân asupra Persoanei. Despre „limbi ca de foc”	76
5. Atac păgân asupra lui Hristos: Androginia - Yin și Yang	83
6. Despre reîncarnare	99
E. GROZĂVII NEASEMĂNATE	112
1. ANTIHRIST	112
a) Smulgerea de pe cruce, mai rău ca în catolicism	115
b) Pironirea în încheieturi	131
c) O fantomă, în loc de Hristos	141
d) Adevărata Icoană a lui Hristos	169
2. Madone anti Maica Domnului	175
a) Madona Zamfira	175
b) Madona desen animat japonez	182
c) Madona neagră	183
d) Madona despletită, dar cu basma, ca la Medjugorje, Lourdes, Fatima	188
E) MADONA CU OCHI ALBAȘTRI	199
F) MADONA CE ATACĂ PURUREA FECIORIA MAICII DOMNULUI	203
G) ÎN LOC DE BUNA VESTIRE O GROZĂVIE CU MADONE, FANTOME, STAFII ȘI DJINNI	204
3. „SATANA SE PREFACE ÎN ÎNGER AL LUMINII”	209
A) ÎNGERII DJINNI	210
B) ÎNGERII NAZIȘTI	212
4. Anti Sfinți	216
a) Pseudo Moise încornorat	216
B) ANTI SFINȚI MUSTĂCIOȘI	218
(1) Pseudo Gheorghe	218
(2) Pseudo Nicolae Oprea – ca un demon hipnotizator	218
C) ANTI SFINȚI CU PANTALONII SCURȚI ȘI MINIJUPĂ	220
1. Pseudo Nestorie wrestler	220
2. Pseudo Îngeri cu minijupă	221
D) PSEUDO NICOLAE	221
(1) Al Mirelor Lichiei, spadasin	221
(2) Cabasila pictat ca episcop – încă o dovadă că vedeniile l-au mințit	223
E) PSEUDO ȘTEFAN	225
(1) arhidiaconul, plecat în promenadă	225
(2) cel Nou	225

F) PSEUDO TOȚI SFINȚII	230
5. Imagini caricaturale generalizate	233
a) Capete pătrate și urâte	233
B) IMAGINI PREADESFRÂNATE ȘI SODOMITENE DUPĂ CAPELA SIXTINĂ	234
C) REALISM SOCIALIST	240
F. Erminia eretică despre Sfintele Icoane	251
1. Le picta după vedenii	251
2. Se picta pe sine, în locul Mântuitorului și Sfinților	258
3. Picta anti Ortodox lovind în esență (Asemănarea) și în mesajul teologic	260
G. Ce recomandă Sfânta Biserică Ortodoxă pentru așezământul de la Drăgănescu	261

Moto: 65. Mișcările de la arătare sunt semnele celor dinlăuntru, precum roadele produse sunt semnele unor pomi necunoscuți. 66. Cuvintele și faptele vădesc pe fățarnic și scot la arătare pe proorocul mincinos ascuns.¹

Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.²

Un studiu complex despre acest fenomen numit înșelare în context contemporan, având pe Părintele Arsenie Boca (ca produs perfect reprezentativ, reprezentant oficial și foarte puternic în manifestări, ajungând la subtilități și adâncimi de amăgire nemaîntâlnite până acum în toată istoria recentă a bisericii), se poate găsi aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

El a fost făcut de un grup de clerici și mireni, iconari și teologi, monahi și preoți, din țară și de peste hotare (chiar și de la Sfântul Munte), cu blagoslovenie arhierescă, din râvnă pentru adevăr și discernământ. S-a făcut în timp îndelungat, prin cercetarea amănunțită a mărturiilor ucenicilor, scrierilor și picturilor Părintelui Arsenie Boca, și a manifestărilor contemporane în jurul sfinției sale, dorindu-se a se evita superficialitatea în tratarea unui fenomen atât de complex și delicat, fierbinte pentru mințile Ortodocșilor Români de azi.

La el vom face referire în cuvintele de mai jos.

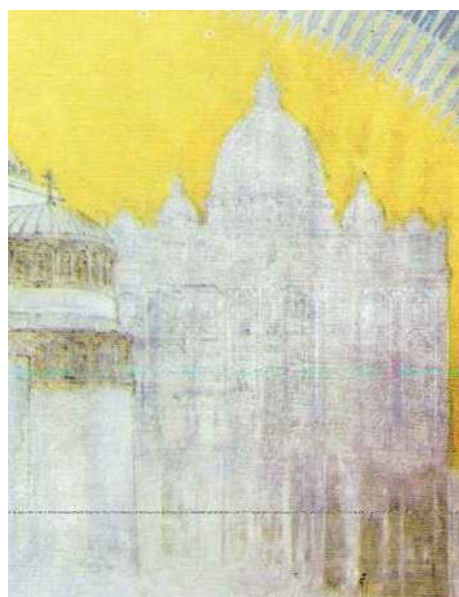
---

¹ [Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Volumul IV, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, joi, 1 octombrie 2015, ⁴2005, p. 24.

Citatele vor fi redată fără ghilimele, cu *caractere cursive*, accentuările noastre cu **caractere aldine, îngroșate**. Când editorul original, de unde preluăm textul, are și el accentuările lui, se redau tot cu **caractere aldine, îngroșate**, iar evidențierile noastre (peste ale lui) se marchează prin caractere subliniate.

² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

(ariană, latină, ecumenistă) sau surse de imitație apusene

1. BASILICA SAN PIETRO

În secolul al XV-lea clădirea era în stare de ruină. [Papa Iuliu al II-lea](#) a hotărât construirea unei noi bazeilici de mari dimensiuni. Construirea edificiului actual, începută la [18 aprilie 1506](#), se sfârșește în anul [1612](#) în timpul [papei Paul al V-lea](#). Bazilica a fost sfințită la [18 noiembrie 1626](#) de către [papa Urban al VIII-lea](#).

Numeroși arhitecți și artiști de prestigiu au contribuit la realizarea acestei opere: arhitectul [Bramante](#) inițiază primele lucrări, Michelangelo execută proiectul cupolei, [Rafael Sanzio](#) modifică planul original dintr-o cruce grecească într-una latină, [Carlo Maderno](#) completează fațada, [Bernini](#) desenează planul pieței cu faimoasele colonade.

§Arhitectura[[modificare](#) / [modificare sursă](#)]

§Fațada[[modificare](#) / [modificare sursă](#)]

Fațada în stil [baroc](#) este dominată de statuile Mântuitorului, a sfântului Ioan Botezătorul și a 11 apostoli (cea a sfântului Petru se găsește în interior). În mijloc se află loggia binecuvântării papilor, de unde este împărțită binecuvântarea festivă "urbi et orbi". Deasupra intrării principale se poate admira mozaicul "Navicella" de [Giotto](#). Poarta centrală de bronz este o operă a lui [Filarete](#), care a fost concepută în [1445](#) pentru vechia bazilică. Poarta din dreapta se deschide numai cu ocazia "anilor sfinți".

[...]

În mijloc, sub cupolă, se află altarul principal al papilor, dominat de un baldachin înalt de 29 metri, realizat în bronz de Bernini. În absidă se găsește Scaunul episcopal al Sfântului Petru, susținut de statuile a patru sfinți învățători ai Bisericii: [Sf. Ambrozie](#), [Sf. Augustin](#), [Sf. Atanasie](#) și [Sf. Ioan Gură de Aur](#).

Din apropierea coloanelor de susținere a cupolei se coboară în grota Vaticanului, care reprezintă cripta bazei, unde sunt resturile clădirii inițiale și ale unui vechi cimitir, unde ar fi fost mormântul Apostolului Petru. Aici se găsesc numeroase morminte ale unor papi, cardinali și prinți laici.

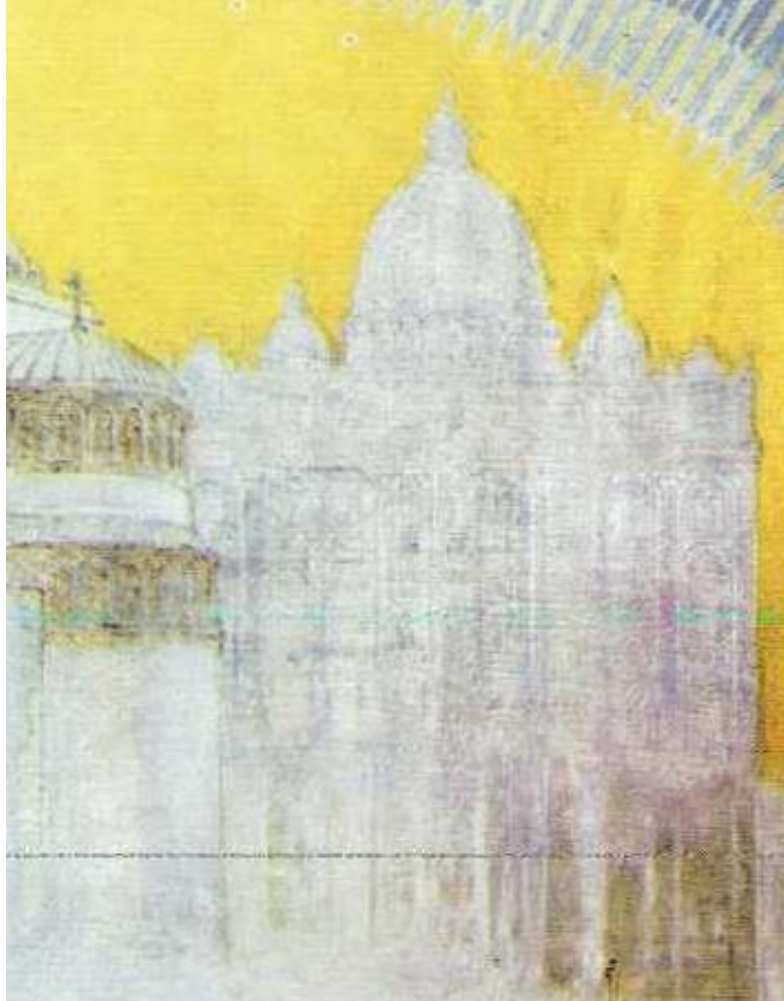
Din punct de vedere artistic, bazilica "Sfântul Petru" reprezintă triumful [barocului roman](#), într-un moment al istoriei europene, în care [Biserica Catolică](#) căuta să se impună ca prestigiu față de creșterea puterii statelor naționale, [Franta](#) și [Spania](#).

§Importanță religioasă[\[modificare / modificare sursă\]](#)

Bazilica "Sfântul Petru" este sediul principalelor manifestări ale cultului catolic și are o funcție solemnă cu ocazia celebrării sărbătorilor "Nașterii Domnului", "Paștelui", ritualilor din [Săptămâna Mare](#), proclamării noilor papi și funeraliilor celor defuncți.

În nava laterală dreaptă au avut loc în anul 1870 ședințele [Conciliului Vatican I.](#)"

Cum explică Părintele Arsenie Boca, adică tocmai autorul tabloului de mai sus (de la biserica Drăgănescu), și ucenicii sfinției sale, pictarea clădirii celei mai reprezentative pentru catolicism, ca fiind Biserica în afara Căreia nu este mântuire („Extra Ecclesiam nulla salus”) Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească?

*„Trinitatea este un număr sacru, divin, un număr care simplifică, plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, **ecumenismul și societatea perfectă**, în care nu este opoziție între personalități, **între ipoteze și ființa unică**.*

*Misterul creștinismului este misterul unității, **în dualitate găsim și soluția în Unitate - Trinitate**. Iată de ce creștinismul are ca bază dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma Trinitară.”³*

*Trinitatea e un număr sacru, divin, un număr care semnifică plenitudinea, victoria asupra luptei și diviziunii, **ecumenismul și societatea perfectă**, în care nu e opoziție între personalități, între ipostaze și ființa unică. Misterul creștinismului este misterul unității în dualitate, găsim și soluția în Unitatea-Trinitate. Iată de ce creștinismul are ca bază **dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului și dogma trinitară**.*⁴

Lăsând la o parte celelalte erezii și inexactități (nu este vorba de ipoteze ci ipostaze, nu poate fi vorba de dualitate în Sfânta Treime, Dumnezeu nostru Cel Simplu și mai presus de toată simplitatea, iar dogma hristologică a naturii teandrice a Fiului este chiar monofizismul – deci o minciună dată anatema de sinodul al 4-lea ecumenic, iar nu o realitate descoperită de Sfântul Duh prin dogmele Ortodoxe), în legătură cu subiectul ecumenismului avem un șoc:

După Părintele Arsenie Boca modelul ecumenismului este tocmai... Sfânta Treime!!! Devine astfel, de departe, cel mai mare atlet al ecumenismului de la noi din țară. Desigur că textul este citat de sfinția sa din ereticul Nikolai Alexandrovici Berdiaev (propovăduitor al „mișcării harismatice” și a „noii ere a Sfântului Duh”), dar nu este combătut, ci prezentat ca pozitiv, deci fiind în comuniune de gândire cu acest eretic și acceptat de Părintele Arsenie Boca (care ne arată iar, că unele din rătăcirile sfinției sale provin nu numai din vedeniile demonice, ci și din lecturile păgubitoare de suflet pe care le-a făcut dineretici, mai înainte de a se lămuri și întări în Dreapta Credință, având mai degrabă o formare new-age, decât Ortodoxă).

Dar să ne apropiem mai mult de înțelegerea gândirii concrete a Părintelui Arsenie Boca, în legătură cu ecumenismul, citind ce propovăduia sfinția sa despre cei ce aparțin catolicismului:

„Catolici

- Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*

- Eu eram catolică, dar Părintele Arsenie avea un chip, o înfățișare, ceva aparte de lume și mi-a intrat la inimă [iață drogul arsenismului – n.n.]. Nu pot sta fără fotografia lui [iață dependența – n.n.]. Nu m-am spovedit la Părintele Arsenie, nu i-am cerut ajutorul niciodată, dar odată am vrut să fac un lucru rău și el m-a oprit. Când spunea predica părea că îmi spune numai mie. Ziceam: “Doamne, oare știe ce am eu în gând să fac?! Am venit acasă plângând. Aveam de gând să fac o prostie, dar n-am mai făcut-o. Mă tot întrebam cine i-a spus și de unde știa ce am eu în gând să fac? (Murar Maria, 77 ani, Arpașu de Sus)”⁵*

De ce nu i-o fi spus oare... să se facă Ortodoxă. Orice prostie ar fi vrut să facă era mai mică decât viețuirea în afara Sfintei Biserici Ortodoxe. Observăm că stilul fantastic de sugestie funcționează și la ucenicii din catolicism, așadar nu este Ortodox (fiind o lucrare demonică și un simptom al lucrării lăuntrice rătăcite, iar nu lucrarea plină de trezvie a harului).

Dar poate că cele de mai sus sunt impresii eronate și amintiri deformate ale ucenicilor mai simpli.

³ Pr. Ioan GÎNSCĂ, Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din sec. XX – O sinteza a gândirii Părintelui Arsenie în 800 de capete, Ed. Teognost, Cluj-Napoca, 2002, p. 68.

⁴ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 50.

⁵ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

Să vedem ce zic ucenicii autorizați (favoriții cărora Maica Zamfira le-a încredințat propaganda operei Părintelui Arsenie Boca):

„Jos în centrul picturii se vede parțial globul pământesc, crăpat, pustiu și înroșit de sânge, pe care scrie: „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23) și pe care domnește în picioare Cain ucigașul, cu coif pe cap, gol, având numai învelitoare la mijloc și ținând în dreapta sa o sabie, pe care Părintele Arsenie a scris: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. Împrejurul scutului din mâna stângă a lui Cain stă scrisă: „Legea ispășirii: Cine ia pe altul rob, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26,52). Cain este urmat îndeaproape dinspre orizontul pământului, de un corp de armată modernă înzestrată cu căști și mitraliere. Crușii soldați sunt conduși de un civil care-i cheamă la asalt cu mâna dreaptă în vânt. **Armele acestora se îndreaptă după sabia lui Cain, pe pământ, înspre Biserica lui Hristos înveșmântată în alb: Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol și Bazilica Sfântul Petru din Roma, unite în nimb auriu, luminos și plin de raze ale Duhului Sfânt, aflate sub piciorul Crucii Domnului**, răstignit cu mana desprinsă din cui. Biserica-Templu și Mireasă a lui Hristos stă între cer și pământ, atingând orizontul pământesc din dreapta, dar existând dincolo de acesta, într-un fond albastru, pe o Stâncă din văzduh pe care scrie: „Pe această piatră (a dumnezeirii) voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea” (Matei 16,18). [dar cum poate fi bazilica Sfântul Petru din Roma... Biserica lui Hristos? – n.n.] **Deasupra nimbului sfintei Bisericii, Părintele Arsenie ne reamintește cuvintele celebre ale sfântului Ciprian al Cartaginei, din lucrarea „De unitate Ecclesiae”:** „Extra Ecclesiam nulla salus”, adică: „în afară de Biserică [și Părintele Arsenie Boca adaugă prin pictură o idee eretică, ce nu o avea Sfântul sfințit mucenic Ciprian: „în afară de biserica Romano-Catolică” – n.n.] **nu există mântuire”**. **Sub Crucea Domnului Hristos, mărturisim articolul din Crez privitor la sfânta Biserică:** „Cred într-o una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Biserica lui Hristos înaintază înspre sfântul Altar sau Eshaton, fiind umbrată, străjuită, apărată și călăuzită de Crucea Mântuitorului. Armele antihristice și apocaliptice îndreptate spre Biserica creștină, concentrează și cuprind într-însele toate persecuțiile și prigonirile din istoria creștinismului, care au menținut și mențin însângerația coasta Trupului ecclesial al lui Hristos, răstignit pe Crucea veacurilor.

Învăluite de mâna Părintelui Arsenie în același nimb și aură într-o „perihoreză” ecumenică vizionară, ortodoxia și catolicismul, reprezentate simbolic de către cele două catedrale emblematice - Sfânta Sofia din Constantinopol și Sfântul Petru din Roma - vor ajunge într-un târziu din nou la „unirea ipostatică” a primului mileniu creștin, conform iconografiei bisericii de la Drăgănescu.” [ce nimb, ce aură, ce perihoreză, ce unire ipostatică (acest termen folosit în context greșit sugerează că s-ar putea topi într-o Persoană mai multe persoane, sau dacă ar fi o vorbire metaforică, după cum sugerează ghilimelele, ținta răsăritului și apusului este să refacă o unire atât de mare, cum sunt unite fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire și fără despărțire cele două firi omenească și Dumnezeiască în Persoana Domnului nostru Iisus Hristos, căci aceasta înseamnă unirea ipostatică. Dar și folosirea metaforică este greșită, deoarece și răsăritul și apusul sunt de aceeași fire, omenească, dar compuse din ipostase diferite), poate fi între Adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între Biserica Ortodoxă și adunarea celor ce au ca înlocuitor de dumnezeu pe papă? 2Co 6:14 Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul? 15 Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Nimbul și aura (de unde această echivalare? Aura este un termen hindus, ce vrea să sugereze panteismul, că noi am fi dumnezei prin fire, cu o lumină interioară ce aparține făpturii care se luminează prin strădaniile proprii spre posedare și prin procesul chinuitor, magic și automat al reîncarnărilor. Aura este diametral opusă nimbului, este un anti nimb, fiindcă nimbul simbolizează lumina necreată a lui Dumnezeu dăruită dumnezeilor după har, sau celorbotezați care lucrează pocăința, cu multă libertate dar în împreună lucrare de iubire cu Sfântul Duh) nu sunt dedicate de Părintele Arsenie Boca viitorului sau trecutului, ci prezentului continuu în luptă cu puterea răului, după cum vom vedea din tâlcuirea personală a sfinției sale, de mai jos. După Preacuvioșia sa și adunarea de la Roma, care s-a rupt de Sfânta Biserică de atât de multă vreme, este o ramură activă și luptătoare a Ei.

Iar avem de a face cu folosirea nepotrivită, de prost gust, în chip snob, a cuvintelor sfinte ale dogmelor Ortodoxe, deși autorul, după cum le-a aranjat, vădește că nu le înțelege sensul lor, ci doar le folosește pentru a face ca erezia să sune după un șablon Ortodox și astfel să fim fermecați pentru a o primi, dacă ne lăsăm înșelați de aparențe.

Unirea oamenilor, la care toți creștinii tindem, trebuie să se facă după cum se unește Tatăl cu Fiul, iar aceasta nu este unirea ipostatică a firilor, ci unirea Persoanelor de aceeași fire prin voință, ca în Taina cea nepătrunsă a Sfintei Treimi. Și cei din catolicism și noi Ortodocșii avem aceeași fire, firea omenească, dar suntem mai multe persoane (ipostase) cu voințe nu numai diferite, datorită personalității fiecăruia, dar care doresc și lucruri diferite, unii plăcerea de sine și ceilalți plăcerea de Dumnezeu, de unde apare tulburarea și împotrivirea între noi. Cu toții suntem, însă, chemați să ne unim prin urmarea (cu râvnă echilibrată prin experiență, chibzuință și cunoașterea Sfinților Părinți) aceleiași voințe: cea Una, simplă și atotvindecătoare a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu se poate face decât prin credința cea adevărată în Hristos Adevărul, după cum S-a rugat chiar Mântuitorul în rugăciunea Sa de taină, arhierească care este și Testamentul Său duhovnicesc sau moștenirea noastră cea Sfântă: *Ioan 17:20 Dar nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, :21 Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Vedeți? Nu se roagă ca aceștia să fie una după cum El Însuși are unite în Sine firea omenească și cea Dumnezeiască, ca să fie vorba de unirea ipostatică. Dacă ar fi vrut aceasta ar fi spus: ca toți să fie una, după cum Eu sunt și Dumnezeu și om. Dacă cei din catolicism ar vrea, s-ar lepăda de erezii și s-ar converti la Ortodoxie, unindu-se prin dragoste și adevăr cu noi, dar atunci am avea parte de o unire între ipostase, nu una ipostatică. Iar aceasta nu ar fi ecumenismul, ci convertirea la ecumenicitate, sau la cele 7 sfinte sinoade ecumenice.*

Ecumenismul uniatic ar putea fi numit la figurat o *unire ipostatică*, în sensul că toți s-ar unii (vrând-nevrând) sub persoana papei, acesta preluând controlul acoliților săi prin robirea tiranică a voințelor personale, datorită conceptului de infailibilitate papală. Dar în Hristos nu este așa, după cum nu este nici în sobornicitate (taina Sfintei Treimi asemănată în Sfintele Sinoade), fiindcă unirea cu voința Lui se face de bună voie și prin întărirea în libertate a voinței noastre, care pe măsură ce se șterge (ca să strălucească în ea voința Mirelui), pe atât se întărește mai mult și își regăsește identitatea de dumnezeu după har. Deci este o *unire între ipostase*, ca într-o nuntă mistică și mai presus de toată cunoașterea, păstrându-se fiecare persoană și fiecare mod de a vrea, chiar dacă voința devine una (provenind de la Cel ce o dăruiește și fiind primită de la cel ce o împlinește, cu dor dorind-o și așa unindu-se Unul cu altul), după asemănarea cu Sfânta Treime la care deși voia și voința Tatălui este Aceeași cu a Fiului și cu a Sfântului Duh (prin fire și alegere), nu sunt nimicite Persoanele, fiindcă modul de a fi al Tatălui (prin faptul că este necauzat), se deosebește de al Fiului (Care este Născut) și de al Sfântului Duh (Care este Purces), dar sunt unite printr-o negrăită simplitate și unicitate a firii și voinței – n.n.]⁶

Dar, haideți de dragul Părintelui Arsenie Boca, să admitem că poate și ucenicii autorizați s-au înșelat, neînțelegând ce a vrut să spună Părintele Arsenie Boca prin pictură: *1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el?*

Ca să cunoaștem adevărul până la capăt, să vedem ce ne spune chiar Părintele Arsenie Boca:

Dar și atunci când pare a combate sectele și a descrie corabia unică a Bisericii, fără de care nu este mântuire, Părintele Arsenie Boca se arată tot eretic ecumenist, de tip uniatic și ramificat.

Din descrierea sfinției sale de mai jos vom vedea că mărturisirea că nu ne putem mântui decât printr-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică. Aceasta este chiar credința Ortodoxă, dar să vedem despre cine considera sfinția sa că făcea parte din Sfânta Biserică. Făcea o descriere a Sfintei Biserici distingând-o de secte prin niște caracteristici specifice. Dar aceste caracteristici aparțin și romano-, și greco- catolicismului.

Problema sfinției sale, era că și prin pictură, și prin scris, considera și propovăduia public că Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică nu este numai Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, ci că Ea este compusă din mai multe ramuri, una la apus (Roma, Vatican, San Pietro) și alta la răsărit (Constantinopol,

---

⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 164, 175-177.

Sfânta Sofia). Dar aceasta nu mai este credința Ortodoxă, ci chiar ecumenismul de tip „Teoria ramificațiilor”. Așadar, Părintele Arsenie Boca era ecumenist sadea, cu mască Ortodoxă, crezând și propovăduind teoria ramificațiilor, iar caracteristicile specifice Ortodoxiei le extindea și la cei din eresul numit romano-catolicism, dar mai ales la cei din uniaticism (de care este atât de legat prin tată - posibil și prin botez - dar mai ales prin învățătura și întreaga sa viață) considerând și sacramentele lor ca taine valabile și credința lor aproape fără de greșală.

Redăm acum textele Părintelui Arsenie Boca citate de Părintele Aldea, rugându-vă să nu vă pripiți entuziasmați de descrierea Bisericii, ce pare Ortodoxă, deoarece aceste texte se completează și cu pictura, și cu celelalte texte ale Părintelui Arsenie Boca, și cu mărturiile ucenicilor, în care observăm cu stupeoare că extinde descrierea de mai jos și la romano-catolicism. Textele care întregesc tabloul credinței reale ale Părintelui Arsenie Boca în ecumenism, le vom reda la o notă de mai jos.

NOE ȘI IISUS

Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaiile potopului, aceea e Biserica lui Hristos - Cel cu cruce - peste puhoaiile pierzării.

Deosebirea e că aceea a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra, pe când corabia Bisericii - corabia cu crucea pe catarg - are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învălmășiți de puhoai. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigașul, înecând pe oameni.

*Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși toți țin să trăiască, totuși nu toți vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipe mâinile ce li se-ntind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt brațele părintești: brațele celor șapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh, din amărâta viață la viața cerească. Aceștia, care nu vor să scape în corabia cârmuită de Iisus Hristos - Cel cu cruce - sunt fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului ca să se mântuiască. De aceea Dumnezeu îngăduie să vină asupra lor amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii și să cadă sub osândă toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea. Astfel, după trecere de vreme, îngăduind Dumnezeu, vrăjmașul mântuirii oamenilor s-a iscusit tot mai mult în rele: a scornit și el corăbii și cu ele dă târcoale peste apele potopului, ca să culeagă el pe cei ce-ntind mâinile să scape, dar scuipe Biserica. Pentru ei, pentru fiii pierzării, îngăduie Dumnezeu amăgirea nelegiuită a Satanei, care li s-a făcut până acum în peste 800 de hristoși mincinoși, care de fapt sunt diavoli. Căci până acum nelegiuitul a scornit peste 800 secte, lunturi sau biserici mincinoase, în care pe mulți îi ia de minte și-i duce cu el. **Înșelăciunea e ușor de prins: corăbierul vrăjmaș și hristoșii mincinoși nu au crucea pe catarg, iar înlăuntru nu au cele șapte Taine. Înșelăciunea e și mai vădită, întrucât oricare din hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Tatălui; dovadă că nu-și lasă ucenicii să zică "Tatăl nostru", deși scrie: "Așa să vă rugați". Prin urmare hristoșii mincinoși își scot ucenicii dintre fiii Tatălui și-i fac fiii pierzării. Aceștia sunt cei nesiguri în adevăr, dar siguri în înșelăciune. Apoi, oricare dintre hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Sfintei Fecioare, dovadă că-și învață ucenicii să zică rău de Maica Domnului; și în sfârșit să ne gândim la întrebarea Apostolului Pavel: "Oare s-a împărțit Hristos?"***

[Din descrierea Părintelui Arsenie Boca oricine poate înțelege că cel puțin romano-catolicismul, uniaticismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, consideră că au 7 Sfinte Sacramente (Taine) sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele, și ele spun *Tatăl nostru*, și ei vorbesc de bine pe Maica Domnului. – n.n.]

Cum ajunge cineva pradă înșelăciunii, se va lămuri la vreme. Aci, răspunzând celor ce se țin mai presus de Biserică și sfinți, e destul să le aducem aminte înșelăciunea în care au căzut iudeii, ucigașii dreptilor, primii călători la iad cu Scriptura în mână, întrebându-i: Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu?

DIN PĂCĂTOȘI, SFINȚI

Mântuirea e fapta milostivirii lui Dumnezeu, prin care ne scoate din păcat, dacă vrem și ostenim și noi. Dacă însă nu vrem, cu sila, nu ne mântuiește nimeni. Așa voiește Dumnezeu, ca darul mântuirii Sale să fie totdeauna și roadă cunoștinței, a voinței și a dragostei noastre.

Dar Dumnezeu e așa de milostiv, că tot El ne ajută și să vrem și să lucrăm. Calea mântuirii sau Cărarea, începe când omul vine - de cele mai multe ori abia viu din gâlceava cu moartea - și intră în Biserica văzută, cea adevărată, care e: "Una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică". Mântuitorul nostru a întemeiat și are numai o Biserică creștină, nu opt sute. Biserica aceasta, una, e sfântă pentru că Sfânt e întemeietorul și, ca atare, rămâne mereu sfântă, ba chiar sfințește pe păcătoși. Celelalte "biserici" - casele de adunare ale sectelor - nu sunt sfinte, pentru că sunt întemeiate de oameni robiți răzvrătirii și, ca atare, nici nu sfințesc pe nimeni. Biserica lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea

[Bun lucru, acum scoate arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul și... arse-nismul (care propovăduiește învățături date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, după cum vom vedea la finalul acestui studiu). Dar cum rămâne cu restul? – n.n.]

și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare.

[Ce cuvânt frumos! Am putea spune că acum, de abia, exclude în sfârșit romano-catolicismul și uniaticismul. Așa să fie oare? Din păcate, după cum vom vedea în alt text al sfinției sale, chiar dacă nu este de acord cu ideea că papa ar putea conduce Biserica, totuși romano-catolicismul (și implicit uniaticismul) îl vede ca o ramură, fără de care nu este deplină Sfânta Biserică. Fiindcă și romano-catolicismul se consideră că respectă cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, la care a mai adăugat însă încă 14, considerate și ele a fi pe temelia primelor 7. Chiar în textul de mai sus, Părintele Arsenie Boca cu multă grijă își exprimă credința eretică a ramificațiilor, pentru a fi cât mai mult disimulată. El spune: *Biserica lui Hristos e sobornicească, adică stă pe temelia celor șapte soboare a toată lumea* arătând prin aceasta că toate confesiunile care susțin că stau pe temelia celor șapte soboare a toată lumea fac parte din Biserica sobornicească și imediat adaugă *și, prin furtunile istoriei, e cârmuită nevăzut de Mântuitorul însuși, nu de vreun înlocuitor al Său, mai presus de soboare*. Arătând sfinția sa că nu este de acord că Biserica lui Hristos este condusă de papă, ci de Hristos Însuși, dar nici nu exclude romano-catolicismul a face parte din Sfânta Biserică. Dacă ar fi fost un cuvânt scris de un Ortodox, acesta ar fi adăugat pentru limpezime: *Cei ce cred că vreun înlocuitor conduce Biserica lui Hristos, sunt în afară de corabia mântuirii*. Ar putea fi un cuvânt neclar (Sfinții Părinți niciodată nu lasă ceva exprimat îndoielnic), dar să spunem că este încă o scăpare a Părintele Arsenie Boca care și așa se exprima întotdeauna duplicitar, îndoielnic, pentru a putea fi interpretat și așa, și așa, pentru a avea ca adepți și dintre ecumeniști, și dintre zeloți. Dar, din păcate, după cum vom vedea mai jos, chiar sfinția sa precizează și mărturisește credința sfinției sale în teoria ramificațiilor, și anume că romano-catolicismul este o ramură a Sfintei Biserici, fără de care Ea nu este deplină. Tot sfinția sa declară catolicismul o credință aproape fără de greșală:

Catolici

- *Cu privire la Biserica Ortodoxă și cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici și mănăstiri, că în vremurile din urmă se vor construi multe, dar nu se vor termina. (Sora Aurica Ținea, Sf. Mănăstire Sâmbăta)*

- *Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală”. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)⁷*

Din textul de mai sus, deducem că greșala lui (atenție, nu o numește erezie, cum este în realitate, care exclude de la apartenența Sfintei Biserici) ar fi înlocuirea lui Hristos de către papă. – n.n.]

Biserica, în care ne mântuim, e apostolească, adică își are slujitorii urmând, ca dar, prin punerea mâinilor, unii de la alții în șir neîntrerupt, suind până la Apostoli și prin ei până la Iisus Hristos. Toate celelalte "biserici" invite după aceea, prin chiar aceasta sunt alătura de cale, deci alătura de mântuire.

[Aici exclude pe protestanți, dar nu pe ceilalți, care declară și ei că au succesiune apostolică, desigur, noi știm cu toții că după Sfinții Părinți, prin ruperea prin erezie de Sfânta Biserică Ortodoxă au pierdut harul, și punerea mâinilor este doar un obicei omenesc, care nu poate transmite ceea ce nu mai are (harul), deci nu mai este o succesiune apostolică a harului, ci doar o succesiune a punerii mâinilor, un fel de hei-rup religios – n.n.]

⁷ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 92-93.

*Prin urmare, cei ce stăm sub semnul crucii, câtă vreme petrecem în cortul pământesc, urmăm calea mântuirii în obștea Bisericii văzute sau luptătoare. "Pe ea nu o înnegrește rugina rătății, produsă de împrejurările pământești. Ea rămâne nemicșorată și neștirbită, deoarece, cu toate că e arsă din vreme în vreme în cuptorul prigoanelor și încercată de furtunile neconținute ale ereziilor, ea nu suferă sub povara încercărilor nici o slăbire în învățătura sau viața, în credința sau rânduială ei. De aceea ea întărește prin har înțelegerea celor ce cugetă la ea cu evlavie. Ea cheamă pe de o parte pe necredincioși, dăruindu-le lumina cunoștinței adevărate; pe de alta păstorește cu iubire pe cei ce contemplă tainele ei, păzind nepătimaș și fără betesug ochiul înțelegerii lor. Iar pe cei ce-au pățimit vreo clătinare îi cheamă din nou și, prin cuvânt de îndemn, le reface înțelegerea bolnavă."*⁸ Iar după dezlegarea noastră din cele pământești, dacă am luptat lupta cea bună pe pământ, venim în obștea Bisericii biruitoare din ceruri, - desăvârșirea neavând hotar.

Biserica de pe pământ se numește luptătoare, pentru că aci, sub povățuirea ei, înșii din obște au de purtat o întreită luptă, care ține o viață întreagă: lupta cu ei înșiși, cu patimile contra firii, după trup și după duh; o luptă cu "lumea" indiferentă și necredincioasă; și lupta împotriva uneltirilor vicleanului. Preoția Bisericii urmărește ca nici unul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuși sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos.

[Frumos spus, dar de ce Părintele nostru drag, nu ai urmat acest exemplu, ci nu ai respectat preoția Bisericii și te-ai rupt de obște și din duhul dragostei lui Hristos? Ai răzlețit în părerea de sine și iată că lucrarea ta se continuă după moarte, din izolarea și neascultarea ta făcându-se o mare dezbinare la Prislop, o mare răzlețire a sărmanilor tăi adepți, pe temeiul nu a celor 7 Soboare a toată lumea, ci pe temeiul învățăturilor sfinției sale, date anatema de Ele – n.n.]

Iar Biserica din Ceruri se numește biruitoare, fiindcă e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului. Unii s-au învrednicit încă de aici să petreacă nevăzut cu sfinții, să fie cercetați de Maica Domnului și de Puteri cerești și chiar pe Domnul să-L vadă. E cunoscută întoarcerea lui Pavel pe drumul Damascului și răpirea lui în Rai.

[Să nu trecem dragilor cu vederea acest mic cuvânt, ce pare Ortodox. Când sfinția sa spune că Biserica din Ceruri biruitoare e alcătuită din obștea bunilor biruitori mucenici, a sfinților slujitori și cuvioși și a tuturor sfinților purtători și mărturisitori de Dumnezeu, unde sunt așteptați toți ucenicii Domnului care vor mai fi până la sfârșitul veacului . și dacă îi consideră pe Francisc de Assisi și pe Ulfila arianul Sfinți, pictându-i public (și chiar având un text despre Francisc de Assisi, în care îl numește Sfânt), ne arată prin aceasta colții credinței sfinției sale: și arienii și cei din romano-catolicism (latini, cum îi numesc Sfinții Părinți) se pot mântui, pot deveni Sfinți. Deci, fără îndoială, pentru sfinția sa Una, Sfântă, Sobornicească Biserică este formată și din arienii, și din latini, și din uniați. Dar aceasta nu este Ortodoxia, ci chiar credința strâmbă a ecumenismului de tip arsenist. – n.n.]

Calea mântuirii, prin urmare, ne desprinde de pământ spre Cer, ca pe unii ce știm că de la Dumnezeu am ieșit și iarăși la Dumnezeu ne-ntoarcem și lăsăm lumea.

*Fericit cine se-ntoarce...*⁹

Unde e Biserica ?

Zic unii: „Unde-s doi sau trei, adunați în numele Meu..."

Zic alții: „Încuie-te în camera ta și te roagă în ascuns..."

Și iarăși alții: „Biserică sunt eu «Templu al Duhului Sfânt»."

Iar alții zic: „Unde e Papa, acolo e Biserica".

Vechiul Testament - Sfânta Sfintelor cuprindea:

1) Tablele Legii; 2) Mana din pustie, și 3) Toiagul lui Aaron.

Noul Testament - Sfântul Altar:

⁸ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, Întrebarea 63 în Filocalia, Sibiu, 1948, ed. I, vol.3, p. 364.

⁹ [Ieromonah Arsenie BOCA], *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 2003, pp. 14-18.

1) *Sfânta Evanghelie*; 2) *Sfânta împărtășanie*, și 3) *Sfânta Cruce*. Unde sunt acestea acolo e Biserica. Acolo e și Pâinea Vieții de care voia să le vorbească mulțimilor, - dar n-a avut la cine.¹⁰

Un cuvânt neclar, ori nu mai există Biserica, fiindcă au fost ascunse cele din Vechiul Testament, ori din Biserică fac parte și cel puțin romano-catolicismul, uniaticismul, arianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, stilismul, turma lui Ilie, radiestezismul, ocultismul, rasputinismul și arsenismul, fac parte din Sfânta Biserică, deoarece și ele se folosesc de Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie, Pâinea Vieții sau își îndeamnă acoliții să se folosească de ele.

Dar Mântuitorul ca să ne ferească de vorbirea duplicitară a ecumeniștilor (din care, iată, fruntea lor este propusă la canonizare) ne spune foarte clar că a avut și are în continuare doar o turmă mică (a Ortodocșilor ce lucrează pocăința), și o va avea până la sfârșitul lumii, cărora să le vorbească despre Pâinea Vieții, să le-o și dea spre hrană în chip înțelegător, cu condiția de care ei înșiși au nevoie: să își schimbe mintea după adevărata Învățătură Creștină, care cuprinde fără abatere toate poruncile, dogmele, teologia și iconomia așa cum o le predă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit.

Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărțirea.

Mat 28:20 Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

Haideți să citim acum chiar tâlcuirea Părintelui Arsenie Boca la pictura de la Drăgănescu, în care ne lămurește deplin că era propovăduitor al uniaticismului și ecumenismului de tip ramificații.

„Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia:

«Pictorilor li se dau uneori, în istoria artelor, și teme abstracte, greu de transpus în plastică. Alteori și le iau singuri, cum e cazul de față, ca de pildă ilustrarea unui text ca acesta: „Pus-am înaintea voastră calea vieții și calea morții; spre care vă veți tinde mâna, pe aceea veți avea-o” - din înțelepciunea lui Sirah 15,17.

Ca să fie mai lămurit textul, i s-a adăugat o primă direcție (că poate avea mai multe), intercalându-se două sensuri, direcții, diametral opuse: „Biserica și lumea”. Cu această delimitare, textul devine posibil din punct de vedere plastic. Iar cum între aceste două realități a fost întotdeauna neînțelegere, conflict, chiar și război de exterminare

[Dumnezeu și sfinții Lui nu vor să extermină pe nimeni – n.n.], aceasta o explică linia de demarcare între două zone, una luminoasă și alta întunecoasă, arătând ca o linie de front negeometrică și asimetrică; ba mai mult chiar, pe două planuri ontologice cotangente. Biserica e în lume, dar lumea nu e în biserică - „lumea” pentru care nu s-a rugat Domnul Hristos. Aceasta e lumea patimilor, care nu e creația lui Dumnezeu, ci creația și stăpânirea îngerului rebel, Satana [după Sfinții Părinți satana nu a creat nimic, doar a distrus și a parazitat creația lui Dumnezeu, 1Io 5:19 Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău. Așadar lumea este creată de Dumnezeu, dar prin alegerea rea și din ispita satanei, s-a rupt de Dumnezeu, s-a îmbolnăvit și zace bolnavă sub stăpânirea celui rău. Noi nu suntem dualiști să credem că împreună cu Dumnezeu ar fi creator și diavolul, cum cred păgânii – n.n.],

după traducere „protivnicul” lui Dumnezeu, iar pe românește „Dușmanul” lui Dumnezeu și al omului. [...] De aceea au venit urmările fărădelegilor pe pământ, tot felul de pustiiri și cortegii de rele. „Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ” (înțelepciunea lui Solomon 5,23). Urmările și roșul pustiitorului Cain și a urmașilor lui, iar mai apoi a lui Iuda cu și mai mulți urmași împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor. Alături de această felie de pământ, înroșită de urmările fărădelegilor, se află o altă emisferă luminoasă, radiantă, reprezentând Biserica apostolică, cu primele ei două ramuri: răsăriteană Sfânta Sofia și apuseană Sfântul Petru din Roma. [aici, pe lângă erezia numită teoria ramificațiilor, ne întâlnim și cu o crasă ignoranță istorică. Sfânta Biserică, după cum mărturisim în Sfântul Crez este Una, deci nu este împărțită în două ramuri, după cum și Trupul lui Hristos este Unul. 1Co 12:27 Iar voi sunteți trupul lui

¹⁰ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, p. 116.

Hristos și mădulare (fiecare) în parte. 28 Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor. Așadar unde a pus Dumnezeu în trup ca mădulare pe eretici, că nu sunt enumerați. De ce? Ioan 15:4 Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. 5 Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. 6 Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard. Deci Sfânta Biserică este o viță din Hristos, fiind Trupul Lui, și cine nu rămâne în Ea se usucă și arde în focul veșnic.

Mai vedem că cei ce fac minuni sunt enumerați după învățători, ca să înțelegem că cineva, face minuni de la Sfântul Duh, dacă ascultă nu numai de Apostoli și de Sfinții prooroci, dar și de învățătorii Ortodocși, printre care se enumeră și duhovnicii. Iar proorocii sunt enumerați după Sfinții Apostoli, pentru a vedea că proorocii dacă sunt adevărați, se supun învățăturilor Apostolice. Acesta este și criteriul adevăratelor minuni (să învețe și să conducă lucrarea oamenilor la și prin învățături Ortodoxe și nu contradictorii cu Sfinții Părinți), iar criteriul adevăratelor proorocii este supunerea față de Predania Apostolilor. De aici vedem că Părintele Arsenie Boca nici nu a făcut minuni autentice, fiindcă nu s-a supus învățăturilor Ortodoxe și nici duhovnicilor, nici nu a fost prooroc Sfânt, deoarece nu s-a supus învățăturilor Apostolilor, care ne învață în Sfintele lor Canoane:

CANONUL 45

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se afurisească. Iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească. [Apostolic, can. 65; Sinod 3, can. 2, 4; Laodiceea, can. 6, 9, 32, 33, 34, 37; Timotei, can. 9] [...]

CANONUL 46

Episcopul, sau prezbiterul, ereticesc botez primind, sau jertfă, a se caterisi poruncim. Că ce conglăsuire este lui Hristos cu veliar? Sau ce parte credinciosului cu necredinciosul?

[Apostolic, can. 47, 68; Sinod 2, can. 7; Sinod 6, can. 95; Cartagina, can. 1, 6, 15; Vasile, can. 1, 20, 47, 2

¹¹

Nu putem spune că Părintele Arsenie Boca a vorbit, după adevăr, nici măcar istoric. Rădăcina istorică a Sfintei Biserici se află la Ierusalim, în Botezul cu foc de la Cincizecime, iar rădăcina Ei duhovnicească este Sfânta și Dreapta Credință, pe care dacă o urmează putem vedea că este cu adevărat Trupul cel Unic lui Hristos *Efe 4:5 Este un Domn, o credință, un botez*. Pe vremea Apostolilor nu exista nici Sfânta Sofia din Constantinopol, nici San Pietro din Roma, deci nu au cum să fie acestea primele două ramuri ale Bisericii Apostolice.

Dacă vorbim de vremea căderii în erezie a apusului, acesta nu a devenit o ramură pe lângă Biserica Ortodoxă care a devenit, indirect, o altă ramură. Ci apusul a fost rupt din viță (cu forța armată francă și prin sute de mii de martiri apuseni care s-au împotrivit, dar au fost uciși cu sălbăticie), s-a uscat, a pierdut harul pregătindu-se de focul cel veșnic (cu durere o spunem și nu o dorim să continue așa, ci să revină la trunchi, să fie altoit, să capete seva Sângelui lui Hristos și să trăiască în fericirea veșnică) și singurul trunchi al Bisericii Apostolice, continuarea fără schimbare a Ei, este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Singura și Adevărata „Una, Sfântă, Sobornicească (Catholică) și Apostolească” care are ca ramuri doar bisericile locale Ortodoxe, de răsărit.

Iar dacă vorbim de contemporaneitate, azi în Sfânta Sofia este un muzeu, fiind în trecut și o Moschee. Sfânta Sofia este, deci, un simbol trecut al mahomedanismului (ideologia fanatică despre Mohamed ca centru al credinței) și un simbol actual al secularismului (ideologia fanatică despre omul fals științific, pământesc, istoric, ca centru al credinței). Azi San Pietro este simbolul cel mai puternic al papismului (ideologia fanatică despre Papă, omul înlocuitor al lui Hristos, ca centru al credinței). Deci nu pot fi nici Sfânta Sofia (cea de acum sau de pe vremea Părintelui Arsenie Boca), nici San Pietro (cea de nici când, fiindcă în această clădire,

¹¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 61

construită în 1506-1626 nu s-a slujit niciodată Ortodoxia, ci Ea întotdeauna a fost viclenită și primejduită de către papă și cartierul lui general) Sfânta Biserică Apostolică.

Iar dacă ne gândim la Sfânta Sofia care a fost Ortodoxă, dacă o asociem cu San Pietro, ca în tabloul pictat de sfinția sa, avem în fața ochilor sărutul mielului cu lupul îmbrăcat în piele de oaie sau unirea ecumenistă între răsărit și apus (cel mai evident simbolism al lor) care se face și s-a făcut sub presiunea grăbită a politicii mondiale. În istorie avem această repetiție începând de la Patriarhul Constantinopolului uniat și tiran Ioan Becul, continuând cu Patriarhul uniat slăbit de bătrânețe Iosif al II-lea, al Constantinopolului (căzut la sinodul Ferrara-Florența), apoi cu Patriarhul visător Atenagora ce-și dorea unirea printr-un potir cu papa, neținând cont că prin aceasta cădea de la dragostea adevărată (cel ce iubește când vede că cel iubit se află în rătăcire îl avertizează, chiar strigă la el ca să scape, și nu îl lasă să creadă prin înșelare că merge bine, pe o cale alternativă care duce tot la fericire) fiindcă poate nici Preafericirea sa nu era lămurit în credință, și azi avem în coastă pe papa Francisc ca o momeală uniata puternică, atractivă, propagată, cu mult spectacol și cu mult vicleșug. Acesta este de fapt și mesajul și îndemnul evident al Părintelui Arsenie Boca, căci are ca tată un greco-catolic, de la care a moștenit un mod uniat de a gândi și a crede, mărturisit atât în scris cât și în pictură – *n.n.*] **Aceste două Biserici istorice [Sfinții Apostoli numesc adunările și casele de adunare ale ereticilor nu biserici ci sinagogi**

CANONUL 65

Dacă vreun cleric, sau mirean va intra în sinagoga iudeilor, sau a ereticilor, spre a se ruga, să se și caterisească, și să se afurisească.

[Apostolic, can. 7, 45, 71; Sinod 6, can. 11; Antiohia, can. 1; Laodiceea, can. 6, 32, 33, 37, 38] vedeți că Părintele Arsenie Boca nu este învățător sau prooroc Ortodox, fiindcă îi contrazice pe Sfinții Apostoli? – *n.n.*]

stau pe cuvântul Domnului Hristos spus lui Petru, când acesta prin revelație a mărturisit dumnezeirea Mântuitorului

[cine poate spune, în adevăr fiind, că catolicismul stă pe Cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos și că, deci, nu a căzut de la El? – *n.n.*].

Căci, pe omul căzut și decăzut numai Dumnezeu îl mai poate readuce la destinația și nemurirea pe care i le stricase Satana cu momeala lui, a păcatului. Textul, locul drept al temeliei Bisericii, e următorul: „Pe această piatră (a dumnezeirii) - mărturisită de Petru prin revelație - voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pre ea”. Deci dumnezeirea lui Iisus Hristos e temelia Bisericii, nu persoana lui Petru și nici Scriptura (deși-i insufletă de Duhul Sfânt) cum va zice o a treia biserică apărută cu vreo cinsprezece veacuri mai târziu.

[acum numește biserică și sinagoga protestanților, iată cum sporește mintea nelămurită a Părintelui Arsenie Boca ramificațiile din mentalitatea sfinției sale cu privire la biserică – *n.n.*]

Aci-i cotangența: Cain ucigașul și Iuda vânzătorul, pustiind pământul, luptă contra Bisericii, care-i totodată și pe alt târâm, târâm al naturii întemeietorului, unde ei nu pot ajunge cum vor ei: pustiind.

[...]

Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred într-o singură, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de înviore locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert

[problema nu este a lui Humbert. El a aruncat și apoi a murit. Problema este a tuturor papilor și forței lor armate, care au continuat nu aruncarea (lipsită de importanță, a unui anatema inefficient căci este îndreptat împotriva Adevărului), ci păstrarea și adâncirea tot mai nălucitoare a credinței mincinoase ce nădăjduiește în om

Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui. – n.n.]

aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al trufiei; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoprotestanților

nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi.

[Cum putea să creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit nu este cea Una? Că Sfânta Biserică și-ar fi pierdut unitatea prin dezbinarea sărmanilor rătăciți de la apus? Cum putea să înțeleagă sfinția sa că unitatea Bisericii ar depinde de eretici? Iar cuvinte eretice numind sinagogile ereticilor biserici și contrazicând pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 16:18 Și Eu îți zic ție, că [...] pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.* A biruit-o oare Humbert, oare Luther? Cine a putut rupe unitatea și păta sfințenia Sfintei Biserici sau a Trupului lui Hristos? Și cum poate fi San Pietro unitatea Bisericii, în afara căreia nu este mântuire. Oare în afara lui San Pietro nu este mântuire? Dar San Pietro însăși, cu toți ucenicii papei, sunt în afara mântuirii pentru că sunt în afara credinței drepte, în afara iubirii Sfintei Biserici. Ce măhnit trebuie să fie Sfântul Ierarh mucenic Ciprian al Cartaginei că se răstălmăcesc cuvintele sale pe dos, pentru a se susține sfințenia celor despre care tocmai el ne-a învățat (cu o așa tărie nebiruită) că, din nefericire, fiind eretici, nu se pot mântui? – n.n.]

Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate?

[după cum ne arată învățăturile sfinției sale chiar și Părintele Arsenie Boca – n.n.] ¹²

Însă despre teoria ramificațiilor Sfânta Biserică Ortodoxă ne învață diametral opus Părintelui Arsenie Boca:

***HOTARÎREA SFÎNTULUI SINOD
al Bisericii Ortodoxe a Georgiei***

8 octombrie 1998,
Sărbătoarea Sfântului Arsenie cel Mare,
Catolicos al Georgiei (+ 887)
PRIVIRE ISTORICĂ

Privind la izvoarele istorice ne încredințăm că în toată lumea creștină, totdeauna și de către toți a fost mărturisită existența unei singure sfinte, sobornicești și apostolești Biserici, care este constituită pe pământ sub forma vizibilă a comunității de credincioși creștini, cu ierarhia și cu administrația sa proprie.

*Această încredințare privind unicitatea Bisericii adevărate a fost întotdeauna prezentă la ortodocși și respectiv la eterodocși; disputele se purtau doar în jurul problemei privind care este Biserica cea adevărată. Iar convingerea că statutul și cinstea de a fi Biserica cea adevărată a lui Hristos poate aparține doar uneia singure, nici nu se pune în discuție. **În acel timpuri nimeni nu vorbea - așa cum se face astăzi de către teologii eterodocși - că diversele confesiuni creștine sunt de fapt ramuri ale unei singure Biserici a lui Hristos: toate aceste grupări neortodoxe fiind considerate ca schismatice și-au pierdut prezenta harului mântuitor în Tainele lor odată cu separarea de trupul Bisericii ortodoxe.***

Așa văd problema din punct de vedere eclesiologic cele șapte Sinoade Ecumenice. Biserica ortodoxă mărturisește despre sine exclusiv ca fiind cea adevărată precum și prezenta numai în Tainele sale a harului sfințitor și mântuitor; numai ierarhia acesteia este purtătoare a harului apostolic prin care are dreptul de a lega și dezlega.

Fericitul Augustin spune că : " Ei (ereticii) primesc harul botezului numai după revenirea lor în sânul bisericii. Afară de granițele Bisericii poți avea orice, cu excepția mântuirii. În afara se poate să ai trepte ierarhice, taine, Aliluia și Amin (liturghie), Evanghelie, credință și să propovăduiești pe Dumnezeu în trei ipostasuri, dar mântuire poți să ai exclusiv în Biserica universală dreptmăritoare".

În afara Bisericii dreptmăritoare, săvârșirea Tainelor chiar în cele mai mici amănunte nu se poate înțelege decât ca formă exterioară lipsită de harul sfințitor și mântuitor. Aceste forme exterioare, golite însă de har, își recapătă valabilitatea numai după întoarcerea în Biserica ortodoxă. [...]

Concluzii:

¹² †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

Din toate cele spuse mai sus, Comisia Teologică a Patriarhiei Georgiei a stabilit că la începutul secolului XX, în cercul teologilor moderniști s-au formulat următoarele învățături eretice:

- Valabilitatea Sfintelor Taine si în afara granițelor canonice ale Bisericii lui Hristos celei adevărate.

- Așa zisa "Teorie a ramificațiilor".

Toate aceste învățături contrazic radical eclesiologia ortodoxă si sunt absolut inacceptabile pentru ortodoxie.

G. COMISIA NOASTRĂ CONDAMNĂ CATEGORIC EREZIILE AMINTITE MAI SUS.

Iar în ceea ce privește primirea ereticilor si a schismaticilor in Biserica Ortodoxă procedura recomandată se bazează pe principiului iconomiei si nicidecum nu înseamnă că într-o oarecare grupare din afara Bisericii lucrează harul Sfântului Duh -- al Botezului, al Mirungerii sau al Hirotoniei.

Deținătoarea harului este exclusiv una, sfântă, sobornicească si apostolească Biserica Ortodoxă. Amin.

Notă:

1. Ereticii sunt cei care mărturisesc învățatură greșită si în același timp nu sunt în legătură euharistică cu Biserica dreptmăritoare.

2. Schismaticii sunt cei care n-au învățatură greșită dar nu sunt în legătură euharistică cu Biserica. (se despart pe motive secundare de ritual)¹³

Așadar, după Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Georgia, Părintele Arsenie Boca este numit teolog modernist care formulează învățatura eretică a teoriei ramificațiilor.

Din aceasta vedem că Părintele Arsenie Boca picta și învăța eretic despre catolicism și ecumenism. După cum vom detalia mai jos, el are de fapt o abordare uniată asupra acestui subiect.

---

¹³ <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

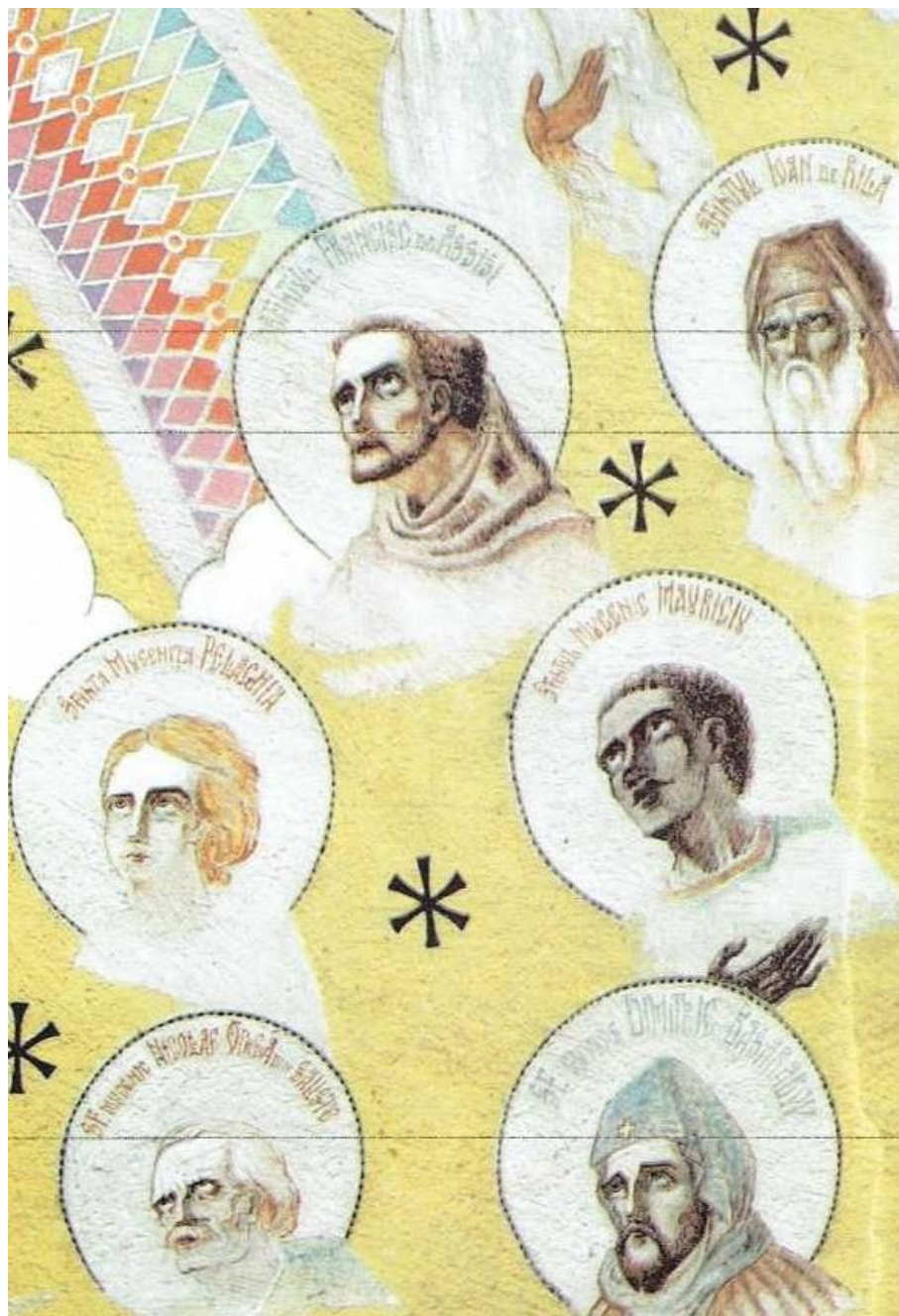

2. ERETICI PICTAȚI CA SFINȚI

A) FRANCISC DE ASSISI

Vă rog să observați și să comparați tabloul pictat de El Greco, ce surprinde diavoleasca arătare ce l-a pecetluit pe Francisc de Assisi cu hulitoarele stigmat ale lui antihrist. Din toți pe care i-a pictat Părintele Arsenie Boca singurul care seamănă cu originalul este Francisc de Assisi, de unde înțelegem că duhul care l-a înșelat pe el i s-a arătat în vedenie pictorului de la Drăgănescu. Chiar și privirea sa de mistică demonică i-a surprins-o în copia de la Drăgănescu. Nu înțelegem de ce, însă, a transpus aceeași privire hipnotizată, forțată și aflată în posesia extazului demonic și Sfinților Ortodocși, deci adevărați? Este vădit motivul: și sfinția sa avea astfel de vedenii și stări, de aceea le considera adevărata sfințenie, lucru de care au fost amăgiți și ucenicii săi:

Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii afoni n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus [un asemenea sus nu poate fi decât vama ereziilor de unde vin să ne ispitească arhiconii, teologii iadului – n.n.],

neauzit de cei mai mulți dintre noi.

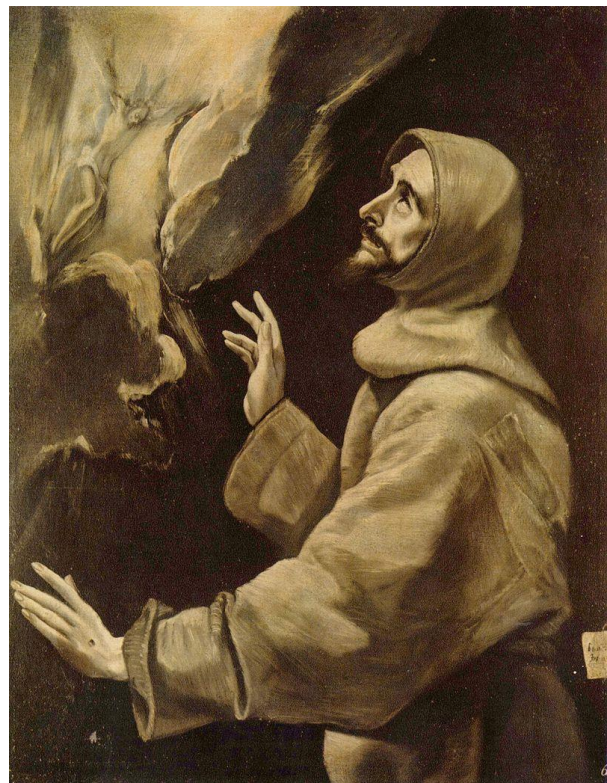
În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare [după cum am văzut mai sus, puntea este prezentă, ca o propagandă a uniaticismului – n.n.],

a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.¹⁴

Iată cum Părintele Petru Vamvulescu pune pe același plan al nefericirii Ortodocșii și catolicii, dacă nu devin credincioși în arsenism, numit cărare cu adevărat Ortodoxă. De unde vedem că arsenismul este o credință trans și supra confesională, care asigură mântuirea. Dar tocmai credința arsenică este contrazisă de sfinți, fiindcă susținerea că Francisc de Assisi ar fi Sfânt (sau că vreun eretic ar putea fi Sfânt, fără a se converti la Ortodoxie), și că romano-catolicismul (simbolizat esențial de basilica San Pietro, unde se aleg papii) ar putea fi Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească în afara Căreia nu este mântuire, este căderea cea mai adâncă ce ne îndepărtează cu totul de la Sfinții Părinți și de la adevărata Ortodoxie, fiind miezul ereziei uniace. Să ne ferească bunul Dumnezeu a urma vreodată învățătura aceasta, chiar dacă ne este îmbiată de mult vestitul Părinte Arsenie Boca, sau de oricine altcineva!!!

Să vedem ce ne învață despre aceasta **Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, numit indirect „bârfitor afon”, de Precucernicul Părinte Petru Vamvulescu**, unul din cei mai entuziaști fani ai Părintelui Arsenie Boca, care de multe ori cade pradă nălucirilor imaginative, olfactive și vizuale din dorința de a dovedi, fără argumente reale, sfințenia inițiatorului mișcării de la Prislop-Drăgănescu, centrul existenței și misiunii sfinției sale:

Preacuviosul Dorotei, recunoscut ca sfânt de către Biserica sobornicească, unul din cei mai aleși scriitori ascetici, a viețuit în chinovie, printre frați, iar după sfârșitul sfinților povățuitori și-a întemeiat propria sa mănăstire și a fost întâi stătător al ei. Sfântul Ioan Scărarul atenționează ca cei inclinați spre cugetare semeață și alte patimi sufletești nu trebuie nicicum să-și aleagă viața în pustnicie, ci să petreacă în mijlocul obștii și să se mântuiască prin lucrarea poruncilor (Cuvântul 8, cap. 10, 18, 21, 25 - Cuvântul 27, cap. 13, 36): Căci orice fel de viețuire, fie în pustie, fie în chinovie, atunci când este potrivit, atunci când este potrivit cu voia lui Dumnezeu, și are ca țel a plăcea lui Dumnezeu, este preafăcut (88 de capete ale Preacuviosului Simeon Noul Teolog). Din zăvorărea de mai înainte de vreme odrăsește înșelarea drăcească, nu numai cea care bate la ochi, ci și cea care este nevăzută la arătare: a cugetului, a sufletului, fără de asemănare mai primejdioasă decât cea dintâi, ca una care se tămăduiește foarte anevoie, iar adesea nici nu cunoaște tămăduire. Acest rod al înșelării, care se întemeiază pe cugetarea semeață, este numit de către Sfinții Părinți "părere" (Ale Sfântului Grigorie Sinaitul, capetele 128,131,132), atunci când nevoitorul primește păreri mincinoase despre lucrurile duhovnicești și despre sine, socotindu-le adevărate. Părerilor și vedenii-lor mincinoase le urmează întotdeauna, potrivit legăturii firești de simțire și de lucrare dintre minte și inimă, simțiri amăgitoare, desfătătoare ale inimii: ele nu sunt altceva decât lucrarea unei patimi subțiri a dulceții și slavei deșarte. Cei molipsiți de către aceasta înșelare se fac propovăduitori ai unei învățături ascetice mincinoase, câteodată și ereziarhi, spre veșnică pieire a lor și a celor apropiați lor. Sfântul Isaac Sirul pomenește, în cel deal 55-lea Cuvânt,

¹⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 56

ca un oarecare Malpas a dus în pustnicie o viața foarte aspră de nevoitor, cu telul de a atinge o înalta stare duhovnicească, și a căzut în trufie și înșelare demonica vădita, făcându-se întemeietor și căpetenie a sectei evhaiților.

Ca pildă de carte ascetică scrisă în acea stare de înșelare numită "părere" putem da lucrarea lui Toma de Kempis, numită "Urmarea lui Hristos". Ea răsuflă o patimă subțire a dulceații și o cugetare semeață, care naște în oamenii orbiți și plini pe deasupra peste măsură de patimi, o desfătare pe care ei o socot gustare a harului Dumnezeu. Nefericiții și întunecații! Ei nu pricep, ca adulmecând dam-ful subțire al patimilor care trăiesc în ei, se îndulcesc de el, socotindu-l în orbirea lor, mireasma a harului! Ei nu înțeleg ca de desfătarea duhovnicească sunt în sta-re doar sfinții, ca înaintea desfătării duhovnicești trebuie să meargă pocăința și curățirea de patimi, ca desfătarea duhovnicească nu sta în puterea păcătosului, ca el trebuie să se cunoască pe sine ca fiind nevrednic de desfătare, să o alunge, dacă aceasta va începe sa-i dea târcoale, să o alunge ca pe un lucru nepotrivit cu el, ca pe o vădita și pierzătoare amăgire de sine, ca pe o mișcare subțire a slavei deșarte, a cugetării semețe și a patimii dulceații. În pustnicie, au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonica Francisc de Assisi, Ignatiu de Loyola și alți nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la cea din Răsărit), recunoscuți de ei ca sfinți. "Atunci când Francisc a fost răpit la cer" spune scriitorul Vieții acestuia, "Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea întâietate, Fiului Său Celui după fire, sau fiului după har - Francisc". Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât această hulă, ce poate fi mai întristător decât aceasta amăgire!¹⁵

Dar nu numai Părintele Petru Vamvulescu cade în această capcană a ignoranței și contrazicerii Sfinților Părinți, ci și alți ucenici, poate cei mai autorizați, ai Părintelui Arsenie Boca:

*La stânga Domnului sau în dreapta picturii se află: sfântul apostol Petru, sfântul apostol Pavel, sfântul Macarie Egipteanul, acoperit de părul lung și alb, sfântul cuvios Teodor Studitul, sfântul Ieronim - talmăcitorul Vulgatei, **sfântul Francisc de Assisi - mărturie a adevăratului ecumenism, în viziunea ortodoxă a Părintelui Arsenie** -¹⁶*

Însuși Părintele Arsenie Boca, îl numește pe Francisc de Assisi Sfânt și metoda drăcească a lui Ignatiu de Loyola ca o treabă de ajutor, nefiind astfel într-un duh nici cu Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, nici cu ceilalți Sfinți, nici cu oamenii duhovnicești din Sfânta Biserică Ortodoxă, arătând că nu a fost insuflat de același duh ca ei, deoarece Sfântul Duh nu se contrazice:

Ignatiu de Loyola era un militar ambițios; din ambiție a creat ordinul iezuit, numai ca să facă și el ceea ce făcuse sfântul Francisc de Assisi. Metoda duhovnicească a lui Ignatiu de Loyola se bazează pe imaginație.

Îți reprezinți cu mintea pe Iisus într-o împrejurare oarecare și te închipui și pe tine amestecat printre auzitorii de atunci ai lui Iisus. Stăruie în această închipuire și în toate sentimentele ce le trezește această transpunere. Pentru începător e o treabă de ajutor [...]

Prislop, Marți XXI 10. X.49 Luca 8,1-3¹⁷

Dacă vom crede că Părintele Arsenie Boca este Sfânt, înseamnă că nu mai credem că Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov este Sfânt, nici ceilalți care au combătut latinismul: Sfinții Ierarhi Fotie cel Mare, Marcu al Efesului, Grigorie Palama, Sfinții Cuvioși Paisie de la Neamț, Visarion, Sofronie, Nicodim Aghioritul, Ioan Iacob Hozevitul și ceilalți. Dacă îi credem pe ultimii ca fiind Sfinți, cum și sunt, atunci în ruptul capului nu vom crede că Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt. Băgăm în calendar pe unul și îi scoatem pe restul?

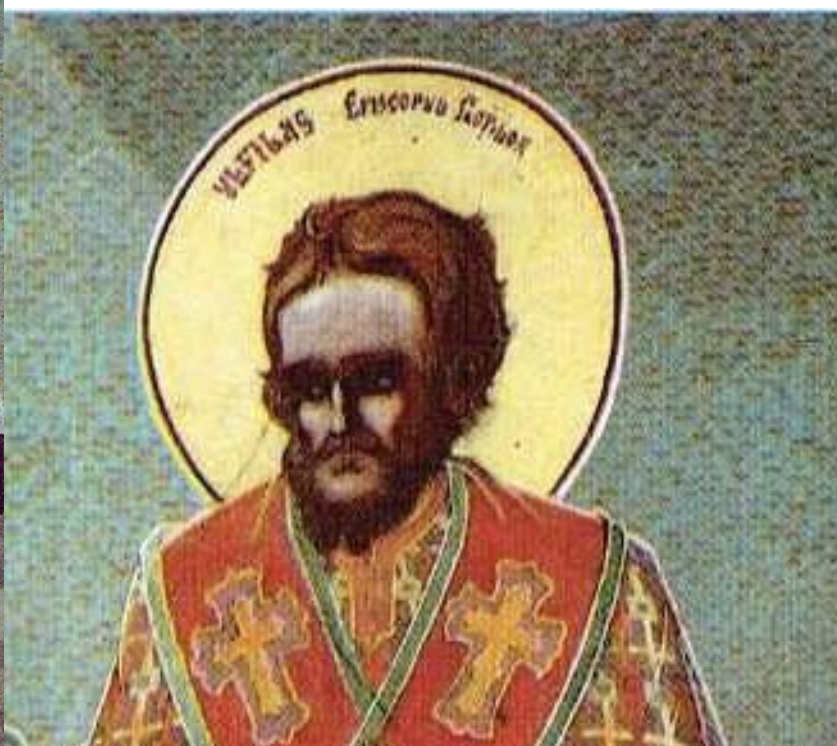
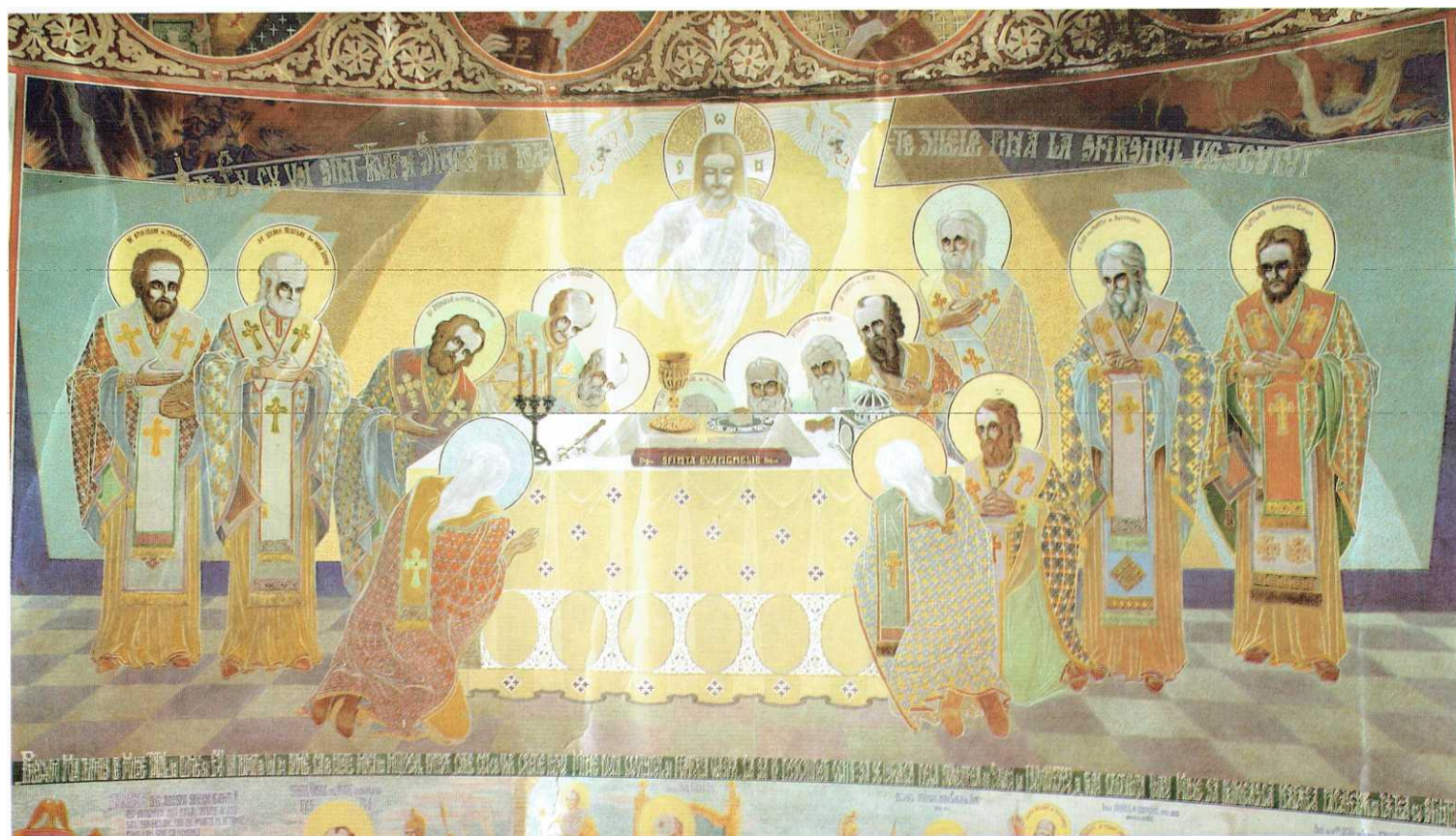
¹⁵ Sfântul Ignatie BRIANCIANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, ¹2005, pp. 22-23.

¹⁶ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

¹⁷ Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 130-131.

B) ULFILAS ARIANUL

Cine este Ulfilas, sau Ulfila, sau Wulfila, episcopul Goților, pictat de Părintele Arsenie Boca, tocmai în altarul din Drăgănescu? Este el eretic, ca și Francisc de Assisi, sau Ortodox? Și de ce l-a pictat tocmai pe el, dintre atâția arhierei cunoscuți ai poporului nostru, dintre care unii sunt numărați printre cei 318 Sfinții Părinți de la Sfântul Sinod I Ecumenic (prototip al tuturor Sfintelor Sinoade Ecumenice), alături de Sfinții Ierarhi atât de cunoscuți și iubiți de toți creștinii: Nicolae al Mirelor Lichiei, Spiridon al Trimitunde și Atanasie cel Mare. Dacă era patriot, Părintele Arsenie Boca de ce ne-a arătat rușinea, numind-o sfințenie, deși Wulfila nu era român, ci got. Oare iubește Părintele Arsenie Boca mai mult pe goți decât pe Români? Și dacă a ales pe Wulfila, pentru că a tradus Biblia în limba gotă tocmai la noi în țară, pentru a face cinste țării, de ce nu a ales să picteze pe membrii Sfintelor Sinoade Ecumenice, ci tocmai pe un eretic arian, dat anatema la toate Sfintele Sinoade Ecumenice, odată cu anatematizarea arianismului?

Iată, la Sfântul Sinod Ecumenic I avem ca Sfinții Părinți români participanți:

Între participanții la sinod, semnatari ai hotărârilor doctrinare și canonice, se numără și doi ierarhi de pe teritoriul de astăzi al României. "Este vorba de Scitanul, cum este menționat de Eusebiu de Cezareea, Marcu Tomensis, așa cum a fost identificat de către istorici, și Teofil episcopul Goților care își avea reședința în zona de astăzi a județului Buzău" [5]¹⁸

La al doilea:

Printre ierarhii reprezentativi prezenți la Sinodul al II-lea Ecumenic au fost: Meletie al Antiohiei, Timotei al Alexandriei, Chiril al Ierusalimului, Diodor de Tars, Grigorie de Nyssa și Petru de Sevastia (frații Sfântului Vasile cel Mare, †379), Amfilohie de Iconiu, Gerontius sau Terentius de Tomis - Constanța în Sciția Mică, Martyrius de Marcianopolis (Devna - Bulgaria). În fruntea lor, Sfântul Grigorie de Nazianz, ca episcop al Constantinopolului și președinte al sinodului după moartea episcopului Meletie al Antiohiei, la sfârșitul lunii mai.¹⁹

La al patrulea:

SFÂNTUL IERARH ALEXANDRU episcop al Tomisului (secolul V)

Acest ierarh tomitan a ocupat scaunul Eparhiei Tomisului pe la jumătatea secolului V, în timpul marilor frământări hristologice monofizite, create de ereticul Eutihie. Noul păstor al Daciei Pontice era un bun teolog, capabil să apere Ortodoxia, atât de amenințată în întreg Imperiul Bizantin.

Episcopul Alexandru a luat parte la Sinodul din anul 449, convocat de împăratul Teodosie II și patriarhul Flavian la Constantinopol, sinod care a reînnoit hotărârile luate în anul 448, de respingere a învățăturii eretice monofizite și condamnare a lui Eutihie. Episcopul Alexandru semnează al șaptelea actele sinodului: „Alexander reverendissimus episcopus Tomitanorum civitatis provinciae Scythiae”. La marele Sinod ecumenic de la Calcedon, ținut în anul 451, episcopul daco-roman n-a mai putut lua parte din cauza năvălirii hunilor „nomazi” în eparhia sa, dar a semnat ulterior actele sinodului. El însă a rămas credincios Evangheliei lui Hristos și hotărârilor luate de sinoadele ecumenice, până la sfârșitul vieții sale, apărând cu dârzenie dreapta credință la Gurile Dunării, zidind noi biserici și mănăstiri în Dobrogea și continuând procesul de creștinare în Dacia Pontică, prin călugării misionari daco-romani.²⁰

De ce Părintele Arsenie Boca, dintre atâți ierarhi Sfinți și apărători ai Dreptei Credințe, goți și daco-romani, a ales tocmai pe arianul Wulfila? Oare nu știa de ei, fiind doar ignorant al istoriei sau a avut alte pricini, oculte? Dacă nu ar fi știut, tot ar fi trebuit să picteze doar pe Sfinții autentici în Sfântul Altar, sau să se fi lăsat de pictură, ca să nu încalce Sfintele Canoane:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. [...] Acestea și alte asemenea necuviințe

¹⁸ <http://ro.orthodoxwiki.org/Sinodul_I_Ecumenic#Participan.C8.9Bi>, sâmbătă, 22 august 2015

¹⁹ <<http://www.crestinortodox.ro/sfinti/sfintii-parinti-la-sinodul-ii-ecumenic-148952.html>>, sâmbătă, 22 august 2015.

²⁰ <<http://www.sfant.ro/sfinti-romani/sfantul-ierarh-alexandru-episcop-al-tomisului.html>>, sâmbătă, 22 august 2015.

închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.²¹

Cine este, așadar, Ulfilas, Ulfila sau Wulfila, episcopul Goților?

Arianismul goților lui Wulfila a fost acceptat apoi de toate popoarele germanico-orientale care au intrat în teritoriile imperiale în secolul al V-lea. Edictul lui Teodosiu I din 380 prin care impune credința Niceană ca lege pentru tot imperiul, nu reușește să-i facă pe goți să renunțe la arianism, considerat de ei ca un patrimoniu național pe care nu-l pot părăsi pentru nici un motiv”. (Istoria Universală a Bisericii Catolice). [...]

„Vizigoții creștinați (în variantă ariană) de Wulfila, episcop care a tradus Biblia în limba gotică, într-un alfabet runic îmbunătățit după alfabetul grec, s-au rupt de sub autoritatea regelui lor păgân și au trecut în sudul Dunării, în imperiu... [...] (Nicolae, Mitropolitul Banatului, Biblia lui Wulfila, în MB, an XX, 7-9, 1970, p. 550-558, Des-pre goți; persoana lui Wulfila și activitatea lui; importanța traducerii lui Wulfila).²²

Unii, ca să îl apere, zic că, prin această pictură, Părintele Arsenie Boca a făcut o proorocie împotriva ecumenismului:

Oare nu vedeți cum prin Părintele Arsenie Boca se lucrează apostazia (lepădarea de credință) în chip tacit? Ecumeniștii s-au arătat că nu-l canonizează, tocmai ca să se strângă semnături. Câți din cei care au dat semnătură pentru canonizarea Părintelui Arsenie au știut că dând semnătură pentru canonizarea lui dau semnătură pentru canonizarea ereticilor Francisc de Assisi și Wulfila semiarianul, pictați de el cu aureolă de sfinți în biserica Drăgănescu? Sfântul înseamnă Canon, fiind canonizat, oricine va putea picta în bisericile ortodoxe peeretici precum a pictat Părintele Arsenie. Ecumeniștii canonizându-l nu zic că e sfântul lor, cel mai mare proroc al lor, ci al vostru. Iată, pervertesc conștiința ortodoxă a credincioșilor ca să se bucure de „unirea Bisericii”, adică de apostazie. Dacă acum cei care au „evlavie” la Părintele Arsenie îndreptătesc pictarea ereticilor de către el cu minunile care le face, gândiți-vă, ce va fi după aceea „unire”, când vor fi și mai părăsiți de har cei care o acceptă. Ce o să zică cei care îl văd sfânt pe Părintele Arsenie? Foarte posibil, vor zice: „Iată această unire este de la Dumnezeu, Părintele Arsenie ne-a arătat-o demult!” Dar noi știm clar, Sfinții Părinți, între care se numără și Cuviosul Lavrentie al Cernigovului, ne atenționează: „Luați aminte, zice, la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu foarte mare viclenie. Toate bisericile și mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele... Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”.

Iată ce va fi cu bisericile care acceptă ca sfinți pe Francisc de Assisi și pe Wulfila semiarianul, cel care îl vedea pe Hristos creatură și nu Dumnezeu-Om. Iată de ce este nevoie să-l iubim întru Hristos pe Părintele Arsenie Boca și să mărturisim acum, cât mai avem cu cine ne înțelege, că ce a făcut acolo înseamnă urâciunea pustiirii. Iată înțelegerea cea mai favorabilă pentru Părintele Arsenie, la care am ajuns, cu darul lui Dumnezeu²³: [...]

²¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșască, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

²² Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

²³ Noi am spune că nu este cu darul lui Dumnezeu o asemenea răstălmăcire pomenită mai jos. Până aici este o privire limpede, cu darul lui Dumnezeu. Dar a spune că Părintele Arsenie Boca îndemnând prin pictură și prin scris la ecumenism, sugerează că nu este bun ecumenismul este tipic gândirii ucenicilor înfierbântați, care văzând cornița de drac vor să ne convingă că este vânăta, după cum spunea Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul. De altfel, după cum ne-a explicat Părintele Iachint însuși, a scris acest compromis gândit, din milă pentru îndrăgitorii lui Arsenie, ca să aibă un pretext venit tocmai de la idolul lor, ca, măcar așa, să combată ecumenismul, când vor fi îndemnați prin celelalte învățăturile pictate și scrise ale protagonistului de la Drăgănescu, să cadă și ei în ecumenism. Despre ecumenismul evident al Părintelui Arsenie Boca am scris și noi, cu darul lui Dumnezeu, două capitole distincte. Unul din ele, se referă chiar la acest text al Părintelui Iachint, repetat în studiul sfinției sale, atât de folositor, despre *Ulfilas episcopul goților*, cum îl numea Părintele Arsenie Boca.

Iată, este forte primejdios de nu vom arăta celor care au evlavie la Părintele Arsenie Boca că:

E foarte posibil ca Părintele Arsenie să fi pictat ereticii în biserica Drăgănescu cu gândul ca noi să pricepem că ecumenismul, acceptarea că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, „unirea Bisericii”, recunoașterea ca sfinți a tuturor ereticilor și povățuitor pe Papa, înseamnă „urâciunea pustiirii, care s-a zis prin Daniil prorocul (9, 26), stând în locul cel Sfânt, cel ce citește să înțeleagă” (Matei 24, 15). A accepta că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, înseamnă a tăgădui Dumnezeuirea lui Hristos, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Wulfila semi arianul, care tăgăduia Dumnezeuirea lui Hristos. Al accepta pe Papa Francisc, Povățuitor, înseamnă al accepta ca Sfânt pe Francisc de Assisi. Apoi este știut că aceia care se vor împărtăși la altarele bisericilor care acceptă „unirea Bisericii”, acceptă ca sfinți toți ereticii, nu se împărtășesc cu Trupul lui Hristos, Dumnezeiesc și omenesc. Unirea lor este în „hristosul” lui Wulfila semi arianul.²⁴

Nu putem fi de acord cu ideea că pictarea ereticilor și a ereziilor pe pereții bisericii din Drăgănescu ar fi vreo sugestie subtilă să ne ferim de ecumenism. Ar fi trebuit, conform stilului brutal atât de obișnuit al sfinției sale, să o spună clar și răspicat.

Mai mult, Sfintele Icoane nu sunt adresate numai intelectualilor rafinați, ci tuturor, inclusiv oamenilor simpli, care nu sunt învățați cu subtilitățile și ironia. Nicăieri nu vedem la Sfinții Părinți vorbe cu două înțelesuri sau în Erminia picturii Ortodoxe icoane ce exprimă sfințenia cuiva spre a i-o nega. O astfel de perversiune nu găsim nicăieri în Sfânta Predanie. Și Sfinții Părinți și Sfinții Iconari au fost concisi, preciși și limpezi în propovăduirea adevărului.

925. -Sfinții Părinți au avut grijă să înlăture orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios, sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicînd că sînt himere mitologice, etc. [...]

Zugrăvim sfintele icoane pentru înfrumusețarea bisericilor, ca să fie ca niște cărți pentru cei neînvățați și spre imitarea virtuților sfinților și pomenirea și sporirea dragostei și pentru ca să se țină trează grija de a-l chema întotdeauna pe Domnul, ca Stăpân și Tată, iar pe sfinți ca pe slugile Lui, și ajutători și mijlocitori ai noștri”. -Răsp. la, întrebarea III.²⁵

Nu este vorba de himere mitologice, ci ecumeniste, la care se adaugă, mai grav, și sporirea imitării și dragostei față de ecumenism, mai concret imitarea celor înșelați în lucrarea lăuntrică (Francisc de Assisi) și/sau de erezii (Wulfila arianul și Vaticanul pictat ca o „sfântă biserică”) și sporirea dragostei față de ei, după este descris mecanismul impactului icoanelor asupra oamenilor de către Sfânta Biserică.

Roadele acestei predici pictate se regăsesc în realitatea dureroasă contemporană. Cine merge la biserica din Drăgănescu aude și pe ghidul locului, și pe Părintele slujitor spunând fraze ca acestea: „Francisc de Assisi este Sfânt fiindcă, deși romano-catolic, a ținut canonul Ortodoxiei. Wulfila nu este episcopul got arian, ci un altul, Ortodox” de care nu pomeneste, desigur, nici o istorie laică sau bisericească. Este vorba de a demonstra cu orice chip, înfruntând toate evidențele, că protagonistul de la Prislop și Drăgănescu este Sfântul Ardealului, de fapt sfântul lor personal, fiindcă nu credem că tot Ardealul a fost înșelat astfel de rău și ireversibil, încât nici evidențele să nu îi mai vindece mentalitatea.

Mai mult, după cum am văzut mai sus, Părintele Arsenie Boca nu ataca în nici un fel, nici pe față, nici în ascuns, în modul invers de a se exprima, această erezie, fiindcă era ecumenist convins și mare propovăduitor al său.

***

Acum să vedem de ce a pictat Părintele Arsenie Boca tocmai pe ereticul Wulfila și nu pe vreun alt eretic... tot pentru a îndemna la ecumenism, de data aceasta de factură antropozofică:

„Am să vă dau un mic exemplu, foarte semnificativ, o experiență pe care am trăit-o în timpul unuiu din turneele mele de conferințe. Acest exemplu arată că istoria lumii, când este considerată ca expresie a spiritualului, a divinității, apare în toate ocaziile semnificativă, mereu și pretutindeni ne vorbește un limbaj nou. Acum câteva săptămâni, eram în Scandinavia

²⁴ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

²⁵ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

și am putut constata că viața în acea parte nordică a Europei este încă străbătută de ecoul a tot ce a fost în trecut; tot ce este spiritual era încă impregnat de prezența, în conștiința oamenilor, a ființelor care populau mitologiile nordice. S-ar putea spune că în aceste ținuturi tot ce apare în fața privirii noastre este ecoul a ceea ce a constituit viața spirituală a nordului în acel trecut îndepărtat despre care vorbeau inițiații Misteriilor druidice și ai Misteriilor droșilor discipolilor lor. Se observă și acum influența acestui suflu magic care a pătruns în viața spirituală a acestor ținuturi nordice și care se pot privi ca fiind expresia unor foarte frumoase raporturi karmice. La Uppsala, am simțit că sunt chiar în centrul acestei lumi, atunci când am văzut prima traducere germanică a Bibliei, când m-am aflat în fața aceluia Codex argenteus al lui Wulfila. Acest codex a poposit la Uppsala printr-o stranie înălțuire de evenimente karmice. Întâi s-a aflat la Praga; în timpul războiului purtat de suedezi, a fost luat și dus la Uppsala și acolo se găsește și acum, adevărat simbol grăitor pentru cel care dorește să cerceteze cât de puțin vechile Misterii. [...] (Rudolf Steiner APOCALIPSA LUI IOAN).²⁶

Iar Părintele Arsenie Boca, este unul din cei mai celebri antropozofi, ucenici, admiratori și următori ai lui Rudolf Steiner:

Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.

- Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebase el, fără să mai facă vreo introducere.

- Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...

- Ce anume nu înțelegi? - insistase Părintele Mladin.

- Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că aș vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...

Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țigani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele A, ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:

- îl vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor.

Când era la mănăstirea Bistrița, m-am dus de la Govora pe jos, cu același gând de a mă face ucenicul lui. Dar părintele Arsenie m-a întâmpinat cu atâta ostilitate și dispreț, încât m-am retras în bisericuță, am intrat într-o strană în fața icoanei Mântuitorului și am început să rostesc rugăciunea lui Iisus cu inima îndurerată și zdrobită. La un moment dat, mi-a venit o umilință atât de profundă, de nici nu mai știu cum am ajuns în genunchi în fața icoanei Mântuitorului. Mi se părea că Domnul Iisus îmi spunea: „Nu te mâhni, Eu sunt cu tine, nu te voi părăsi niciodată”. Plângeam în hohote de atâta bucurie și mângâiere.

Când m-am dus la părintele Arsenie, pentru a-mi lua rămas bun, el a observat pe chipul meu o pace, o liniște, o siguranță și o lumină, cu totul deosebite, fiind destul de respectuos. Acestea sunt nedumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc.

- Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el...”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... Nota 10.

- Aveți dreptate, preacuvioase, i-am confirmat părerea. Tot la Bistrița, la despărțire, părintele Arsenie mi-a dat o carte introdusă în două plicuri mari, unul în altul, atrăgându-mi atenția, în mod special, să nu le dezlipesc și să nu umblu înăuntru, ci s-o dau în mâna părintelui Pandoleon. I-am respectat dorința, cu toată evlavie și frica. Dar, când am trecut cu traista prin Govora Băi, milițienii m-au crezut colportor. M-au dus la „Miliție”, m-au controlat și apoi m-au întrebat ce se află în plic.

²⁶ Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

- Nu știu, i-am răspuns. Un preot de la Bistrița mi l-a dat, ca să-l transmit unui preot de la Govora.

- Lasă că vedem noi îndată, au zis milițienii, ducând cartea acasă la șeful miliției.

Peste puțin mi-au restituit plicul desfăcut. Era o carte de Rudolf Steiner, în care se vorbea despre clarviziune, aură etc.

Creștinii din vechime își începeau lucrarea cu pocăința, smerenia și dragostea, ajungând la sfințenie. E de mirare, deci, că cel ce își începe lucrarea cu practici oculte poate ajunge un impostor?²⁷

Nota 10 Pe vremea în care părintele Arsenie se afla prin apropiere de București, mai mulți creștini mă tot îndemnau stăruitor să merg la dânsul, fiindcă ar fi "clarvăzător" și-mi poate spune trecutul, prezentul și viitorul. Deja aflasem mai multe lucruri ciudate despre felul de a fi al părintelui, iar insistențele și laudele excesive mă făceau și mai reticent: „Vă mulțumesc frumos, fraților, dar nu merg!”.

La un moment dat, un frate de credință contrariat de refuzul meu ferm, întrucât știa bine că, pe vremea aceea, nu pierdeam aproape nici un drum de folos la vreun părinte duhovnicesc, chiar îmi zisese:

- „De ce, frate doctor, vă e teamă cumva că părintele o să vă dea păcatele pe față?”

Zâmbind, binevoitor, i-am zis:

- „Nu, frate, nu mi-e teamă deloc, fiindcă deja mi le-am dat singur pe față înaintea lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, om cu viață sfințită și sfințitoare. Și oricum, lipsa de tact, ca să nu zic grosolănia, nu are nimic comun cu duhovnicia reală. Apoi, părintele Arsenie nu are ce să-mi spună în plus; trecutul mi-l știu, iar rănilor păcatelor mă ard și-acum; prezentul mi-l vede toată lumea, chiar și frăția ta, neavând în el decât căință și ceva nădejde de îndreptare; iar viitorul, nu-l știe cu adevărat decât numai Bunul, Dreptul și Milostivul Dumnezeu, Care la vremea potrivită, prin iconomia Sa de nepătruns, mă va pregăti pentru el...”

De ceva, totuși, mă sfiesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui A., cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșească de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele!”.

'Despre ședințele de spiritism și ideile eretice steineriene ale acestui ieromonah, aflat în înșelare, mai știau Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, Părintele Benedict Ghiuș, Părintele Adrian Făgețeanu, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Profesor Dumitru Radu ș.a., toți atrăgându-i atenția cu bunăvoință că greșește, dar fără folos.

Iar pictura sa de la Biserica Drăgănescu-Mihăilești, mult lăudată de "novatori", este în mod explicit sincretistă și ecumenistă, irizând erezia, cu "inovații" inacceptabile și elemente catoliciste introduse printre erminiile ortodoxe, chipurile sfinte exprimând mai degrabă un demonism latent decât dumnezeire, pe care le-au sesizat specialiștii ortodocși din domeniu, dar și unii creștini atenți și luminați.²⁸

²⁷ Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387

²⁸ Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

sau Părintele Arsenie Boca avându-se pe sine ca model, în locul lui Hristos.

Fără să vrem a îl judeca pe Părintele Arsenie Boca, ci doar pentru a ne feri de amăgire, ne apropiem acum de esența rătăcirii de o viață a preacuvioșiei sale: nu a avut ce model pe Domnul nostru Iisus Hristos, ci pe sine. Nu s-a oprit aici, din păcate, cu durere, compătimire și lacrimi o spunem, ci s-a făcut pe sine model celorlalți, devenind astfel, (vai! și lui, și nouă!)... un tip al lui antihrist:

2Te 2:4 Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau se cinstește cu închinare, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept dumnezeu.

În toate a vorbit cu nedreptate, după cum ne învață Însuși Mântuitorul lumii, fiindcă a vorbit de la sine, căutând slava sa, iar nu de la Dumnezeu prin învățăturile Sfinților Părinți:

Ioan 7:18 Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el.

De aceea, să nu-l urmăm, ca să nu avem parte cu cei pe care îi avertiza Hristos:

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi.

Dar să vedem toate acestea, la modul concret, privind tablourile în care s-a pictat pe sine ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca, lucru înfricoșător și de neînțeles până unde poate merge o așa amăgire, ca fiind el însuși Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa:

eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Deoarece, conform Sfintei Predanii a Sinodului al 7-lea Ecumenic:

Deoarece cuvenita cinste dată Crucii trece asupra prototipului ei, adică se închină persoanei zugrăvite pe ea. [...], Acta Concil. IV, p. 417, Sinodul VII, praxa 7.²⁹

Că cinstea Icoanei trece la chipul cel întâi, și cel ce se închină Icoanei, se închină întru ea ipostasului celui scris în ea. [...]

Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). Și alta se zice firească, precum este fiecare firesc fiu, către firescul său tată (pentru aceasta și dumnezeiescul

---

²⁹ Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

Vasilie; pe zicerea cea mai de sus, adică, cinstea Icoanei (a chipului adică) o au luat la firescul chip al Fiului și Cuvântului către Dumnezeu și Tatăl). Iar alta urmărească și meșteșugească, precum este ceea ce cu vopsele se face, și cu altă materie lesnicioasă, despre care este cuvântul aici. Și firescul chip adică se osebește cu adevărat după ipostas de pricinuitoarul său, fiindcă, Tatăl și Fiul sunt două ipostasuri. Nu se osebește după fire, fiindcă Ei una sunt după firea omenirii. Iar cel meșteșugesc este dimpotrivă, după ființă adică se osebește de întâiul chip, căci întâiul chip este însuflețit și viu om, iar chipul lui este neînsuflețit și materie moartă. Pentru care și acest al 7-lea sinod a zis în a 6-a praxă a sa: **Că Icoana nu este după ființa întâiului chip, iar după ipostas, adică după urmarea ipostasului este una cu întâiul chip. Că un ipostas este a închipui, și a-l întâiului chip; fiindcă întâi chip se vede în Icoană, și Icoana se înființează întru întâiul chip, că umbra de la trup, și a se despărți de el este cu neputință. Fiindcă ipostasul se închipuiește, și nu firea. Și fiindcă la fiecare Icoană se scrie nu numele firii, adică acesta este chiar chip de om, ci numele ipostasului, adică cum că este a lui Hristos; sau a lui Ioan, sau a altuia. Pentru aceasta și sinodul în praxa mai de sus zice, că Icoana se aseamănă cu întâiul chip numai cu numele, și după așezarea mădularelor celor ce-l caracterizează.**

I Io 2:15 Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru el; 16 Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume. 17 Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. 18 Copii, este ceasul de pe urmă, și precum ați auzit că vine antihrist, iar acum mulți antihriști s-au arătat; de aici cunoaștem noi că este ceasul de pe urmă. 19 Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, căci de-ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toți de-ai noștri, de aceea au ieșit. 20 Iar voi, ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate. 21 V-am scris vouă, nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr. 22 Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristosul? Acesta este antihristul, cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. 23 Oricine tăgăduiește pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.

I Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume. 2 În aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu. 3 Și orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume. 4 Voi, copii, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit pe acei prooroci, căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume. 5 Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume și lumea îi ascultă. 6 Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul răătăcirii.

Pentru că înfricoșate lucruri se lucrează în veacul de apoi, că și Antihrist întru acel veac va să vie să-și lucreze ale lui înșelăciuni prin ascultătorii lui cei înșelați de dânsul, căci atâta se luptă de mult diavolul ca să ducă preoți Creștini întru pierzare, în cât dacă i-ar fi prin putință și pre cei aleși sa îi amăgească, și să-i ducă cu dânsul la muncile cele vecinice. Că și pre Domnul l-au ispitit prea vicleanul în pustie, neștiindu-l că este Dumnezeu, și l-au suit în munte înalt, întru o clipeală de vreme și i-a arătat toată lumea, și i-a zis: „mie îmi sunt date toate acestea și cui voiesc le voi da, numai să te închini mie și ți le voi da ție”; că știa diavolul de venirea lui Hristos, dar nu știa când; pentru aceasta ispita pe toți dreptii. Că și Antihristva să vie la sfârșitul veacului acestuia, cu chipul blând, și smerit și milostiv, și va petrece în pustie, în post și în rugăciuni, cu chipul numai, și morți va învia, și leproși va curăți, însă toate le va face cu năluciri. Pentru ca din pustie va veni și de acolo se va umplea de toată puterea satanei, carele va locui într’însul, precum zice sfântul Efrem Sirul ; atunci se va dezlega satana din iad, și va locui într’însul.³⁰

Că tot omul ce-l judecă pe altcineva se află ca un Antihrist al lui Hristos, de vreme ce i-a răpit dregătoria și stăpânirea ce l-a dat Tatăl, făcându-se el judecător mai înainte decât Dânsul”.³¹

³⁰ M. Zosima PASCAL, Prodromit, *Sfârșitul Omului*, Ed. Mitropoliei Chișinăului și Moldovei, București, ⁵1937, pp. 10, 121-123.

³¹ *Patericul...*, Pentru ca să ne păzim, să nu judecăm niciodată, 8.

Pe eretici si adunările lor îi anatematizează si sinoadele ecumenice. Sfinții Părinți demascau si înfierau aceste învățături greșite, ucigătoare de suflet iar pe cei care le îmbrățișau îi numeau urători de Hristos si antihriști.³²

Mat 24:4 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vedeți să nu vă amăgească cineva. :5 Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi.

***

Așadar: 1. cine minte, tăgăduind învățătura adevărată despre Hristos cel smerit, petrecând în neascultare, spre propria slavă, prefăcându-se doar la arătare că este smerit, chiar dacă ar ieși dintre noi (chiar fiind ieromonah Ortodox sau chiar protosinghel), chiar de ar face minuni mari, dar propovăduiește cele ce plac lumii (plăcerea împreunării ca sursă de sănătate și ecumenismul), 2. dacă nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, deci are trăsături turpești unice, inconfundabile și îl pictează cu alte trăsături, ale altui om, 3. dacă judecă pe alții ca un „bici al lui Dumnezeu”, 4. dacă îmbrățișează pe eretici prin ecumenism sau uniatism, chiar dacă ar veni în numele lui Hristos sau al misiunii Lui, dar 5. **își prezintă propria persoană în locul lui Hristos, pictat sau scris**, și propria învățătură în locul minunatei învățături a Evangheliei, **se cheamă și este antihrist**:

În limba greacă:

Αντι (= anti = în locul/contra)

+

Χριστός (= Hristos)

=

Αντιχριστος (= antihrist = în locul sau contra lui Hristos)

Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi. Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință, și pe cei aleși.

Vă rog să urmăriți cu atenție, fără prejudecată, cum s-a pictat pe sine, în locul lui Hristos, urmărind, parcă, cu osârdie, să reproducă toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa.

³² <http://www.angelfire.com/linux/viataortodoxa/sinod_gergia.html>, vineri, 14 august 2015.

---

1. IMBERB

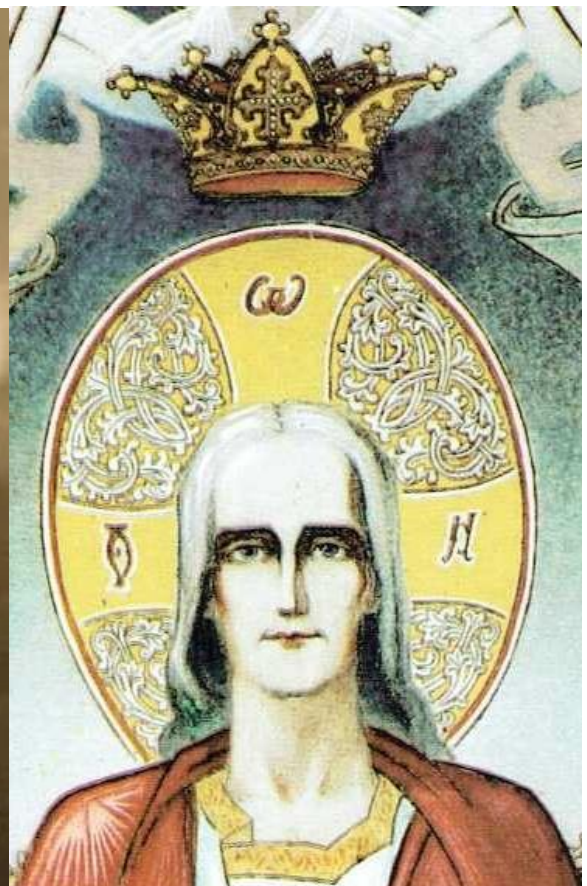
A) HIPNOTIZATOR MIEROS, ANDROGIN

B) HIPNOTIZATOR DUR

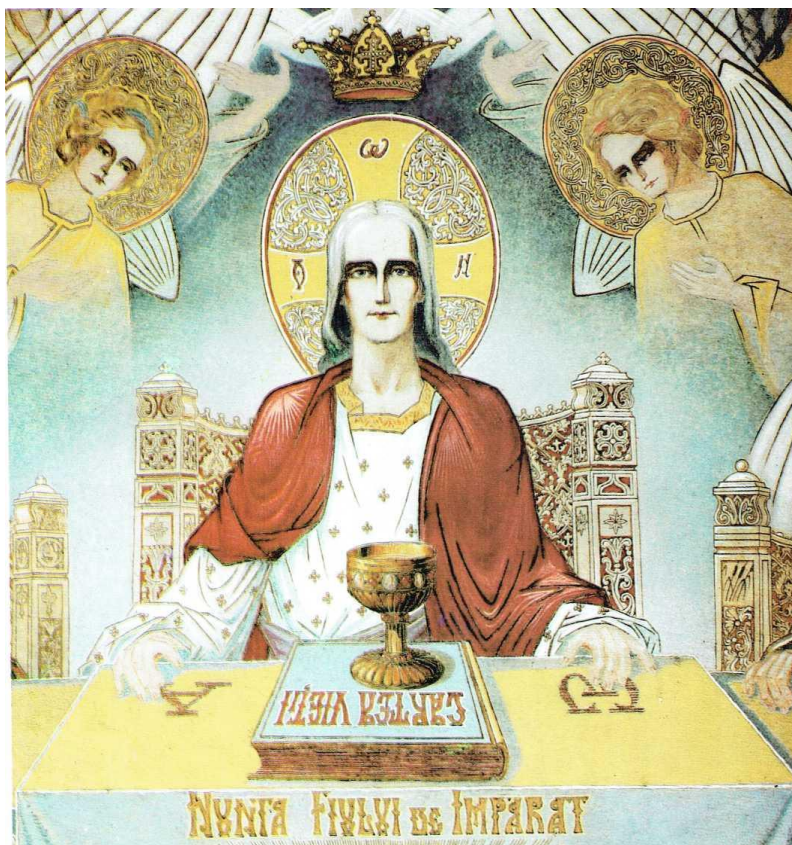

C) HRISTOSUL MINCINOS BĂRBIERIT

Părintele Arsenie Boca a îndrăznit în tablouri să bărbierească fața celui pe care îl prezenta drept Domnul nostru Iisus Hristos. Aceasta deoarece îl credea androgin, cel puțin după înviere.

Despre necuviincioasa pictură de la Drăgănescu, în care Părintele Arsenie Boca bărbierește pe Domnul nostru Iisus Hristos (sau mai bine zis se bărbierește pe sine, fiindcă persoana pictată nu este Mântuitorul, ci sfinția sa), ne atrage atenția și Pidalionul:

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi [deci zugravii Ortodocși nu se iau după vedenii, ci după Sfânta Scriptură – n.n.]. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvit pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez.

[se subînțelege că și la nunta din Cana, ca și la înjumătățirea praznicului Cincizecimii, dar și în veșnicie Domnul nostru Iisus Hristos este Bărbat desăvârșit, după Botez. Deci, de unde acest obicei de-L picta nu numai ca pe un copil fără barbă, dar și ca un bărbat necuvios, care are obiceiul de a se ciumpăvi, ca într-o reclamă pentru lamele de ras? Sau cine ar fi îndrăznit să se atingă de marginea bărbii lui Hristos – în afară de Părintele Arsenie Boca și pictorii din apus în tablourile lor hulitoare, semn de ignoranță teologică avansată și lipsă hâdă de evlavie? Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre. – n.n.] [...]

Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de

*ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*³³

De aici să înțelegem că nu numai Părintele Arsenie Boca era ori necunoscător, ori neascultător al Sfintei Predanii Ortodoxe, dar și că vedeniile sfinției sale erau demonice, fiindcă îngerii sau dracii nu sunt reprezentați în iconografia Ortodoxă cu barbă, ci ca tineri imberbi, primi luminați, cei de-al doilea întunecați, iar reprezentările din iconografie arată cum apar ei la Sfinți:

Deci în praxa a 5-a a acestui sinod, citindu-se cuvântul lui Ioan al Tesalonicului, întru care dovedește, că se cuvine a se închipui Îngerii precum s-au văzut de mulți simțitoarește de multe ori, cu chipul trupurilor lor. Au răspuns Tarasie, că a dovedit părintele acesta că se cuvine a se zugrăvi Îngerii, pentru că sunt scriși împrejur, și pentru că s-au arătat la mulți ca oameni. Iar cu socotința lui Tarasie s-a unit și sinodul. Însă trupuri însușite ale îngerilor tâlcuiesc oarecare mai noi teologi, că sunt trupurile cele vremelnice, pe care le-au luat ca să se facă cu ele văzuți ochilor, lipite către ei din ființa aerului. Iar numitul Ioan zice în praxa a 5-a, că pentru aceasta se închipuiesc Îngerii, pentru că au trupuri subțiri. Aducând și martori la aceasta pe marele Vasilie, pe marele Atanasie, și pe dumnezeiescul Metodie. Că cu subțiri trupuri după aceștia sunt și îngerii, dar nu cu totul desăvârșit fără trupuri ca Dumnezeu. Că zice marele Vasilie în capul 16 al cuvintelor celor pentru Sfântul Duh, despre Îngeri: „Pentru aceasta și în loc sunt, și văzuți se fac, în felul trupurilor lor arătându-se celor vrednici.” Încă și dumnezeiescul Ilarie zice, că tot cel zidit, este și trupesc, (cap 2 la Matei) ci și Origen cu trupuri subțiri a înțeles pe Îngeri (despre începătorii cartea 1 cap 7, și cartea 2) și Tertulian în multe locuri, și mai ales în voroava cea pentru trupul lui Hristos (cap 6) și Iustin, și Clement Stromateul (cartea 3) și Atenagora în Apologie (adică dezvinovățire); și Ciprian (pentru haina feciorească), și Ambrozie (în cartea pentru Noe și pentru corabie) și Eusebie (în cartea 5 pentru evangheliceasca pregătire), și Sulpichie Sevirul (pentru Bisericeasca Istorie), și Lactantie (cartea 2 a introducerilor) și Augustin. Iar pe lângă toți aceștia și marele Macarie Egipteanul. Și vezi capul 67 al lui Simeon Metafrastului în Filocalie, fața 270. [...]

*Iar deși papa Grigorie în epistolia cea către Leon Isavrul (foaia 712 a tomului al 2-lea din sinodiale) zice că nu închipuim pe Tatăl Domnului Iisus Hristos; dar aceasta nu prost a zice, ci că nu-l zugrăvim după dumnezeiască fire; că aceasta cu neputință zice, este a se zugrăvi, și a se închipui firea lui Dumnezeu. Care și sinodul acesta face, și toată soborniceasca Biserică, și nu că nu-l zugrăvea pe el precum s-a arătat proorocului; că de nu l-am zugrăvi pe el nicidecum, pentru ce să zugrăvim atât pe Tatăl, cât și pe Duhul Sfânt, în chip de Îngeri, de bărbați tineri, precum s-au arătat lui Avraam?*³⁴

D) MUTILAREA FILOCALIEI

Părintele Arsenie Boca, fiind sponsor al Filocaliei (*Datorită abonamentelor masive ce le-a procurat P.C. Sa suflete.*³⁵), încearcă să o muteze. Îl oprește la timp Părintele Profesor Dumitru Stăniloae.

Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei³⁶. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catolicism (Ortodocșii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catolicism, la care s-a afiliat acum și preacuvioșia sa). În

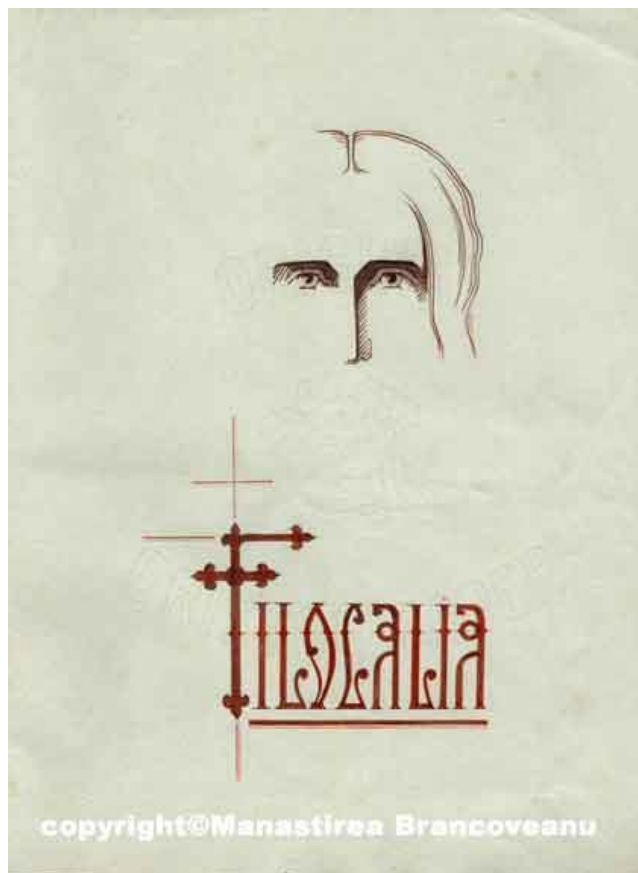
³³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

³⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

³⁵ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2002.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, ⁴2005, Vol. II, pp. 5-6.

³⁶ <http://www.teognost.ro/fotografii/manuscrise/Arsenie%20Boca/Filocalia_1.htm>, vineri, 28 august 2015.

realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.

Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală a Părintelui Arsenie Boca, pentru editarea Filocaliei, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a preacuvioșiei sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericească, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni.

Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele prea cucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește,

descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți.

Depre Filocalia și limitarea contribuției Părintelui Arsenie Boca doar la sponsorizare, puteți citi mai multe amănunte în capitolele:

Mutilarea Filocaliei

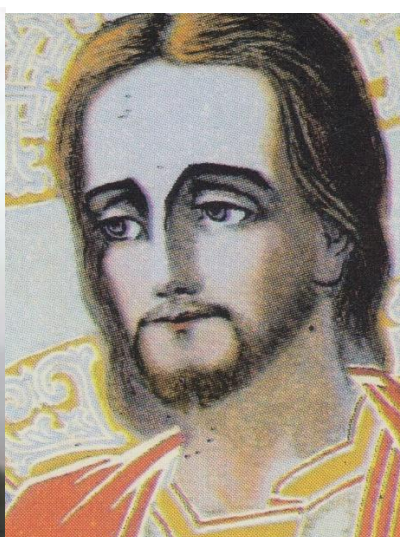
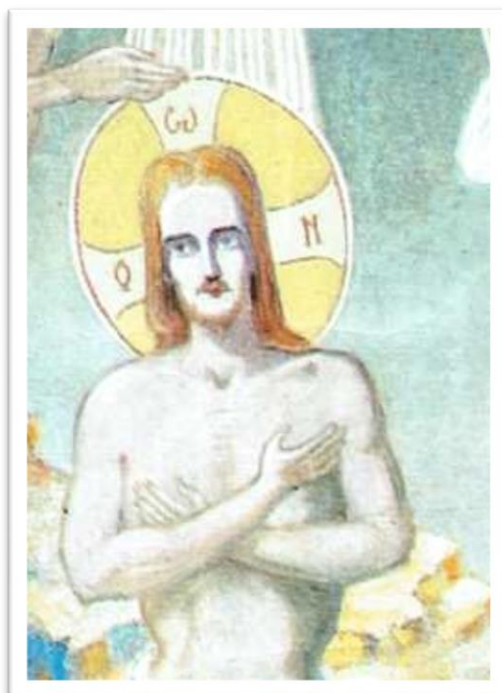
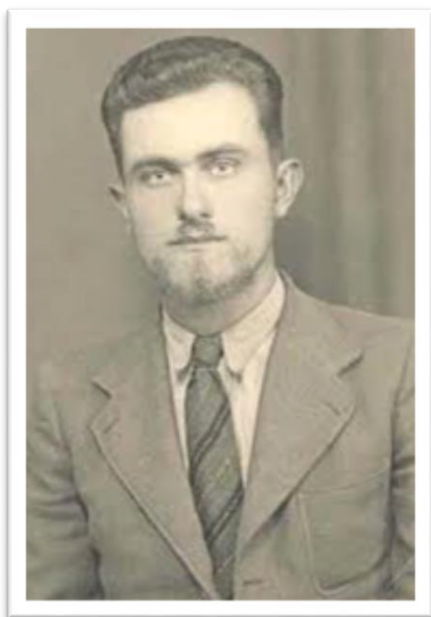
Părintele Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae

---

2. CU BARBĂ MICĂ ȘI OCHI ALBAȘTRI

---

3. CU BARBĂ MARE ȘI OCHI ALBAȘTRI

Iată o oribilă caricatură a Mântuitorul pictată de Părintele Arsenie Boca, deasupra Făgărașului, ce sugerează un om disprețuitor, oarecum absent și pierdut în visare, ca în aburii băuturii, lipsit de dragostea împărătească și atentă la noi, înfrânată și delicată, răstignită și jertfelnică a lui Hristos. Se vede că este o reverie demonică. Vă rugăm să o comparați, fără o privire insistentă, fiindcă produce vătămare sufletească, cu o altă producție artistică de artă deviantă, aflată în dreapta, în care se arată CUM I-AU SURPRINS ESENȚA ȘI CUM L-AU ÎNȚELES PICTORII STRĂINI PE PĂRINTELE ARSENIE BOCA ȘI CUM ÎI APROBĂ ADMIRATORII (mai ales admiratoarele) SFINȚIEI SALE)

<http://wolfie-chama.deviantart.com/art/Arsenie-Boca-266254958>

Arsenie Boca by [Wolfie-chama](#) [Watch Digital Art](#) / [Drawings & Paintings](#) / [People](#) / [Portraits](#) ©2011-2015 [Wolfie-chama](#)

"Arsenie Boca (29 septembrie, 1910 - 28 noiembrie, 1989) a fost un călugăr ortodox român, teolog și artist. A fost persecutat de comuniști și numit printre cei mai mari 100 de români.". Datele sunt luate de la Wikipedia "haha. orz". Taboul l-am făcut pentru o expoziție ce s-a organizat în București, România, de către Asociația Caricaturiştilor din România. E drăguț să am ceva simetric în galeria mea, din când în când. Portretele 3/4 pot deveni destul de plictisitoare. Sper să vă placă! Pictat în Photoshop CS5.

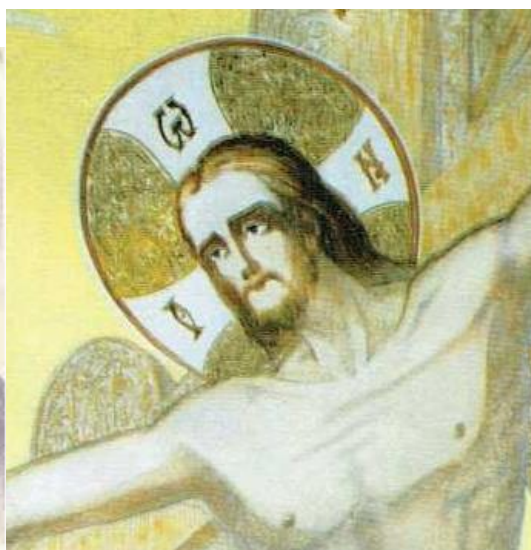
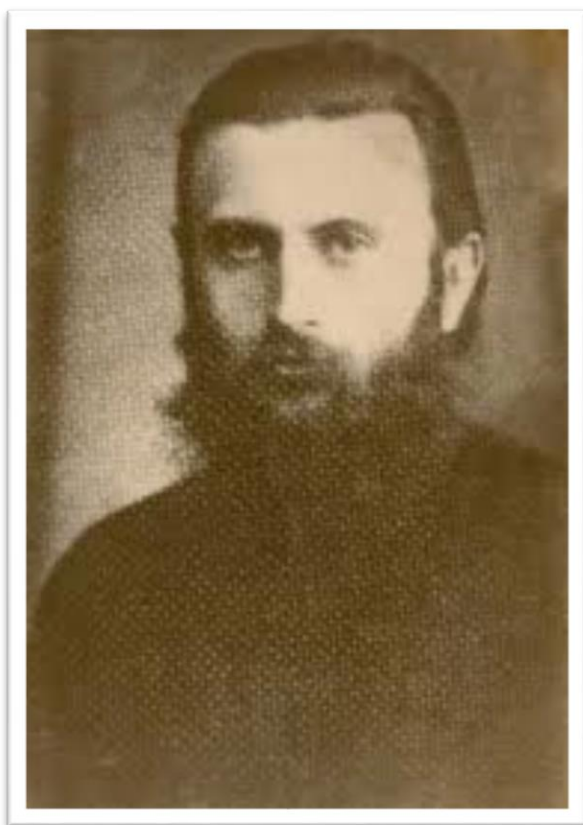

RoxanneD (4 zile în urmă) Colectionar de Artă Generală. Nu vă puteți imagina ce surpriză uluitoare este pentru mine, ca româncă, să dau de astfel de pietre prețioase pe Internet. Foarte bine realizat, ai surprins cu adevărat spiritul lui mare, și mă refer prin aceasta, mai ales la privirea lui fixă și adâncă, inconfundabilă. Răspuns

Wolfie-chama (1 zi în urmă) Artistă Digitală Profesionistă. Sunt bucuroasă a vă citi feedback-ul! Provocarea pentru mine în portrete este ca întotdeauna să captez caracterul și esența subiectului, în special ale figurilor istorice. Vă mulțumesc

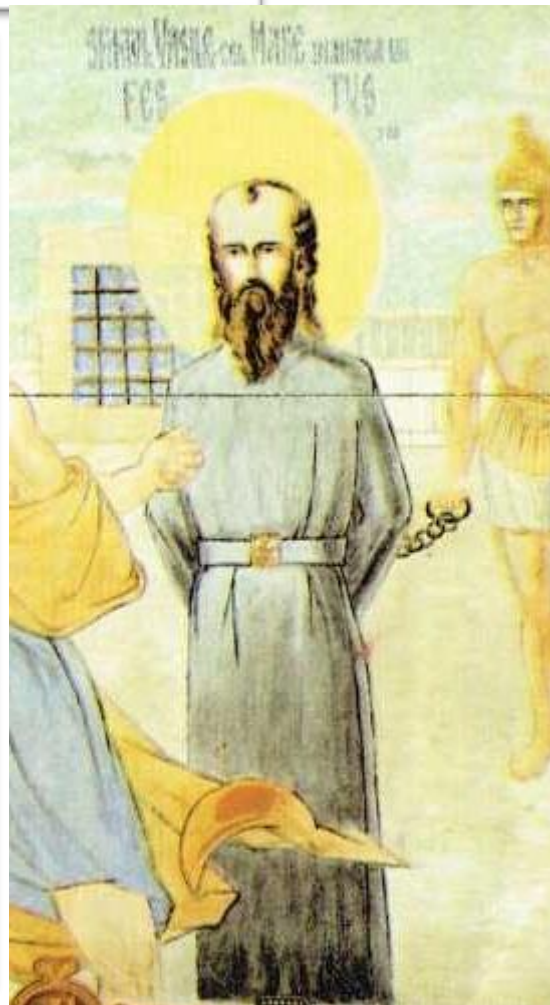
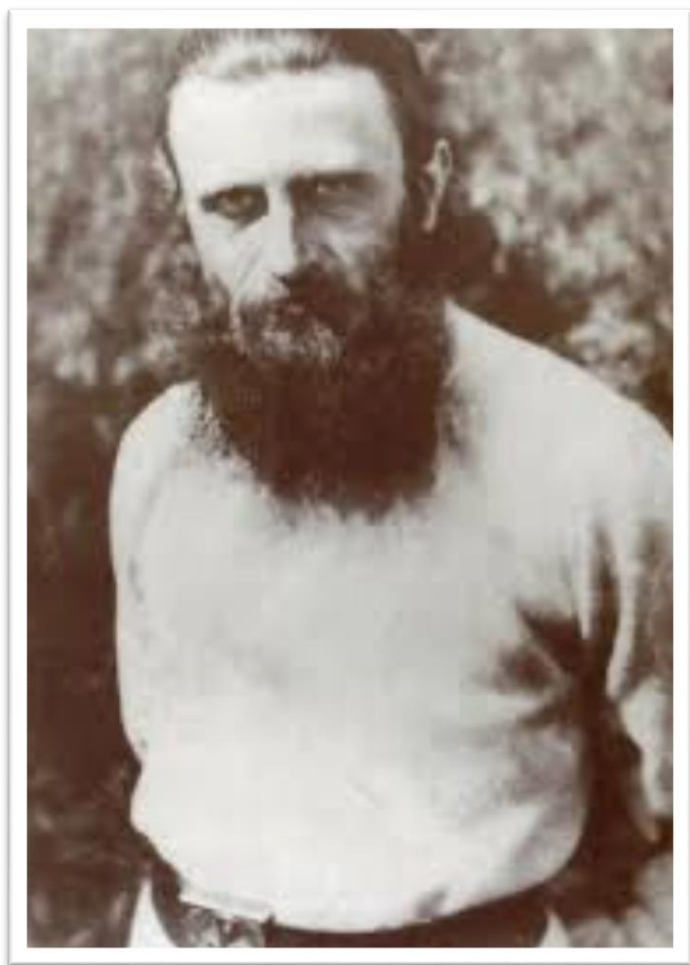
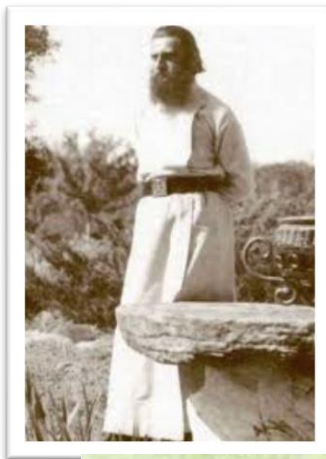
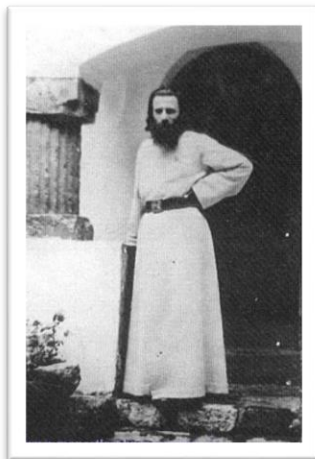
Observăm cum artista digitală și deviantă, a sesizat un CEVA (fiindcă arta surprinde esențele), chiar dacă a vrut să facă o caricatură. Acel CEVA MISTERIOS cu impact înrobitor și înfricoșător asupra sufletului, care și pe noi ne-a impresionat sesizându-l ca un leitmotiv în multele scrieri ale ucenicilor despre sfinția sa, este amestecul de privire hipnotică și sălbăcie, comun cu al lui Babaji, pentru care Părintele Arsenie Boca a și fost numit: „Biciul lui Dumnezeu”.

Înainte de moartea ÎPS sa ȋGherasim Arhiepiscopul Râmnicului, ca rod al experienței duhovnicești de aproape 100 de ani, la cei care îl vizitau (pentru a-și cere iertare și rămas bun), le zicea, arătând o carte pe coperta căreia era fotografia din dreapta jos, de pe această pagină: „Cum pot să-l cinstească oamenii pe Părintele Arsenie Boca, socotindu-l Sfânt? Sfinții, dovedind experiența lor neclătinată în ascultare și urmarea de toată viața, cu răbdare, a lucrării Sfintei Biserici, apar cu părul și barba albe, iar acesta cum să fie Sfânt, așa necopt? Și uitați-vă și la privirea lui: nu are o așezare smerită, cum o are orice Sfânt”³⁷

³⁷ Redată de un Preot profesor doctor în Teologie de la București, care, din smerenie, nu a vrut să-și descopere numele, dorind în același timp să nu se implice în această dezbinare a Sfintei Biserici ce se face în legătură cu Părintele Arsenie Boca, la presiunea mass-mediei.

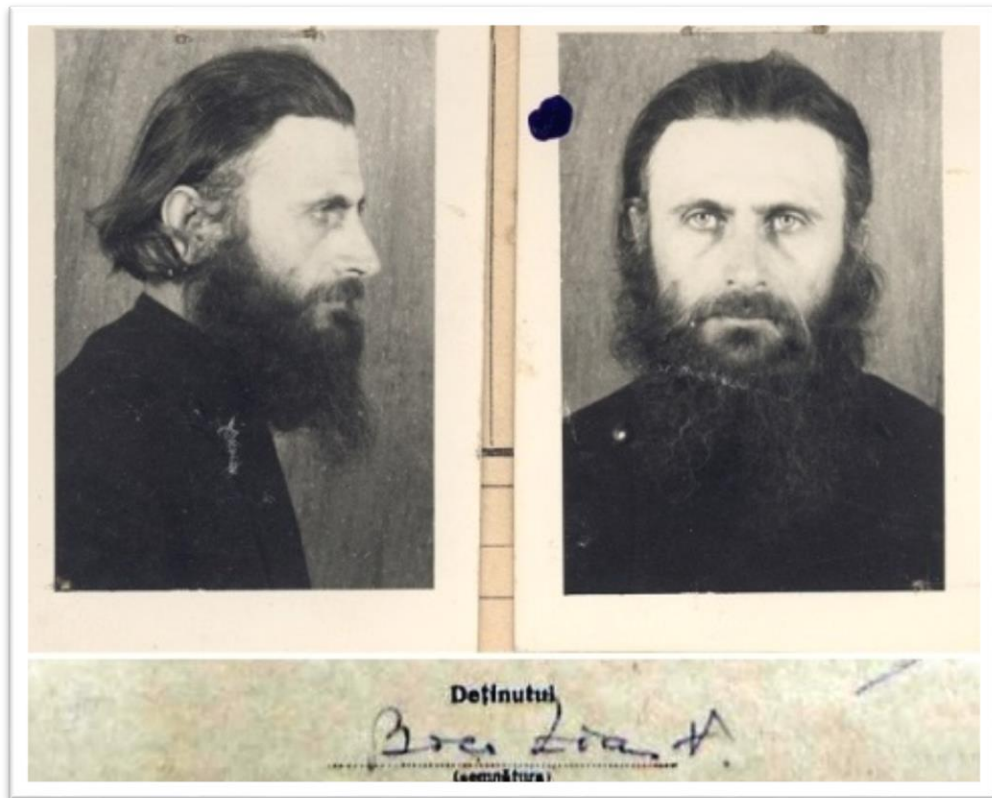

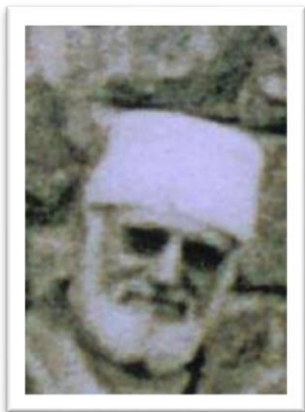
Poate și despre fotografia din stânga jos, dar și despre celelalte, spunea ÎPS ȋPimen următoarele cuvinte:

În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe Înaltpreasfințitul ȋPimen prin curte și-l întreb: „Înaltpreașfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca?” Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci?” I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...] I-am spus: Nu cumva, Înaltpreașfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uitate ochi vicleni are în fotografiile lui”. Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului ȋPimen.”³⁸

³⁸ Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți: <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

Văzând ultima fotografie, din această pagină, preluată de aici³⁹, de la Preadmiratorii sfinției sale, ce nu pot observa nici evidențele ca să scape de amăgire, ne aducem aminte de cuvântul Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul, care, iată, nici el nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

10. *Scumpetea hainelor este cauza multor răutăți*

Până acum am crezut că scumpetea hainelor este o simplă deșertăciune, dar mă tem că ea este hrănitoarea slavei deșarte -

maica mândriei, calea curviei și hotar al aproape tuturor patimilor. Am

spus că este hrănitoare și maică a slavei deșarte și a mândriei deoarece sufletul are un obicei înăscut: acela de a lua pe dinlăuntru forma cea [exterioară] a trupului. Și dacă trupul, cum am spune, poartă [haine] smerite, împreună se smerește și el [sufletul]. Iar dacă trupul poartă haine cu slavă deșartă și cu mândrie, se mărește și el în deșert cu acesta și se mândrește, după Sfântul Ioan Scărarul care scrie: „sufletul se face asemenea lucrărilor din afară și ia chipul celor ce le face și se întipărește de ele” (FR 10, Cuvânt 25, p. 314). Am zis că este și cale către curvie deoarece Marele Vasile zice: „A te îngriji de aranjatul părului și de haine mai mult decât e necesar este, după cuvântul lui Diogene, sau o faptă de om necugetat, sau o faptă de om ticălos” (P.S.B. 17, Omilia XXII Către tineri, p. 578). Ce înțelegi, Stăpâne al meu, prin „faptă de om ticălos”? Curviile. sau preacurviile. Dar prin cei ce rău norocesc? Eu cred că se referă la aducătorii veștilor rele. încearcă însuși cu de la sine [putere să explici]. Dar mai bine auzi [explicația] de la același Vasile, care, pogorându-se mai jos [la înțelegerea noastră], tâlcuiește cuvântul de mai sus spunând: „A căuta să fii elegant socot că este tot atât de rușinos ca și a trăi în desfrâu sau a strica altora casele” (ibidem). Iar dacă dumnezeiescul Pavel le oprește pe femei - care sunt în mod firesc niște ființe iubitoare de podoabă și împodobire - de la îmbrăcăminte cea de mult preț, zicând: Așijderea și femeile cu podoabă de cinste, cu sfială și cu întreagă înțelepciune să se împodobească pe sine; nu cu împletiturile părului, sau cu aur, sau cu mărgăritari, sau cu haine scumpe (1 Tim 2, 9), iar verhovnicul Petru a oprit și el acest [lucru] de la femei, zicând: A căror podoabă să fie nu cea din afară: a împletirii părului și a înfășurării aurului, sau a îmbrăcăminte hainelor (1 Ptr 3, 3), atunci îți poți da seama cu cât mai mult [cei doi Apostoli] au oprit acest lucru de la bărbați și de la arhierii care trebuie să păzească întru toate cinstea și podoaba.⁴⁰

Oare sfinția sa, citind atâta filozofie și religii comparate, nu a avut puțin timp să citească pe Sfinții Părinți? Sau nu a crezut în ei, ci în scrierile care îi cultivau plăcerea de sine?

³⁹ <<http://roncea.ro/2014/12/19/absolut-inedit-parintele-arsenie-boca-fotografiat-de-securitate-la-parastasul-lui-nichifor-crainic-fotografia-a-fost-descoperita-de-cercetatorul-florin-dutu-in-arhiva-cnsas-petitia-pentru-sfantul-a/>>, duminică, 23 august 2015.

⁴⁰ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 190-192.

Dar nici Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul nu era de acord cu Părintele Arsenie Boca:

Oamenii insetează după simplitate

Lucru bun este ca oamenii insetează după simplitate și au ajuns la punctul să facă modă din ea, deși nu sunt în mod simplu. Vin unii în Sfântul Munte cu niște haine decolorate. Ma întreb: "Aceștia nu lucrează pe ogoare, de ce sunt așa?" Unul vorbește taraneste din fire și te bucuri de el. Altul caută să vorbească taraneste și-ți vine să vomiti. Sunt și alții care vin cu cravate. Unul avea 6-7 cravate cu el. Într-o dimineață pe când se pregateau, și-a pus cravata, costumul etc. "Ce faci acolo?" – îl întreaba unul. "Ma duc la Părintele Paisie", spune. "Dar ce e asta ce porți?" "Le-am luat ca să-l cinstesc". "Bre, ce-am patit!"

Nu au deloc simplitate; de aceea există această stare. Atunci când oamenii duhovnicești nu trăiesc simplu, sunt bine învesmantați, ei nu ajută tineretul.

Astfel, tineretul neavând vreun prototip, trăiește hoinărește. Pentru că atunci când vad creștini bine îmbracați, oameni stransi cu cravate, bine îngrijiti, nu află nici o deosebire față de oamenii lumesti, și se împotrivesc. Dacă ar fi văzut simplitate la oamenii duhovnicești, n-ar fi ajuns în starea aceasta. Insa acum și tinerii au duh lumesc, și aceia au randuiala lumească. "Așa trebuie să se poarte creștinii. Așa trebuie să fie aceasta, așa cealaltă..." și n-o spun dinlauntru, din evlavie, ci pentru că "asa trebuie". Atunci și tinerii spun: "Ce sunt lucrurile acestea? Să meargă la Biserică cu gatul strans! Haide, lasă-mă!" și își aruncă hainele, umblând goi. Se arunca în cealaltă extrema. Ai înțeles? Și toate acestea le fac din împotrivire. Deși au idealuri, însă nu au modele și sunt vrednici de milă. De aceea e nevoie să le centreze marimea de suflet și să-i miste prin viața cea simplă. Se manie atunci când acești oameni duhovnicești și preoții încearcă să-i tina cu mijloace lumesti. Insa atunci când afla modestia, dar și simplitatea cu sinceritate, atunci li se creează probleme de conștiință. Căci atunci când cineva are sinceritate și nu ține cont de el însuși, este simplu, are smerenie. Toate acestea odihnesc și pe cel ce le are, dar sunt sensibile și pentru altul. Celălalt înțelege dacă te doare de el sau te prefaci. Un hoinar este mai bun decât un creștin prefăcut. De aceea nu un zambet de dragoste prefăcut, ci un comportament firesc – și nici rautate nici prefăcătorie, ci dragoste și sinceritate. Mai mult mă misca unul care este bine aranjat launtric. Adică să aiba respect și dragoste adevărată, să se miste simplu, nu în formă, pentru că unul ca acesta rămâne numai în cele din afară și se face om lumesc, carnaval de lasat de sec.

Curăția launtrică a sufletului frumos a omului adevărat, înfrumusețează și exteriorul omului și acea dulceț Dumneziască a dragostei lui Dumnezeu, îndulcește chiar și înfățișarea lui. Frumusețea launtrică a sufletului, pe lângă faptul că înfrumusețează duhovnicește și sfintește pe om, chiar și la exterior, trădându-l harul dumnezeiesc, înfrumusețează și sfintește chiar acele haine urate ce le poartă omul lui Dumnezeu cel harismatic.

Părintele Tihon își cosea singur fesul din bucăți de rasă, cu acul de cusut saci. Le făcea ca pungile și le purta, dar emanau mult har. Orice lucru vechi și nepotrivit purta, nu se vedea a fi urât, pentru că se înfrumuseța și el, de la frumusețea launtrică a sufletului. Odată l-a fotografiat un vizitator așa cum era, cu punga în loc de fes și cu o pijamă ce i-au aruncat-o în spate deoarece au văzut pe bătrân că îi era frig.

Iar acum toți cei care vad fotografia Părintelui Tihon, cred că purta mantie arhierească, fiind însă o pijamă verde și țarcată. Oamenii priveau cu evlavie și la zdrențele lui și le luau de binecuvântare. Mai mare valoare are un astfel de om binecuvântat, care s-a schimbat launtric și s-a sfinit și pe dinafară, decât toți oamenii care-și schimbă mereu numai cele din afară (hainele lor) și păstrează launtric pe omul lor cel vechi cu pacate arheologice.⁴¹

⁴¹ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exteroara/>>, luni, 24 august 2015.

Era împotriva purtării canonice a bărbii, de aceea a și rămas fără ea:

Și a mai fost o altă boală a mea... Am început să îmi las, din mândrie, barbă mare de tot, așa cum m-a învățat părintele Cleopa [nu era mândrie, ci ascultare de Sfinții Părinți, la care l-a dus smeritul Părinte Cleopa, care nu se abătea nici la stânga, nici la dreapta de la Calea Împărătească a Sfintei Biserici. Mândria a intervenit prin neascultarea de Sfânta Predanie, punându-se sub autoritatea unui rătăcit neascultător – n.n.]. Însă Părintele Arsenie mi-a zis: „Lasă, măi, soția să-ți aranjeze mătușoiul ăla de bărboi, că nu ești pustnic, cum te crezi tu!”⁴².

Iată mărturii pe care le aduc chiar ucenicii împotriva sfinției sale, fără să vrea, iubind mai mult păreri personale ale Părintelui Arsenie Boca (pe care îl consideră sfânt mai presus de toți Sfinții), provenite din amăgire, decât învățăturile Sfintei Biserici, deoarece sfinția sa nu i-a format în duhul căutării Sfinților Părinți care gândesc sobornicește, ci în dependența și admirația de preacuvioșia sa. Așa că, pentru ei, nu mai e păcat ce este păcat, ci ce nu-i place pictorului de la Drăgănescu. Este modul de a gândi al celor din catolicism, pe care atât de mult l-a admirat și urmat, în scris, în viață, dar mai ales în pictură, preacuvioșia sa:

„Depinde doar de voința și buna plăcere a Sanctității Sale”, scria Cardinalul Baronius, „ca ceea ce acesta dorește, să fie considerat «sfânt de către întreaga Biserică» [28], iar epistolele sale pastorale trebuie să fie socotite și respectate ca „Scrieri Canonice” [29].

Drept urmare logică a infailibilității reiese că învățăturile papale trebuie ținute cu o așa oarbă supunere, încât Cardinalul Berlamino însuși, care a fost proclamat „sfânt” de biserica romano-catolică, în celebra sa „Theologia” expune această chestiune cu cea mai mare naturalețe: „Dacă într-o zi papa ar cădea în greșală îndemnând la păcat și interzicând lucrarea virtuților, biserica ar fi obligată să creadă că de fapt păcatele sunt bune și virtuțile rele. Altfel, ar greși față de conștiința sa” [30].

Cardinalul Zambarella merge chiar mai departe, confirmând că: „Dacă Dumnezeu și papa iau parte împreună la un Sinod [...] papa poate face [acolo] cam tot ceea ce ar putea face și Dumnezeu [...] iar papa săvârșește tot ceea ce dorește, chiar și fărădelegi, și, în consecință, este mai presus decât Dumnezeu” [31].⁴³

Să vedem ce ne învață despre această problemă Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, Cea cu adevărat fără de greșală:

Și Mihail încă Chirulariul și patriarhul Constantinopolului, cu sinodul cel împreună cu el, ca-re se afla în viață în anul 1053 a adus mărturie împotriva tunderii bărbilor, care se află în car-tea întâia a apostoliceștilor așezămături în capul al 3-lea zicând așa: „Nu vă veți smulge bărbile voastre; că frumsețea ziditorul Dumnezeu o a făcut să fie pentru femei, iar pentru bărbați cu dreptul a judecat a fi nepotrivită.” [...]

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

Cei ce întru Hristos prin Botez s-au îmbrăcat, au mărturisit a urma petrecerea lui cea în trup. Deci pe cei ce părul capului spre vătămarea celor ce îi văd cu aflări de împletire îl împodobesc și îl găsesc, și amăgitoră din aceasta propun sufletelor celor neîntărite, cu certare potrivită părintește îi vindecăm, povățuindu-i pe ei și înțelepțește a vieții învățându-i, către a ceasta, lăsând amăgirea, și deșertăciunea cea din materie, către fericita și nepierzătoarea viață, mintea neîncetat să-și mute, și cu frică să aibă curată petrecere, și să se apropie de Dumnezeu cu curăția cea în viață după dorință. Și pe omul cel din lăuntru, mai mult decât pe cel dinafară, să-l împodobească cu fapte bune, și cu neprihănite năravuri, încât o rămășiță de amăgirea celui potrivit să poarte în sineși. Iar dacă cineva afară de canonul acesta ar face, să se afurisească.

TĂLCUIRE

---

⁴² Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p.35.

⁴³ †Pavel de BALLIESTER, Episcop de Nazianz, *Convertirea mea la ortodoxie*, <<https://ro.scribd.com/doc/49946520/Convertirea-mea-la-ortodoxie>>, luni, 24 august 2015, p. 12.

Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat, zice marele Pavel (Galateni: 3,27). Drept aceea adaugă canonul acesta, că cei ce s-au îmbrăcat întru Hristos, se cuvine și a petrece după dânsul, și a întrebuința toată curăția, și neîntinarea, și nu a-și împodobi trupul cu prisosință și cu dinadinsul. Și afurisește pe creștinii, cei ce-și împletesc părul capului lor, pieptănându-l și netezindu-l, și propunându-l ca pe o amăgire sufletelor celor neîntărite, și lesne întoarse spre păcat, atât pe ale bărbaților, cât și pe ale femeilor,²³⁹ cu certarea aceasta de afurisirii povățuind pe unii ca aceștia, îi învață să lase toată amăgirea, și deșertăciunea, și împodobirea trupului acestui materialnic și stricăcios, și să-și înalțe mintea lor către viața cea fericită și nestricăcioasă, apropiindu-se după putere de Dumnezeu, cu curățirea vieții, și împodobind mai mult pe omul cel din lăuntru cu moraluri bune, și cu bunătăți, adică pe suflet, mai ales decât pe omul cel din afară, adică pe trup, cu aceste amăgitoare și zadarnice împodobiri. Încât să nu aibă asuprași nici un semn al răutății diavolului, de care prin Sfântul Botez s-au lepădat.

239 Sub această afurisire a canonului acestuia cad, după Zonara, și cei ce nicicum nu pun brici pe capul lor, nici își taie perii capului, ci înadins îi lasă ca să se facă lungi până la brâu, ca ai muierilor. Asemenea și cei ce își vopsesc pletele ca să se facă roșii, sau ca aurul, sau îi leagă cu trestii ca să se facă creți. Sau pun peruci, și străin păr pe capul lor. Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbă. Și cei ce cu cărămidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. Așijderea și muierile cele ce se sulimesc, și pun dresuri pe fața lor ca să se arate frumoase, și să tragă pe bărbați spre sataniceasca iubirea lor. O și cum ticăloasele îndrăznesc a necinsti chipul ce le-a dat Dumnezeu, cu aceste mici împodobiri? Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.⁴⁴

După cum vedem în studiul Sfintelor Icoane, numai tinerii imberbi (cărora datorită vârstei nu le-a mijit încă barba), famenii (de exemplu Sfântul Cuvios Pavel Xiropotamitul) sau îngerii nu au barbă, căci așa a fost în cazul lor voia lui Dumnezeu, neintervenind mâna omului spre ciuntirea din împotrivire. Chiar despre Sfântul Ștefan cel Mare, au fost discuții aprinse dacă a avut sau nu barbă, cunoașterea imaginii lui tradițională fiind cu barbă, până în secolul nouăsprezece (când a intrat mult stilul apusean și la noi), și fiind văzut, în realitatea duhovnicească de acum, cu barbă.

Deși unii ucenici mai înfocați îl prezintă ca silit să-și taie barba, alții că din chibzuință pentru a fi anonim și-a retezat-o (ca și cum securiștii nu-l recunoșteau și așa, ca și cum oamenii, dacă sfinția sa ar fi vrut să se retragă, nu l-ar fi ocolit și având barbă. Vedeți toate sunt pretexte ce slujesc ochilor lumii):

21. 08.1962: (După scoaterea din Mănăstire; în actul de excludere se preciza să-și lepede haina monahală și să-și cumpere un costum civil din banii pe care-i va primi. A făcut ascultare și și-a asumatul ca prima formă de apărare față de agenții care se aflau pe urmele sale): „Estat cca. 52 ani, statură înaltă, conformația corpului robustă, fața ovală, părul șaten,

⁴⁴ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 81-102, 233-234

părul încăruntit, sprâncenele drepte, nasul și gura mijlocii. **Poartă mustață în furculiță și ochelari de vedere cu sticle verzi cu lentile duble. îmbrăcat cu cămașă bej, servietă neagră**"⁶⁸.

3.02.1976: „Este pensionar, însă lucrează la domiciliu ca pictor decorativ bisericesc. La domiciliu este apreciat ca un om liniștit, respectos și având o conduită normală. Cu alte preocupări în afară de specialitatea sa nu este remarcat. Duce o viață complet rezervată față de vecinii din jurul imobilului, rareori este văzut să părăsească domiciliul. **Poartă barbă**"⁶⁹. [...] Așadar, Părintele Arsenie dorea să treacă cât mai neobservat, știindu-se sub lupa securiștilor, asumându-și anonimatul. Va purta iarăși barbă⁵²², după cum menționează o informatoare în 1976, dar deocamdată preferă să poarte doar mustață.⁴⁵

Totuși dacă ar fi iubit Sfânta Biserică nu s-ar fi ferchezuit să arate drăgălaș cu o mustață în furculiță a la Errol Flynn, cunoscut pentru rolurile sale romantice din filmele de capă și spadă, așteptând să iasă la pensie, ca să dea drumul la o leacă de barbă, ci ar fi luat pildă de la Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Proclu și de la alții. Aceștia, cum au fost eliberați din închisoare și-au și lăsat imediat să le crească barba, cum le-a dat-o Dumnezeu, ca să împlinescă și în trup porunca lui Hristos „facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”, deși unora li se smulgea barba fir cu fir, altora li se rădea, periodic, iar ei râdeau de securiști că dau barba ca o cotă la stat. Ei nu au fost fricoși și

mici la suflet ca Părintele Arsenie Boca și au vrut să mărturisească și cu fața lor icoanei bărbatului desăvârșit în voia lui Dumnezeu și ascultarea față de învățătura Sfintei Biserici.

Iată, de pildă, cum a procedat Părintele Arsenie Papacioc:

Nu numai în cele mari s-a pocăit, ci și în cele mici, ceea ce îl arată ca pe un model vrednic de urmat, pentru trezvia sfinției sale la lucrarea smereniei.

De pildă, când era în închisoare, temnicerul i-a tăiat barba cu sila. Părintele Arsenie Papacioc s-a împotrivit (atâta acrivie avea să nu se lepede de Hristos, nici măcar în vreun amănunt al canoanelor ce ne învață despre înfățișarea exterioară!), dar temnicerul i-a spus:

„Nu ești călugăr, dacă călugăria ta stă în barbă!”

Părintele Arsenie a cugetat mult la cuvânt și a înțeles că era de la Dumnezeu, prin gura dușmanului său: să lucreze călugăria mai ales în omul cel dinlăuntru.

Era un căpitan foarte rău. Mi-a luat barba și mi-a retezat-o la jumătate (Barba tot așa era de lungă). Și zic: „Ai să răspunzi de asta în fața lui Dumnezeu!” Știți ce mi-a zis? „Lasă că nu stă călugăria în barbă” Când a vorbit vorba asta, zic: „N-ai vorbit dumneata, ci Duhul Sfânt!”⁴⁶

⁴⁵ Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 39-40, 234.

⁴⁶ <<http://vladherman.blogspot.ro/2012/07/viata-necenzurata-parintelui-arsenie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

Cu toate acestea Părintele Arsenie Papacioc nu s-a gândit (ca Părintele Arsenie Boca) să se camufleze că nu e călugăr și preot în spatele unei mustăți în furculiță, umblând în civil. Imediat cum a fost eliberat din închisoare (nici nu apucase să crească părul pe cap, după ce fusese ras), încetând constrângerea directă, Părintele Arsenie Papacioc nu a mai amânat nici măcar o zi, ci s-a îmbrăcat în dulamă preotească, lăsând din nou să-i crească barba.

De ce n-a făcut la fel, măcar din 1964, și Părintele Arsenie Boca, ci a ales să rămână în afara rânduielilor Sfintei Biserici Ortodoxe? Nimeni nu l-ar fi oprit, cu nici un pretext, să se retragă la o Sfântă Mănăstire și să-și plângă păcatele, mai ales că Maica Zamfira era rudă cu Patriarhul Justinian Marina (care a decedat în data de 26 martie 1977, nu înainte de a aranja ca toți călugării alungați din Mănăstire, și care au vrut să se întoarcă, să își regăsească locul lor). Sau poate tocmai Maica Zamfira să-l fi oprit? Sau a vrut chiar și sfinția sa datorită compromisului făcut în închisoare, cu masca – pentru oamenii care îl urmau cu fidelitate – că a fost silit prin hotărârea eparhiei să nu mai poarte haină monahală, pentru a-și acoperi, de fapt, propria slăbiciune. Dar hotărârea eparhiei nu l-a forțat să-și dea barba jos...

Ideea camuflajului Părintelui Arsenie Boca, pentru a nu fi recunoscut, în spatele mustății în furculiță și mâinilor prin buzunare, este o mare păcăleală. Îl vedem și cu mâinile în brâu, stând de vorbă cu o maică, foarte degajat și fotogenic. Dacă s-ar fi camuflat nu ar fi umblat de colo până colo în toată țara, pe la ucenici, ca să-i compromită.

Din fericire, Părintele Arsenie Papacioc nu a făcut așa. Și în aceasta a lucrat pocăința, respectând Sfintele Canoane:

*9. Cum că toate cele rare și iconomicos și de nevoie urmate, ori din vreun obicei rău și de obște a zice, toate cele ce afară de canon s-au făcut lege sau canon, și pildă a Bisericii nu sunt; și vezi tâlcuirea apostolescului canon 68. Însă și iconomia aceasta și nevoia trecând, iarăși canoanele stăpânesc. Vezi subînsemnarea canonului 46 și canonul 13 al sinodului 1 [...]*⁴⁷.

CANONUL 96 AL SFÂNTULUI ȘI ECUMENICULUI AL CINCI-ȘASELEA SINOD SAU MAI BINE A ZICE, AL ȘASELEA SINOD

*Acestei afurisiri se supun și cei ce-și rad bărbile, ca să se facă drepte, și frumoasă în urmă, și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu cărmidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi decât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu ținbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. [...] Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi, și chipuri ale sale, când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc.*⁴⁸

⁴⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p.19.

⁴⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 233-234

Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre.

Dar Părintele Arsenie Boca, sărmanul, nu a rămas numai la această amăgire (a ferchezuirii din falsa gândire), ci, a mers mai departe cu necinstirea chipului lui Dumnezeu: ca să-L asemene cu sine, l-a bărbierit și pe Domnul Hristos (pe care îl credea androgin), arătând că nu din chibzuința sa ca să fie smerit și anonim, ci din îngâmfarea relei credințe și întunericul neștiinței Sfintelor Canoane s-a ras și l-a pictat și pe Mântuitorul atât de hidos. De aceea privind la pozele sfinției sale, redată în acest subcapitol, Părintele Gheorghe Anițulesei trăgea aceste concluzii juste:

Ținuta smerită a doi călugări scoși din mănăstire. ↑

Oare nu era prea mare apropierea dintre Ieromonahul Arsenie Boca și maica Zamfira?

Părintele Proclu Nicău (Crăcăuani) nu a scos niciodată dulama de pe el. Și el a fost scos din mănăstire. Dacă tot am ajuns la pictură să lămurim lucrurile. Nu vă face impresia că majoritatea personajelor pictate seamănă cu: Boca? Mântuitorul este pictat fără barbă, iar Sf. Ioan Botezătorul este aproape autoportretul lui Boca. Se vedea pe sine... ⁴⁹

Pentru că nu există Sfinți mustăcioși, Părintele Arsenie Boca a inventat sau mai bine spus (ca să nu îl acuzăm, fiind convinși că a fost o biată victimă a amăgirii), pentru a-l linguși că seamănă cu el, vedeniile i-au arătat mustață la Sfinți, ca să fie surprinsă în pictura de la Drăgănescu și această etapă a vieții sfinției sale, ca așezământul de acolo să fie cu totul închinat preacuvioșiei lui.

⁴⁹ Pr. Gheorghe Anițulesei, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 15-16.

Observăm la toate tablourile pictate de sfinția sa nu numai barba, dar și bărbia tăiate, după asemănarea sa. Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ca să semene și mai bine cu preacuvioșia sa, i-a adăugat și ochi albaștri, dar nepricepându-se de fel la pictura evlavioasă (sau poate vedeniile batjocoritoare la adresa Sfinților erau așa) i-a trântit și un aspect necuvios de dandy distrat și visător (nici centura, nici genunchii nu stau la locul lor), iar Sfântului Mucenic Nicolae Oprea i-a dat un aspect sinistru de strigoi. Ce răbdare și smerenie au Sfinții că nu surpă pământul la Drăgănescu pentru a fi înghițiți în iad astfel de hule pictate. Ei au duhul cel lin al lui Hristos *Luc 9:54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?:55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.*, lăsând acea clădire odioasă cu îngăduință, pentru o vreme, ca să ne trezim din amăgirea cu care suntem ispitiți de urătorul mântuirii noastre, prin săracul Părinte Arsenie Boca.

---

5. CU PANTALONI SCURȚI

Sarmanii mireni se imbraca asa cum e launtrul lor

– Parinte, da-mi o binecuvantare.

*-Te binecuvantez sa te faci carnaval duhovnicesc ca Sfanta Isidora1 cea nebuna; sa dobandesti prefacatoria cea buna. Vezi, sarmanii mireni sarbatoresc in fiecare zi prefacatoria lor lumeasca si se imbraca asa cum e launtrul lor. Demult, oamenii se imbracau pentru carnaval odata pe an, numai la Lasatul de sec2. Acum cei mai multi sunt mereu in carnaval. Adica, mai demult carnavalul tinea o saptamana numai la Lasatul de sec de carne pentru Postul Mare. Acum vezi in fiecare zi... Fiecare se imbraca asa cum ii spune gandul. Au devenit cu desavarsire ciudati. Au innebunit! Putini sunt oameni adunati, modesti, fie barbati, fie femei sau copii. [...]Imi aduc aminte, cand eram in Sinai, ce era si acolo... nu ma intreba! Cat ma durea cand vedeam turistele ce veneau la manastire. In ce hal erau! Ca si cum as vedea icoane bizantine frumoase, aruncate la gunoarie; numai ca acestea s-au aruncat singure.*⁵⁰

2013. -“Nimeni dintre cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină nepotrivită tagmei sale, nici când stă în oraș, nici pe cale mergînd, ci să întrebuițeze îmbrăcămintea care este destinată pentru cei ce se numără în cler. Iar dacă vreunul ar face așa ceva să se afurisească pe o săptămînă”. -VI ec. 27 (VII ec. 16).

2016. -“Cel ce a fost îmbrăcat odată de episcop cu îmbrăcămintea neagră cu scopul de a intra în cler, nu-l mai poate dezbrăca deoarece a făcut declarația publică de a se consacra lui Dumnezeu și nu mai poate anula făgăduința făcută lui Dumnezeu și să batjocorească starea sfîntă ca femeile de la teatru”. -Balsamon-Sfîntul. Atan. II, p. 617.⁵¹

Notăm că fotografia de mai sus, în care sunt surprinși la munte Părintele Arsenie Boca (mustăcios, în pantofi cu toc, pantaloni scurți, cu mâinile în buzunare și fular răsucit galant, ca o încununare a întregii ținute), și Maica Zamfira (în trenci cu mâinile în buzunare) într-o călătorie de relaxare în familie, ca și celelalte fotografii personale ale sfinției sale din acest studiu, sunt preluate de la blogul prea marelui admirator al sfinților lor, domnul scriitor Victor Roncea⁵².

---

⁵⁰ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2007/10/03/cuviosul-paisie-despre-neoranduiala-launtrica-si-infatisarea-exterioara/>>, luni, 24 august 2015.

⁵¹ [Ierom. Nicodim SACHELARIE], *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

⁵² <<http://roncea.ro/2014/11/28/petitie-pentru-canonizarea-parintelui-arsenie-boca-sfantul-ardealului-fotografii-inedite-din-arhiva-cnsas-preluate-de-civic-media-si-publicate-in-premiera-online-de-roncea-ro-la-25-de-ani-de-la-ple/>>, marți, 25 august 2015

Părintele Arsenie Boca se plimba dezbrăcat în public, având un dereglaj al îmbrăcămînții și prin minus. Dacă am văzut mai sus, la capitolul barbă albă și dichisită, că Părintele Arsenie Boca avea un dereglaj la îmbrăcăminte, prin plusul îmbrăcării hainelor de lux, vom vedea acum că avea dereglaj la îmbrăcăminte prin minusul dezbrăcării publice. Cu amândouă nu sunt de acord Sfinții

Părinți:

5. *De ce [ne] aduce aminte îmbrăcarea hainelor*

întâi, după dumnezeiescul Gură de Aur, însuși faptul acoperirii trupului cu haine este o veșnică aducere-aminte de izgonirea cea din rai și de pedeapsa pe care au luat-o după călcarea poruncii [protopărinții noștri]. Aveam nevoie de haine și de acoperăminte moi cei ce mai înainte, în rai, eram acoperiți .de darul lui Dumnezeu și nu aveam [deci] trebuință de haine. Căci protopărinții, fiind goi mai înainte de neascultare și nerușinându-se, după cădere au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperământuri împrejurul trupului (Fac 3, 7). De aceea, care este motivul pentru care această amintire a pedepsei ar trebui să se facă cu haine strălucite și de mult preț? Deci îmbrăcăminte hainelor să se facă nouă veșnică aducere-aminte și învățătură despre căderea din bunătați și despre pedeapsa pe care neamul oamenilor a primit- o pentru neascultare. Deci să ne spună nouă cei care își folosesc atât [de mult] imaginația - încât nici nu știu de cea îmbrăcăminte din lână de oaie, ci se îmbracă cu [haine] de mătase de ce, spune-mi, îți împodobești trupul cu acestea și te bucuri de îmbrăcăminte cea de aici, neauzindu-1 pe Pavel cum zice: având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea îndestulați să fim (1 Tim 6, 8)?

6. *Care este folosul hainelor*

în al doilea rând, folosul hainelor este, după Marele Vasile, acela de a proteja trupul: iama de frig, vara de căldură. El zice în Cuvântul către tineri: „Este oare vreo deosebire pentru un om cu mintea sănătoasă dacă îmbracă o haină scumpă sau una ieftină, atâta vreme cât și una și alta îl apără iama de frig și vara de căldură?” (P.S.B. 17, Omilia XXII către tineri, p. 578). Iar dacă ar fi de mătase și de mult preț, aceasta este o deșertăciune ce își are începutul sau dintr-o ascunsă imaginație, [sau] dintr-o poftă amăgitoare a inimii care [la rândul ei] ajunge din nou la un scop ascuns. Cu alte cuvinte: este umbră și fum, praf risipit în văzduh, baIoane umflate și sparte. Și, ca să grăiesc cu Solomon care a încercat mai mult decât toți niște haine ca acestea de mult preț, [lăudându-le] la început, [dar] defăimându-le pe urmă, zic: deșertăciunea deșertăciunilor [Ecc 1, 2] și voință a duhului [referință neidentificată]. Ce este [această] voință a duhului? Ne răspunde Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „pornirea cea fără de socoteală a sufletului și tulburarea omului, el fiind osândit la aceasta poate din [cauza] căderii celei vechi”. (Cuvânt la înmormântare, către Chesarie). Unei deșertăciuni ca acesteia se cuvine a urma,* prea înțeleptul meu Stăpân, dar a primi să alerg după umbre și visuri mv aceasta te rog să nu o primești. '[...]

11, *Arhieriei, preoții și toți clericii se cade să poarte haine cinstite*

De aceea și Sinodul VI ecumenic poruncește în canonul 27 ca arhieriei, preoții și toți clericii să poarte haine cinstite, nefolosind [podoabele] cele exterioare și de mult preț. Căci zice: „Nimeni din cei ce se numără în cler să nu se îmbrace în haină care nu e a tagmei sale nici când se află în cetate și nici când călătorește undeva, ci să întrebuințeze îmbrăcăminte orânduită celor ce se numără în cler” (adică cea simplă și cinstită). „Iar dacă cineva ar face una ca aceasta, să se afurisească pe timp de o săptămână”. (Pr. C. Dron, op. cit., p. 273). De asemenea și cel de-al VH-lea Sinod în canonul 16 hotărăște așa: „Orice lux și împodobire trupească este străină de. rânduiala și așezarea preoției. Deci episcopii sau preoții care pun pe ei haine strălucitoare și arătoase trebuie să se îndrepte, iar dacă stăruie să se supună muștrării!;. Căci din vremuri îndepărtate orice bărbat cleric s-a înveșmântat eu haine potrivite și modeste. Căci zice Marele Vasile: «Tot ceea ce se ia nu din nevoie, ci pentru împodobire, se socotește fâlire» (P.S.B. 18, Regulile mici, întrebarea 49, p. 337). De aceea nimeni să nu se îmbrace în haine țesute din mătăsuri scumpe și nici să pună alte adaosuri colorate și împletite, căci am auzit prin limba cea grăitoare de Dumnezeu că cei ce poartă haine moi în casele împăraților sunt (Mt 11, 8)” (Pr. C. Dron, op. cit., pp. 423-424). Și iarăși zice Marele Vasile: „Ai văzut pe cineva cugetând înalt cu haină cu flori înconjurat și cu torturi

de mătase îmbrăcat și având și slujitori? De- faimă-1!” [referință neidentificată]. (Și Ioan cel cu limba de aur zice în Omilia a 11-a la Epistola către Timotei: „Vezi vreun om purtând haine de mătase? Să râzi de el!”). Iar dumnezeiescul Isidor Pelusiotul, tâlcuind ce reprezenta haina cea țesută de sus a Domnului, zice: „Cine nu știe simplitatea acelei haine pe care o folosesc săracii din Galileea? La ei, această haină este cea mai iubită și se face cu un oarecare meșteșug, ca pieptarele, țesându-se la război. Deci de vrei acestea, urmează hainei cele simple a lui Hristos. Căci gingășia aparține moleșirii celei de aici [de pe pământ], iar nu luminii celei de sus.” (Epistola 94 către Caton Monahul). Iar sfinții prooroci ai lui Dumnezeu ce haine foloseau? Cu adevărat sobre, smerite și sărace. Auzi ce zice despre ei Clement, [cel ce a scris] Stomatele: „Ilie folosea ca îmbrăcăminte cojocul și își strângea mijlocul, cu brâu făcut din păr. Iar alt prooroc, Isaia, eră gol și desculț. De multe ori se înfășură și cu sac, [care era o] îmbrăcăminte de smerită cugetare. Iar dacă îl chemi și pe Ieremia, acesta avea numai centură de in. Și după cum trupurile cele bine hrănite dezgolindu-se arată mai clar floarea vârstei fot așa și frumusețea năravurilor, atunci când nu este întunecată de bărfiri fără ca binele să fi fost [în prealabil] încercat, mare cuviință arată.” Iar dacă Sinodul local din Gangra anatemizează în canonul 12* pe cei care prihănesc pe cei ce poartă [haine] de mătase, tot același sobor, în canonul 21, zice: „[...] lăudăm simplitatea și cumpătul în îmbrăcăminte [...] iar de la năzuințele spre moliciune și lux în îmbrăcăminte ne întoarcem [...]” (Arhid. prof. dr. Ioan N. Floca, op. cit., p. 192). [...]

Fie, Prea Sfinția ta să zicem așa: chiar dacă tu te împodobești, ești cu totul înțelept cu gândul și [aceasta se întâmplă] fie din pricina simplității tale celei din fire (după cum o astfel de simplitate și nesimțire au oarecare triburi din America care sunt atât de nesimțitoare încât trebuie ca toiagul să se facă pețitor pentru a se îndemna să-și ia mireasă - după cum scriu istoricii), fie din pricina acoperământului lui Dumnezeu, fie din pricina luării-aminte la sine; însă socotește singur: cine oare va da cuvânt lui Dumnezeu pentru sminteala în care cad acele ticăloase, pentru boldurile poștei care le trec prin inimă [la vederea] unei asemenea priveriști și pentru pierzarea pe care sufletele lor și-o pricinuiesc [încă] de aici? Iar câtă muncă pricinuieste sminteala arată Domnul zicând: Vai, omului aceluia prin care vine sminteala! Mai de folos i-ar fi lui ca să-și spânzure o piatră de moară la grumazul lui .și să se înece în adâncul mării (Mt 17, 6-7)5.

Deci îți voi spune acum ce haine se cade să fie folosite. Sfântul episcop de Corint, atât la începutul [episcopatului] său cât și acum, are hainele din postav negru. Poartă și blană neagră, iar toate celelalte [haine] sunt negre ca la un monah. Așa se cade să faci și Prea Sfinția ta: hainele toate să fie toate negre, toate cinstite, toate monahale, așa încât să pricinuiască evlavie la toți cei care te văd și nu sudălmii sau săgeți ale dezmiardării.

Îți spun și părerea mea, spre mângâiere. Care este ea? Marele Antonie murind a poruncit ucenicilor săi să dea un cojoc de-al său Marelui Atanasie, patriarhul Alexandriei, iar altul episcopului Serapion. Aceștia le-au primit din tot sufletul și le îmbrăcau ca pe niște porfire împărătești. Deci de . iubești [dorești] și Prea Sfinția ta, îți trimitem o cămașă sau două de păr, sfetagorești* (* Adică aghioritice, din Sfântul Munte.) ca să le porți așa cum sfântul [episcop] de Corint și atâția alții arhieri și patriarhi le-au purtat și le poartă [încă]. Aceasta o facem ca să-ți aduci aminte prin ele de viețuirea monahilor săraci, îmbrăcați cu rupturi și smeriți.

Știu că ai să-mi reproșezi unele ca acestea: „Ce? Și pustnic se luptă să mă facă de îmi scrie unele ca acestea?”

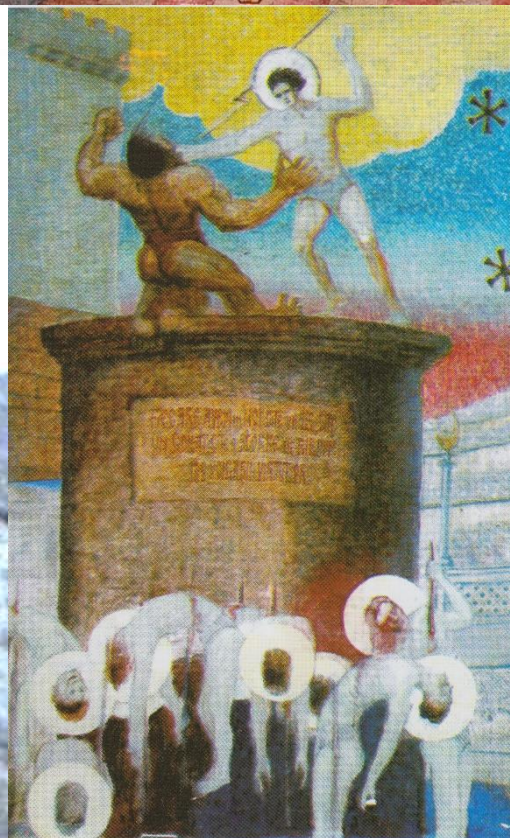
Da, Stăpâne al meu! O, de-ar fi dat Dumnezeu! O, de-ar fi fost cu puțință! O, de s-ar fi făcut [lucrul acesta]! Să mă învrednicească Domnul a te vedea pustnic, îmbrăcat cu rupturi, purtător de opinci și de traistă - așa cum am văzut la Sfântul Munte și pe Sfântul Proin din Lacedemonia și din Halep. Atunci într-adevăr bucuria va fi deplină în inima mea. Ce, crezi c-ai să scapi? Scoate-ți [aceasta] din inima ta. Ai trăit cu arhieriei - te-ai făcut arhieru. Începe a corespunda acum cu pustnicii, [și] pustnic desăvârșit cu adevărat vei deveni pe urmă. „Căci cu cine va vorbi cineva, cu acela se va asemana” - după cum spune proverbul. [...]

16. Arhieriei și preoții nu se cuvine să se scalde

*Tot sub acest simț intră și spălarea capului și a picioarelor, [despre] .care ai auzit și mai sus la preasfințita între monahii mamă a lui Iuvin cât sunt de dăunătoare trupului tău celui tânăr. De aceea citim la Pateric că mulți Părinți veneau la nevoia de a trece râuri, dar se rușinau nu să spele, ci numai să-și dezgolească picioarele și erau răpiți de dumnezeiescul înger și într-o clipă se aflau pe celălalt mal.*⁵³

Pentru că nu există sfinți în pantaloni scurți, Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine în false proorocii de tip realism socialist și a inventat tablouri cu Sfinți în costum de baie:

⁵³ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 183-185, 193-196.

Adică familiei Arsenie – Zamfira.

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Da, e episcop acum... stătea la picioarele sfintei Parascheva și așa ne-am împrietenit. Eu la un capăt, el la un capăt. Un părinte liniștit și bun... Da... l-a-a descoperit cineva pe Antonie acolo, cât eram la Iași, și l-au arestat. L-au depistat pe Antonie acolo... Julieta l-a scos și pe Dometie și a rămas cu Arsenie acolo. Și așa s-a făcut de maici [Mănăstire, n.n.] ...*

Părintele Ioanichie Bălan:

- *Cu Sfânta în familie...*

Părintele Arsenie Papacioc:

- *Cu Julieta stareță.*

Și e normal acum să facă o serie întreagă de greșeli... Se duc la mormântul lui și se roagă, și el se lăsase și de preoție și de călugărie... ⁵⁴

Ligia – nascuta în 1913, care în 1951 era deja casatorita si se numea dupa sot Ligia Bunescu. Sotul ei, teolog, de loc din comuna Buda-Drăgănescu – Ilfov, va fi preotul Savian Bunescu – parohul Bisericii de la Drăgănescu, pe care Parintele Arsenie o va picta incepand cu 1967/1968. ⁵⁵

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei, Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre.

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbecăiască și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.⁵⁷ „Mica biserică de la Drăgănescu are norocul să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus. E o pictură nouă ca și predica de atunci.”⁵⁸ Ca „predica” de acum să fie cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie, așterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. [despre cum este caligrafia Părintelui se va exprima mai jos o profesionistă în ale artei. E de aceeași factură

cu sinteza gândirii și predicile sfinției sale – n.n.] Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile tășnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.⁵⁹

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea

⁵⁴ <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

⁵⁵ <<https://anomismia.wordpress.com/2014/10/22/monahia-zamfira-constantinescu-portret-de-ucenica-a-parintelui-arsenie-boca-i/>>, vineri, 11 septembrie 2015.

*Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»⁶⁰ Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici. **Nu aş vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie!**⁶¹ (O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete, Ed. Teognost, p. 34).⁵⁶*

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea:

Măicuța Zamfira Singurul meu ucenic!

Fragment din „Cuvântul la priveghere” rostit de Prea Sfințitul Părinte Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Locțiitor de Vârșeț

... Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de prea cuviosul părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77 - '78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este „singurul meu ucenic”. Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a rostit această mărturisire, pe care iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

„Singurul meu ucenic”..., cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. „Singurul ucenic” pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori

⁵⁶ 57. Cărarea Împărăției, p. 157.

58. Ibid., p. 171.

59. Caietul Părintelui Petru Vamvulescu (mss.), Din cuvintele Părintelui Arsenie rostite...

60. Cărarea Împărăției, p. 325.

61. În Duminica Ortodoxiei, „Gândirea”, Serie nouă, nr. 1-3/1999, p. 43.

Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

[E adevărat. Poate singura care cunoaște misterul cel întunecat al Părintelui Arsenie Boca, în toată semnificația și trăirea lui este maica Zamfira. Sfinția sa este coregizoare și cogeneratoare a devierii de la Prislop, este părtașă și la conlocuirea ca bărbat și femeie în aceeași casă cu sfinția sa, și la puternicele ședințe de hipnoză, și la cunoașterea duhului apropiat care le slujea pentru proorocii și dominarea bieților creduli, și la pictura de la Drăgănescu, și la editarea rătăcitelor și rătăcitoarelor cărți ale Părintelui. Dacă și-ar fi dat seama predicatorul ce înseamnă maestrul și ucenița lui, niciodată nu ar mai fi propovăduit această cumplită rătăcire în doi, care atacă echilibrul duhovnicesc al unui neam întreg – n.n.].

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitoarii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra

mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

Iată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi [adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceluia adică se face slujitorește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.⁵⁷

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfintelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuită ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

⁵⁷ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

⁵⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră pentru că este Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare, sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh sau Înainte-mergătorului o trimitem la Părintele Arsenie Boca.

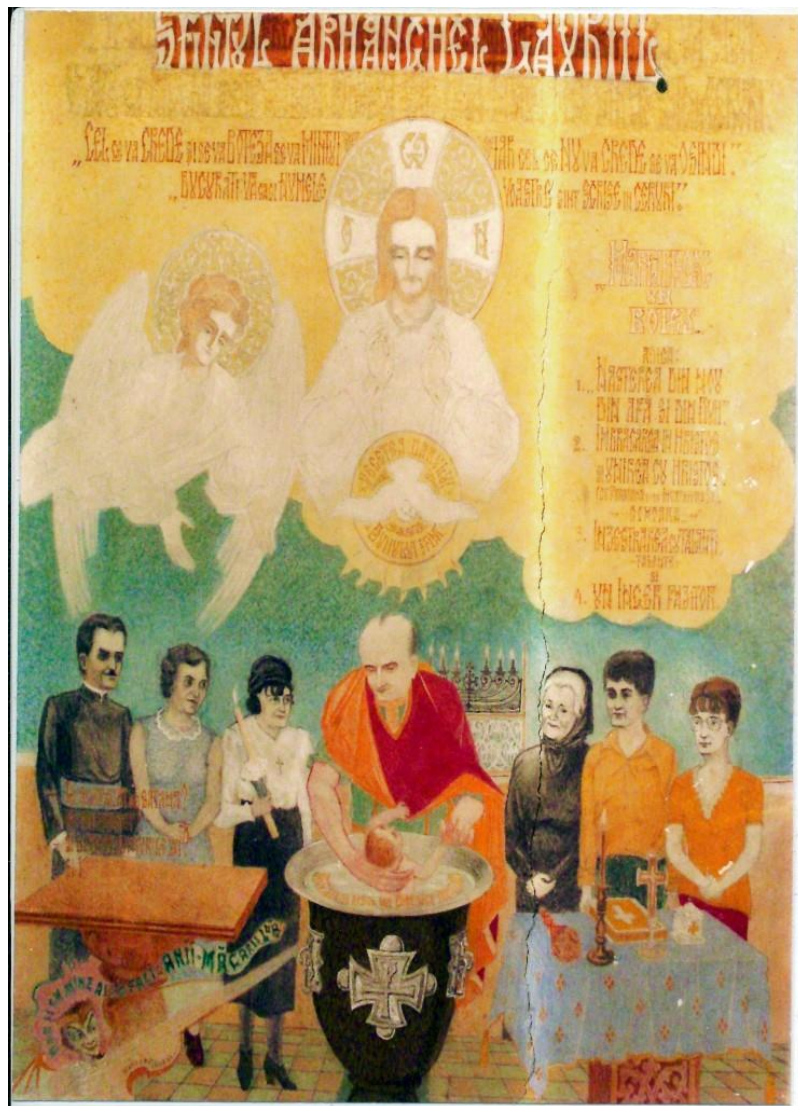
Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinștim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinucierea), o preacinștim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor prin care pățimesc aceasta este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sărmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinștire mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

La pictarea „Sfintei Familii”, se adaugă pe lângă pictarea mâinilor⁵⁹ Maicii Zamfira (în locul mâinilor Maicii Domnului) și pictarea (de prost gust și hulitoare la adresa Sfântului Botez) a opt membrii ai familiei surorii ei Ligia Bunescu:

La stânga învierii Domnului este pictat sfântul arhanghel Gavriil în veșmânt alb, cu crin deschis în mâini, privind în jos de pe norul din cer. Înveșmântat în auriu, cu haină albă, Mântuitorul Iisus Hristos binecuvântează cu mâinile rănite Taina Botezului ce se săvârșește. El are la dreapta Sa un înger păzitor al pruncului nou botezat, cu mâinile întinse spre pruncul care primește Botezul în cristelnița cu sfânta cruce, de la un cucernic preot - părintele Grigorescu de la Biserica Boteanu din București, adeseori frecventată de Părintele Arsenie. În apa cristelniței plutesc cuvintele: „Botează-se robul lui Dumnezeu Cristian”. La dreapta și la stânga pot fi identificați șase membri ai familiei noului botezat din familia preotului paroh Savian Bunescu. La dreapta se află o masă cu sfeșnic, sfânta Evanghelie și sfânta cruce. Deasupra preotului slujitor, zboară porumbelul Duh Sfânt în alb, cu nimb auriu, înconjurat de cuvintele: „Pecetea darului Duhului Sfânt”,

⁵⁹ Tăiate cu lama, păstrând urmele cicatricilor.

care-și revarsă harul în șapte limbi de foc peste fiecare prunc nou botezat.

La stânga sunt cunoscutele cuvinte:

- Te-ai lepădat de Satana?

-M-am lepădat.

- Și de toate lucrurile lui?

-Și! ...

Sub aceste cuvinte, de sub masa pregătită pentru Botez, diavolul cu un șarpe pe cap, zice privind furios spre cristelniță: „Dar și cu mine ai să faci anii măgăriilor”. Vrăjmașul diavol își ține dreapta pe corzile de săgeți ale unei chitare care ating cristelnița, corzi pe care scrie: „Muzica pieirii”, ca o amendare a petrecerilor necreștinești ce urmează, de obicei, după săvârșirea marilor Taine ale Bisericii: Botezul și Cununia.

Sus, în dreptul Mântuitorului Hristos citim cuvintele: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi. Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Marcu 16,16; Luca 10,20). Iar în dreapta reprezentării Botezului, Părintele Arsenie se explică:

Mărturisesc un Botez

Adică:

1. Nașterea din nou din apă și din Duh
2. îmbrăcarea în Hristos și unirea cu Hristos (cu persoana și învățătura Sa) - comoara -
3. înzestrarea cu talant! (talente)
4. Un inger păzitor⁶⁰

În realitate, după cum susține Părintele Savin Bunescu (după ce se scuză că de fapt și preacucernicia sa, și Părintele Arsenie Boca sunt smeriți) în filmarea: *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*⁶¹, în realitate, pe lângă antihrist și antiarhanghelul Gavriil, în acel tablou toți sunt membrii familiei Maicii Zamfira:

Ecaterina, mama Maicii Zamfira(femeia îmbrăcată în negru);

Părintele Savin Bunescu (cumnatul);

Preoteasa Ligia Bunescu (sora);

Băiatul și nora lor (rude de gradul 3 cu Maica Zamfira);

Cristian, copilul lor ce se botează (rudă de gradul 4);

Părintele Marcel Mihaescu, Consilier Economic la Arhiepiscopiei Bucureștilor și slujitor la Sfânta Biserică Sfânta Maria Miron Patriarhul, Mavrogheni, cel ce săvârșește taina Sfântului Botez și soțul nașei lui Cristian (rudă de gradul 5);

Preoteasa (soția preotului ce botează) și nașa lui Cristian (rudă de gradul 5).

Aceasta confirmă faptul că așezământul de la Drăgănescu este o afacere de familie închinată Părintelui Arsenie Boca și arsenismului. Nu e de mirare că intrând în ea mulți au simțit că li se întunecă mintea și își pierd credința.

⁶⁰ Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 146-147.

⁶¹ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

După cum am văzut până acum, din toate picturile sfinției sale, testamentul duhovnicesc al Părintelui Arsenie Boca este de fapt:

iubirea de sine, dusă la nivelul autolatruiei,

care ne va vorbi întotdeauna, că sfinția sa nu poate fi model de sfințenie și nici canonizat de Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, neputând a se ruga pentru alții, când are nevoie de atâta rugăciune din partea tuturor:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale.

*Sfinte Prea Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!*⁶²

Această asemănarea a picturii cu autorul ei, atât prin trăsăturile feței, cât și prin tematica lor corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu⁶³:

*O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui. Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungur, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate. Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.*⁶⁴

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

***Iar închinăciunea cea cu atârănare și cu ținere, de mijloc fiind, între cea slujitoarească și între cea fără împărtășire, aceasta chiar se dă Sfințelor Icoane, se zice însă cu atârănare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârănare; că chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârănarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare [împreună închinarea la tablourile de la Drăgănescu lui Hristos după nume, Părintelui Arsenie Boca după asemănare - n.n.] , și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârănare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârănare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dânsii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele,* [ce ruptură, schismă, despărțire, dezbinare, tulburare, în bietul suflet, să vrea să se închine, după nume, lui Hristos și să închidă ochii ca să nu se închine, după asemănare, Părintelui Arsenie Boca - n.n.]**

precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]

Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. [Deci închinătorii de la Drăgănescu se închină prin tablourile de acolo Părintelui Arsenie Boca cu închinarea cuvenită lui Hristos, fiindcă sfinția sa este închipuit pe ele

⁶² †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 193.

⁶³ Și practicii sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai jos.

⁶⁴ *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

având asemănarea sa la care a adăugat numele de Iisus Hristos Mântuitorul, devenind astfel înlocuitorul lui Hristos, deci antihrist. Ce durere pentru un neam întreg ademenit spre amăgire - n.n.] *Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]*

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul.[...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.⁶⁵

Să nu ne mirăm că pictorul de la Drăgănescu s-a pictat pe sine în locul lui Hristos. Credința lui în legătură cu transformarea unei persoane în alta, prin reîncarnarea/metempsihoza lui Ilie, în înger, apoi în Ioan, apoi iar în înger, apoi în Zian, îl făcea nu numai să îl picteze pe Hristos ca pe sine, ci și să arate ucenicilor sfinției sale pe un Hristos mincinos în sine, ducându-i la o confuzie vecină cu nebunia, datorită credulității și nelămuririi lor în Ortodoxie, deoarece erau formați chiar de el:

În cartea Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate. » Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.⁶⁶

De aceea este o strânsă legătură între antihrist și păgânism, fiindcă se dorește făptura adorată în locul Ziditorului. Tot așa este o strânsă legătură între pictarea propriei persoane în locul lui Hristos și a sfinților, și credința păgână a sfinției sale în reîncarnarea ca o excepție, dorită și pentru el. Aceasta i-a făcut și pe ucenici să fie amețiți și să-l confunde cu Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare bărbat născut dintre femei, în tendința lor exagerată de a-l preacinsti pe Părintele Arsenie Boca (comparându-l cu Sfinții Arhangheli, Sfinții Apostoli Pavel și Andrei, cu Sfinții Prooroci Moise, Daniel, Ilie, ba chiar și cu Maica Domnului ceea ce este singura Rugul Aprins, nears de focul dumnezeirii. Ba ce este mai îngrozitor – vai nouă! – nu se sfiește să-L compare chiar cu Sfântul Duh sau cu Hristos):

„Iară și iară cu pace” despre Părintele Arsenie

„După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18,1) „Cântărește de trei ori cuvintele și de șapte ori ceea ce scrii”, spunea Preacuviosul Părintele nostru Arsenie Boca, cel „zidit acum întru tăcere”, până la înviere. Chipul de icoană al Părintelui Arsenie, sculptat - într-o viziune - peste ani și ani, pe un versant nordic al Munților Făgărașului, cu vedere dinspre Olt, ca o efigie protectoare a neamului; după cum și Sfinția Sa L- a văzut și L-a reprezentat în pictură pe Mântuitorul Iisus Hristos, deasupra acestor munți, se reflectă și în cartea d-lui Florin Duțu pe care o avem deschisă în față: „Și cărțile au fost deschise” (Apocalipsă 20, 12) Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie (și nu o aghiografie!).

⁶⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

⁶⁶ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

[corect. Mai bine spus tanatografie. Θάνατος thánatos în limba greacă = moartea. Scrierea despre cum a pierit un suflet prin amăgire și cum a însămânțat moartea în popor – n.n.] .

Această carte ne aduce aminte de faptul că adevărata „Viață a lui Moise” nu putea fi nici-decum scrisă și tâlcuită magistral de către Sfântul Grigorie de Nyssa numaidecât după eventualele „dosare de la CNSAS” din Egiptul faraonilor, ci numai după scrierile biblice inspirate din Exod, Levitic, Numeri și Deuteronom, referitoare la marele legiutor. La fel nici Viața Sfântului Prooroc Daniel n-ar putea fi scrisă și descrisă vreodată după „dosarele de la CNSAS” din Babilon, ci după minunile și revelațiile din cartea proorociei sale, din Istoria Susanei și din Istoria omorării balaurului și a sfărâmării lui Bel. De asemenea, într-un mod fals și incomplet s-ar fi putut reflecta prima parte a vieții Sfântului Apostol Pavel de după convertire, în „dosarele de la CNSAS” ale „dregătorului regelui Areta” din Damasc (II Corinteni 11, 32) și cu totul altfel ar fi putut scrie singur sau împreună cu Tit, Sfântul Apostol Timotei, „o viață” aghiografică a marelui apostol al neamurilor.

*Tot așa, credem noi, și în cazul sau situația de față a Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie Boca de la Prislop, a cărui viață în Hristos, biografie și mai ales aghiografie de așezat în Sinaxar, se reflectă și se oglindește mai mult decât în orice altceva, în „dosarele” de pelegrinaj ale miilor și zecilor de mii de credincioși care-l caută cu dragoste și i se roagă cu credință la crucea de la mormântul Sfinției Sale de la Sfânta Mănăstire Prislop. Dosarele „de urmărire” de la CNSAS ale celui ce L-a urmat neabătut pe Hristos, **Părintele Arsenie Boca - „Omul îmbrăcat în haină de in”, „îngerul cu cădelnița de aur” și „Arhanghelul” de la Prislop, în viziunea teologică, în concepția duhovnicească și în mărturisirea Noastră arhierească nu pot reflecta vreodată altceva decât întunecata perspectivă antihristică, dintr-o perioadă la fel de antihristică, asupra „celui mai mare om născut din femeie” (Matei 11, 11; Luca 7,28)***

[ce interesant, fără să-și dea seama mărturisește că ceea ce spune preasfinția sa este o perspectivă întunecată antihristică. Adică tocmai modul cum îl prezintă pe Părintele Arsenie Boca (ca fiind cel mai mare om născut din femeie, stâlcind Sfânta Scriptură care zice Luc7:28 Zic vouă: Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan; sau Luc 7:28 Că zic vouă: mai mare proroc între cei născuți din muieri decât Ioan Botezătorul, nimeni nu este) se împotrivește voii lui Hristos și îl înlocuiește pe El în aprecieri. Preasfinția sa vrea să ne învețe că sunt ex aequo doi născuți cei mai mari între femei, Părintele Arsenie Boca și Sfântul Ioan Botezătorul, contrazicând pe însuși Hristos care zice: Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; (fiindcă totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el Îl reprezintă chiar pe Hristos care era mai mic ca vârstă omenească cu 6 luni și era născut din Fecioară), iar faptul că nu s-a născut arată că nici nu se va naște, Sfântul Ioan Botezătorul fiind la stânga Dreptului Judecător și Maica Domnului la dreapta. Nici nu va fi vreun altul ca el, doar unul fiind la stânga, ca mijlocitor Mat 20:23 dar a ședea de-a dreapta și de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci se va da celor pentru care s-a pregătit de către Tatăl Meu. Așadar Hristos, din smerenie spune că nu este a lui a da, dar preasfinția sa îl așază pe Părintele Arsenie Boca la egalitate cu cel de la stânga lui Hristos, arătându-se mai mare ca Hristos. Hristos ne-a spus acel cuvânt, arătându-ne că Sfântul Ioan Botezătorul este cel mai mare bărbat (nu om, cum eretic parafrazează preasfinția sa, ca de obicei răstălmăcind Sfânta Scriptură din orbirea pentru idolul său. Că cel mai mare om născut din femei este Maica Domnului) născut între femei chiar și – n.n.]

pe pământ românesc și a celei mai mari personalități creștine răsărite pe același binecuvântat pământ daco-roman, de la Sfântul Apostol Andrei până astăzi.

[unde ești tu Ștefane voievod, unde sunteți voi Sfinților Ocrotitori Dimitrie și Parascheva, Ioan Casian, Gherman al Dobrogei, Teodora de la Sihla, Ioan Iacov, Grigorie Dascălul, Andrei Șaguna, Neagoe Basarab, Brâncovenilor și toți sfinții născuți pe pământul Românesc? Veniți să ne scăpați! Iată preasfinția sa nu vă vede, orbit fiind de magul de la Prislop și o țară întreagă v-a uitat fiind întunecată de lucrările demonice de acolo! – n.n.]

Icoana părintelui Arsenie, zugrăvită și transfigurată prin contemplații scripturistice (III Regi 19, 11-12; Apocalipsă 7, 1; 8, 3-4), viziuni patristice (Avva Arsenie 27 și 38),

[vai nouă că-l face ca prefigurat de Sfânta Scriptură și de Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare! – n.n.]

mărturii contemporane și metafore spirituale, pregătește canonizarea unui adevărat „rug aprins”

[mai degrabă spin aprins:

Jud 9:8 S-au dus odată copacii să-și ungă împărat peste ei. Și au zis către măslin: Domnește peste noi! 9 Iar măslinul a zis: Lăsa-voi eu oare grăsimia mea, cu care se cinstește Dumnezeu și oamenii se mândresc și mă voi duce să umblu prin copaci? 10 Atunci copacii au zis către smochin: Vino tu și domnește peste noi! 11 Dar și smochinul a răspuns Să-mi las eu oare dulceața mea și fructul meu cel bun și să mă duc să cârmuiesc copacii? 12 Apoi au zis copacii către vița de vie: Vino tu de domnește peste noi! 13 Și vița de vie a zis către ei: Cum să-mi las eu mustul meu care veselește pe Dumnezeu și pe oameni și să mă duc să cârmuiesc copacii? 14 În cele din urmă au zis toți copacii către un spin: Vino tu și domnește peste noi! 15 Iar spinul a zis către copaci: Dacă voi mă puneți cu adevărat împărat peste voi, atunci veniți și vă odihniți sub umbra mea; iar de nu, atunci va ieși foc din spini și va arde cedrii Libanului.

– n.n.].

În acest sens, sfântul lui Dumnezeu și canonizarea lui de către Biserica Ortodoxă, s-ar putea asemana cu rugul aprins din Sinai și stâlpul de foc din pustie. Prin canonizare, „rugul aprins” devine „stâlp de foc” pentru neam, popor și țară. Prin canonizare, „rugul aprins” se transfigurează în „stâlp de foc” și luminează ca și „stâlp de foc”, între țărmul Mării Roșii și malul Iordanului.

[iată că depășește marginile țării și o înlocuiește cu Părintele Arsenie Boca și pe Maica Domnului, care este Rugul Aprins a toată lumea, preînchipuit la Muntele Sinai între țărmul Mării Roșii și malul Iordanului – n.n.]

Sau, prin canonizare, rugul aprins” devine „stâlp de foc”, se transfigurează în „car de foc” [acum îl face ca pe Sfântul Prooroc Ilie – n.n.] și rouează ca „limbă de foc” [acum îl înlocuiește și harul Sfântului Duh cu Părintele Arsenie Boca !!! – n.n.] a Duhului Sfânt. „După acestea, am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsă 18, 1). Tot așa și pământul românesc se luminează și se va lumina tot mai mult de slava, harul și darul, harisma și personalitatea Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie de la Prislop și de evlavie curată și cultul ortodox pe care poporul nostru le are față de Sfinția Sa.

[după atâtea exagerări nu este de mirare că numește starea de hipnoză colectivă indusă în popor de demoni (prin false minuni, vise și vedenii colective și particulare) ucenicii cu autoritate în cuvânt (victime nefericite la rândul lor, ca și cel ce a scris această laudă ieșită din fire) și mass-media ca fiind evlavie curată și cult Ortodox, când lipsește tocmai Ortodoxia vieții și învățăturilor sfinției sale, care este exact scopul și miezul canonului canonizării pentru ca cel canonizat să devină un adevărat model de dreaptă credință – n.n.]

Parcurend cu atenție și cu dragoste cuprinsul bogat al cărții d-lui Florin Duțu - până în prezent, cea mai documentată biografie a Părintelui Arsenie, fără pretenția de a fi nicidecum completă sau exhaustivă nu putem ajunge decât la concluzia inspirată de la sfârșitul Evangheliei Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan: „Sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus - care nu sunt scrise în cartea aceasta (Ioan 20, 30) - și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin.” (Ioan 21, 25), cuvinte pe care le-am putea traduce astfel: sunt și alte multe lucruri, fapte, minuni și semne; cuvinte, învățături și sfaturi; rugăciuni, viziuni și tăceri; experiențe, trăiri și simțiri pe care le-a avut sau le-a făcut Preacuviosul Părintele nostru Arsenie, care nu sunt scrise în cartea aceasta și care, dacă s-ar putea scrie de cineva cu de-amănuntul, cred că nici uitașica și profetica chilie a Sfinției Sale de sub Fereastra Sâmbetei din Munții Făgărașului, n-ar putea încăpea cărțile ce s-ar fi scris, ce se scriu și ce se vor mai scrie despre Sfinția Sa,

[vedeți că mesajul Părintelui Arsenie Boca este mesajul lui antihrist? Nu numai sfinția sa se prezenta pe sine ca pe Hristos, ci și ucenicii cei mai autorizați fac același lucru – n.n.]

care, ascuns în taina cuvintelor Sfântului Prooroc Ieremia: „Turn te-am pus în mijlocul poporului Meu și stâlp, ca să afli și să urmărești drumul lor...” (Ieremia 6, 27), spunea printre altele: „Călugării sunt chemați să umple lumea de duhul Parusiei și să pună jăratec pe lemnul uscat al lucrurilor”, pentru a le reaprinde prin Duhul Sfânt.

[dar nu să-i facă pe oameni amăgiți de frica proorociilor și sfârșitului lumii ca pe sărmanii amăgiți de adventiștii, care nu pot înțelege nici evidențele cele mai accentuate ale falsității doctrinei lor, rațiunile lucrurilor alunecându-le pe lângă minte, datorită propriilor prejudecăți și robiri date de arhiconi (teologii iadului, ce răstălmăcesc Sfânta Scriptură). Iar lemnul uscat este, după Sfântul Ierarh Grigorie Teologul păcatul. De ce vrea Părintele Arsenie Boca să aprindă cu jeratic păcatul părerii de sine că lucrează cu Sfântul Duh? – n.n.]

Hățăgel, 9 august 2013⁶⁷

Această înfricoșătoare întunecare a ucenicilor nu este întâmplătoare ci a fost cultivată hipnotic de sfinția sa. Căci pecetea apostoliei lui și specificul universal prezent în tot ce a făcut este SINELE. Dragostea lui cea mai mare a fost sinele și centrarea pe sine este atotprezentă (mascată poate și pentru sine de dorința misiunii spre Hristos). Ea este atât de vizibilă și în propriile vedenii (adresate sieși), și în falsele sale minuni (adresate celor fără carte), și în învățăturile sale scrise (adresate cărturarilor), și în oribilitățile pictate de el (adresate tuturor), pretutindeni și în toată viața.

Diavoli înșiși, ca în cazul tuturor, îi cultivau egoismul. La sfinția sa, însă, aveau specific a i-l insufla prin vedenii (pe care el le primea cu entuziasm, crezându-se un ales și neavând discernământ datorită lecțiilor din religiile superioare ce prezintă arătările ca o „sfințenie superioară”) fiindcă picturile egoiste de la Drăgănescu erau regizate de ei:

În cadrul Sfintei Liturghii, după ce ne-am impartasit, a vorbit și IPS Mitropolitul nostru, dr. Laurentiu Streza, care l-a cunoscut pe Parintele Arsenie Boca și mergea la el când Parintele picta. Și l-a întrebat: "Parinte, de ce ai pictat așa pe Maica Domnului sau pe Mantuitorul?" Și Parintele a răspuns: "Mie așa mi s-a aratat Maica Domnului, așa l-am văzut pe Mantuitorul și eu îi pictez așa cum i-am văzut eu". Acestea au fost lucruri adevărate care s-au petrecut, sigur, pentru cei care cred. Cu cei care nu cred trebuie să mai avem răbdare ca să creadă și ei într-o zi.⁶⁸

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie. să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.⁶⁹

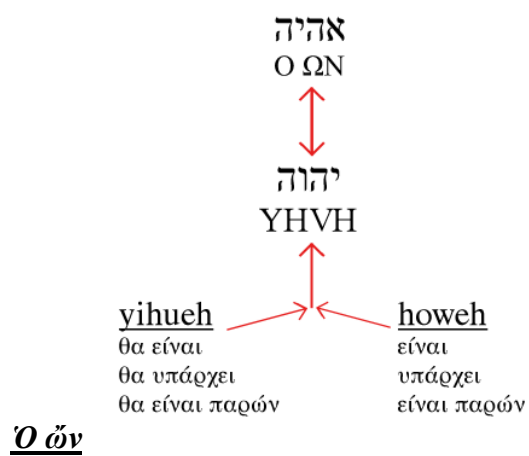
⁶⁷ Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 9-12.

⁶⁸ <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/despre-parintele-arsenie-boca-marturii-la-prislop-70514.html>>, sâmbătă, 12 decembrie 2015.

⁶⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

E. PICTURA PĂGÂNĂ

sau care este semnul păgân adăugat la numele Ο ὢν (CEL CE SUNT)⁷⁰ AL Sfintei Treimi?

⁷⁰ Ἐγώ εἰμι ὁ ὢν in limba greacă înseamnă Eu sunt Cel ce sunt, indicând aseitatea (a fi prin Sine) pe care o are numai DUMNEZEU.

Al 2-lea sector îl reprezintă anumite aspecte ale altor tehnici din punctul nostru de vedere oarecum indiferente; pt. că în alte spații teo-cosmice generale se folosește o formulă ontologică de multe ori diferită. Putem integra formula aceea ontologică fără dificultate într-o viziune creștină. Dar, pentru practica curentă e probabil mai puțin productiv, așa încât nu cred că are pt. un creștin obișnuit neapărat un scop direct să stea de exemplu în poziția cocostârcului. Îți asigură însă un control nervos desăvârșit. Pe de altă parte e neutră cumva, pt. că în poziția aceasta a cocostârcului poți foarte bine să spui din adâncul inimii „Doamne Iisuse...” Eficient devine în momentul în care sunt anumite mantre sugerate, respectiv anumite texte care preluate fără diferențiere dintr-un spațiu teo-cosmic diferit, te introduc în lumea ideatică a spațiului teo-cosmic respectiv, și atunci aici există într-adevăr o problemă mare. N-am voie de exemplu, să mă apuc să rostesc un Hare Krishna pt. că mă introduc în cu totul alt univers ideatic și de credință; în schimb nimeni nu mă împiedică să rostesc rugăciunea inimii.

O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu⁷¹. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?

Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta.

Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.⁷²

2. AUM

OM, numele (lucrarea tainică a) zeilor (dracilor). Înlocuitorul și împotrivorul lui 'O öv [ho on] adică a Numelui lui Dumnezeu. AUM treimea răului. Înlocuitoarea și împotrivorul Sfintei Treimi.

Traducerea textului de aici: <<http://en.wikipedia.org/wiki/Om>>, vineri, 13 martie 2015, despre semnificația numelui „AUM”:

1. **Om / Aum** (, în Devanagari ca ओं OM [o], औं Aum [əũ], sau ओ ३ म् om [OM]) **este o mantră și un sunet mistic de origine hindusă (India geografic și Nepal), sacru și important în diferite religii**, cum ar fi hinduismul dharmic, budismul și jainismul. Silaba este menționat ca omkara (omkāra ओंकार) sau aumkara (औंकार aumkāra), literal "silaba om", și în sanscrită este uneori menționată ca Pranava, literal "ceea ce este sunat cu voce tare".

2. Om sau Aum este scris ओ ३ म् (Om [om]), unde ३ este pluta ("de trei ori mai lung"), care indică o lungime de trei Morae (adică, timpul necesar pentru a spune trei silabe) – o vocală nazală prelungită la mijloc și rotunjită la sfârșit -, deși există și alte enunțuri în funcție de tradițiile la care se face referință. **Acesta este plasat la începutul celor mai multe texte hinduse ca incantație sacră să fie intonat la începutul și sfârșitul unei lecturi a Vedelor sau înainte de orice rugăciune sau mantră. Acesta este folosit la sfârșitul invocării zeului ca o invitație să ia parte la sacrificiu** (anuvakya). [...]

II. Numele, fonologie și reprezentare scrisă

Numele sanscrit pentru silabă este Pranava, din rădăcina „nu” = "să strige, sunet", verbal pra-nu- fiind atestat ca "a fredona sau a intona" în Brahmana, și luat în sensul specific de a "la rosti silaba OM" în Upanișada Chandogya și Sutra Shrouta. Termeni utilizați mai rar sunt akṣara (lit. simbol, caracter) sau ekākṣara (lit. un symbol, character), și în vremuri mai târzii forma omkāra devine predominantă. [...]

⁷¹ Părintele Zosim Oancea [n.n.].

⁷² Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

Simbolul OM este o ligatură tipografică în Devanagari ओ (U + 0913) + ॐ (U + 0901) (Om, codificate în Unicode la U + 0950, varianta tibetană ཨ la U + 0F00, varianta Tamil ஐ la U + 0BD0, iar versiunea chineză 唵 la U + 5535). [...]

Silaba "OM" este descrisă pentru prima dată ca o entitate mistică atotcuprinzătoare în Upanișade. Astăzi, în întreaga artă hindusă, de-a lungul Nepalului și Indiei, "om", poate fi văzut practic peste tot, un semn comun al teologiei și filozofiei hinduse. Hindușii cred că, de la începutul creației, divinul, atotcuprinzătoarea conștiință a luat forma primei vibrații de origine, manifestată ca sunetul "OM". [1] Înainte de începutul creației a fost "Shunyākāsha", golul sau vidul. Shunyākāsha, însemnând literal "fără cer", este mai mult decât nimicul, pentru că totul exista atunci într-o stare latentă de potențialitate. Vibrația "OM" simbolizează manifestarea lui Dumnezeu în formă ("Saguna Brahman"). "OM" este reflectarea realității absolute, numite "Adi Anadi", fără de început sau sfârșit și îmbrățișând tot ceea ce există⁷³. Mantra "OM" este numele lui Dumnezeu, vibrația Supremului. Atunci când luate literă cu literă, AUM reprezintă energia divină (Shakti) unite în cele trei aspecte elementare: Bhrahma Shakti (crearea), Vishnu Shakti (conservarea) și Shiva Shakti (eliberare, și / sau distrugerea)^{74 75}.

Să vedem cum se folosește AUM, în mod practic:

Aceste exercitii le învățam și practicam acolo în grup și fiecare singur acasă. Aveam sedinte de meditație la ore fixe, care trebuia să le facă fiecare acasă, fiind controlate telepatic de la distanță de instructor sau chiar de la București de Bivolaru, din câte am înțeles. Mai târziu mi s-a implantat, pentru că într-adevăr se implantează ceva, un sunet despre care ziceau că este neînregistrabil pe aparate, o anumită rezonanță din cuvântul Haum [AUM – n.n.] prelung. Concret: intram câte unul în sală unde instructorul, stând pe un scaun, ne pune capul între genunchi, ne pune mâinile cumva pe cap, după câte mai tin minte, și scotea acel sunet. Când l-am auzit nu mi-a plăcut, mi s-a părut chiar urât, dar am ținut asta pentru mine, după care spunea că avem această "mantră", iar noi în timpul sedintelor de grup sau personale, trebuia să-l căutăm în minte concentrându-ne. După ce prin concentrare eliminam toate simțurile, trebuia să-mi pun în minte că eu sunt Rama-Krishna, Hristos sau alt maestru și după ce făceam această unire sau identitate mintală, începeam să caut în minte "mantra" sau acest sunet pe care îl recepționam ca pe un zumzet al unui roi de albine sau murmurul unei ape, cântec de fluier sau alte sunete. Această concentrare dura între 20-30 minute. Eu am primit o singură mantra, despre care am vorbit și pe care am practicat-o, dar un coleg cu care practicam această nebunie, ar fi auzit că în final se vor implanta, nouă sau zece mantră, în decursul a cinci sau șapte ani, cât urma să țină acest curs. Când se făcea în grup au fost cazuri de horcăieli și de lesin. [...]

În afara cursurilor apăreau și reviste de yoga, primul număr fiind în 1991, vara. E suficient să citești acest număr și să știi ce fel de yoga se face la noi: Tantra-Yoga. Sigur, se învață și asanasuri care fac parte din Hata-Yoga, se învață și Laya-Yoga, dar ceea ce se face mai mult,

⁷³ Este vechea hulă păgână că materia este veșnică, întocmai la fel ca și Făcătorul. După elini (hindușii sunt și ei de credință elinească, manifestată însă în specificul lor național) Dumnezeu doar a organizat o materie amorfă preexistentă din veșnicie, nu este și Creatorul ei.

⁷⁴ Paramhans Swami Maheshwarananda, The hidden power in humans, Ibero Verlag, page 15., ISBN 3-85052-197-4.

⁷⁵ Sau treimea diavolească a răului, copierea răstălmăcită și înlocuirea demonică de tip modalist a Sfintei Treimi, preluată și de Sabelie. Vedem că arhiconii doresc să îl înlocuiască pe Dumnezeu cu trei dumnezei creatori, proniatori și eliberatori, dar nu se pot abține să nu își dezvăluie și ura ca distrugători, introducând prin „AUM” nu numai panteismul, ca în nota de mai sus, ci și dualismul: binele și răul (distrugerea, moartea) sunt amândouă din veșnicie, dumnezeiești, iar nu o consecință a căderii.

Așadar „AUM” este anti Sfânta Cruce. Sfânta Cruce ne arată: starea de jertfă veșnică a supremei iubiri între Persoanele Sfintei Treimi, arată căderea noastră datorită răului, despărțirea de bine prin înfruptarea din pomul cunoștinței dualiste și întruparea lui Hristos din dragoste răstignindu-Se pentru a ne elibera de moarte și de robia materiei și a ne dăruia asemănarea cu Tatăl. „AUM” se opune tuturor înțeleșurilor Sfintei Cruci. „AUM” hulește că: Făcătorul este și distrugătorul, că este veșnic și impersonal, deci fără iubire, schimbător și nestatornic, iar materia este și ea veșnică întocmai ca El; căderea nu există fiindcă răul nu este un accident (prin lipsa binelui) ci o calitate care neapărat trebuie să fie egală cu binele ca să fie totul echilibrat. „AUM”, așadar, distruge pe Dumnezeu, face dumnezeu din creație și proclamă răul ca bine. Deci „AUM” sau „OM” conține tainic în sine muzica sirenelor, a îngerilor căzuți fiind este esența și originea tuturor minciunilor ucigăse de om. Cine folosește această mantra în minte, rațiune, dor, cuget, intuiție, opinie, glas, imagine sau icoane, cum poate fi numit creștin?

asta e: Tantra-Yoga. Bogat ilustrată cu fotografii ale basoreliefurilor de pe templele tantrice, cu tot felul de fotografii care ar putea apare cu succes într-o revistă pornografică. Este si un interviu cu Bivolaru care are si o concluzie desenată : este schitat un diavol asezat cu spatele care priveste satisfăcut si superior spre o femeie care este în fata lui întinsă pe jos, sfârșită de puteri, având pe față o urmă de extaz. Deosebit de sugestiv, desenul este pus, asa cum spuneam, în loc de concluzie si ca un argument hotărâtor. Am vorbit cu mai multe persoane care au practicat yoga si nici acum nu pot să-mi explic un lucru: atât eu, cât si celelalte persoane, am citit această revistă, dar amănuntele pe care vi le-am spus acum le-am văzut numai după ce am renunțat la yoga. E un fel de vrajă, sau poate altceva, care te face să nu vezi, la început, decât lucrurile care-ti plac, urmand ca încetul cu încetul să le accepti si pe celelalte, pe care atunci nu le-ai văzut sau nu le-ai înțeles, sau ai spus că nu sunt importante.⁷⁶

[aviz celor îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca și nu vor să bage în seamă semnele diavolești din picturile sfinției sale – n.n.]

Vedem mai jos că simbolul „AUM” diferă de la o limbă la alta, dar, în cele mai multe cazuri, se repetă acea „căciuliță” care, din păcate, a fost adăugată tocmai deasupra numelui tainic al lui Dumnezeu în icoana de mai sus, pictată la Biserica din Drăgănescu, după cum susțin ucenicii lui, după o vedenie pe care a avut-o autorul ei.

Nu numai atât, dar, după cum vedem în fotografiile de mai jos, zeii lor poartă acest semn sau căciuliță, tocmai pe cap, exact ca în icoana de mai sus.

⁷⁶ Pr. Ioan FILARET, *Creștinism și Yoga?*, Ed. s.n., s.l., s.a.,

<<https://www.scribd.com/doc/30775773/Creștinism-si-Yoga-Pr-Ioan-Filaret>>, duminică, 4 octombrie 2015, pp. 3, 22, 26, 34-37.

Arma (simbolul) zeilor (dracilor), înlocuitoarea și împotrivoarea Troiței sau a Sfintei Cruci.

II. Trident⁷⁷

Traducerea textului de aici: <<http://en.wikipedia.org/wiki/Trident>>, sâmbătă, 14 martie 2015.

Tridentul / traident / este o sulită cu trei componente. Acesta este utilizat pentru pescuitul cu sulită și în istorie ca o armă de vârf. Tridentul este arma lui Poseidon, sau Neptun, zeul mării în mitologia clasică. În mitologia hindusă, este arma de Shiva, cunoscut sub numele de trishula (sanskrită pentru "tri-lance"⁷⁸). [...]

IV. Etimologie

Cuvântul "Trident" vine de la cuvântul francez *trident*, care la rândul său provine din cuvântul latin *tridens* sau *tridentis*: *tri* "trei" și *"dinți"* *dentes*. *Trishula* în sanscrită este compus din *tri* त्रि "trei" + *śula* शूल "spin".

Echivalentul grecesc este τρίαίνα (*triaina*), de la trianja Proto-greacă (de trei ori).

Tridentul în Stema Ucraina este cunoscut ca Tryzub (Тризуб), traducerea literală a cuvântului "trident".

V. Folosirea cuvântului

În limba greacă, română, și mitologia hindusă, tridentul se spune că are puterea de control asupra oceanului.

VI. Lupte

Tridentul, cunoscut sub numele de *dangpa*, este prezentat ca o armă în sistemele artelor marțiale coreene din secolele 17-18.

În Roma antică, într-o parodie a pescuitului, este celebră folosirea tridentelor de un tip de gladiatori numiți *retiarius* sau "luptători cu plasa". *Retiarius*, în mod clasic, era pus în arenă să se lupte cu *Secutorul* își arunca o plasă să-și imobilizeze adversarul și apoi folosea tridentul să-l omoare.

VII. Symbolism / mitologie

Shiva este un Dumnezeu hindus care deține un trident în mână. În legende hinduse și basme, Shiva folosește această armă sfântă pentru a lupta împotriva negativului sub forma de răufăcătorilor. Tridentul reprezintă zeitatea în cei trei aspecte ale sale creator, păstrător și distrugător.

În mitologia greacă, Poseidon a folosit tridentul său pentru a crea sursele de apă din Grecia și calul. Poseidon, fiind zeul mării, a fost, de asemenea, cunoscut sub numele de "Cutremurătorul", pentru că atunci când a lovit pământul în mânia sa a provocat cutremure puternice și a folosit tridentul lui să stârneasca valuri mareice, tsunami și furtuni de mare. În paralel cu originile sale pescărești pescuit, tridentul este asociat cu Poseidon, zeul mării, în mitologia greacă, echivalentul zeului roman Neptun.

În mitologia Romană, Neptun a folosit, de asemenea, un trident a crea noi organisme de apă și a cauza cutremure. Un exemplu poate fi și *Neptun și Triton* al lui Gian Bernini.

În taoism religios, tridentul reprezintă Treimea taoistă, Cei Trei Puri. În ritualurile taoiste, un clopot trident este folosit pentru a chema prezența zeități și convoca spiritele, deoarece tridentul semnifică cea mai înaltă autoritate a Cerului.

Trishula de zeului hindus Shiva. O armă a lui Hanuman, un personaj din Ramayana, cum este descris în de Sud-Estul Asiei (mai ales în Thai).

Simbolul sau Blazonul planetei Neptun în astronomie și astrologie.[...]

III Trishula⁷⁹

Shiva holding the Trishula, Sanga, Nepal

Traducerea textului de aici: <http://en.wikipedia.org/wiki/Trishula>>, sâmbătă, 14 martie 2015

⁷⁷ <http://en.wikipedia.org/wiki/Trident>, sâmbătă, 14 martie 2015

⁷⁸ Trisuliță sau trisulă.

⁷⁹ <http://en.wikipedia.org/wiki/Trishula>, sâmbătă, 14 martie 2015

Trishula (sanskrită: त्रिशूल *trishūla*, Malay: *trisula*, Telugu: *trisoolam*, Tamil: *thirisulam*, malayalam: ത്രിശൂലം *trisoolam*, Thai: *trisoona* sau *tri*) este un tip de trident din Asia de Sud și Sud-Est. **Acesta este de obicei folosit ca un simbol religios hindus-budist.** Cuvântul înseamnă "trei lance" în Sanskrit și Pali. În India și Thailanda, termenul se folosește adesea pentru a denumi o armă cu mânerul scurt[...].

[cum observa o credincioasă mirată de hulele pictate la Drăgănescu: Sfânta Cruce adună cele de sus, cele de jos, cele din laturi, iar trishula este cu brațele paralele, plecând de la unitate și dezbinând fără posibilitatea unirii, îndreptându-le tăios împotriva Sfintei Treimi, din ură, ca și cum ar vrea să o împungă și să o distrugă prin Shiva, nebunia demonică. Dar cum să îl distrugi pe Dumnezeu? Alungându-L din sufletele oamenilor, să nu mai fie prezent în voința lor, ci doar în ființa lor. De aceea hinduismul face marele atac împotriva persoanei, chipul Sfintei Treimi în creație. – n.n.]

IX. Symbolism

Simbolismul Trisulei este polivalent și bogat. Trishula este folosită de dumnezeul hindus Shiva și se spune că au fost folosită pentru a rupe capul original al lui Ganesha. Durga deține, de asemenea, trishula, ca una dintre multele arme ale ei. Există multe alte zei și zeități, care dețin arme trishula.

Cele trei puncte au diferite semnificații care, lucru obișnuit în religia hindusă, au multe povești în spatele lor. Ele sunt de obicei folosite să reprezinte diverse trinități-creație, întreținere și distrugere, trecut, prezent și viitor, cele trei *guna*. Când le privim ca o armă a lui Shiva, trishula folosește pentru a distruge cele trei lumi: lumea fizică, lumea strămoșilor (reprezentând cultura desprinsă din trecut) și lumea minții (reprezentând procesele de detectare și acțiune) [Vrea să distrugă tot ce mântuiește Hristos și lumea văzută și cea nevăzută. Atacă, însă, și credința strămoșească, adică legătura noastră vie cu Sfinții Părinți, Predania sau hotarul ce nu trebuie mutat. – n.n.] . Cele trei lumi sunt presupuse a fi distruse de Shiva într-un singur plan non-dual a existenței, care este extazul exclusiv [Ce sinistră lucrare demonică. Ce minunată armă este Sfânta Cruce care vindecă firea și distruge distrugerea întărind dumnezeiește mintea prin pocăință! – n.n.] .

În corpul uman, trishula reprezintă, de asemenea, locul unde trei nadis principale, sau canalele de energie (*ida*, *pingala* și *shushmana*) se întâlnesc la frunte [Exact locul privirii stăruitoare a pictorului, descrisă de Părintele Profesor mai sus. – n.n.] . *Shushmana*, cel central, continuă în sus *chakra* a 7-a sau centrul de energie, în timp ce celelalte două se sfârșesc la frunte, unde se află a 6 *chakra*. Punctul central al trisulei reprezintă *Shushmana*, și de aceea este mai lung decât celelalte două, reprezentând *ida* și *pingala*.

Chakra 6: (*Ajna*) Meditația asupra ei acordă și presupune *siddhi* (puteri oculte), care te pot introduce rapid într-altul imediat cum ți-ai dorit și te fac omniscient. Cine ajunge aici se unește cu Brahmanul și are capacitatea de a crea, conserva și distruge cele trei lumi.⁸⁰

Chakra 7: (*Sahasrara*) Cine ajunge la această etapă [meditația asupra ei – n.n.] se renaște în *siddhi* (puteri oculte) și se transformă în divin, având posibilitatea de a face tot ceea ce își dorește.⁸¹

[Parcă cea mai potrivită cu așezarea trișulei în tabloul Sfintei Treimi este Chakra a 7-a, având formă de nimb și fiind pusă deasupra creșetului.

⁸⁰ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Chakra#Ajna>>, joi, 8 octombrie 2015.

⁸¹ <<https://en.wikipedia.org/wiki/Chakra#Sahasrara>>, joi, 8 octombrie 2015.

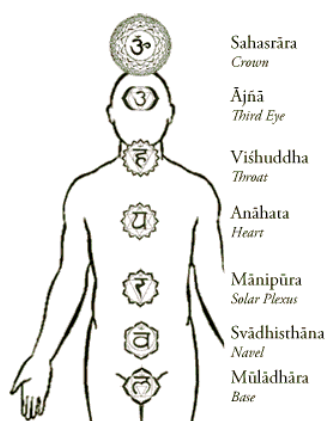

Dar uitați-vă ce lucruri interesante: chiar AUM are formă de șarpe cu trisulă deasupra, dar un șarpe format dintr-o trishulă în față (iar TRISHULA este la rândul ei un AUM întors). AUM pare a fi un șarpe cobra încoronat.

Dar și forma grafică a numărului lui antihrist, celebrul 666, în limba greacă, limba originală a apocalipsei este foarte sugestivă:

ca și cum ar fi numele lui Hristos (HS = χς), în care se bagă un șarpe ξ (foarte asemănător cu AUM sau TRISHULA), pârașul sau clevețitorul (=diavolul). Cum l-a înșelat diavolul pe bietul Părintele Arsenie Boca să pună deasupra unei Persoane dumnezeiești, în tabloul Sfintei Treimi, tocmai pecetea și furca dracilor, adică chiar emblema îndrăcirii, sau pecetea lui antihrist! Nici antihrist nu va îndrăzni să își pună pecetea pe vreuna din Persoanele Sfintei Treimi. El o va pune doar pe oamenii ce se vor lepăda de Hristos. – n.n.]

[vedem că prin orice cărare, semnul adăugat de Părintele Arsenie Boca, ne readuce tot la „AUM”. Iar chakrele simbolizate de Trishula reprezintă tocmai stagiul de vrăjitorie la care ajunsese sfinția sa prin înșelarea că este un ales și face minuni pentru Hristos. Observăm, de asemenea că, după cum la noi, Ortodocșii, Sfânta Cruce este simbolul de taină al Troiței (Sfânta Treime, Dumnezeu „O ăv CEL CE ESTE”), așa, la păgâni, trisula este legată de simbolul esoteric „AUM” (treimea creării și menținerii distrugerii). – n.n.]

X. Alte semnificații

- *Trishula poate uneori desemna, de asemenea, simbolul budist a triratna.*
- *Zeița Durga deține o trishula printre alte arme și atribute ale mâinilor ei și la echiparea ei, a primit arme cerești atât de la Shiva cât și de la Vishnu.*
- *În Nepal, trishula este simbolul electoral al Partidului Comunist din Nepal.*
- *Un cuvânt asemănător, Trishul, este cuvântul roman⁸² pentru "cruce".*
- *În Yu-gi-oh! Trishula este un monstru care poate alunga câte 1 card din mâna (viitorul), câmpul (prezentul) și cimitirul (trecutul) adversarului.*

Ca să ne poată păcăli, hindușii (și dracii care i-au insuflat pe ei și l-au înșelat pe Părintele Arsenie Boca prin vedenii), prezintă chakrele ca pe niște porți energetice științifice asociate unor părți din trup, cu rol în

⁸² Limba țigănească.

echilibrarea lui, comunicarea lui cu exteriorul și în sănătate. Astfel, pentru a ne atrage spre practicarea hinduismului, le descriu ca făcând parte din fire și că ar putea fi folosite de orice om, indiferent de credință, fără implicație religioasă, cum adeseori spun chiar ei „yoga este un fel de spălat pe dinți” (ei desigur nu adaugă și continuarea: *Psa 3:7 Scoală, Doamne, mântuiește-mă, Dumnezeul meu, că Tu ai bătut pe toți cei ce mă vrăjmașesc în deșert; dinții păcătoșilor ai zdrobit. :8 A Domnului este mântuirea și peste poporul Tău, binecuvântarea Ta.*) De aceea le prezintă în demonofanii, sau le predau la ucenici sub formă de scheme sau simboluri diavolești (și au libertatea să le poată adăuga și la aparițiile înșelătoare ce imită Sfinții, dacă le dai dreptul la aceasta prin dorința de a primi vedenii și mentalitatea ecumenistă. Aceasta o fac ei ori constrânși de Dumnezeu – ca cel treaz cu mintea să își dea seama că este înșelat, ori îngăduit de Dumnezeu – *1Co 11:19 Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați.* Diavolii doresc să transmită lumii ideea ecumenistă că se poate practica orice religie + yoga fără consecințe, pentru a o înșela, în mod ocult să o facă păgână și să o pregătească pentru venirea lui antihrist).

În realitate, însă, fiecare chakra este legătura cu un zeu (drac) ce pune prin ea, ca printr-un zăpăc, stăpânire și pe trup și pe suflet. Așadar când citești chakra tâlcuiți înțelepțește pecete demonică. Aceasta se imprimă în om fie direct prin invocarea zeilor cu ajutorul mantrelor dedicate fiecăruia (și/sau prin meditație și/sau imaginație caracteristice), fie indirect prin învoirea cu ideea că cele de mai sus n-ar fi dăunătoare (datorită propriei credințe nelămurite). Pentru a nu fi influențați de bioenergie (vrăji) și vederea simbolurilor ce o transmit, trebuie să înțelegem că singurul mod de a ne vindeca firea (și nu doar de a sădi în noi un confort înșelător) este a practica ascetica și mistica Ortodoxe, fiind singurele insuflate de Duhul Adevărului, neabătându-ne de la porunci, dogme și credință. Orice alt mod de a lucra asupra voinței, poftei, mâniei, rațiunii, simțirii, inimii, minții, trupului prin orice religie, cât de superioară ar părea ea, nu numai că nu o vindecă, ci o îmbolnăvește mai rău sădind fie plăcerea senzuală de sine, fie plăcerea sufletească de sine, fie amândouă, rodind avarieri grave, uneori ireversibile.

Vă dăm la dreapta un tablou sugestiv, care arată ce sunt de fapt chakrele, atunci când nu mai sunt ascunse în mod ocult, prin simboluri.

Vă rugăm să observați că fiecare din ele este locuită de un drac.

Mai jos: Trishula brought as offerings to Guna Devi, near [Dharamsala, Himachal Pradesh](#). (Trisule aduse ca ofrande⁸³ la Guna Devi, aproape Dharamsala, Himachal Pradesh.)

Dar trisula este purtată pe capul înconjurat de nimb și de zeii hinduși:

⁸³ Ce sinistru câmp idolatru, față de pădurea de Sfinte Cruci ce o reprezintă Cimitirul sau dormitorul unde așteaptă cei adormiți în buna credință învierea.

După cum vedem, adaosul acestui semn hindus, datorat fie pregătirii din tinerețe a pictorului, după cum singur mărturisește⁸⁴, fie vedeniilor sale, după cum susțin ucenicii săi, face ca în icoana de mai sus Numele cel Sfânt al lui Dumnezeu Sfânta Treime să fie reprezentat ca inferior, sub simbolul idolatru al lui AUM sau al trishulei.

Unii au zis că acest semn la Drăgănescu nu ar fi AUM sau Trishula, ci limbile ca de foc ale Sfântului Duh. Dar Părintele Arsenie Boa picta altfel limbile de foc de la Cincizecime, dându-i și acesteia o tentă ecumenistă, fiindcă iar vedem bazilica San Pietro, printre Sfintele Biserici Ortodoxe.:

⁸⁴ Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, **studiind mistica** comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. **Mă ajutau** la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea **Mircea Eliade la Calcutta**, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Autobiografia Ierom. Arsenie, R. Vâlcea. 17 iulie 1945 citat din cartea Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 11.

În locul Trishulei din tabloul de la Drăgănescu sau atacul păgân al Părintelui Arsenie Boca asupra Persoanei

Luc 8:10 El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă.

Unii din ucenicii șocați ai Părintelui Arsenie Boca, s-au forțat „ca văzând să nu vadă” Trishula dracilor în tabloul Sfintei Treimi și au declarat cu vehemență că acele trei semne ar fi:

Fap 2:3 limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei.

Iată ce s-a răspuns la această prejudecată:

„Unii au crezut că pe nimbul reprezentării Sfintei Treimi, deasupra numelui Sfântului Duh, ar fi simbolul Sfântului Duh, aducând ca argument:

Evr 12:29 Căci „Dumnezeul nostru este și foc mistuitor”.

Dar acest cuvânt se referă la întreaga Sfântă Treime, deci nu pot fi o distincție doar pentru Sfântul Duh. Iar cuvintele:

Fap 2:3 Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei.

se referă la Sfinții Apostoli, iar nu la Persoana Sfântului Duh. Cum să șadă Sfântul Duh deasupra Sfântului Duh? Aceasta ar fi tot o mare hulă, care ar însemna că ori sunt două Persoane ale Sfântului Duh, Una care trimite harul și alta care primește limba de foc, ori Sfântul Duh nu este Dumnezeu, fiindcă este circumscris, deci există doar un loc în care se află și deasupra căruia se poate trimite o limbă de foc, harul Sfântului Duh. Dar cum să aibă nevoie Sfântul Duh să primească harul Sfântului Duh, în chip de limbi de foc, dacă este chiar harul Lui și El este Dumnezeu fără hotar, deci necircumscris?

Oribile hule, concluzii eretice de la o pictură necanonică. Acestea să nu fie în veac printre ortodocși!

Poate că unii, din dorința de a găsi scuze Părintelui Arsenie Boca, ar spune că acel semn, este totuși indiciu că Sfântul Duh trimite harul Sfântului Duh.

Dar nici așa nu este canonic. Iată de ce:

Citim în Pidalion (Sfântul Nicodim Aghioritul, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 241):

„Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei.[...]”

Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.”

Iar în Pravila Bisericească (Ierom. Nicodim Sachelarie, Pravila bisericească, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.):

” 927. - “însuși Dumnezeu, Cel ce dintâi a născut pe Fiul Său, Unul Născut și Cuvântul Lui, icoana Lui cea vie, naturală și chip cu totul asemenea veșniciei Lui (Colos. 1, 15; II Cor. 4, 4; Ev. 1, 3). Dumnezeu a făcut apoi pe om după chipul și asemănarea Sa (Fac. 1, 26-27). Adam a văzut pe Dumnezeu și a auzit sunetul pașilor Săi, umblând după amiază și s-a ascuns în paradis (Fac. 3,8). Iacov a văzut pe Dumnezeu și s-a luptat cu El (Fac. 32, 25-32). însă este clar că Dumnezeu S-a arătat lui ca om. Moise a văzut ceva ca spatele omului (Ex. 33, 23). Isaia L-a văzut ca pe un om șezând pe tron (Is. 6, 1). Daniel a văzut asemănare de om și ca un fiu al omului, venind spre Cel bătrân în zile (Daniel 7, 13). însă nimeni n-a văzut firea lui

Dumnezeu (Ioan 1, 18; I Tim. 6, 16) ci numai chipul și icoana Celui care avea să vie, deoarece Fiul și Cuvântul cel nevăzut al lui Dumnezeu avea să se facă om cu adevărat, pentru ca să Se unească cu firea noastră și să Se arate pe pământ... Avraam a văzut pe Dumnezeu (Gen. 17, 1) dar nu firea lui Dumnezeu, căci "pe Dumnezeu nu l-a văzut nimeni niciodată" (Ioan 1, 18), ci icoana lui Dumnezeu și căzând la pământ i S-a închinat,"

Așadar, reprezentarea lui Dumnezeu, se face după cum El însuși S-a arătat și nu amestecând între ele descoperirile fiindcă li se schimbă sensul duhovnicesc pe care a vrut să ni-l arate Dumnezeu. La stejarul lui Mamvri Sfântul Duh nu poate fi reprezentat ca porumbel, sau manifestându-se prin trimiterea de limbi de foc, fiindcă nu este conform cu cele scrise în Sfânta Scriptură.

Iar tridentul pictat deasupra numelui lui Dumnezeu, nu este tot una cu limbile de foc. Vă lăsăm să apreciați dumneavoastră prin alăturarea imaginilor. Cu ce seamănă mai mult semnul din tabloul Părintelui Arsenie Boca: cu o limbă de foc, pictată în Sfintele Icoane Ortodoxe sau cu tridentul lui Shiva/semnul OM (AUM) din hinduism?:

1. Limbile ca de foc, din Sfintele Icoane Ortodoxe ale Pogorării Sfântului Duh:

2. Semnele (ca niște furculițe sau trisule și nu ca niște limbi de foc, cum vedem mai sus în Iconografia Ortodoxă) adăugate de Pr. Arsenie Boca în tabloul sfinției sale despre Sfânta Treime, tocmai deasupra Numelui Cel Sfânt al lui Dumnezeu (ca și cum ar avea nevoie de vreo completare, tocmai numele Persoanei Duhului Sfânt. Nu este și aceasta o sugestie tocmai a ereziei numită Filioque, care vrea să spună că Duhul Sfânt este mai mic, și decât Tatăl și decât Fiul, fiindcă are două cauze, și de aceea are nevoie de completare la numele Său de Dumnezeu „Cel ce este”? Aceasta ar fi în prelungirea concepțiilor uniute ale sfinției sale, prezente atât de evident la Drăgănescu. Să nu fie

aceasta în veac, Amin!):

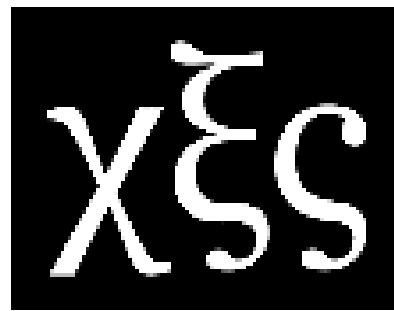
Trishula lui Shiva:

AUM (OM), partea din acest cuvânt care este comună pentru aproape toate limbile:

Chakrele 6 și 7, în culoarea vrăjitoarească violet, ce vrea să înlocuiască jertfa lui Hristos (sau dăruirea smerită = atotputernicia lui Dumnezeu) cu posesia egoistă a celorlalți și a puterii diavolești (Fac 3:4 Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! :5 Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” desigur că aceștia sunt ochii deschiși ai lui Shiva) și semnul lui antihrist (al treilea):

Iar limbile ca de foc din tabloul Pogorării Sfântului Duh (cu tentă ecumenistă prin pictarea teoriei ramificațiilor în care este inclusă și bazilica San Pietro printre ramuri), pictate chiar de Părintele Arsenie Boca la Drăgănescu, sunt acestea:

Așadar cu ce seamănă mai mult semnul adăugat de Pr. Arsenie Boca deasupra numelui lui Dumnezeu? Cu o limbă ca de foc sau cu o trisulă, semnul lui antihrist, adăugat în numele lui Dumnezeu?

Ca să vedeți că diavolii dau vedenii hulitoare la adresa Sfintei Treimi tocmai prin semnele de mai sus și hindușilor originali (nu numai Părintelui Arsenie Boca), să priviți acest tablou păgân de mai sus. În el se arată contopirea persoanelor adormite prin hipnoză și dizolvarea lor în impersonal, care este dorința cea veche și nebunească a dracilor de a ne distruge.

De aceea și scopul tehnicilor yoga este de a forța în chip practic omul spre înrobire prin anularea personalității. Pentru aceasta ele accentuează asemănarea dobitocească (ce ne-a venit deja prin cădere, când mintea s-a pus în slujba simțirii) prin poziții ce imită animalele și pun mintea în hipnoză prin imaginație, concentrarea cultivată la trup și invocarea demonilor prin mantră.

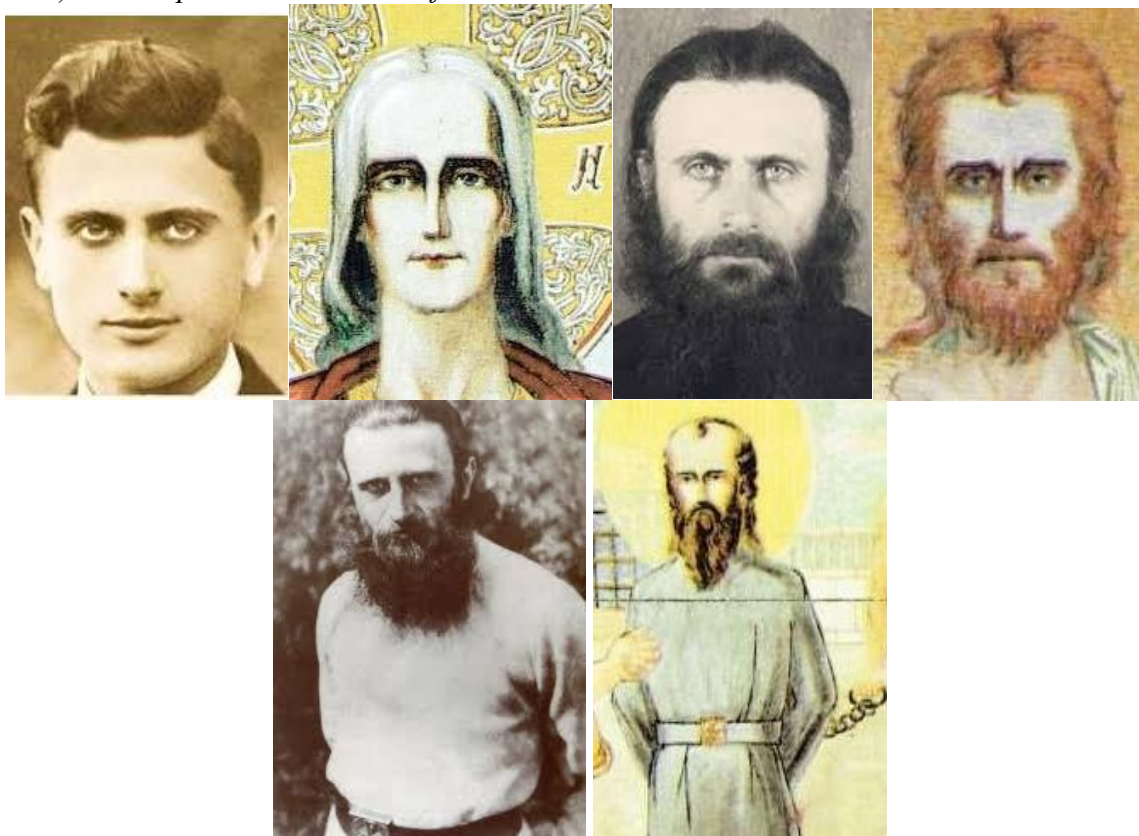
Pentru a ne convinge că aceasta este binele suprem, arhiconii care au inventat și calea yoga instituie (prin insuflările și vedeniile lor) teoria fericirii prin neantizare sau a prefacere a Atmanului – persoana – în Brahman – impersonalul ridicat la rang de Dumnezeu suprem. Și yoghinii vor să se unească cu Dumnezeu lor, dar crezându-l impersonal încearcă să se ase-mene cu el și se forțează pentru a se depersonaliza, devenind mai întâi dependenți de gurușii lor. Ei cultivă și își doresc din toată inima să fie împlinită în ei contopirea cu Nirvana (mai rea ca nimicul) și lucrează împotriva firii pentru dobândirea ei.

Din fericire Dumnezeu susține firea și nu se nimicesc, ceea ce ar fi cea mai de pe urmă răutate, dar în schimb, respectându-le propria lor alegere, îi părăsește (Dumnezeu întărește libertatea persoanei, o respectă și niciodată nu ne forțează). Astfel că ei se îndrăcesc, diavolii punând stăpânire pe persoanele lor pe care chiar yoghinii le-au dorit anulate, chemându-i cu osârdie și forțându-și trupul spre năluciri și senzații tari. Această știință demonică a îndrăcirii au dezvoltat-o diavolii după cercetarea firii omenești fiindcă nimic nu urăsc mai mult decât persoana, singura capabilă de iubire și libertate. Persoanele sunt chipul Persoanelor dumnezeiești, ele asigură firea omenească și îngerească cu posibilitatea de a iubi sau a urî. Dacă dobândesc prin lucrare asemănarea cu Suprema iubire (care este Taina Tainelor din Sfânta Treime și rostul întrupării și jertfei Fiului lui Dumnezeu pentru noi) atunci iubesc. Dacă se îndreaptă cu plăcerea spre sine, fie prin simțuri înspre trup, fie prin dorința de a deveni dumnezei cu puteri autonome, fără de Hristos, înspre suflet, atunci urăsc, devenind asemenea dracilor și înrobiți lor.

Semnele arătate de draci și folosite de Părintele Arsenie Boca și hinduși în picturile lor numite Trishula și AUM, sunt simbolul precis al antitreimii antipersonale diavolești. Cu alte cuvinte ele simbolizează răul suprem: Impersonalul (numit de hinduși prin zeificare Brahman – inventat de arhiconi ca să înlocuiască firea Dumnezeiască). El este considerat superior lui Trimurti (Treimea supremă a răului păgân formată din Brahma, Vishnu, Shiva – care sunt inventați de draci, ca să înlocuiască în chip ironic și hulitor pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh). Astfel că aceste semne, ce înlocuiesc Sfânta Cruce (fața Sfintei Treimi către noi – de aceea numită și Troiță) sunt unele din cele mai agresive peceti ale lui antihrist și hule supreme la adresa Dumnezeului Suprema iubire, Făcătorul, Atotțiitorul și Mântuitorul nostru.

Acest atac direct împotriva persoanelor (și indirect împotriva lui Hristos și a Sfintei Treimi) este făcut și de înlocuirea în pictură a persoanelor sfinte cu persoana pictorului înrobît de vedenii, prin reprezentarea asemănării cu sine (sau a tuturor trăsăturilor fizionomice ale autorului), dar cu păstrarea numelui sfântului:

Și multe altele...

Această abatere gravă de la Sfintele Canoane duce la dizolvarea importanței unicității irepetabile a fiecărei persoane. Pasul următor este relativizarea și, în final, aneantizarea tuturor persoanelor. De aceea este cel mai mare atac la adresa Sfintei Treimi. Aceasta este, poate, cea mai gravă învățătură a Părintelui Arsenie Boca și rădăcina tuturor rătăcirilor. Persoanele se mai numesc ipostase tocmai pentru că ele susțin firea și îndreaptă activitățile firii, prin alegere, către ceea ce doresc [Cuvântul **IPOSTAS** (ὑπόστασις greacă) înseamnă „suportul structurii” sau „substanța de bază”, și este realitatea fundamentală care susține orice altceva – n.n.].

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Ioan Damaschin despre persoană:

Cele comune și universale sunt atribuite și celor particulare care sunt sub ele. Comun este ființa, ca specie, iar particular ipostasa. Este particular nu că ar avea o parte a firii, căci nu are o parte din ea, ci particular prin număr, spre exemplu: individul. Ipostasele se deosebesc prin număr și nu prin fire. Ființa este afirmată de ipostasă, pentru că ființa este desăvârșită în fiecare din ipostasele de aceeași specie. Pentru aceea ipostasele nu se deosebesc între ele în ceea ce privește ființa, ci în ceea ce privește accidentele, care sunt însușiri caracteristice, însușirile caracteristice, însă, aparțin ipostaselor și nu firii. Ipostasa se definește: ființa împreună cu accidentele. Pentru aceea ipostasa posedă comunul împreună cu particularul și existența în sine. Ființa, însă, nu există în sine, ci este considerată în ipostase. Prin urmare, dacă

pătimizește una din ipostase, atunci întreaga ființă pătimizește, căci a pățimit ipostasa, și se spune că a pățimit în una din ipostasele ei. Dar nu este necesar ca să sufere toate ipostasele de aceeași specie cu ipostasa care suferă.^[1]

^[1] *Sfântul Cuvios Ioan Damaschin, Dogmatica. Ed. cit., p. 89.*

Astfel că atacul împotriva persoanei avariază tot: firea și accidente, comunul și particularul, existența în sine. Așadar, acest atac este sursa tuturor nefericirilor și ereziilor.

Prin aceasta noi nu vrem să îl acuzăm pe Pr. Arsenie Boca că ar fi fost viclean și a făcut special propagandă hinduismului antitrinitar și antihristic.

Problema vieții lui este marea amăgire. S-a luat după vedenii și pe acestea le-a și pictat. Noi nu vrem să îl acuzăm personal, ci să vădăm învățăturile și pilda mincinoasă transmisă nouă, pentru a nu ne vătăma. Deci nu facem atac la persoană, ci dezbatem o învățătură de credință.

Adevărul este cel mai important pentru mântuirea noastră, fiindcă El este Persoana lui Hristos și Singurul capabil să întărească persoanele în iubirea după asemănarea Sfintei Treimi, scopul întrupării Lui:

Ioan 17:15 Nu mă rog ca să 'i iei pre ei din lume, ci ca să 'i păzești pre ei de cel viclean. 16 Ei din lume nu sunt, precum și eu din lume nu sunt. 17 Sfînțește-i pre ei întru adevărul tău; cuvântul tău adevăr este. 18 Precum pre mine m'ai trimis în lume, și eu i-am trimis pre ei în lume. 19 Și pentru dânșii eu mă sfînțesc pre mine însumi, ca și ei să fie sfînțiți întru adevăr. 20 Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor întru mine; 21 Ca toți una să fie; precum tu, Părinte, întru mine, și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie; ca să crează lumea că tu m'ai trimis. 22 Și eu slava care mi-ai dat mie, o am dat lor ca să fie una, precum noi una suntem; 23 Eu întru ei și tu întru mine, ca să fie ei desăvârșit întru una, și ca să cunoască lumea că tu m'ai trimis și i-ai iubit pre ci, precum pre mine m'ai iubit. 24 Părinte, pre cari i-ai dat mie voiesc ca unde sunt eu și aceia să fie împreună cu mine; ca să vază slava mea, care ai dat mie, pentru că m'ai iubit pre mine mai 'nainte de întemeierea lumii. 25 Părinte drepte și lumea pre tine nu te-a cunoscut, iar eu te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut, că tu m'ai trimis pre mine. 26 Și am arătat lor numele tău, și 'l voi arăta, ca dragostea cu care m'ai iubit pre mine, întru dânșii să fie și eu întru ei.

Faptul că tablourile pictate de preacuvioșia sa nu sunt canonice, ci au în ele semne păgâne, arată că vedeniile proveneau de la demoni și nu de la Sfântul Duh. La acestea se adaugă și învățăturile eretice clare pictate și scrise, de care s-a făcut cercetare amănunțită în acest studiul din introducere. Nu vrem să spunem prin aceasta că era păgân, ci doar un biet amăgit pe care dragostea ne îndeamnă să nu îl judecăm, dar nici să îl urmăm, ci doar să ne rugăm pentru el. Oare dacă Pr. Arsenie Boca se considera la fel de sfânt la înfățișare cu Domnul Nostru Iisus Hristos, cu Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, cu Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și cu ceilalți în locul cărora s-a pictat pe sine, noi suntem obligați să credem aceasta? Și dacă înlocuiește icoana lui Hristos cu icoana sa, nu este aceasta lucrarea celui care va vrea să se pună în locul lui Hristos, adică a lui antihrist?"

Dar învățăturile Părintelui Arsenie Boca păgâne, din păcate, nu se rezumă numai la pictură, ca să zicem că Părintele Dorin a mințit, iar noi i-am răstălmăcit tablourile. Preacuvioșia sa, ca de obicei, se poartă și prin dogme cameleonic, sugestiv și cu dublu înțeles. Astfel că și în învățăturile scrise pe față se arată că este împotriva păgânismului, dar în realitate îl susține în ascuns, dându-i ca și gurușii o mască biblică, științifică și canonică, susținând androginitatea (dualismul) lui Hristos și reîncarnarea. Lucrul acesta este nu numai hulitor, dar și mult păgubitor, deoarece înșală pe mulți oameni neînvățați în Ortodoxia Sfinților Părinți și nici cu subtilitățile înțelesurilor, care iau de bune (simplist) doar cele declarate direct, aruncate pe hârtie ca un praf în ochiul minții. Iar minunile comune cu ale păgânilor, latinilor și vrăjitorilor, neîntâlnite la nici un Sfânt Ortodox, confirmă că și lucrarea sa lăuntrică era, precum pictura și scrisul, păgână. Astfel că întreaga sa lucrare cameleonică, face o propagandă eficientă, urâtă lui Dumnezeu, atât cărturarilor cât și celor fără carte, pentru întoarcerea la închinarea la idoli sau pentru primirea lui antihrist.

Cum ar putea fi un asemenea om model de Sfânt Ortodox?

25.III.49.⁸⁵

Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității omenești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.

„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii animale, un neam neîncetat ispășit de poftele inferioare. Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, înseamnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.

Hristos se naște din Fecioara, ca să sfintească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus. (I. Boehme, „Misterium magnum” C.v. cit. de Berdiaeff).[...]

Prislop.

Dar aceasta contrazice chiar Sfânta Scriptură:

(ROBac) Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.

(LXX) καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ’ εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.

Vedeți? Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie*, ἄρσεν καὶ θήλυ [arsen che thelu] ἐποίησεν αὐτούς, nu l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang, cum hulesc păgânii.

(ROBac) Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.

(GNT) μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,

Vedeți? Sfânta Scriptură căreia i se împotriva hulind Părintele Arsenie Boca, ne spune clar: starea la care vom ajunge cu toții în veșnicie, de identificare după har cu Dumnezeu, de unitate și unire între noi ca rod al credinței dusă la înțelepciune (în care nu mai este nimic la mijloc între noi și El) este deplinătatea vârstei lui Hristos înviat, care nu este androginia (bărbato-feminismul), ci cea de bărbat desăvârșit, adică ἄνδρα τέλειον [andra telion].

Astfel că Părintele Arsenie Boca hulește atât în ceea ce privește starea noastră originală, cât și în ceea ce privește finalitatea noastră și realitatea lui Hristos.

(ROBac) Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.

(LXX) καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ’ εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.

⁸⁵ Părintele Arsenie BOCA, Cuvinte vii, Ed. Charisma, Deva, 2006, pp. 60-62.

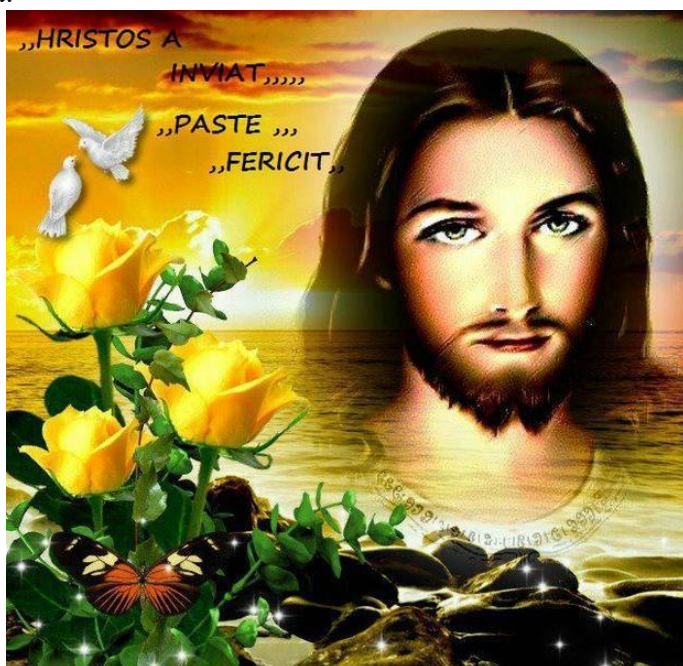
Vedeți, Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie*, ἄρσεν καὶ θῆλυ [arsen che thelu] ἐποίησεν αὐτούς, *nu l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

Ce înseamnă androginia?

ANDROGINIE s. f. 1. Anomalie congenitală care constă în prezența caracterelor sexuale secundare masculine la o persoană de sex feminin. 2. (Zool.) Hermafroditism. – Din fr. androgynie.⁸⁶

Iată că Părintele Arsenie Boca nu se lasă și concretizează prin pictura lui hulitoare un hristos hermafrodit.

Și nu se oprește aici, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ci mai ne îndeamnă și pe noi să devenim bărbato-femei. Probabil, idealul creștin pentru Părintele Arsenie Boca era contopirea cu femeia (datorită obsesiei de viață pe care a avut-o față de Maica Zamfira), iar adevăratul nou gen yinyang, androgin, diferit de genul bărbătesc și genul femeiesc, noua generație de oameni, neamul lui Iisus (după sfinția sa) ar trebui să arate cam așa:

⁸⁶ <<https://dexonline.ro/definitie/androginie>>, miercuri, 17 februarie 2016.

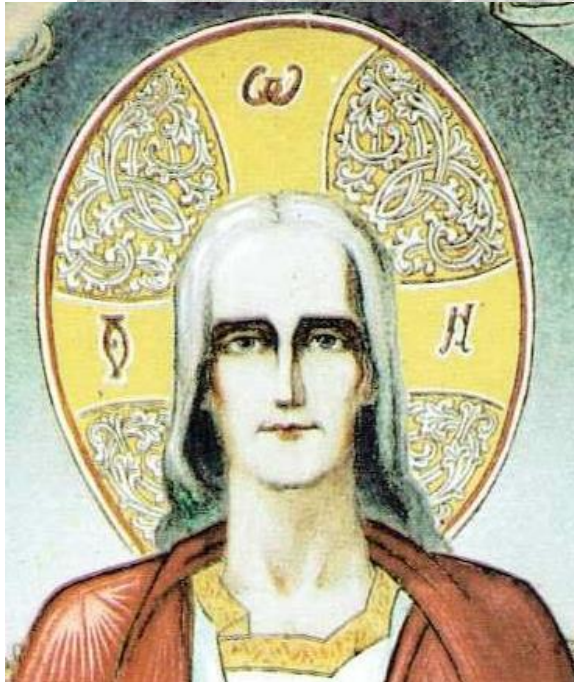
More feminine

Original

More masculine

Gravitatea unei astfel de afirmații este foarte mare și implică multe erezii, provenind tot din abordarea păgână a Părintelui Arsenie Boca, în duhul „mișcării harismatice” New-Age, de care toată viața sa a fost pătruns atât ca ideologie, cât și ca practici oculte:

Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia.

Yin (Chineză: 陰/阴; pinyin: yin; se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, feminin, introvertit, intim, și corespunde nopții.

Yang (陽/阳; yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, masculin și corespunde zilei. Yin este adeseori simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt.

Yin și yang sunt concepte fundamentale în filozofia și cultura chineze.

[...]

O descriere a modului de funcționare a principiilor yin și yang găsim la Bruce Lee, citat de Cyrille Javary:

Atîta vreme cît vom persista în a separa yin și yang nu putem spera să-i atingem... dacă cineva vrea să ajungă undeva cu bicicleta nu va putea să împingă ambele pedale concomitent căci va rămîne pe loc. Pentru a avansa trebuie să împingă o pedală și să o elibereze pe cealaltă, simultan. Mișcarea completă constă în împinge/eliberează. Împingerea este urmarea eliberării și fiecare dintre ele devine, respectiv, cauza celeilalte. [iată un sofism. În realitate cele două pedale nu sunt yin și yang, ci același tip de pedale, iar ceea ce mișcă bicicleta este aceeași mișcare de răsucire a lor de către același om. Toate lucrurile din univers se unesc, de fapt, nu prin dualism, ci prin Dumnezeu – Omul Hristos. – n.n.]

Într-adevăr, cuplul yin-yang poate fi reprezentat sub forma unor forțe sau tendințe complementare care constituie infrastructura dinamică a universului. Astfel, filozofia yin-yang poate fi explicația adecvată a schimbărilor în univers (atît pe plan uman, cît și pe cel al fenomenelor naturii).

În basmele occidentale, inevitabil binele distruge răul. Însă în Orient, ideea fundamentală este de a armoniza cele două forțe, reprezentate de Yin și Yang. Astfel, când una dintre cele 2 forțe încearcă să se extindă (să o înghită pe cealaltă), automat apare în interiorul ei, în forma absolută și perfectă (cercul), forța opusă. Pentru a elimina total una dintre cele 2 forțe, trebuie distruse amândouă. Pe scurt nu poate exista una fără cealaltă, iar în orice rău exista cel puțin o fărâma de bine la fel cum în orice bine exista o urma de răutate.⁸⁷

Iată cum yin și yang este o invenție drăcească numită dualism, care vrea să spună că și binele Dumnezeu și răul satana sunt din veșnicie, ba chiar și Dumnezeu are ceva rău în El. Noi știm însă, de la Sfinții Părinți, că răul în sine nu există, este doar refuzul binelui, datorită alegerii libere, folosite împotriva Făcătorului ei Atotmilostiv.

Definiția răului

Răul nici nu era, nici nu va fi ceva ce subzistă prin firea proprie. Căci nu are în nici un fel ființă, sau fire, sau ipostas, sau putere, sau lucrare în cele ce sunt. Nu e nici calitate, nici cantitate, nici relație, nici loc, nici timp, nici poziție, nici acțiune (ποίησις), nici mișcare, nici aptitudine, nici patimă (pasivitate, afect) contemplată în chip natural în vreo existență și în nici una din acestea toate nu subzistă prin vreo înrudire naturală. Nu e nici început (principiu), nici mijloc, nici sfârșit. Ci ca să-l cuprind într-o definiție, voi spune că răul este abaterea (ἐλλειψις) lucrării puterilor (facultăților) sădite în fire de la scopul lor și altceva nimic. Sau iarăși, răul este mișcarea nesocotită (ἀλόγιστος) a puterilor naturale spre altceva decât spre scopul lor, în urma unei judecăți greșite. Iar scop (τέλος) numesc cauza celor ce sunt, după care se doresc în chip firesc toate, chiar dacă Vicleanul, acoperindu-și de cele mai multe ori pizma sub chipul bunăvoinței și înduplecând cu viclenie pe om să-și miște dorința spre altceva din cele ce sunt și nu spre cauză, a sădit în el necunoștința cauzei.⁸⁸

Astfel că prin androginie, Părintele Arsenie Boca devine și propovăduitor al dualismului.

Dar să vedem cât de rău este și mitul androginului propriu zis și cum provine el de la draci din păgânism și antropozofie, ce constituie noua spiritualitate, al cărui reprezentant de frunte la noi este Părintele Arsenie Boca.

Mitul androginului

Miturile și legendele i-au inspirat dintotdeauna pe artiștii plastici în operele lor: miturile cosmogonice, miturile sfarsitului lumii. Eu voi prezenta în continuare câteva aspecte referitoare la mitul androginului.

Mitul androginului apare în cosmogoniile și relegiile arhaice, dar și în constructele gnostice sau teosofice cele mai sofisticate. Il regăsim deasemenea în literatura modernă și în preocupările poetilor suprarealisti.

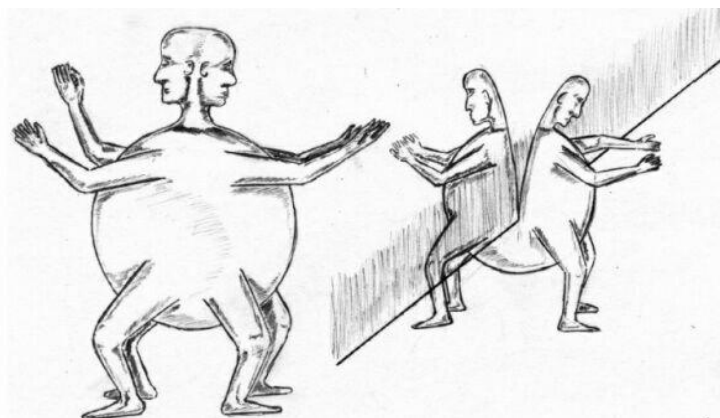
⁸⁷ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Yin_%C8%99i_Yang>, miercuri, 17 februarie 2016.

⁸⁸ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 29.

O versiune cunoscuta a acestui mit este relatata de Platon, in Banchetul, prin intermediul personajului numit Aristofan, expicand astfel modul in care a aparut iubirea.

La inceput traiau pe pamant fiinte androgine, de forma sferica, compuse din doi barbati, doua femei sau o femeie si un barbat lipiti spate in spate. Puterea lor era nemarginita. Zeii, temandu-se de aceasta putere, au hotarat sa ii desparta. Jumatatile astfel separate au inceput sa moara de tristete si de dor. Vazand ca raman fara supusi, zeii au cautat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trai. In acest scop a fost creat Eros, pentru a semana iubirea in lume. De atunci, cele doua jumatati se cauta una pe alta toata viata, iar daca se regasesc, formeaza fiinta perfecta de odinioara.

Forma sferica a androginului ne duce cu gandul la viziunea pitagoreica a Cosmosului inchis, format din cercuri concentrice. Ideea de Cosmos se afla in legatura cu cea de Ordine si Armonie, opunandu-se unui univers deschis, marcat de imperfectiune.

Androgin, Leonardo da Vinci

S-a incercat stabilirea unei legaturi intre mitul androginului lui Platon si traditia biblica a caderii in pacat. Scottus Eriugena considera ca separarea sexelor face parte dintr-un proces cosmic. Diviziunea Substantelor a inceput in Dumnezeu si s-a continuat progresiv, pana in fiinta umana, separata in femeie si barbat. Unificarea Substantelor trebuie sa inceapa in om si sa se infaptuiasca din nou pe toate planurile fiintei, inclusiv in Dumnezeu. In Dumnezeu nu exista diviziune, el este Tot si Unu. Aparitia sexelor este o consecinta a pacatului, dar va lua sfarsit prin reunificarea fiintei umane, care va fi urmata de unirea cercului terestru cu Paradisul. Hristos a anticipat aceasta reintegrare, caci inviind, nu a fost "nici barbat, nici femeie, desi se nascuse si murise barbat".

In cartea lui Zohar, referitor la pasajul "Sa facem omul dupa chipul si asemanarea Noastra", textul cabalistic spune ca Scriptura se foloseste de pluralul "sa facem" pentru a indica faptul ca omul a fost creat de cele doua esente divine simbolizate de barbat si femeie. "Dupa chipul Nostru" inseamna cei bogati; "Dupa asemanarea Noastra" inseamna cei saraci; caci barbatul simbolizeaza bogatia si femeia, saracia. Cele doua esente divine formeaza un intreg, iar aceasta contopire este evocata prin imagini sugerand dragostea: protectie, osmoza, generozitate.

Ingerul, figura plina de beatitudine, este de asemenea androgin: [fals. El nu are trup, deci nu este nici bărbat, nici femei, nici androgin. Este minte pură. După cum vom vedea la Sfinții Părinți distincția dintre bărbat și femeie este numai una trupească și influențează mintea oamenilor prin simțire, pe care îngerii fiind doar inteligibili și nu senzuali, nu o au – n.n.] conceptie vizibila in intraga iconografie care ii este dedicata si in anumite teze teologice [eretice – n.n.] . El mediaza intre Cer si pamant, intre Dumnezeu si om.

Mai multe comentarii de tip midras sustin ca Adam a fost androgin. La Facere, Adam si Eva stateau spate in spate, lipiti de umeri, iar Dumnezeu i-a despartit printr-o lovitura de secure. Altii spun ca Adam era barbat pe partea dreapta si femeie pe partea stanga, iar Dumnezeu l-a taiat in doua jumutati.

Putem vorbi despre o bisexualitate universala, care deriva din bisexualitatea divina ce sta la baza oricarei existente. Tot ce este prin excelenta trebuie sa fie un total, sa comporte coincidentia oppositorum la toate nivelurile. Fapt verificat prin androginia zeilor, cat si in ritualurile de androginizare, dar si in cosmogoniile care explica Lumea pornind de la un Ou cosmogonic.

Inca din cele mai vechi timpuri, fiinte divine neutre sau feminine procreaza singure. Din Haos (neutru) s-a nascut Erebe (neutru) si Noaptea (feminin). Terra a dat nastere singura cerului instelat. Hera i-a conceput singura pe Hefaistos si Tifeu.

La Labrada, in Caria, era adorat Zeus barbos cu sase mamele dispuse in triunghi pe piept. In Cipru, era venerata o Afrodita cu barba, numita Afroditos, iar in Italia, o Venus cu chelie. Majoritatea divinitatilor vegetatiei si fertilitatii sunt androgine.

Simbolul androginului este investit cu puteri neobisnuite, androginia reprezentand rezistenta crescuta la uzura timpului. Pasarea Phoenix, care reinvie periodic din propria cenusa, a devenit inca din Antichitate simbolul renasterii promise.

Aceste mituri ale androginiei dezvaluie modele exemplare pentru comportamentul uman. Androginia este simbolic reactualizata prin ritualuri. La australieni, initierea in pubertate implica androginizarea neofitului. Nu poti deveni un barbat adult pe plan sexual inainte de a fi cunoscut coexistenta sexelor, nu poti accede la un mod particular de a fi, fara a cunoaste un mod de a fi total.

In Grecia, Plutarh vorbeste despre cateva obiceiuri neobisnuite. In Sparta, cea care se ocupa de pregatirea miresei, o radea in cap si o imbraca in haine barbatesti. In Argos, mireasa purta o barba falsa.

In samanismul siberian, samanul cumula simbolic ambele sexe, ca semn al spiritualitatii, refacand astfel unitatea dintre Cer si Pamant, asigurand comunicarea intre Zei si oameni.

Balzac a reusit sa dea o stralucire aparte acestui mit al androginului. Intr-un castel situat la marginea unui sat, traia o fiinta stranie, care ascundea un mare secret. Nu e vorba de un om ros de propriul destin, aflat in conflict cu societatea. Misterul sau tine de structura propriei sale existente. Personajul o iubeste si este iubit de Minna, care il vede ca pe un barbat, Seraphitus. El e iubit si de Wilfred, care il vede ca pe o femeie, Seraphita. Sepaphitus-Seraphita nu poate parasi viata pamanteasca inainte de a fi cunoscut iubirea. Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse.

Decadentismul francez si englez revin sporadic la tema androginului, dar acesta e vazut ca un hermafrodit morbid, satanic. Simbolul este degradat si inteles in planuri din ce in ce mai vulgar-concrete. Androginul, conform decadentismului, era considerat ca o aberatie a Naturii, un semn de manie a zeilor, si prin urmare, era suprimat.

Semnificatia metafizica a omului perfect se degradeaza si sfarseste prin a disparea in a doua jumatate a secolului al XIX-lea.

Bibliografie:

Mefistofel si Androginul, Mircea Eliade, Editura Humanitas 1995

Mitul androginului, Jean Libis, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

Publicat de [Anca](#) la [13:06](#)

5 comentarii:

Anonim spunea...

Multumesc pentru informatii si imagini

Anonim spunea...

"Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse".

Nu am mai intalnit o asemenea afirmatie, in opinia mea este impotriva normalitatii si naturii umane

Anonim spunea...

Cititi dincolo de cuvinte..

explicatia corecta face referinta la principiile yin-yang..

Dar aceasta s-a perimat cazind in vulgaritate si defetism ...

[SiMko ALEx](#) spunea...

Nu chear defapt ii ceva chear normal pentru ca in Dumnezeu exista toate fețele unui om si prin fețe ma refer la orientati sexuale exemplu gay,lezbi si asa mai departe. Simko2012⁸⁹

Astfel că Părintele Arsenie Boca, pe lângă promovarea păgânismului, a contracepției și dependenței de împreunarea trupestă și de secreția bărbătească numită „elixir al tineretii sănătății” și implicit al gomariei,

⁸⁹ <<http://istoria-artei.blogspot.ro/2009/10/mitul-androginului.html>>, miercuri, 17 februarie 2016.

se face și promotor al transsexualității, transgenerității, travestiului și implicit al sodomiei. Credem că prin aceasta și grupurile Queer și LGBT doresc și ei să fie canonizat ca „Sfânt al Ardealului” ca să aibă pricină de justificare înaintea Românilor.

Toată această „luptă de clasă”, împotriva „tiraniei bărbatului”¹³⁸, este în esență o luptă a „revoluției verzi” dusă împotriva feminității și maternității însăși. Exemplul cel mai concludent de „manipulare” politică este acela al Partidului Verzilor (Die Grünen) din Germania.¹³⁹ Acest partid a „omologat”, în platformele sale politice, toate „revoluționarismele feminine”: femeile sunt constrânse la activități casnice; la funcții „zootehnice” de procreare; sexualitatea ar fi restrânsă printr-o singură orientare;¹⁴⁰ să efectueze doar anumite meserii etc.¹⁴¹ Nu numai în S.U.A. și în cele mai multe state europene s-a ridicat problema în acest mod. **Asaltul „pretențiilor” feministe a adus la suprafață și acțiuni ale „minorităților sexuale” din România, după anii 1990.** Prin urmare, opinia publică a fost intoxicată de manifestări publice „pro-europene”.

Dacă în România homosexualitatea și lesbianismul erau amendate de lege, prin celebrul paragraf 241 din Codul Penal, a trebuit ca ulterior acesta să fie abrogat la presiunea „recomandărilor” Consiliului Europei. Pentru ca România să nu rateze invitația la aderarea în Comunitatea Europeană, politicienii români au fost nevoiți să elimine acel paragraf de lege sub motivația dreptului și libertății fiecărei persoane de a-și alege orientarea sexuală. Iată, deci, un act anticreștin îngăduit legal!

La originea mișcării feministe se află principiul chinezesc tao-ist bipolar Yin-Yang. Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia. Yin (lb. chineză: pinyin . yin\ se traduce literal prin „loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru”) este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, feminin, introvertit, intim, și corespunde nopții.

Yang (yáng; „loc înșorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară”) este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, masculin și corespunde zilei. Yin este adeseori ^{138 139 140 141}⁹⁰ simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt. Cele două dimensiuni se succed într-o ciclicitate automată.

New Age preia acești termeni pentru a-și justifica concepția conform căreia omul este androgin: bărbat-femeie sau femeie-bărbat. Hermafroditismul invocat este contrazis de Sfânta Scriptură care ne arată explicit și repetitiv: „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie... femeie se va numi aceasta...”¹⁴² Deci, dualitatea sexuală a omului este reliefată din plin de Sfânta Scriptură. In Evanghelia de la Luca,¹⁴³ observăm că **Mântuitorul Iisus Hristos participă la nunta din Cana Galileii pe care o binecuvântează, reiterând actul unirii matrimoniale paradisiace dintre bărbat și femeie: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa...”**¹⁴⁴

Dimpotrivă, new age-ismul susține cu vehemență inutilitatea familiei monogame. Efectul este „cosmic”, deoarece în locul lui Dumnezeu-Tatăl (care oricum în creștinism nu denotă dualitate „sexuală”, căci Dumnezeu nu este nici masculin și feminin), trebuie pusă o „divinitate feminină” sau cel mult androgină.¹⁴⁵ Probabil așa se explică succesul între feministe al mișcării Sahaja Yoga, întemeiată și condusă de „Mama Zeiță”, Nirmala Devi.

Nu este un lucru de trecut sub tăcere faptul că printre „feministele” anti-patriarhale sunt cele mai multe vrăjitoare. Pentru ele vrăjitoria este o probă că sunt independente, emancipate „spiritual” de instituțiile eclesiastice dominate de bărbați, în care femeile nu au acces la preoție, ele devenind doar un auxiliar în câmpul social de lucru al Bisericii. Pretenția nu

⁹⁰ 138 Kate Milet, *Sex und Herrschaft. Die Tyrannei des Mannes in unserer Gesellschaft*, München, 1971 — apud Bruno Wurtz, op. cit., p. 145; A se vedea: Alain Touraine, *Lumea femeilor*, cap. De la societatea bărbaților la societatea femeilor, trad. de M. Jeanrenaud, Editura Art, București, 2007, pp. 101-114.

139 Pe larg la N. Achimescu, op.cit., pp. 240-244; B. Wurtz, op. cit., pp. 150-164.

140 Cf. Alain Touraine, op. cit., pp. 74-86.

141 Bruno Wurtz, op. cit., p. 145.

este nouă și a fost satisfăcută de Biserica Anglicană și de unele Biserici protestante în care femeile au fost hirotonite "preoți" și "episcopi" (sau "preotese" și "episcopese"?), ignorându-se faptul că Iisus Hristos a fost de genul masculin (nu feminin sau androgin).

Această așa-numită marginalizare sau excludere a femeilor de la actul sacramental eclesial a fost considerată de mișcările feministe drept o nedreptate și ofensă. Ele au trecut de cealaltă parte a "baricadei" realizând un soi bizar de ocultism. **Sfânta Fecioară Maria a fost luată ca "zeiță ocrotitoare", fiind denumită "Marea Zeiță", în opoziție cu "masculinitatea" Sfintei Treimi. In New Age, "feminismul, ecologismul, neopăgânismul și vrăjitoria au o bază comună și se fecundază reciproc".**¹⁴⁶⁹¹

Gisela Graichen a intervievat o feministă vrăjitoare, Heidi Staschen, istoric de profesie, asupra cultului "Marii Zeițe" și a primit următorul răspuns: **"In mișcarea feministă poate fi observată o tendință generală nouă spre magie, spre spiritualitate, spre Tarot; poate fi observată o crescândă preocupare față de esoteric, o întoarcere spre natură, o acceptare spre natură, o acceptare a naturii feminine și o strădanie de înfăptuire a armoniei din cei doi poli: capul și abdomenul, dintre raționalitatea tradițional bărbătească și sfera intuitiv-feminină".**¹⁴⁷ In acest citat, "capul" — desemnează actul de conducere exclusiv masculin (mai ales în familie și în Biserică) cu sensul de "autoritate supremă" care coordonează rațional părțile (persoanele) dintr-o structură. "Abdomenul" — reprezintă locul procreării și dezvoltării fătului până la naștere; cu alte cuvinte, "abdomenul" este simbolul fecundității, feminității. Dorința feminismului este de a nivela gregar, până la confuzie, nu doar atribuțiile eminamente sociale, stabilite de o tradiție multimilenară, ci de a omogeniza și de a integra androginie diferențele sexuale.

De asemenea, Franck Schaeffer scrie într-una din lucrările sale despre mișcarea feministă: **"Nici o altă grupare nu a militat mai zgomotos pentru a trimite religia creștină tradițională în zona experienței personale, nici una nu a luptat mai crâncen pentru a perpetua ideea că adevărul religios iudeo-creștin este "împotriva progresului" și, prin urmare, nu are ce căuta în arena publică".**¹⁴⁸⁹² Autorul redă poziția luată de Christina Hoff Sommers, Profesor-Asociat de filosofie la Universitatea Clark, vis-à-vis de colegele ei feministe:

"...reclamațiile feministelor împotriva programei tradiționale se bazează pe faptul că întreaga cultură occidentală — cunoașterea dobândită de om în Apus vreme de o mie de ani — este un concept compromis de la bun început, de vreme ce tot ceea ce a fost înregistrat și transmis mai departe generațiilor următoare poartă amprenta patriarhală. Nu numai științele umaniste sunt contestate de feministe. Unul dintre domeniile supuse contestației celei mai vehemente de către feministe la ora actuală este critica tuturor domeniilor științifice. Noua mișcare feministă nu se preocupă de drepturile femeilor sau, spre exemplu, de includerea în programa tradițională, a realizărilor repurtate de femei. Scopul mișcării feministe actuale este să transforme înțelegerea noastră a întregului trecut, prezent și viitor. Cum? Convingând oamenii să accepte viziunea filosofiei feministe contemporane, aceea că sexul este aspectul cel mai important în relația dintre oameni".¹⁴⁹

Nu întâmplător Sfânta Evanghelie după Luca, la începutul ei, pune în prim plan trei chipuri de mame: Sfânta Fecioară Maria, Sfânta Elisabeta și prorocița Ana. Evanghelia ne arată că nașterea lui Iisus Hristos a avut loc dintr-o "femeie" (Fecioara Maria). Creștinismul cinstește femeile în mod deosebit, eliberându-le din statutul înrobitor din semitism. însuși Dumnezeu face acest lucru întrupându-L pe Fiul Său într-una din reprezentantele sexului feminin: Sfânta și Pururea Fecioara Maria.¹⁵⁰ De aici deducem și viziunea profetică a Maicii Domnului, care anticipează cinstirea ce i se va aduce peste veacuri, dar, totodată și

⁹¹ "2 Cf. Facerea 1, 27; 2, 23.

¹⁴³ Lotca 2, 1-12.

¹⁴⁴ Facerea 2, 23-24; Matei 19, 5; Marca 10, 7-8; I Corinteni 6, 16; Efeseni 5, 31;

¹⁴⁵ B. Wurtz, op. tit., p. 148.

⁹² ¹⁴⁰ Ibidem, p. 149.

¹⁴⁷ Ibidem, p. 150.

¹⁴⁸ F. Schaeffer, Dans de unul singur. Căutarea credinței ortodoxe în era falsei religii, trad., de M.S. Rădulescu, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2006, p. 37.

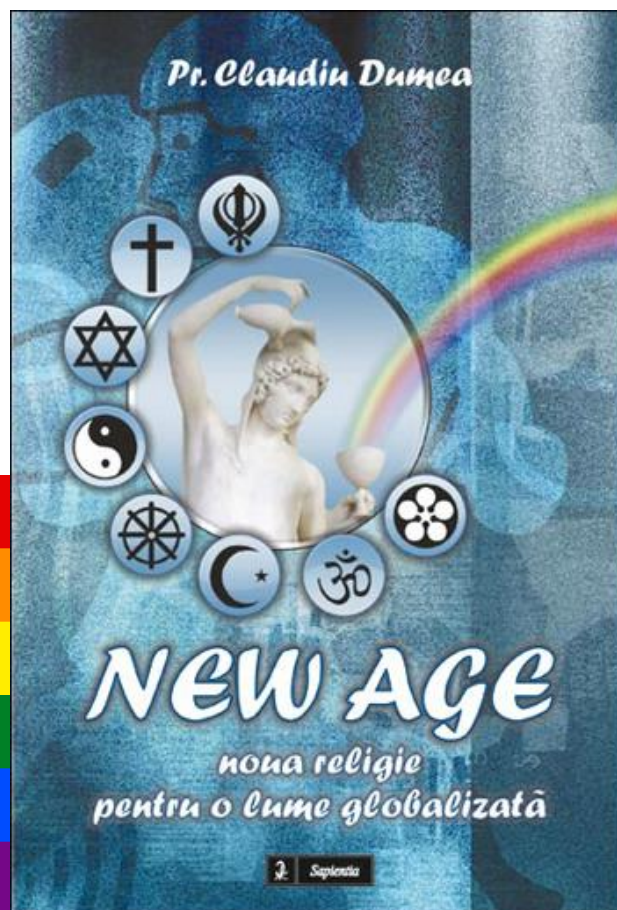

*faptul că unii, care se încred în rațiunea proprie mai mult decât în Revelația lui Dumnezeu, nu o vor recunoaște și nu o vor cinsti.*¹⁵¹

*Totuși, cine este "Marea Zeiță" a mișcărilor feministe? Este cumva vorba despre "divinizarea" Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Aceeași vrăjitoare Heidi Staschen răspunde: „Nu e vorba de o zeităte feminină anume, ci de mai multe nume vechi, pe care le cunoaștem din istorie: Diana, Aradia, Freya din sfera germanică, Brigid din cea celtică. I se mai spune EA cea Mare. Ea este aceea care, în mereu reluatul ciclu anual, se reînnoiește. Avem aici o desprindere clară de Dumnezeuul demiurgic creștin care a creat totul, prin spirit, în decurs de șase zile. După modelul ciclului anotimpurilor, are loc și renașterea omului. Moartea nu pune capăt chiar la toate, ci e o tranziție spre o altă dimensiune.”*¹⁵²

*Este dovada cea mai clară că renunțarea virulentă și cu oprobriu la creștinism este activitatea predilectă a New Age. Revenirea în forță a elementelor antice păgâne ne arată negarea creștinismului și închinarea la zeii-idoli ai unor popoare de mult apuse.*⁹³

Deci, Părintele Arsenie Boca propovăduind androginia lui Iisus și a neamului Său (iar mai jos și perimarea creștinismului și insuficienta înțelepciune a Sfinților Părinți în cunoașterea omului și a iubirii), devine un mare promotor al feminismului, revoluției sexuale (Queer și LGBT) și vrăjitoriei, sub acoperișul de curcubeu al New-Age-ului (Noii Spiritualități):

⁹³ CLOȘCĂ, Ciprian Marius, (2009), *Ortodoxia și noile mișcări religioase / Orthodoxy and the New Religious Movements*, Editura Lumen, Iași, România, pp. 210-214. www.edituralumen.ro, luat de aici:

<https://books.google.ro/books?id=aRkEBvTt45YC&pg=PT211&lpg=PT211&dq=androgin+iisus+hristos&source=bl&ots=7xU1gy4ogu&sig=aZmDimDG6ucZUm9Uj-WpfJnII3I&hl=ro&sa=X&ved=0ahU-KEwjz6LXzv4HLAhVC1iwKHachCXQQ6AEIIDA#v=onepage&q=androgin%20iisus%20hristos&f=true>, joi, 18 februarie 2016.

Cele 5 imagini de mai sus sunt (în ordinea apariției): steagul LGBT din 1970, simbolurile New-Age-ului și tablouri pictate de Părintele Arsenie Boca

Această pictare a curcubeului nu este întâmplătoare, ea exprimă steinerismul profund al Părintelui Arsenie Boca și credința sfinției sale în reîncarnare.

Iată ce remarcă, în legătură cu acest subiect chiar un steinerian:

Arsenie Boca: reprezentarea iconografică a Învierii

Am fost la biserica din satul Drăgănescu (lângă Mihăilești, județul Giurgiu) anume ca să văd reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca. Văzusem reproduceri fotografice ale acestei opere, dar nu eram lămurit: ce era atât de extraordinar în reprezentarea aceea? Toți comentatorii operei iconografice realizate de Arsenie Boca la Drăgănești remarcă singularitatea acestei icoane.

Acum știu. În reprezentarea iconografică a Arsenie Boca, Învieria nu arată vederii noastre un trup. În limbajul teologic al Sfântului Pavel, nu avem a vedea, aici, trupul cel stricăcios al omului, ci avem a vedea trupul cel nestricăcios. Nu materialitatea unui trup fizic, ci spiritul care a construit prin eoni trupul fizic și următoarele (hiperfizice) ce vor fi să fie până la Învieria cea de obște. Dar cum să reprezinti tu, iconograf, un asemenea trup spiritual, pe care Pavel l-a văzut în drumul Damascului și apoi a fost orb câteva zile din pricina strălucirii sale? Cum să reprezinti o „explozie” de lumini spirituale?

*Arsenie Boca a ales „explozia” în ROGVAIV (roșu-ornaj-galben-verde-albastru-indigo-violet) a curcubeului. Curcubeul fusese semnul celui de-al doilea legământ între Dumnezeu și oameni. Primul – fără semn exterior – fusese legământul din Rai (interdicția cu privire la Pomul Cunoașterii Binelui și Răului). Dar ROGVAIV-ul lui Arsenie Boca este totalmente transparentizat: roșu transparent, oranj transparent etc. Și, totuși, „explozia” aceasta de transparențe (de voaluri, dacă vreți) era chemată să reprezinte un trup, un altfel de trup. Cum? Nimeni, înaintea lui Boca, n-a îndrăznit să realizeze o icoană a Învierii în care trupul să fie invizibil. Așadar, model iconografic pentru acest trup invizibil Boca nu avea nici în iconografia bizantină, nici în pictura tradiției catolice. Singurul „model” era înscris în descrierea Sfântului Pavel. Dar descrierea lui Pavel nu era amănunțită. Cum arăta capul? Cum arăta pieptul? Cum arătau membrele? Exista un al doilea „model”, dar acesta nu fusese oficializat de biserică la 1968, când pictează Boca. Și nu este nici astăzi. Acest al doilea „model” al trupului nestricăcios al Învierii este descris (dar este descris în așa fel încât nu-l poți vizualiza) în diverse locuri din opera de 354 de volume (în ediția germană) a antroposofului Rudolf Steiner. Sinteza acelor „locuri” a fost realizată abia în zilele noastre (în 2008, mai exact). Serghei O. Prokofieff, unul dintre cei mai importanți cercetători de azi ai operei lui Steiner, este cel care a reușit această sinteză în volumul *Misteriul Învierii în lumina antroposofiei* (în românește, la Univers Enciclopedic și Triade, 2011). Arsenie Boca a murit în 1989 și, neștiind limba germană, putem presupune că n-a avut acces la acele „locuri” steineriene. Cum în limba franceză, pe care o cunoștea, până în 1968 nu fusese tradusă ediția integrală a operei steineriene, ne-a mai rămas la îndemână să facem ipoteza că Boca ar fi putut avea acces fragmentar la acest al doilea „model”. Dar această ipoteză ar fi considerată jignitoare de cei care s-au constituit în paznici ai sanctificării lui Boca, pentru că, în viziunea lor teologică, steinerismul apare a fi o rătăcire eretică.*

Cert este însă că „modelul” steinerian al Învierii este transpus iconografic, în integralitatea sa, pe peretele dinspre Nord al bisericiuței din satul Drăgănescu. Mă grăbesc să pun aici concluzia acestor dileme ce ar rezulta din căutarea unor influențe prin lectură în ceea ce a reprezentat Arsenie Boca acolo, pe acel perete. Chiar dacă ar fi avut acea lectură, vizualizarea, reprezentarea vizualizabilă a Învierii n-are cum să vină de acolo, întrucât în conferințele lui Steiner nimic despre Învierie nu este comunicat în sensul în care ochii de carne ar putea percepe (sau vizualiza). Steiner a pretins (iar ucenicii săi cei mai apropiați au mărturisit că nu era vorba de o vană pretenție) că – în „călătoriile” sale extracorporale – a văzut chipul lui Iisus Hristos. L-a reprezentat, apoi, într-o lucrare monumentală sculptată în lemn, aflată astăzi la Dornach, lângă Basel. Dar n-a susținut niciodată că ar fi văzut el însuși trupul Învierii, deși una dintre cele mai „eretice” afirmații ale sale este aceea că, începând din prima treime a secolului al XX-lea, prezența trupului Învierii în ambianța eterică a Pământului a devenit accesibilă văzului spiritualizat și accesibilă prin inițierea acestui văz într-o clarvedere. Ceea ce înțelegea Steiner prin clarvedere era rezultatul unui proces prin care

intuiția noastră intelectuală (aceea prin care înțelegem problemele de geometrie, de pildă) era metamorfozată în intuiție-iubire, iar această intuiție-iubire învățată să devină un organ văzător și cognitiv. În concluzie, așadar, iconograful Arsenie Boca ori deținea această intuiție metamorfozată în iubire văzătoare, ori a improvizat reprezentarea Învierii.

Cum improvizația în acest domeniu ar fi fost un păcat împotriva Sfântului Duh (și Boca știa asta mai bine decât o știe intelectul nostru prea puțin îmbisericit), suntem constrânși să acceptăm că iconograful bisericeții din satul Drăgășani a văzut trupul Învierii cu ochii lui. Cu ochii lui sufletești, firește. Ceea ce rămâne să frământăm spiritul nostru este întrebarea următoare: de ce trupul Învierii apare în reprezentarea lui Boca în perfectă corespondență cu descrierea non-vizualizabilă din textele antroposofiei steineriene?

Nu ROGVAIV-ul celor nouă voaluri transparente din reprezentarea lui Boca are a aduce întrebarea de mai sus în sufletele noastre, ci faptul că sunt nouă și că sunt organizate în grupe distincte de câte trei. Exact așa (adică de trei ori câte trei entități distincte) apare trupul Învierii și în descrierea steineriană. Prima grupă de trei entități în descrierea antroposofică a omului este grupul corpurilor fizice: cel propriu-zis fizic (mineral, în fapt), cel eteric (o substanță invizibilă care asigură viața corpului mineral) și cel astral (o substanță care face posibilă mobilitatea sufletească a vieții animale și umane). Al doilea grup de trei entități în viziunea antroposofică asupra omului este grupul celor trei „corpuri” sufletești. Ele se dezvoltă din substanța corpului astral prin continua rafinare a acestei substanțe, care rafinare este coordonată de sus, de la nivelul instanței spirituale pe care antroposofia o numește eu. Partea întrupată a acestei ipostaze spirituale este eul inferior. Partea încă neîntrupată este eul superior (sinele nostru celest sau, cum spune Biblia, chipul și asemănarea logosului în noi). Cele trei „corpuri” sufletești sunt numite în antroposofie în felul acesta: suflet al senzației, suflet al rațiunii și suflet al conștiinței. Ele au o „istorie”. Abia în zilele noastre istorice are a se forma și a se desăvârși sufletul conștiinței, de pildă. Va fi pe deplin format, desăvârșit, abia peste câteva secole (în mileniul al patrulea) și, când va fi în deplina sa eflorescență, sufletul conștiinței se va manifesta prin facultatea de a simți prin empatie calitatea sau non-calitatea unui alt suflet, așa cum, prin rațiune, putem „simți” calitatea sau non-calitatea unei alte minți.

Așadar, dacă un clarvăzător poate vedea, azi, voalurile unui trup uman viu, ele îi apar ca fiind șase (fizic – eteric – astral – suflet al senzației – suflet al rațiunii – suflet al conștiinței). Ca să vezi toate cele nouă voaluri ale trupului Învierii, trebuie să vezi chiar trupul înviat al lui Iisus Hristos. În viitor (milenii ce nu pot fi numărate în acest fel de timp istoric), prin muncile eului, asistat de sinele nostru celest, vor avea loc și alte rafinări corporale. Substanța astrală va fi spiritualizată. Până acum a fost doar însuflețită. Apoi, substanța eterică va fi spiritualizată. Iar, la urmă, și substanța minerală va fi spiritualizată. Atunci, numărul voalurilor unui trup uman va fi nouă și acel trup va fi asemenea trupului Învierii lui Iisus Hristos – care, din acest punct de vedere, a fost o realizare profetică a ceea ce toate trupurile umane au a realiza în cursul evoluției lor antropogonice.

Trupurile Învierii de obște – precum trupul Învierii lui Iisus Hristos – au a avea nouă voaluri de substanțe distincte (trei de natură fizică, trei de natură sufletească și trei de natură spirituală), fiecare substanță fiind în corespondență directă cu muncile câte uneia din cele nouă ierarhii spirituale.

Rămâne să ne frământăm sufletul și mintea cum și de ce un văzător mistic precum Arsenie Boca și un văzător gnostic („eretic”) precum Rudolf Steiner au putut avea aceeași reprezentare a trupului Învierii.

Misteriul numărătorii. Da, există și un astfel de misteriu în antroposofie. Într-o viziune statică, fără timp, cele nouă voaluri ființiale ale trupului Învierii vor ieși la numărătoare de trei ori trei. Dar, într-o viziune dinamică, evoluționară, apar ca fiind șapte. De unde acest „iluzionism” al numărătorii? Din faptul că substanța fizică astrală și substanța sufletească pe care o numim sufletul senzației este una și aceeași. Altfel spus, ființialmente, aici avem consubstanțialitate. La fel se întâmplă și la trecerea de la sufletul conștiinței la prima „corporalitate” spirituală (astralitate transformată în spirit, ceea ce antroposofia numește sine spirituală): sufletul conștiinței și sinea spirituală sunt consubstanțiale în ființa lor.

Astfel că, în ordinea evoluționară a trupului, avem următoarele șapte voaluri: fizic – eteric – suflet al senzației (astral animat de simțuri) – suflet al rațiunii – sine spirituală (suflet al conștiinței spiritualizat) – spirit al vieții (eteric spiritualizat) – om spirit (fizic spiritualizat).

Iată de ce șaptele ROGVAIV-ului înscris în ființialitatea celor nouă voaluri substanțiale ale trupului din reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca are a uimi chiar și mai mult decât corespondența perfectă dintre grupurile trei ori trei din cele două reprezentări corporale: cea iconografică și cea static-steineriană.

În esență, gnoza steineriană se întemeiază pe o viziune evoluționară a omului, altfel spus, ea crede în reîncarnare și este, din pricina asta, o antropogonie, nu o antropologie. Straniu – sub raport dogmatic – este și faptul că, în reprezentarea Nunții Împărătești, Ioan Botezătorul și Ilie apar unul lângă altul, comeseni alăturați, ca și cum Arsenie Boca ar interpreta reîncarnaționist episodul evanghelic în care Iisus Hristos, la întrebarea ucenicilor despre identitatea lui Ioan, spune că Botezătorul este Ilie. Or, în dogmatica actuală a teologiei oficiale, și în ortodoxie, și în catolicism, doctrina reîncarnării este considerată o culme a rătăcirii în erezie. Dați-mi voie să cred că sanctificarea lui Arsenie Boca, atunci când va fi să fie oficializată sub presiunea deja formidabilă a opiniei populare, are să fie și un prilej pentru o mai dreaptă recunoaștere a caracterului non-eretic al operei steineriene și pentru curajul spiritual de a repune reîncarnaționismul în drepturile sale.⁹⁴

Vedeți ce mare este miza canonizării Părintelui Arsenie Boca? Ea este totuna cu căderea Bisericii Ortodoxe Române în păgânism (asumarea credinței în antroposofie și reîncarnare).

***

[Mai multe imagini cu androgini.](#)

Sfinții Părinți au însă o altă abordare asupra acestei probleme.

Ei dau anatema chiar și numai schimbarea veșmintelor bărbatului cu ale femeii și femeii cu ale bărbatului (vă dați seama că nici nu se pune problema de schimbarea firii între bărbați și femei, sau din bărbați și femei în androgini):

CANOANELE SINODULUI DIN GANGRA [...]

CANONUL 13

Dacă oarecare pentru pâruta nevoie ar schimba îmbrăcămintea, și în locul obișnuitei îmbrăcămînți muieresti, ar lua asuprași bărbătești, anatema fie. [Sinod 6 , can. 62]

TÂLCUIRE

Multe femei învățându-se de eustatieni, dezbrăcându-se de obișnuitele muieresti îmbrăcăminte, se îmbrăca cu bărbătești, socotind adică, că cu aceasta, se vor îndrepta și se vor

⁹⁴ <<http://www.revistaluceafarul.ro/index.html?id=4968&editie=191>>, luni, 14 martie 2016.

*Sfinți. Pentru o fățarnicie ca aceasta dar, canonul acesta pe unele ca acestea le anatematisește. Vezi și pe al 5-lea și 51-lea apostolești.*⁹⁵

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre diferența între bărbați și femei și unirea lor în Hristos, dar nu prin formarea androginului, ci în chip duhovnicesc fiind întăriți fiecare de dogmele dumnezeiești, care îi susțin și leagă strâns. Dumnezeu nu își distruge creația, ci și-o îndumnezeiește, unind-o cu Sine:

“Și a zidit turnuri peste unghiuri”. Unghiuri poate a numit Scriptura diferitele uniri dintre făpturile despărțite, care s-au realizat prin Hristos (5). Căci El a unit pe om înlăturând tainic în duh, deosebirea dintre bărbat și femeie, întrucât a eliberat în amândoi rațiunea firii de caracteristicile crescute din patimi.²⁹⁸ A unit apoi pământul, înlăturând deosebirea dintre paradisul sensibil și pământul pe care-l locuim.²⁹⁹ A unit de asemenea pământul cu cerul, arătând astfel firea lucrurilor sensibile ca una singură ce gravitează spre ea însăși. A unit iarăși cele sensibile cu cele inteligibile, dovedind că și firea celor create este una singură, aflându-se într-o strânsă legătură printr-o oarecare rațiune tainică, în sfârșit a unit într-un mod și după o rațiune mai presus de fire toată firea creată cu Creatorul. Și peste fiecare din aceste uniuni sau unghiuri a zidit turnurile întărite ale dogmelor dumnezeiești, care să le susțină și să le lege strâns (6).

298 Τὸν ἐν τοῖς πάθεσιν ἰδιομάτων. Rațiunea firii umane e aceeași în bărbat și femeie. Dar patimile au greșit pe ea caracteristici deosebite în bărbat și femeie. De aceste caracteristici provenite din patimi curăță Hristos rațiunea firii omenești, arătând-o la fel în bărbat și femeie. Dar această uniformizare se realizează numai în duh, adică numai dacă se copleșește în ei viața trupească - a simțirii - prin duhul care s-a deschis în adâncul lor prin Duhul dumnezeiesc și-a inundat toată existența lor. În duh bărbatul și femeia sunt la fel, numai trupul cu simțirile coresponzătoare îi diferențiază.⁹⁶

De aceea, cuvântul din Sfânta Scriptură:

Mat 22:29 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.³⁰ Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.

ne-a fost dăruit de sus tocmai ca să ne învețe că și bărbații și femeile (prin înviere) vor primi trupuri duhovnicești, mintea lor ne mai fiind robită de simțire, ci vor fi lăudând pe Dumnezeu ca niște îngeri.

Îngeri nu sunt androgini după cum nu sunt nici bărbați, nici femei, fiindcă nu au trupuri, iar din trup și simțire (după cum am văzut mai sus), provine diferența după fire dintre bărbați și femei.

Îngeri sunt minți pure (deci nu apare diferența între ei prin gen), ci se deosebesc (după fire) în Tronuri, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Puteri, Stăpânii, Începătorii, Arhangheli și Îngeri formând ierarhia cerească. Ei se mai împart (după voință) în Îngeri ai lui Dumnezeu și îngeri căzuți, după alegerea lor de a fi uniți sau nu cu voia lui Dumnezeu, după cum și oamenii se împart (după voință) în oamenii lui Dumnezeu și oameni căzuți (tot după cum aleg).

⁹⁵ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 299.

⁹⁶ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.

Mai sus avem pictați chiar de Părintele Arsenie Boca (de la stânga la dreapta) mai întâi pe Ilie, apoi pe Ioan. Ultima este fotografia cu Părintele Arsenie Boca.

Se vede și din aceasta că se credea reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, transformat în duh, mai apoi în Ioan, apoi iar în înger, ca la sfârșit să fie... Zian.

Dar aceasta nu este numai opinia autorilor studiului de mai sus, ci chiar trista și păcătoasă realitate a mentalității pictorului de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă redăm chiar cuvintele sfinției sale și mărturiile contemporanilor (atât dintre ucenici cât și dintre cei care au scăpat de robia preacuvioșiei sale).

TAINA LUI ILIE SI IOAN [și... ZIAN – n.n.]

Unii din ucenici totuși au reținut cuvântul lui Iisus despre înviere, care i-a scăpat lui Petru, și se întrebau între ei: „ce poate să însemneze a învia din morți?” Și nu găseau cu ce să se dumirească decât cu ce auziseră de pe la cărturari; deci L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce spun cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie ?” - Se vede că Iisus provocase în sufletul cărturarilor întrebările îndoielilor ultime, care i-au determinat să ispitească Scripturile cu deadinsul. Ei așteptau pe Ilie, potrivit proorociei lui Maleahi 3,1, care să le confirme pe Mesia. Și a răspuns Iisus: „Adevărat, Ilie venind întâi, va rândui toate... Dar vă spun că Ilie a și venit, și au făcut cu el ce-au vrut - după cum e scris pentru dânsul.”¹

îngerul Gavriil, vestindu-i Zahariei nașterea unui prunc - pe care-l cerea în rugăciune - preciza: „El va merge înaintea Domnului, cu duhul și puterea lui Ilie” (Luca 1,17). Fiul Zahariei știm că a fost Ioan Botezătorul. (Cine știe, dacă tatăl său ar fi știut că pentru copilul acesta va avea să moară ucis între templu și altar, oare l-ar mai fi cerut ? - E o rânduială că noi nu știm viitorul: am zădărnici rânduiele providențiale.)

Dar Ioan era reîntruparea lui Ilie ? „Cu duhul și puterea lui Ilie” n-ar putea merge și altcineva, de pildă Ioan ? A fost un singur suflet, o dată în Ilie, a doua oară în Ioan ? Ar fi prin urmare vieți succesive ? „Reîncarnarea” ar avea baze în Revelație ?

Astea-s întrebările si misterul

Când Ioan a trimis din temniță o întrebare lui Iisus, cu prilejul acesta Iisus a mai precizat despre Ioan: „Ce-ați ieșit să vedeți ? - un prooroc ? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc. Căci el este acela de care s-a scris: «Iată eu trimit înaintea feții tale pe îngerul meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»”. Deci Ioan era Ilie sau era înger; sau Ilie era înger ?

Dacă după înviere toți vom fi ca îngerii, atunci răpirea lui Ilie la Cer să fi fost cauza transformării (strămutării - deși nu corespunde nici cuvântul acesta -) unui om în înger?

[până acum doar întrebări, frământări, pe care orice om nelămurit în dreapta credință și le poate pune. Nu și cel ce o trăiește, cum ar fi un Sfânt, iar dacă și le-ar și pune, ar primi răspunsuri Ortodoxe:

Intr-o zi ascultam în biserică o citire din prorocul Isaia, iar la cuvintele: „Spălați-vă și vă veți curăța” [Is 1,16], mi-a venit gândul: „Poate că Maica Domnului a păcătuit vreodată, chiar și numai cu gândul”. Și, lucru uimitor, în inima mea, deodată cu rugăciunea, un glas mi-a spus lămurit: „Maica Domnului n-a păcătuit niciodată, nici măcar cu gândul”. Astfel, Duhul Sfânt a dat mărturie în inima mea curăției ei.”⁹⁷ – n.n.]

Îngerii și oamenii sunt ordine distincte. Dogmatic.

[Deci, cunoștea. De ce o contrazicea? Oare credea că dogmatica Ortodoxă este o părere omenească precum a sfinției sale, nu știa că este descoperită de Sfântul Duh și întărită prin vărsarea sângelui mucenicesc pentru fiecare literă a ei? Sau pune, poate, descoperirile prin vedenii ale sfinției sale, mai presus de întreaga descoperire a Bisericii întregi? – n.n.]

Dar dacă Dumnezeu poate și din pietre să facă fii lui Avraam sau pe măgărița lui Balaam să vorbească omenește ? - Cine-I poate pune hotare?

[A făcut pe măgărița lui Valaam să vorbească omenește, dar nu a făcut-o om. A face din pietre fii lui Avraam, este un lucru minunat, nu prin schimbarea firii ci a voinței inimilor împietrite, dar a face din Avraam Iacov sau din Iacov Ismail, aceasta nu o face Dumnezeu datorită dragostei veșnice față de persoană, peste a cărei libertate niciodată nu vrea Să treacă. Pe cine să anuleze: pe Ilie, care a fost creat sau să nu-l creeze pe Ioan? – n.n.]

Că nu putea să fie înger mai înainte de aceea ne stau mărturie și cuvintele lui Iacov: „Ilie, om păcătos asemenea nouă a fost, dar cu rugăciune s-a rugat...” (Iacov 5,17). Dar ce mai înțelegem atunci prin „înger” ?

Întâi înțelegem faptele cerești, cetele îngerilor. Al doilea înțeles e cel de „trimis” al lui Dumnezeu - cu o misiune. Pentru acest al doilea înțeles găsim la Maleahi că și preoții sunt numiți îngeri, când zice: „Buzele preotului cuprind știința și din gura lui căutăm să iasă învățătura, căci el îngerul Domnului Savaot este (Maleahi 2,7).

Dar în ce privește pe Ioan Botezătorul, echivalența înger = trimis, începe să nu mai fie mulțumitoare. Cuvintele; „Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale”, ar fi știrbite din înțeles.

[aceasta cine o decretează, cu ce o susține Părintele Arsenie Boca, cu vreo vedenie personală? Dar și Sfânta Biserică Ortodoxă îl pictează cu aripi ca de înger, arătând proorocia, vestirea și lucrarea ca a unuia fără de trup, cu atât mai mult că are trup, a Sfântului Ioan Botezătorul. Unde e știrbirea? Părintele nostru drag de ce nu-ți expui până la capăt ideile, de ce nu iei sfat de la Sfinții Părinți?! – n.n.]

Apoi, la Schimbarea la Față a Domnului, vin de față și vorbesc cu Iisus, Moise și cu Ilie. Moise din iad. Ilie - din Raiu sau din iad?

[de ce nu a citit Sfinții Părinți ca să afle că Ilie a fost luat cu trupul la cer, nu a murit încă, ci va veni la a doua venire a Mântuitorului și va fi omorât atunci? Apo 11:3 *Și voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șaizeci de zile. 4 Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. 5 Și dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. 6 Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi. 7 Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî. 8 Și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor. 9 Și din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt. 10 Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ. 11 Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. 12 Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor. Până atunci, însă, Sfântul Prooroc Ilie stă în rai. Dar se vede că nici acatistul Sfântului Prooroc Ilie nu l-a citit. Sau, dacă l-a citit, că nu este de acord cu el, deoarece îl pictează pe un fals Ilie, în scena Schimbării la Față, ca pe o fantomă, iar nu ca pe un om viu (vedeți că nu are picioare, ci este ca un duh ieșit din lampa lui Aladin):*

⁹⁷ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 100.

– n.n.]

Dacă considerăm pe Ilie independent de Ioan, atunci a venit din Rai. Dacă Ioan era Ilie, atunci știm din Predanie că Ioan a fost înaintemergător al Domnului și în iad; în cazul acesta și Ilie a venit din iad.

[Acesta este un sofism. Pune răspunsul pe care îl dorește în realitățile de la care pleacă cu argumentația, între variantele posibile. Cum să fie Ioan Ilie, sau Ilie Ioan? De la o premisă falsă ajunge la o concluzie falsă. În loc să demonstreze că Ilie e Ioan, se folosește de această aberație ca de ceva posibil să fie real și pleacă mai departe cu construcția logică, pentru a nu observa ilogicul ipotezei. Cum ar spune cineva „dacă dracul este bun, înseamnă că răzvrătirea este o virtute, aceasta înseamnă că și eu, fiind răzvrătit sunt virtuos”. Este ceea ce vrea să spună Părintele Arsenie Boca: „dacă Ioan era Ilie, înseamnă că se poate strămuta Ilie în înger, îngerul în Ioan, Ioan în înger, îngerul în Zian. Deci eu (Zian) sunt Ilie”. Numai că ultima afirmație este mult mai gravă, fiindcă pervertește nu lucrările firii, nu alegerea voinții, ci firea însăși, ba mai mult, persoanele (deci firea + toate lucrările ei + accidentele + însuși ipostasul a cărui esență de exprimare personală este voința). Dacă Părintele Arsenie Boca face referire la Sfânta Predanie că Sfântul Ioan este înainte mergător în iad, de ce îl consideră pe Ioan ca fiind Ilie, cum fac toți yoghinii ca să demonstreze reîncarnarea? Sfânta Tradiție ne spune foarte clar (prin toate: dogmatică, hronografie, viețile Sfinților, acatiste, erminia Ortodoxă a Bibliei și a iconografiei, cărțile de slujbă, toți predicatorii și Sfinții Părinți – mai puțin Părintele Arsenie Boca excepția excepțională a tuturor excepțiilor, după cum se prezintă pe sine și cum îl prezintă ucenicii sfinției sale) că sunt doi înaintemergători ai celor două venituri ale lui Hristos? – n.n.]

Că Ioan a fost înger sau era Ilie transformat de Rai în înger

[Acum și raiul are putere de a transforma. Face din Rai un alt Creator (Transformator)? Nu mai e Dumnezeu cel ce face minuni, ci Raiul... Dar de unde această idee eretică? Îngerii sunt minți pure, Ilie are încă trup, și chiar Sfântul Ioan deși încă nu este înviat cu trupul, mintea sa este de om, în legătură cu Sfintele sale Moaște și însăși mintea omului, prin creație, este făcută a fi în legătură cu un trup, pentru a unii și cele văzute și simțite cu Făcătorul lor, acesta fiind scopul tuturor scopurilor. Mântuitorul **nu spune că vom fi îngeri, ci ca ei: Luc 20:34 Și răspunzând Iisus, au zis lor: fiii veacului acestuia se însoară și se mărită, 35 Iar cei ce se învrednicesc a dobândi acel veac și învierea din morți, nici se însoară, nici se mărită; 36 Că nici să moară nu mai pot; ci asemenea cu îngerii sunt, și fii lui Dumnezeu sunt, fiind fii ai învierii.** Aceasta are semnificația că nu se vom mai împreuna trupește soții cu soțiile lor sau mai tainic, că ne vom bucura prin trupurile duhovnicești, cuvântătoare sau înviate **fiind fii ai învierii** printr-o lucrare mai presus de trup (dar care nu va fi desființat), de Dumnezeu, **asemenea cu îngerii** (prin har și lucrarea de luminare și slavoslovire, fără îndulcirea nebunească din simțire) dar totuși diferit și mai presus de ei fiind **fii lui Dumnezeu** (prin fire, deoarece firea noastră a fost luată în Persoana lui Dumnezeu – enipostaziată – fiind

în perihoreză – întrepătrundere – cu firea Dumnezeiască și așezată pe tronul Sfintei Treimi prin Împăratul tuturor ca și prin Împărăteasca care este mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, fiind stăpânitoare și peste soborul îngeresc) – n.n.],

rămâne iarăși o întrebare: de ce Ioan e reprezentat în icoane de Biserica veche, îndată după tăierea capului (și cu el pe tava Irodiadei) printr-un Ioan cu aripi: - semnele firii îngeresti ?

Deci îngerii pot reveni pe pământ în trupuri pământești, ori de câte ori sunt trimiși ? Reîncarnarea lor (deși numai unul, Ilie sau Ioan pune „problema” așa, - ca să nu generalizăm), nu mai e propriu-zis doctrina indiană a reîncarnării.

[după cum vedem Părintele Arsenie nu propovăduia reîncarnarea indiană, cel puțin la arătare fiind preot Ortodox, ci doctrina arseniană a reîncarnării lui Ilie ca o excepție și a întrupării îngerilor, înățătură ce iar aduce aminte de Origen. Sărmanul Părinte Arsenie Boca, devine astfel, din cal troian al ecumenismului și cal troian al hinduismului, poate fără să vrea. De unde oare o asemenea rătăcire, ce duce mintea la iad cu deznădejde? – n.n.]

Reîncarnarea se referă la oameni, - si deosebirea dintre om și înger e o deosebire de natură, nu numai de desăvârșire - , deci oamenii, forțați de karma, trebuie să se renască în vieți succesive, să-și ispășească, fără să știe, vinovății din viețile trecute, până când, învățând să se dezlipească de dorința vieții, nu mai contractă legături care să-i reclame, prin karma, la ispășiri. Purificarea aceasta, această „mântuire” indiană se face automat și necesită pentru un suflet perioade de zeci de mii de ani. E o teorie a „mântuirii”, dar nu e mântuirea. Dacă doctrina aceasta ar exprima adevărul, toată iconomia mântuirii omului, descoperită nouă prin Hristos, ar fi inutilă. Mântuirea era automată. Însăși venirea lui Iisus n-ar mai fi avut rost. Dar, fiindcă a venit Iisus și a pus cu adevărat problema mântuirii omului, reîncarnarea - „mântuirea” automată - nu are nici o bază în Revelație. Mai spune ceva și sfântul Pavel - deci tot Revelația este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9,27), deci nu e rânduit să fie vieți succesive întrerupte de moarte.

[ce frumos combate reîncarnarea... numai că nu până la capăt, deoarece pleacă de la un principiu greșit. Sfinția sa vede greșeala reîncarnării doar în diferența că sufletul omului trece prin trupuri succesive, pierzându-și memoria și deci pocăința devenind inefficientă. Dar problema cea mai gravă a reîncarnării este că depersonalizează pe om dorind ca atmanul să se topească în impersonalul brahman. Dar, și din acest punct de vedere, doctrina arsenistă a reîncarnării nu numai că păstrează erezia dar o agravează. Nu numai că persoana lui Ilie se preface în Ioan, ca mai apoi să se prefacă în Părintele Arsenie Boca, după credința celui din urmă alimentată de vedenii, cum vom vedea mai jos, dar și persoanele îngeresti, nemai ținând Dumnezeu cont de firea lor se prefac în persoane omenești. Implică în hulele sfinției sale și pe Dumnezeu pe care îl face din Ziditor în distrugător al persoanelor și al firilor, tot cum propovăduiesc hindușii, mahomedanii, mormonii și... mulți alții, că adică Dumnezeu ar fi și autorul răului și al distrugerii. Deci, în arsenism, pe lângă anularea persoanelor avem de a face și cu anularea firilor, transmigația sau cum o numește chiar Părintele Arsenie Boca, promotorul acestei erezii **transformarea sau strămutarea lor**. Dar acest lucru pe care îl vedem și în hinduism, jainism, budism și elenism prin credința în metempsihoză, care susține că un individ se încarnează nu numai în trupuri omenești ci și în animale sau vegetale, idee prezentă și la filozofii elini și la Mircea Eliade, mentorul atât de iubit al Părintelui Arsenie Boca. Strămutarea îngerilor își găsește, însă, echivalent în hinduism în erezia avatarurilor – n.n.]

Cu Ilie încă nu s-a terminat.

[așa de mult își dorește sfinția sa, să fie reîncarnarea lui Ilie, să nu se fi terminat cu metempsihoza lui, încât toate **limitele îngăduiului**, ale bunului simț și hotarele cele veșnice ale Sfintei Tradiții le încalcă, nevăzând că Ilie va veni ca înaintemergător al zilei celei înfricoșate a Domnului, în trupul său, deci nu a murit (deci nu s-ar fi putut reîncarna, chiar dacă ar fi existat excepția inventată de sfinția sa la metempsihoză), și va fi omorât, după cum am citit mai sus în Apocalipsă. Iar o altă dovadă, poate cea mai pertinentă că nu există reîncarnare, este tocmai Schimbarea la Față. Sfinții Apostoli, care îl cunoșteau personal pe Sfântul Ioan Botezătorul, au văzut cu ochii lor că nu este același cu Ilie, pe care l-au cunoscut din cele ce le vorbea cu Mântuitorul. Și-au dat seama, în felul acesta, după înfățișare și cuvânt că Sfântul Prooroc Ilie este o altă persoană și față de Hristos, dar și față de Sfântul Ioan Botezătorul. Față de Cel dintâi fiind chiar lângă El, pentru a se alunga credința superstițioasă că Mântuitorul ar fi Ilie **Mat 16:13 Iar venind Iisus în părțile Chesariei lui Filip, au întrebat pre ucenicii săi zicând: cine'mi zic Oamenii ca sunt eu, Fiul Omului? 14 Iar ei au zis: unii, Ioan Botezătorul; alții Ilie; iar alții Ieremia sau unul din proroci**. Iar față de

cel de-al doilea, adică față de Sfântul Prooroc Ioan având Sfântul Prooroc Ilie o altă înfățișare și un alt fel de a fi, care definește persoana chiar mai mult decât trupul. Astfel că nu au spus că este Sfântul Ioan, cum ar fi fost logic dacă era el, fiindu-le cunoștința mai apropiată prin experiență, ci *Mat 17:4* răspunzând Petru a zis către Iisus: *Doamne, bine este nouă a fi aici; de voiești, să facem aici trei colibi: ție una și lui Moisi una și una lui Ilie*, diferit, așadar, de Ioan – n.n.].

El e prevăzut, ca Ilie, înaintemergător, dar al zilei celei înfricoșate a Domnului, pe la coptul neghinei pământului: „Iată Eu vă trimit pe Ilie proorocul înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată” (Matei 3,23).

Lăsat-am întrebările să se ciocnească de toate stăvilarele tainei și să-și dovedească zădărnicia, izbindu-se de limitele îngăduiului. Dincolo este împărăția marilor taine ale existenței. Dumnezeu ține ascunse în mister rânduiele neștiute de îngeri și oameni.

[Știute doar de Părintele Arsenie Boca? Numai că adevăratul creștinismul nu este esoteric ca și arsenismul și celelalte științe oculte, ci vorbește foarte mult de taina persoanei și a nestrămutării firii, putându-se schimba doar voirea. Noi nu știm, cu adevărat, decât cele pe care ni le-a descoperit Dumnezeu, dar aceasta ne-a descoperit-o cu siguranță Dumnezeu: Ilie nu poate fi Ioan nici Părintele Arsenie, fiindcă persoanele nu sunt interschimbabile, îngerii și ei persoane, nu se prefac în alții, dar nici nu pot deveni oameni, fiindcă firile sunt, prin Dumnezeu, în hotarele pe care El le-a zidit, și tot el le păzește ca să nu se piardă, nu fiindcă nu ar putea ci pentru că nu o vrea. Cine crede altfel se osândește, chiar de ar fi numai din îndoială, darămite să o mai și sădești unor oameni și așa atacați de ideile la modă ale hinduismului propovăduit cu putere de New Age. *Rom 14:23* *Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.* Sfinții Părinți, fiind insuflați de Sfântul Duh, când puneau întrebări de acest gen le și dădeau răspunsul, fiind în armonie cu ceilalți Sfinți, deoarece nu se conduceau după mintea proprie, ci cercetau ce a descoperit Sfânta Biserică. Și, dacă nu aflau la alți părinți purtători de duh, se rugau și rugăciunea lor le era ascultată, dând răspunsul adevărat:

Oarecari frați au venit la avva Antonie și i-au pus o întrebare din Levitic. Deci a ieșit bătrânul în pustie și a mers avva Ammona pe urma lui în ascuns, știind obiceiul lui și după ce s-a depărtat bătrânul, stând la rugăciune a strigat cu glas mare: “Dumnezeule, trimite pe Moise ca să mă învețe cuvântul acesta!” Și a venit glas vorbind cu dânsul. Deci a zis avva Ammona: “Glasul care vorbea, l-am auzit, dar puterea cuvântului n-am înțe-les-o”. Sf. BĂTRÂNI, m. P., Sf. Grigorie DASCĂLUL et alii, Patericul, PENTRU AVVA ANTONIE, 28, (ed. cit, p. 9).

Zisu-ne-a nouă sfântul Antonie dându-ne cuvânt de folos: „Un an am săvârșit, rugându-mă lui Dumnezeu să-mi descopere locul dreptilor și al păcătoșilor, iar într-o noapte m-a strigat un glas de sus, zicându-mi: «Antonie, scoală și vin-o!» Știind eu pe cine mi se cade să ascult, am ieșit și uitându-mă, am văzut un uriaș, întunecat și înfricoșător, care ajungea până la nori, având mâinile întinse în văzduh, sub care era o mare de flăcări întinsă. Am văzut apoi suflete zburând ca niște păsări și acelea care treceau de mâinile aceluia erau mântuite, iar cele lovite de el cădeau în marea cea de foc. Și groaznic mai scrâșnea din dinți pentru cei ce reușeau să scape, însă pentru cei ce cădeau, mult se bucura. Am auzit apoi iar glasul acela: «Înțelege ceea ce vezi; căci cei pe care i-ai văzut că au trecut în sus, sunt sufletele dreptilor care nu s-au supus fiarei acesteia și acum merg în Rai. Iar acesta este vrăjmașul care apucându-i pe cei vinovați, îi oprește surpându-i în iad căci au urmat vocii lui și au fost stăpâniți de ținerea de minte a răului»”. Sf. BĂTRÂNI et alii, Patericul, PENTRU AVVA ANTONIE, 3, (ed. cit, p. 6).

Dar, dacă era smerit, nu trebuia să facă aceasta. Era suficient să întrebe pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae. L-ar fi lămurit deplin.

În fel asemănător a procedat Sfântul Cuvios Epifanie:

- *Este adevărat ceea ce se spune, că tunetele și fulgerele sunt pricinuite de Proorocul Ilie, alergând cu carul său deasupra norilor și urmărind un oarecare balaur?*

- *Nu, fiul meu, nu este așa. Trebuie să fie omul peste măsură de prost ca să primească așa ceva. Acestea le-au plăsmuit oamenii cei nebuni cu mintea lor. Unii, asemenea acestora, au spus și că Hristos făcea înaintea iudeilor păsări de lut și, dându-le suflare, le lăsa să zboare sau mai ziceau că zăpada este făină care cade din cer și altele asemănătoare. Câte lucruri deșarte și mincinoase au scris ereticii! Pe acestea fiecare creștin trebuie să le lepede.*

Așadar, Ilie nu s-a ridicat la cer, nici nu șade în car, pentru că "nimeni nu s-a suit în cer; decât Cel Ce S-a pogorât din cer, Fiul Omului, Care este în cer" (Ioan 3, 13). Are însă harul de a-L face milostiv pe Dumnezeu și să trimită ploaie pe pământ în zile de secetă.

Ilie trăiește încă și este cu trupul său, dar nimeni nu-l cunoaște. Trăiește și Enoh și are legătură cu mulți, dar nimeni nu-l recunoaște. Trăiește și Ioan Teologul. Există și trăiește în lume ca mărgăritarul în noroi. A fost lăsat cu trupul pe pământ ca un trimis al lui Iisus Hristos, ca să-L facă milostiv față de păcatele noastre și să-L oprească să ne șteargă de pe fața pământului de fiecare dată când, cu dreptate se pornește asupra-ne mânia Sa cea dreaptă, văzând greșalele noastre înmulțindu-se.

Destui Sfinți i-au văzut. Nu au descoperit însă, din cauza necredinței și curiozității oamenilor. Aceștia trei vor trăi până la sfârșit. Se vor lupta cu antihrist și îl voi birui, lucru pentru care vor lua și cununa muceniciei.⁹⁸

Vă dați seama ce ar fi spus Sfântul Andrei despre Părintele Arsenie Boca dacă îi numea proști și eretici pe cei ce credeau că Sfântul Prooroc Ilie pricinuieste tunetele și fulgerele, dar totuși erau convinși că Sfântul Prooroc Ilie este Sfântul Prooroc Ilie. Ce erezie gravă să crezi că Sfântul Prooroc Ilie nu este Sfântul Prooroc Ilie, ci ba inger, ba Ioan, ba Zian. Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost Sfânt i s-ar fi descoperit și Sfântul Prooroc Ilie, cum s-a descoperit la mulți, ca să nu mai propovăduiască erezii. Dar nu era nevoie de aceasta, ci doar să cunoască Sfânta Tradiție și să fie în ascultare de duhovnic. Dar din cauza necredinței și curiozității eretice și protesti nu i s-a descoperit, ci a avut altfel de descoperiri și vedenii, de la duhurile mincinoase și ucigașe de oameni, care propovăduiesc erezii.

De ce nu i-a descoperit Dumnezeu? Fiindcă nici dacă l-ar fi văzut pe Sfântul Prooroc Ilie, nu ar fi crezut, deoarece nu credea în dogmatica Ortodoxă, ci în religiile superioare, Rudolf Steiner și Mircea Eliade:

Luc 16:27 Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, 28 Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. 29 Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. 30 Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. 31 Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.

Și din acest motiv Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model în Ortodoxie. Dacă sfinția sa ar fi avut trecere la Dumnezeu și ar fi dorit să afle adevărul mai presus de orice, ar fi avut adevărate vedenii pentru folosul lumii, ar fi aflat ceea ce căuta: *Mat 7:7 Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.* 8 *Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide..* Căutând însă faima proprie, iar nu slava lui Hristos Adevărul, pe aceasta a și aflat-o, spre paguba sa veșnică. Probabil că cele pe care le susține aici sunt tot rodul unor vedenii, dar altfel, de la dușmanii cei mai mari ai Ortodoxiei Adevărata Credință care l-au înșelat, despărțindu-l de învățătura Sfintei Biserici, fiindcă prea mult credea în propria sa deșteptăciune și învățătură. – n.n.]

Poate că, gândindu-Se la aceste taine ale Tatălui, și vorbindu-le foarte de departe cu câțiva ucenici, Iisus s-a transfigurat și transpus în mister până la așa măsură că, venind apoi la ceilalți ucenici și la mulțime, pe care i-a găsit aproape certându-se, „toți s-au înfiorat și au alergat să I se închine.

[poate se înfiora mulțimea hipnotizată de la Prislop (sau ne înfiorăm cu toții cu durere și nespusă umilință a minții față de neputința neamului omenesc cum a putut să decadă atât de mult logica și credința unui om al bisericii, și pe deasupra și ieromonah), însă în Sfânta Scriptură este scris așa *Mar 9:15 Și îndată toată mulțimea, văzându-L, s-a spăimântat și, alergând, I se închina.* Se vede că Părintele Arsenie Boca nu citea sau nu credea în Biblia Ortodoxă. – n.n.]

Despre așa ceva nu avem știre să se mai fi întâmplat.

[dar nici această reîncarnare nu s-a întâmplat decât în mintea nedumerită a celor ca sfinția sa, ce nu știau Tîlcurile date de sus, prin Sfinții Părinți, la Sfânta Scriptură, – n.n.]

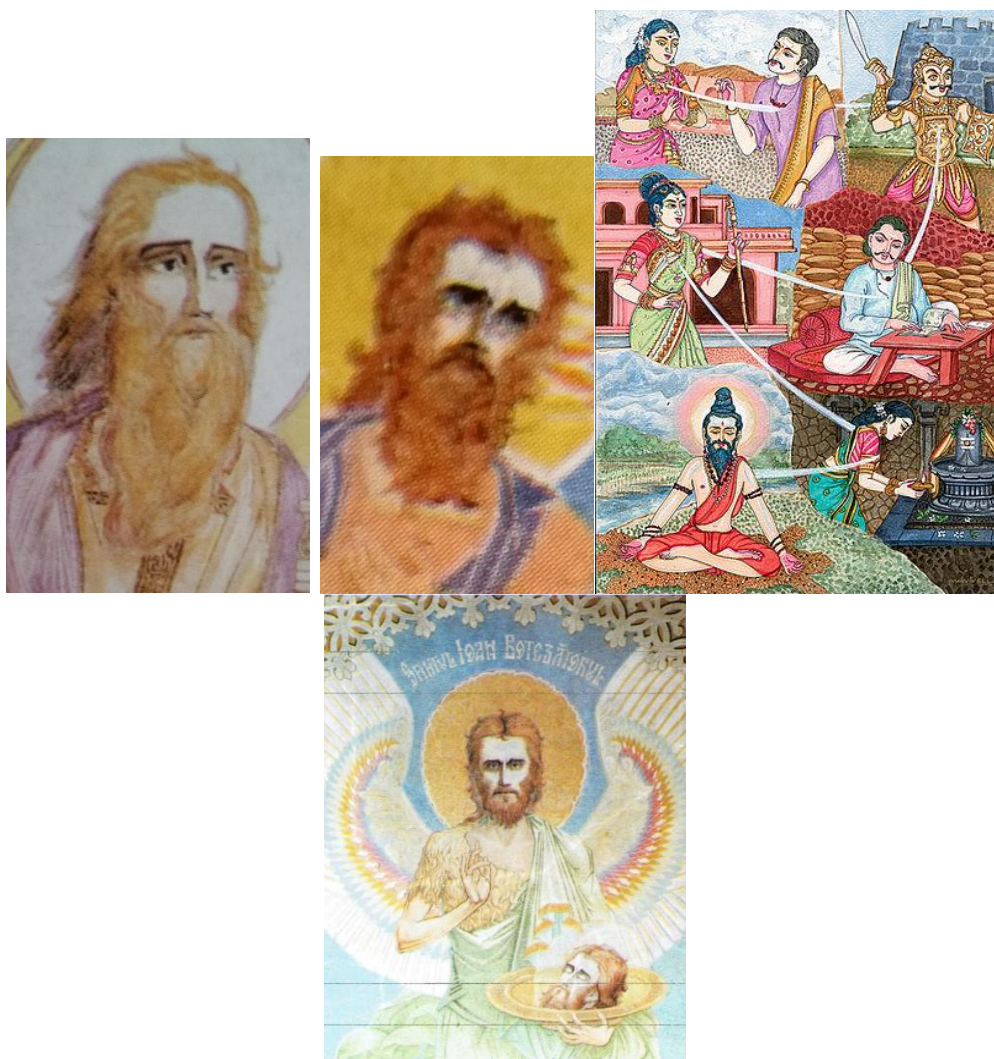
*Poate că ei au dezlegat „înfiorându-se și închinându-se” cel mai bun răspuns, vrednic de împărăția marilor Taine. [nicidecum. Înfiorarea este diavolească, iar împărăția următoarele roade *Gal 5:22 Iar roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blăndețea, înfrânarea poftelor. – n.n.] Prislop. Joi XXX 14. XII.949 Marcu 9,10-16.⁹⁹**

⁹⁸ *Sfântul Andrei Cel Nebun pentru Hristos*, Editura «Evanghelismos», București, 2005, pp. 170-172.

⁹⁹ **Părintele Arsenie BOCA**, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, ²2006, pp. 271-273.

Iată cum vede Părintele Arsenie Boca pe Sfinții Prooroci Ilie și Ioan [rodul unui proces de metempsihoză, numită de el însuși rodul *transformării* (*strămutării* - *deși nu corespunde nici cuvântul acesta* -) *unui om în înger* cu aripi curcubeu, simbol al New-Age-ului]:

Iată cum vede Sfânta Biserică Ortodoxă pe Sfinții Înaintemergători ai venirilor lui Hristos, persoane cu totul diferite, de la zămislire începând, fără de sfârșit în veșnicie:

Nu se vede, oare, cu ochiul liber că sunt persoane diferite? Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să fi studiat Erminia picturii bizantine, iar nu Bele-Arte, iar cât a stat la Sfântul Munte să fi văzut cu luare aminte Sfintele Icoane Ortodoxe și să fi respins vedeniile. Astfel ar fi crezut în Dogmatica Ortodoxă și nu în mintea proprie sau în învățăturile descoperite de jos.

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Taina Persoanei și Tainele Sfinților Prooroci Ilie și Ioan ca fiind persoane diferite și Tainele Îngerilor ca fiind ipostase diferite, și, cu atât mai mult, față de oameni, având și firi diferite. Dacă ne va ajuta Dumnezeu vom putea înțelege mai apoi de ce ținea morțiș Părintele Arsenie Boca la această excepție (că Ilie ar fi fost prefăcut în înger, apoi reîncarnat în Ioan, apoi prefăcut în înger, din nou).

*Sfântul Ilie, Proorocul lui Dumnezeu, a fost răpit cu trupul într-un car de foc și este viu până acum, păzit de Dumnezeu în locașurile raiului. A fost văzut în trup de cei trei Apostoli în vremea Schimbării la Față a Domnului pe Muntele Tabor și iarăși va fi văzut în trup de oamenii cei muritori înaintea Venirii celei de-a Doua pe pământ a Domnului. În acea vreme, cel care odinioară a scăpat de sabia Izabelei, va pătimi de sabia lui Antihrist, nu numai ca Prooroc, ci și ca Mucenic, și va fi găsit vrednic de mai mare slavă de la Dăătorul de plată, Dumnezeu*¹⁰⁰

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți textele din Evanghelie pe care le răstălmăcesc hindușii și sârmanul Părinte Arsenie Boca:

Luc 1:17 Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie,

***Și precum a lucrat darul [dumnezeiesc] cu duhul lui Ilie, așa și întru Ioan, pentru că și Ilie este înaintemergător al Venirii celei de a Doua, iar Ioan al celei Dintâi. încă și „cu puterea lui Ilie”, că aceleași pot venirile amândurora și a lui Ilie și a lui Ioan, căci la Hristos aduc. Dar și în alt chip a venit Ioan „cu duhul și cu puterea lui Ilie”, pentru că și el era pustnic și înfrânat la viață și muștrător asemeni lui Ilie. [vedeți că sunt doi, nu unul reîncarnat? Duhul lui Ilie nu înseamnă că a trecut sufletul lui Ilie în trupul lui Ioan, ci că erau într-un fel asemănător, în aceeași lucrare, având același har sau duh de la Sfântul Duh.— n.n.]*¹⁰¹**

Mat 17:3 Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El.

Șii pentru ce Moise și Ilie s-au arătat? Ca să se arate că El este Domn și al Legii și al Proorocilor, al viilor, dar și al morților. Ci Ilie este Prooroc și încă este viu (4 Regi 2,11), iar Moise este detător de Lege, și a murit (Deuteronom 34,5-6). [...]

¹⁰⁰ Mineiului pe iulie, citat de aici:

<<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/07/20/despre-epoca-lui-antihrist-si-revenirea-prorocului-ilie-ca-%E2%80%99Eal-doilea-inaintemergator-al-venirii-lui-hristos/>>, vineri, 19 iunie 2015.

¹⁰¹ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 26.

[dacă Ilie e viu, cum s-a reîncarnat, având încă trupul său? – n.n.]

Dar, de unde au cunoscut ucenicii că erau aceștia Moise și Ilie? Cu adevărat, nu din icoane, de vreme ce atunci a face icoane se părea oamenilor a fi lucru păgânesc. Se vede că din cuvintele lor i-au cunoscut pe ei, ci poate Moise va fi zis: „Tu ești Acela a Cărui Patimă am inchipuit-o mai înainte, injunghiind mielul și Paștele săvârșind” (Ieșir cap. 12). Iar Ilie: „Tu ești Acela a Cărui Inviere mai înainte am inchipuit-o inviind pe fiul văduvei” (3 Regi 17,22), și altele ca acestea.¹⁰²

[dacă ar fi fost același Ioan cu Ilie, l-ar fi recunoscut după înfățișare, că au fost ucenicii lui. Se vede clar că este vorba de o altă persoană, necunoscută lor decât prin cuvintele lui din Sfânta Scriptură – n.n.]

Mar_9:12 Iar El le-a răspuns: Ilie, venind întâi, va așeza iarăși toate. Și cum este scris despre Fiul Omului că va să pătimească multe și să fie defăimat? 13 Dar vă zic vouă că Ilie a și venit și i-au făcut toate câte au voit, precum s-a scris despre el.

*Zicând că Ilie „va veni”, arată că încă n-a venit, dar va veni ca inaintemergător al Venirii celei de a doua și „va așeza la loc toate”, adică va întoarce la credința lui Hristos pe toți iudeii care se vor afla atunci ascultători, ca și cum așezându-i pe ei - care erau căzuți - întru moștenirea părintească. Iar zicând că „Ilie a și venit”, il arată pe inaintemergătorul Ioan. Și zice: „au făcut cu el câte au voit”, omorându-l, căci pentru că l-au lăsat ei [iudeii] pe Irod să-l omoare deși l-ar fi putut opri, [pentru aceea] ei l-au omorât. Deci atunci, mai străbătători [iscusiți la minte] făcându-se ucenicii, au înțeles că pe **Ioan l-a numit „Ilie”, fiindcă el a fost inaintemergător al Venirii celei dintâi, precum Ilie va fi [inaintemergător] al Venirii celei de a doua.**¹⁰³ [deci sunt doi, nu unul – n.n.]*

***

De ce Părintele Arsenie Boca respinge reîncarnarea ca principiu general, dar o primește ca pe o excepție?

O respinge ca principiu general să nu fie vădit ca practicant și propovăduitor al hinduismului.

O primește ca pe o excepție deoarece este convins că și el este reîncarnarea Sfântului Prooroc Ilie, gândim noi că în urma unor vedenii ca aceasta:

După ce a terminat liceul la Brad, Părintele Arsenie dorea să meargă la aviație. Dar s-a mâhnit mult și a plâns, că, neavând bani să plătească garanția cerută, a trebuit să renunțe. Atunci, rugându-se înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, ca Samuel Proorocul, a auzit un glas din cer, care i-a zis: „Nu mai plânge, Ziane, că te voi înălța eu cu mult mai mult decât avioanele”. Această mărturie mi-a spus-o călugărul nevăzător Sebastian, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (Brașov).

[Poate de aici, comparând cu Sfânta Scriptură: 4Re 2:10 Răspuns-a Ilie: „Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi așa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi”. 11 Pe când mergeau ei așa pe drum și grăiau, deodată s-a ivit un car și cai de foc și, despărțindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer. să fi înțeles sfinția sa că este reîncarnarea lui Ilie, dar este posibil să fi avut și alte vedenii înșelătoare, după cum citim mai jos, care să îi fi spus aceasta direct – n.n.]

[...]

Ce taine minunate i-a descoperit Părintelui Arsenie Maica Domnului în Sfântul Munte Athos, prin Sfântul Serafim de Sarov, cum a auzit monahul Sebastian, cei nevăzător, de la Sâmbăta! Multe nu le-a putut mărturisi Părintele la nimeni.¹⁰⁴

Nu ar fi de mirare, deoarece acesta este un atac clasic al celui vechi de răutăți, pe care îl îndrăznește chiar și la cei ce resping arătările demonice, darămite la cei ce le iubesc, crezându-le cerești:

7. *Ne spunea nouă avva Or: „Eu fiilor, știu un om oarecare în pustia aceasta, care zece ani mâncare pământească n-a mâncat ci îngerul lui Dumnezeu îi aducea lui odată la trei zile mâncarea cerească și-i da în gură și aceea îi era în loc de mâncare și de băutură. Și știu că au venit la acela un pâlc de diavoli luminați, strălucind în chipul unei cete de îngeri și o căruță de foc, cu cai de foc cu mulțime de ostași înarmați întocmai cum ar veni un îm-părat. Apropiindu-se de dânsul, i-au zis: «Omule, tu ai isprăvit toate faptele cele bune, vino acum și te închină mie și te voi lua în căruța aceasta și înălțându-te de pe pământ la cer ca pe Ilie Tesviteanul și te voi așeza la un loc împreună cu dânsul!» El auzind aces-tea, zicea în*

¹⁰² Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 296.

¹⁰³ Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 299.

¹⁰⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, p. 13-14.

gândul său: «Eu în toate zilele și nopțile mă închin Împăratului și Dumnezeu-ului meu, deci cine este acesta de-mi zice să mă închin lui?» Acestea socotindu-le în gândul său, a răspuns aceluia: «Eu îl am pe Domnul Iisus Hristos, Împăratul, Dumnezeul și Mântuitorul meu, căruia pururea mă închin ziua și noaptea. Iar ție și se închină cei ce sunt cu tine!» Acestea auzind diavolul, îndată a pierit și s-a făcut nevăzut cu căruța cu cai și cu toate oștile lui. Acestea le spunea bătrânul ca despre altcineva, tăinuindu-și viața sa. Iar părinții care erau cu dânsul, ne-au spus nouă, că el însuși era acela, căruia i s-au întâmplat acestea.¹⁰⁵

Că sfinția sa se credea Ilie, avem multe mărturii:

Una o aduce o uceniță a sfinției sale, care ne istorisește că nu numai teoretic se credea reîncarnarea lui Ilie și Ioan, dar făcea și demonstrații practice ucenicilor sfinției sale că este chiar așa:

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca*, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate.» Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.¹⁰⁶

Este de mirare că îl picta pe Hristos cu înfățișarea sa, când își dădea sieși înfățișarea lui Hristos prin hipnoză? Vedeti că se arăta pe sine și ca Ioan și ca Ilie, ca să confirme că cele pe care le-a scris în Taina lui Ilie și Ioan vorbesc despre sine, că Ilie s-a reîncarnat în Ioan și Ioan în Zian?

Dar nu numai ucenicii sfinției sale aduc astfel de mărturii, ci și oamenii care și-au dat seama despre realitatea amăgită și amăgitoare a Părintelui Arsenie Boca. Una este adusă chiar de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cuprinzând în ea credința multor fani ai Părintelui Arsenie Boca:

Mulți se simțeau atrași de fenomenul religios mai ales pentru o anumi-tă spectaculozitate, pe care o vedeau într-însul, lucru foarte dăunător, după cum spunea tata. De pildă, într-o vară, cu câteva zile înainte de Sfântul Ilie, fiind la Vlădeni, am întâlnit într-o după-amiază, pe când ne plimbam pe șosea-ua de deasupra gării, un grup de oameni. Erau bărbați și femei, vreo cinci, șase, care veneau din sus, de către varnițe.

S-au oprit, au salutat și văzând că au în față un preot au cerut să fie binecuvântați. Tata i-a întrebat încotro se duc. „Ne ducem la Mănăstire la Sâmbăta”, a răspuns cel mai în vârstă. Parcă-l văd și acum: era negricios, cu o barbă lungă, pe jumătate căruntă. „Pe jos? Doar e foarte departe”, a spus tata mirat. „Trebuie să fie vreo optzeci de kilometri.” „Da, părinte, dar trenurile sunt scumpe. Și vrem neapărat să fim acolo de Sfântul Ilie, fiindcă părintele Arsenie începe să vorbească păsărește și apoi se urcă cu căruța de foc la cer.”

Nu ne-a venit să credem. Omul vorbea cu un entuziasm de nedescris. Au plecat grăbiți ca s-ajungă la timp.

„Săracii oameni”, spunea tata. „Sunt naivi și dornici de extraordinar. Interpretează fiecare cuvânt așa cum vor ei. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care ne exprimăm în fața lor și; să mai renunțăm la spectaculozități ieftine.”

A fost foarte abătut, ca de multe alte ori. „Așa se nasc rătăcirii periculoase în popor”, spunea. [...]

După moartea tatei, într-o emisiune la Europa Liberă, dedicată personalității lui, pe lângă contribuții serioase, de un înalt nivel teologic, cum ar fi cea a părintelui Viorel Mehedințu de la Heidelberg, am auzit, spre surprinderea noastră, cuvintele unui monah bucureștean, paroh la o bisericuță centrală, Stavropoleos, care îl declara pe Stăniloae drept „ucenicul părintelui Arsenie”.

Abstracție făcând de faptul că, din punct de vedere cronologic, afirmația e neverosimilă, că de obicei studentul e ucenicul profesorului și nu invers, nimeni nu cunoaște lucrări teoretice fundamentale ale

¹⁰⁵ Sfinții Bătrâni et alii, *Patericul...*, Pentru multe feluri de năluciri și înșelăciuni diavolești, cu care amăgește și înșală vrăjmașul pe mulți, vrând ca să-i smintească din calea mântuirii, să-i depărteze de Dumnezeu și să le fie în zadar osteneala lor, 7.

¹⁰⁶ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

părintelui Arsenie care să-l fi determinat pe Stăniloae, oricum unul dintre marii dogmatişti ai lumii, de a se înrola în rândurile „ucenicilor” sus-numitului. Las deoparte faptul că tata nu avea suficientă „imaginație” pentru a admira pe cineva care „vorbea păsărește”, sau intenționa să „se ridice la cer cu căruța de foc a Sfântului Ilie”. Dacă preacuviosul monah, de mai sus, numit pare-mi-se, Marchiş (sau Marchiş), este susceptibil la asemenea „fapte de credință”, este treaba lui. Dar simpatiile pe care le are nu-i dau dreptul de a strâmba adevărul. Ar fi mai de grabă de dorit să încerce a citi câteva pagini din opera lui Stăniloae ca să se lămurească asupra disponibilităților acestuia de a adera sau nu la anumite atitudini extravagante, câtuși de puțin în spiritul dreptei-credințe. Cine l-a cunoscut sau îi cunoaște cât de cât opera, știe că el nu a fost niciodată o persoană gata să se aflameze pentru spectaculozități ieftine și exaltări discutabile. S-a menținut ferm în cadrul învățăturii Bisericii și a pledat, dar de câte ori, pentru modestie, dreaptă socoteală, severitate a vieții monahale, conținut teologic al propovăduirii celor care, îmbrăcând haina călugărească, îmbracă odată cu ea și niște îndatoriri de viață aspră, ascetică, riguroasă, în spiritul buneii tradiții a Sfinților Părinți.

Vreau să accentuez încă o dată, cu toată răspunderea, ca una care am fost de față la aceste împrejurări, că tata a ținut mult la părintele Arsenie, atâta vreme cât acesta s-a menținut în limitele îndatoririlor de mai sus, încadrându-se strict în concepțiile și prescripțiile Sfinților Părinți și ale tradiției monahale.

Și a așteptat de la el realizarea unei înnoiri, a unei înviorări a religiozității populare, în acest cadru bine conturat. Dar, de la un anumit moment, când părintele Arsenie a adoptat alt mod de a vedea lucrurile, relațiile dintre ei s-au răcit, tata nu i-a mai aprobat felul de viață, iar părintele Arsenie n-a vrut să accepte critica și observațiile tatei. Și sentimentele lui Stăniloae în urma acestei îndepărtări se pot descrie printr-un singur cuvânt: dezamăgire profundă.¹⁰⁷

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca s-a pierdut renunțând la linia Sfinților Părinți și apucându-o pe calea spectaculozității ieftine... cu multă durere să înțelegem aceasta și să plângem, dacă putem, pentru mântuirea lui.

Dar și Părintele Arsenie Papacioc mărturisește că a auzit aceasta chiar de la Părintele Arsenie Boca care o striga în gura mare, să o audă cât mai mulți, să-l laude, să-l iubească și să i se închine ca unui prooroc sfânt aflat în viață:

Părintele Arsenie Papacioc nu mințea când ne spunea (scriu din cele ce îmi aduc aminte): „Eu care l-am cunoscut pe Arsenie, acum când sunt întrebat de credincioși dacă este bine să-i citească Acatistul vreau nu vreau trebuie să le spun câte ceva, ca să nu se smintească, să nu-și pervertească credința. Eram odată mai mulți tineri la el, la Sâmbăta de Sus, și ne-a spus, printre altele: „Vedeți locurile acestea, pe aici am fost acum 300 de ani cu duhul lui Ilie”. Pentru că am văzut și auzit atâtea lucruri neortodoxe de la el când am fost călugărit și mi s-a pus numele Arsenie m-am întristat, înțelegând că mulți mă vor lua drept ucenicul lui. Apoi când m-am întâlnit cu el în București, când era dat afară din mănăstire, și mi-a spus:

„- Acum tu rămâi în locul meu!” Eu i-am răspuns:

„- Nu! fiecare cu locul lui”.¹⁰⁸

Vedem că pentru Părintele Arsenie Boca nu este o problemă ca o persoană să fie în locul alteia, dacă se cheamă Arsenie, indiferent dacă are sau nu cu totul altă lucrare. Și ce frumoasă, ce sobră este, ce dor după adevăr a avut lucrarea Părintelui Arsenie Papacioc. Cu cât mai grav este însă că Părintele Arsenie Boca credea că poate fi înlocuit Ioan sau Arsenie cu Ilie, prin reîncarnare.

Nici Părintele Arsenie Papacioc nu poate substitui pe Părintele Arsenie Boca, nici Sfântul și Marele Prooroc Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului pe Sfântul și Marele Prooroc Ilie Înaintemergătorul celei de a doua veniri, prin reîncarnare. În schimb Părintele Arsenie Boca înlocuiește, dar nu prin reîncarnare, ci prin repetarea vechii ispite, un protestant rătăcit de la Sfântul Munte:

A mers odinioară la Sf. Munte un Protestant din Germania și căuta să ia în bătae de joc simplitatea călugărilor.

A declarat în fața Epitropilor din Careia că el este Proorocul Ilie. Proestoșii au început a râde, crezând că au de-a face cu un nebun. Dar când a început el să le vorbească, au văzut că nu este nebun ci este o undiță primejdioasă pentru Ortodoxie.

¹⁰⁷ Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

¹⁰⁸ Cuvânt al Părintelui Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa Ilie. Din DVD-ul dat nouă, de către sfinția sa, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015.

Deci nepricepându-se ei cum să-i răspundă s-au sfătuit ca să găsească pe cineva dintre călugări cari să dovedească cu mărturii din Sfânta Scriptură că Protestantul este mincinos (iar nu prooroc cum zicea el). Atunci și-au adus aminte bătrânii de smeritul Dascăl Nicodim, care trăia la vremea ceea la o chilie, aproape de Careia. Cuv. Nicodim s-a prezentat ca de obicei îmbrăcat în niște zdrențe și încălțat cu opinci de porc. Când l-a văzut Protestantul a început a râde cu hohote. Atunci Bătrânii Proostoși i-au lămurit Cuviosului pentru ce este chemat, adică să dea răspunsul cuvenit proorocului mincinos.

Pricepând Cuviosul că ereticul își bate joc de călugări i-a zis:

"Va să zică ești Proorocul Ilie, Domnule".

"Desigur (a răspuns neamțul)!" Atunci Cuviosul i-a zis iarăși:

"Proorocul Ilie a avut tăierea împrejur, dar Dumneavoastră?" (o aveți?)

La întrebarea aceasta a rămas Proorocul cu gura căscată și a plecat fără să mai stea de vorbă cu opincarii din Sf. Munte. Toți carii veneau să ispitească pentru tainele credinții dacă se întâmpla ca să vorbească cu Dascălul cel flenduros, nu mai avea poftă să râdă, ci plecau îndată rușinați. Cuviosul Nicodim Aghioritul n-a făcut semne și minuni în viață, dar viața lui întreagă a fost o întreagă minune, prin roadele bunătății care au umplut lumea. Învățăturile lui au luminat norodul creștinesc și au întărit Biserica Ortodoxă în vremurile cele mai grele. După mărturisirile Sfinților Părinți, sfințenia omului nu se arată din săvârșirea minunilor ci din viața cea îmbunătățită. Minunile sunt lucrurile lui Dumnezeu și se fac mai mult pentru luminarea celor necredincioși și pentru întărirea celor slabi în credință, iar faptele cele îmbunătățite sunt roadele prin cari se cunosc sfinții.¹⁰⁹

Ce bine ar fi fost ca Părintele Arsenie Boca să-i fi urmat exemplul Sfântului Ioan Iacob de la Neamț sau al Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul și să propovăduiască Ortodoxia și smerenia... n-ar fi făcut minuni, dar ar fi avut, poate, și Sfinte Moaște. Dar chiar de nu ar fi avut, măcar s-ar fi putut mântui. Și ce poate fi mai minunat decât aceasta?

Gravitatea cea mare a acestei erezii propovăduită de draci prin scrierile și picturile Părintelui Arsenie Boca nu se oprește, din păcate, odată cu moartea sfinției sale. Diavolii vor să convingă pe Ortodocși cu orice chip să renunțe la unicitatea persoanei (fie prin ideea anihilării ei prin contopirea cu Brahmanul, fie prin substituirea unuia cu a altuia, măcar ca o excepție ce odată înghițită de minte ar duce-o încă un pas spre acceptarea nirvanei sau anihilării persoanei. Dar aceasta înseamnă, în final, nimicirea întregii creații care are ca principiu unificator persoana, și hulă la adresa lui Dumnezeu că ar fi făcut o zidire fără rost. Războiul acesta cumplit ideologic împotriva Persoanei îl fac dracii tocmai fiindcă îi arde, aceasta fiind capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Persoanele dumnezeiești sunt cele care susțin firea dumnezeiască și iradiază energia necreată, arătând că dragostea este izvorul a toate, iar chipul lor persoana omenească este zidită tocmai pentru a unii cele cinci mari despărțiri: cerul cu pământul, pământul cu raiul, bărbatul cu femeia, inteligibilul cu sensibilul, Creatorul cu creația. Ceea ce diavolul, fiind ură și dezbinare, nu poate suporta). Pentru aceasta demonii fac minuni legate de Părintele Arsenie Boca (care le-a dat dreptul la aceasta din viață, fiindcă el însuși a primit această credință distrugătoare prin vedenii și lecturi și a propovăduit-o prin scris și pictură, sub o mască Ortodoxă), la mormântul sfinției sale, care propovăduiesc tocmai păgânismul: preexistența sufletelor și reîncarnarea.

În cartea Noi mărturii..., pag. 119, ni se sugerează o erezie: cea a sufletelor preexistente. Omul înainte de concepție - sufletul, Omul înainte de naștere - fătul... Biserica învață că sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii fătului. După moartea lui A. Boca, ucenicii au ajuns să boteze euforiile și închipuirile lor drept trăiri duhovnicești, necercetând să vadă dacă acestea sunt conforme cu învățătura și practica Bisericii. Pentru fanatici, Idolul niciodată nu se discută, se urmează orbește, se aplaudă frenetic și se apără cu orice preț, în ciuda oricăror argumente și dovezi. Ne întrebăm: ne mai trebuie astăzi discernământ și credință dreaptă pentru mântuire sau considerăm că merge numai cu iubirismul universal de tip New Age? Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. În cartea Mărturii din Țara F..., pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui

¹⁰⁹ Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion*, Ed. cit., p. 144.

Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.¹¹⁰

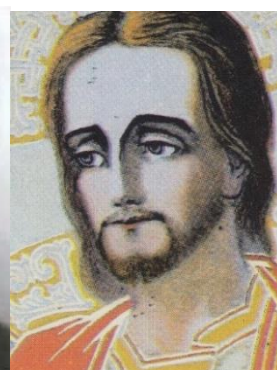
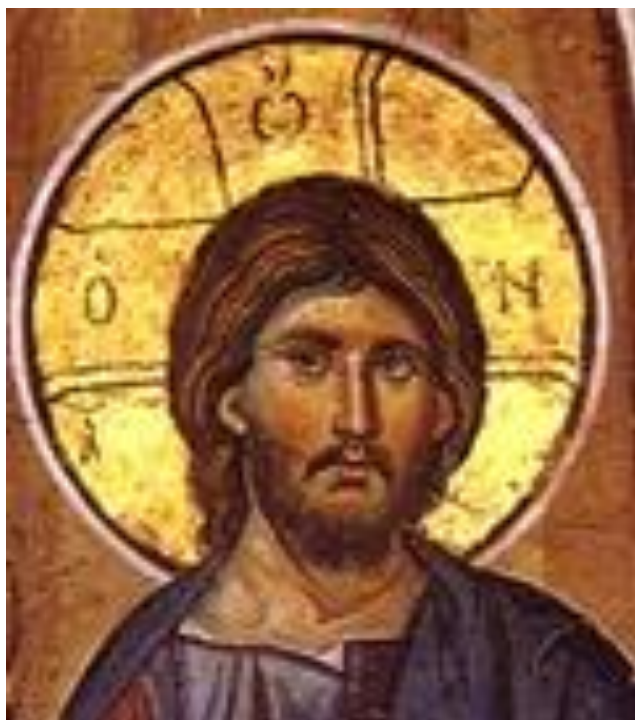
Durere mare este în sufletul nostru că Părintele se află într-o astfel de primejdie ce îi atinge veșnicia. Și nu numai a lui, ci și a tuturor celor ce îl consideră Sfânt. Cum să nu doară că un preot Ortodox și călugăr s-a îndepărtat atâta de nădejdea noastră – dreapta credință? Un om cu o așa capacitate, ce ar fi putut aduce la adevăr atâția oameni să fie deturnat spre terenul mlăștinos al amăgirii de sine... și, dacă pe noi ne doare atât, cât trebuie să Îl doară pe Hristos, iubirea cea răstignită?

---

¹¹⁰ Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 20-21.

1. ANTIHRIST

In cadrul Sfintei Liturghii, dupa ce ne-am impartasit, a vorbit si IPS Mitropolitul nostru, dr. Laurentiu Streza, care l-a cunoscut pe Parintele Arsenie Boca si mergea la el cand Parintele picta. Si l-a intrebat: "Parinte, de ce ati pictat asa pe Maica Domnului sau pe Mantuitorul?" Si Parintele a raspuns: " Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am vazut pe Mantuitorul si eu ii pictez asa cum i-am vazut eu". Acestea au fost lucruri adevarate care s-au petrecut, sigur, pentru cei care cred. Cu cei care nu cred trebuie sa mai avem rabdare ca sa creada si ei intr-o zi. [și noi credem, numai că cine i-a apărut era duhul lui antihrist, sau al unui hristos mincinos – n.n.] ¹¹¹

¹¹¹ <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/despre-parintele-arsenie-boca-marturii-la-prislop-70514.html>>, sâmbătă, 12 decembrie 2015.

Se observă foarte ușor: Hristos este o persoană diferită de Părintele Arsenie Boca. Asemănarea Lui ne-a fost transmisă cu grijă, frică și cutremur de Sfânta Biserică Ortodoxă de mai mult de 2000 de ani, pentru a nu se pierde, mântuindu-ne prin Ea. Hristosul mincinos de la Drăgănescu este de fapt Părintele Arsenie Boca a cărui asemănarea ne este transmisă cu tupeu de mass-media, dorind ca să pierdem cunoașterea adevărată a lui Hristos. În primul caz fața hristosului mincinos exprimă ignoranță și iresponsabilitate, în al doilea turmentare de sine, în al treilea faza vicleană și disprețuitoare a celorlalți, vrând să-i domine prin priviri. De fapt, avem descrisă pe pereții de la Drăgănescu și evoluția stării pictorului ei, de la tinerețe până la sfârșit. Din păcate, nu am observat în nici un tablou al sfinției sale mărgăritarul de mult preț al pocăinței.

Să avem grijă, așadar, cui ne închinăm. Ca nu cumva să ne închinăm lui antihrist, prin chipul Părintele Arsenie Boca, aflându-se în stare de înșelare.

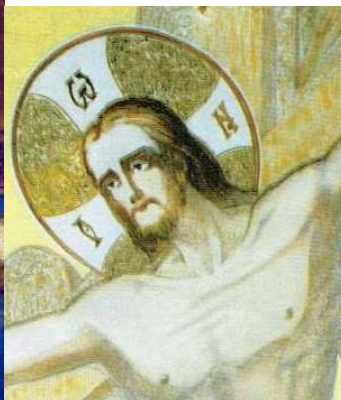
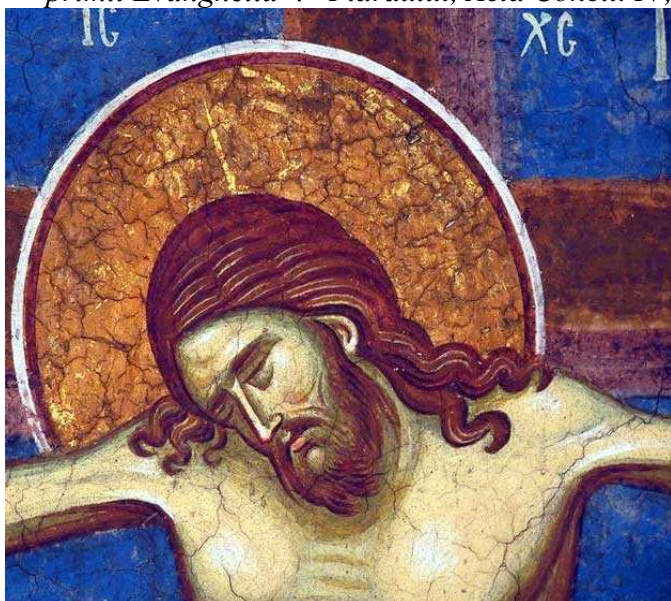
925. -Sfinții Părinți au avut grijă să înlăture orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios, sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicând că sînt himere mitologice, etc. "Pe unele icoane sfinte se pictează mielul cel arătat de Sfîntul Ioan Botezătorul, despre care el a vorbit ca despre mielul darului simbolic arătat nouă prin legea veche. (Ex. 12,3; Is. 53,7; F. Ap. 8, 32) în locul adevăratului miel Hristos, Dumnezeu nostru (Ioan 1, 29-36). Deci noi primim cu respect figurile proorocilor vechi ca pe niște simboluri și prototipuri ale adevărului mai înainte predanisite bisericii, iar noi cinstim cu mai mult harul și adevărul adică pe Iisus cel întrupat real, care a fost împlinirea simbolurilor legilor vechi. Deci numai ceea ce a fost real trebuie să se reprezinte prin picturi în fața oamenilor".

"Hotărâm ca de acum înainte, să se picteze pe icoane numai chipul cel real după înfățișarea omenească a lui Hristos [nu a altui om, care se dă drept Hristos – n.n.] , Dumnezeu nostru, cel ce a ridicat păcatele lumii, oprindu-se de a se mai zugrăvi în chipul mielului. Prin aceasta noi vom pricepe mai bine smerenia lui Dumnezeu Cuvântul (Ioan 1, 1-4) și ne vom aduce aminte de petrecerea lui în trup, de patimile și moartea Sa mântuitoare și desăvârșirea mântuirii lumii prin această întrupare și moarte". -VI ec. 82.

926. - "Hotărâm împreună cu toată sfințenia și stăruința, ca după cum se cinstește chipul cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, tot așa să se cinstească și sfintele icoane cele zugrăvite cu vopsele sau făcute din mozaic sau din altă materie alcătuită cu iscusință, și așezate în sfintele lui Dumnezeu biserici, pe sfintele vase, pe veșminte, pe scânduri, pe pereți, așezate în case sau la răspântii, atît icoana Domnului nostru Iisus Hristos și a Prea Curatei Născătoarei

de Dumnezeu, cât și a cinstiților îngeri și ale tuturor sfinților, **căci cu cât vor fi în fața privitorilor, râvnind amintirea și dorința după prototipul lor**, [deci, dacă vor fi pictați Părintele Arsenie Boca ca Hristos și Maica Zamfira ca Maica Domnului se va râvni amintirea și dorința după Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, dar aducându-le cinstire ca lui Hristos și Maicii Domnului – n.n.] **le vor săruta și cinsti, însă nu le vor adora pe deplin care, după credința noastră, se cuvine numai firii dumnezeiești, ci li se va da cinstea numai în felul cum ne închinăm cinstitei Cruci, Sfintei Evanghelii și celorlalte obiecte sfinte, cărora li se vor aduce tămâieri, luminări, precum era obiceiul în vechime. Deoarece cuvenita cinste dată Crucii trece asupra prototipului ei, adică se închină persoanei zugrăvite pe ea.**[deci, din moment ce Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine pe Sfânta Cruce, cine se va închina la Crucea de la Drăgănescu se va închina la Părintele Arsenie Boca răstignit pentru a ne mântui pe noi. Dar Singurul care S-a răstignit pentru mântuirea noastră este Hristos, deci Părintele Arsenie Boca pictat pe cruce este antihrist – n.n.] Astfel se va întări învățătura Sfinților Părinți, adică predania bisericii sobornicești, care de la o margine a lumii pînă la cealaltă, a primit Evanghelia”. –I lardului, Acta Concil. IV, p. 417, Sinodul VII, praxa 7.¹¹²

¹¹² Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

echivalentul a 3 piroane romano-catolice și anularea șarpelui de aramă

*Numai la Drăgănescu, Hristos Cel Răstignit Se desprinde din cuie, ne îmbrățișează și ne cheamă la Sine: „Veniți la Mine, toți cei necăjiți și împovărați!”*¹¹³

În partea dreaptă, pe Crucea treflată de lemn, cu ornament în raze la intersecția brațelor sfintei Cruci, îl vedem pe Mântuitorul Iisus Hristos răstignit, într-un mod cu totul unic, aparte și genial [din păcate nu după Sfânta Tradiție. Numai un geniu al răului, poate dori aceasta, și să reușească a face pe oameni să se închine lui, crezând că se închină lui Hristos – n.n.] . *Domnul Iisus Hristos* [în realitate, după cum vedem în tablou, Părintele Arsenie Boca – n.n.] *privește senin, aproape zâmbind* [vă dați seama ce gravă abatere? Mântuitorul, pentru a ne vindeca toate suferințele, nu a lăsat firea Sa omenească să nu primească nici o mângâiere. Și de unde atunci zâmbetele? Era ceva de glumă dragostea jertfelnică pentru noi. Nu ci plină de toată seriozitatea. Mântuitorul nu a răs niciodată, doar a plâns pentru noi – n.n.] , *plin de iubire, iertare și dor* [după cum se vede din privirea pictată la Drăgănescu era un dor străin. Ați mai văzut vreo Sfântă Icoană a răstignirii, cu Domnul având ochii deschiși? Noi nu, doar la cele din catolicism, sau la cele deviate spre el. Ochii închiși arată intensitatea suferinței interiorizate spre vindecarea lăuntrică a firii, dar și suferința morții pentru noi. Părintele Arsenie Boca dorește însă ca hristosul sfintei sale, nu numai să semene cu el la chip, dar să și lucreze ca el, folosind privirea spre hipnoză, cu o expresie de fericire tâmpă, pământească – n.n.] , *având mâna dreaptă desprinsă din cuiul sfintei Crucii, într-un gest și act de chemare a tuturor oamenilor, prin dumnezeieștile cuvinte: „Veniți la Mine !...”* [desigur, această chemare nu este spre Hristos ci spre Părintele Arsenie Boca, deoarece pe cruce s-a pictat chiar pe sfinția sa – n.n.] (*Matei 11,28*). [...]

Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia: [...]

Așadar sabia e lăsată de Dumnezeu în continuare, dar Dumnezeu i-a schimbat rostul. De asemenea i-a schimbat și morții puterea. Moartea pentru creștini nu mai e o sperietoare și o groază, chiar de-i forțată [dar nici o glumă ca pe crucea de la Drăgănescu – n.n.] , *ci-i o eliberare de păcat, a trupului păcatului. „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul și mai mult nu pot face nimic!” Moartea fizică în creștinism e eliberare și bucurie* [fals, e jertfă, care este libertatea fericirii, nu o bucurie lumească, cum este ea pictată pe crucea de la Drăgănescu, unde antihristosul pictat de Părintele Arsenie Boca stă pe cruce ca la o conferință de proastă calitate – n.n.] . *Moartea, Jertfa Domnului Hristos, a schimbat sensul morții. Cine moare din pricina Domnului Hristos, e fericit: a dobândit viața veșnică. Nu mai este frică de moarte, decât unde nu e credință și pocăință. Deci iată tangența Bisericii istorice cu Biserica biruitoare din cer, susținută de dumnezeirea întemeietorului ei, contra vîforului răutății și morții. Această idee s-a arătat plastic prin legătura tangentă între sfințenia Bisericii, arătată prin raze și tonalitate deschisă, cu finalul superior al unei tâmplă de biserică, de pe a cărei tâmplă Domnul Hristos răstignit, desprinde o mână din cuie și cheamă cu extremă tărie pe oameni:* [după cum vom vedea, nu prin desprinderea din cuie cheamă, ci prin neclintirea pe Sfânta Cruce – n.n.] „*Veniți la Mine!*” [...]

Tot a reușit „Prințul veacului acestuia”, să mai țină pe Domnul Hristos în agonie, pe cruce, cu una din patimile sale, Biserica luptătoare. Dar cu atât mai puternică e chemarea Domnului Hristos către creștini: „Veniți la Mine” cu cât e mai dureroasă smulgerea din cuie a unei mâini (a Providenței pe tot intervalul până la sfârșitul lumii) răstignite [unul din supliciile Sfintei Cruci este faptul că atunci când Mântuitorul își odihnea picioarele, trăgea de mâinile înfipite prin piroane în Sfânta Cruce. Astfel că smulgerea unei mâini de pe Ea, este o relaxare, nu o accentuare a durerii. Deci, Părintele Arsenie Boca habar nu avea nici măcar cum a suferit Domnul Hristos pentru el. – n.n.] . *Cine a văzut o clipă chipul lui Iisus Hristos îndurerat* [pe crucea de la Drăgănescu chipul hristosului nu este îndurerat –

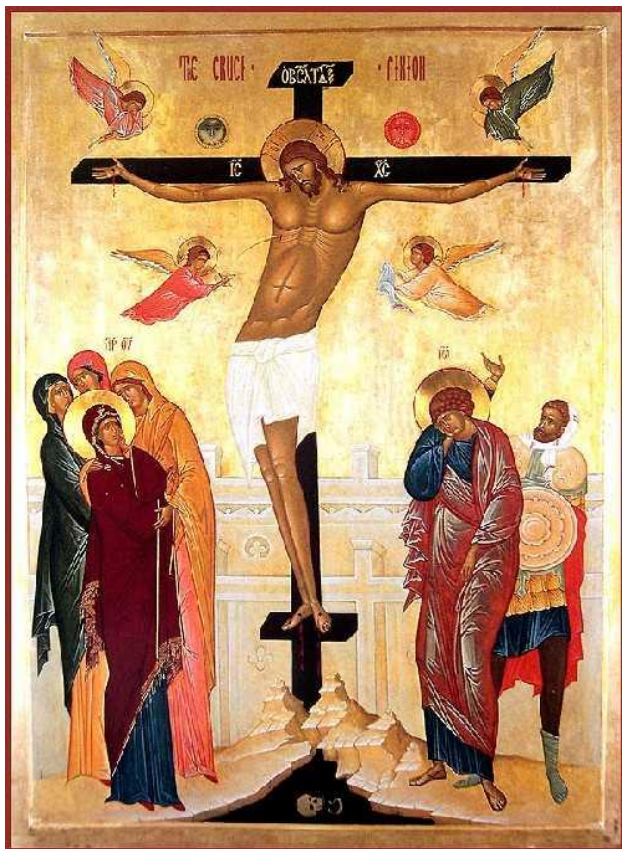
¹¹³ Pr. Petru VAMVULESCU, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

n.n.], privind prin toți oamenii chemându-i, confirmă și mărturisește această chemare și privire. Aceeași chemare peste lume e și la răstignirea de pe boltă. Suferință a fost în Ghetsimani, în lacrimile și picăturile de sânge. Acestea erau pentru Sine [Ca și cum ca și cum ar fi avut vreodată nevoie, pentru Sine de durere, ca să se curățe de păcat. Ce hulă, este ca și cum ar fi avut Mântuitorul păcat personal, deoarece păcat strămoșesc nu avea, fiind zămislit din Fecioară. La fiecare recitare a textelor Părintelui Arsenie Boca ne îngrozim mai mult de întunericul minții sfinției sale și de hulele vărsate de diavolul prin el. – n.n.]; **dar când a spus apoi că „pentru aceasta am venit”, adică pentru jertfă capitală** [adică, din punctul de vedere al Părintelui Arsenie Boca numai jertfa capitală este pentru noi, restul, le-a făcut în interes personal – n.n.], **privirea durerii, ne are pe noi în vedere.**¹¹⁴

Să vedem acum ce ne învață despre aceasta Sfinții Părinți:

Încă și în alt chip [poți a înțelege]: două erau cele care stăpâneau neamul omenesc, anume dulceața [îndulcirea] și întristarea - deci prin amândouă acestea trecând Domnul, S-a aflat nebiruit. Căci L-a bătuit pe El mai înainte, în munte, ispititorul, prin dulceață [îndulcire] (Matei 4, 1-11; Marcu 1,12-13; Luca 4,1-13), dar după ce L-a aflat neprins de aceasta, mai pe urmă a adăugit meșteșugirea cea mare, întristarea, ca măcar prin aceasta să-L biruiască pe El; și, pentru aceasta, le-a pornit pe toate asupra Lui: pe ucenici a se lepăda (Matei 26,35,56), pe ostași a-L batjocori (Matei 27,28-31), pe cei ce treceau pe aproape, a-L huli (Matei 27,39-40; Marcu 15, 29-32) și, în scurt [a zice]] pe iudei a-L omori - dar și așa L-a aflat pe El nebiruit, căci pe Cruce nu a putut ca prin întristare să-L plece pe Domnul să-i urască pe cei care-L răstigneau, ci neîncetat îi iubea și Se ruga pentru dâșșii, zicând: „Părinte, nu le socoti lor păcatul acesta”³⁰ (Luca 23, 34). Vezi, cum a biruit [Mântuitorul] întru ceea ce se părea că este [El] biruit? Așadar, și înălțare și slavă a Lui I s-a făcut Crucea.¹¹⁵

Diferențe:

- Forma Sfintei Cruci;

¹¹⁴ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 173, 178

¹¹⁵ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 101-102.

- În Sfintele Icoane Mântuitorul este răstignit cu Sângele țâșnind din coastă în potirul Sfintei Liturghii, și din răni șiroind deasupra craniului strămoșului Adam ca să-l mântuiască pe el, cu tot neamul lui cel binecredincios, exact cum sunt descrise patimile de Sfinții Părinți. În tabloul cu tema „Veniți la Mine!” Părintelui Arsenie Boca Hristosul mincinos cu chipul sfinției sale, este parțial răstignit, nu numai deasupra Ortodocșilor, ci și deasupra Bazilicii San Pietro, sugerând că și pe latini îi mântuiește, dar nu prin sânge ci prin zâmbet, relaxare și priviri. Din trupul său nu curge nici un pic de sânge, dovedind prin aceasta că este un duh mincinos, iar nu un om răstignit. Prin aceasta diavolul ce i-a proiectat vedenia Părintele Arsenie Boca, din ură față de noi a vrut să desființeze și Sfânta Împărtășanie, și Sfântul Botez, și nașterea Sfintei Biserici, și dovada morții mai presus de fire (care nu a afectat nici măcar căldura trupului Mântuitorului, cu atât mai puțin nu i-a coagulat sângele. Numai latinii hulesc descriind o moarte firească în Hristos, în care sângele și apa sunt de fapt coaguli și plasmă). Așadar, tabloul de la Drăgănescu vrea să ascundă în mintea privitorului necunoscător, pentru a-l păgubi, trei mari taine (arătate nouă de Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan prin marea minune a curgerii sângelui și apei), contrazicând astfel Sfânta Evanghelie:

Ioan 19:34 Ci unul din ostași cu sulița a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă. 35 Și cel ce a văzut a mărturisit și mărturia lui e adevărată; și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.

Fap 2:23 Pe Acesta, fiind dat, după sfatul cel rânduit și după știința cea dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați luat și, pironindu-L, prin mâinile celor fără de lege, L-ați omorât, 24 Pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegând durerile morții, întrucât nu era cu puțință ca El să fie ținut de ea. 25 Căci David zice despre El: „Totdeauna am văzut pe Domnul înaintea mea, căci El este de-a dreapta mea, ca să nu mă clatin. 26 De aceea s-a bucurat inima mea și s-a veselit limba mea; chiar și trupul meu se va odihni întru nădejde. 27 Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel sfânt al Tău să vadă stricăciune. 28 Făcutu-mi-ai cunoscute căile vieții; cu înfățișarea Ta mă vei umple de bucurie”. 29 Bărbați frați, cuvine-se a vorbi cu îndrăznire către voi despre strămoșul David, că a murit și s-a îngropat, iar mormântul lui este la noi, până în ziua aceasta. 30 Deci el, fiind prooroc și știind că Dumnezeu i S-a jurat cu jurământ să așeze pe tronul-i din rodul coapselor lui, 31 Mai înainte văzând, a vorbit despre învierea lui Hristos: că n-a fost lăsat în iad sufletul Lui și nici trupul Lui n-a văzut putreziciunea.

Dacă vom lua seama bine, vom vedea că în cântările Prohodului, la starea a II-a se pomeneste despre pelican și anume iată cum zice:

„Ca un pelican, împungându-Te acum, Cuvinte, Învi-ezi pe fiii Tăi, revărsându-le dintru coasta Ta, izvor mântuitor!”

Cuvintele Prohodului aseamănă jertfa cea de pe cruce a Domnului cu jertfa pelicanului, care își varsă sângele pentru viața puilor săi.

Căci după cum șarpele cel firesc otrăvește pușorii pelicanului, tot astfel și vicleanul diavol intrând oarecând în șarpe, a otrăvit pe strămoșii noștri în rai, prin sfatul lui cel pierzător. Cu nimic nu s-au putut izbăvi strămoșii noștri din osânda cea

veșnică, decât numai prin sângele cel scump al Domnului. Toți cei născuți din Adam, aveau în firea lor otrava păcatului strămoșesc și pentru aceasta erau osândiți la moarte veșnică (ca și puii pelicanului din istorie).

Domnul nostru Iisus Hristos primește de bună voie (ca și pelicanul) să-i străpungă Sfânta Lui coastă cu sulița, pentru izbăvirea zidirii Sale. Din Sfânta Lui coastă s-au deschis două izvoare de mântuire: sângele și apa. Aceste izvoare mântuitoare alcătuiesc temelia Sfintei noastre Biserici, căci după cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, sfânta noastră Biserică este plămădită din Coasta Domnului.

Și anume, apa care a ieșit din coasta Domnului închipuie Taina Sfântului Botez, iar sângele închipuie Taina Sfintei Împărtășiri. Fără aceste două Taine nimeni nu se poate mântui, căci ele sunt cheile mântuirii.

După cum odinioară în rai, când dormea strămoșul Adam, a luat ființă Eva (maica noastră de obște după trup) tot astfel pe Stânca Golgotei, în vremea când Domnul era adormit cu somnul morții, a luat ființă Sfânta Biserică, care este maica noastră duhovnicească.¹¹⁶

Dar când au venit la Iisus și L-au văzut că murise, s-au oprit de a le mai sfârâma. Unul dintre ostași, ca să facă plăcere iudeilor nerecunoscători, a întins sulița și L-a împuns pe Hristos în coasta dreaptă și îndată a ieșit sânge și apă; apă, pentru ca să se vadă că era om, sânge, pentru ca să se vadă că era mai presus de om. Sau altă explicație: sânge din pricina împărtășirii cu dumnezeieștile sfințenii, iar apă din pricina botezului. Aceasta a văzut-o Ioan și a mărturisit-o, și adevărată este mărturia lui. El a fost de față la toate și le-a văzut și ceea ce a văzut a scris. Căci dacă ar fi mințit, n-ar fi scris și cele care par că sunt spre necinstirea învățătorului. Se spune că Ioan fiind de față atunci a strâns din coasta curgătoare de viață într-un vas preasfântul și dumnezeiescul Sânge

[...]

Loviturile cu palmele arătau slobozirea noastră. Scurparea și purtarea necinstită cu El arătau cinstirea noastră. Cununa cu spini, îndepărtarea blestemului, hlamida de purpură, îmbrăcăminte împărătească, în locul hainelor de piele. Piroanele, desăvârșita nemișcare a păcatului nostru. Crucea, pomul cel din rai. Coasta împunsă preînchipuia coasta lui Adam din care a fost făcută Eva, prin care a venit călcarea poruncii. Sulița arată că îndepărtează de la mine sabia cea de foc. Apa din coastă este icoana botezului. Sângele și trestia ne arată că Hristos ne-a dăruit, scriind cu litere roșii, vechea patrie. Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos, se afla căpățâna lui Adam.

Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numește locul Căpățânii este aceasta: pe vremea potopului, căpățâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ și colinda de colo-colo despuată de carne și stingheră; era o vedenie îngrozitoare pentru cei care o vedeau. Solomon, din respect pentru strămoș, împreună cu toată oastea, a acoperit-o cu foarte multe pietre. De asta a și fost numit de atunci locul acela: «pardosit cu pietre». Unii sfinți aleși spun, pe temeiul predaniei, că și Adam a fost îngropat acolo de un înger. Așadar, acolo unde era stârvul, acolo s-a așezat vulturul Hristos, veșnicul împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.¹¹⁷

Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul Lui curat și dumnezeiesc Se pogoară și în iad. Sufletul a fost despărțit prin moarte de trup și l-a dat în mâinile Tatălui.

Tot Tatălui l-a dat și propriul Său sânge, fără să-I fie cerut; iar sângele Lui a fost preț de răscumpărare pentru noi. Sufletul Domnului n-a fost ținut în iad ca sufletele celorlalți sfinți. Cum putea, oare, să fie ținut, o dată ce n-avea asupra Lui, ca ceilalți drepti, nimic din păcatul strămoșesc? Dar nici dușmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumparați, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea, oare, să ia sângele Lui din altă parte decât de la Dumnezeu? Dar, oare, tâlharul de diavol putea să-L ia chiar pe Dumnezeu? Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupește în mormânt și cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul.

A fost împreună cu tâlharul în rai; a fost și în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul Lui îndumnezeit. Într-un chip mai presus de fire Hristos Dumnezeu necuprins era cu Tatăl, împărășind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeirea n-a suferit nimic în mormânt,

¹¹⁶ <https://sfioaniacobhozevitul.wordpress.com/partea2_cuprins/p2_049_izvorul_vietii/>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

¹¹⁷ <<http://www.doxologia.ro/viata-sfant/sinaxar-sfanta-marea-zi-vineri>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

*după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit și stricăciune, adică despărțirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înțelesul unei putreziri a trupului și o nimicire desăvârșită a mădulelor.*¹¹⁸

Pentru a înțelege gravitatea unui astfel de tablou hulitor, este necesar studiul Sfinților Părinți:

*Trupul lui Iisus, întrucât provenea din Sfântul Duh, în chip minunat și mai presus de fire, pregătit pentru un scop atât de înalt, adică să devină lăcașul sufletului îndumnezeit al lui Hristos, era foarte nobil și desăvârșit și deci și foarte simțitor și atât de plăpând, încât din pricina acestei gingășii Domnul a fost numit vierme, după părerea unor învățători: „**Eu sunt vierme și nu om**” (Ps. 21,6). Pe lângă aceasta mai era și foarte slăbit din cauza sudorii ca de sânge, pe care o vărsase în timpul vegherii de noapte întreagă și pentru lupta grozavă cu sine, din grădina Ghetsimani.*¹¹⁹

Vedeți că nu avea un trup athletic?

*De aceea, întricoșata judecată va avea loc în valea lui Iosafat, adică alături de Ierusalim, acolo unde Hristos a asudat cu sudori de sânge pentru mântuirea ta, rugându-se în Grădina Ghetsimani, alături de pârâul Chedron, dincolo de care, în noaptea patimilor Domnului a fost prins, legat și dus la judecată, după cum istorisește Evanghelistul Ioan: ~cestea zicâml Iisus, a mers împreună cu ucenicii săi, dincolo de pârâul Chedron, unde era o grădină” (Ioan 18,1). Face Domnul judecata în locul acesta ca să mustre și mai tare pe păcătoși, arătându-le că din dragoste pentru ei a suferit El atâtea patimi în locul acesta, deși ei nu s-au folosit de aceasta, ci L-au disprețuit cu păcatele lor; și ca să îndreptățească hotărârea pe care o va da, având oarecum martor locul unde a suferit pentru ei. De aceea va avea alături și Crucea, care va sta alături cu multă slavă, ca un steag împărătesc, ca să arate de departe chiar și numai cu vederea ei, cât a făcut Răscumpărătorul nostru Iisus Hristos pentru. ca să ne mântuiască și dimpotrivă, câte am făcut noi cu nespusă nesocotință, numai ca să ne mântuim.*¹²⁰

Vedeți că Părintele Arsenie Boca este eretic și hulește atunci când scrie:

„Suferința a fost în Ghetsimani, în lacrimile și picăturile de sânge. Acestea erau pentru Sine.”¹²¹?

Să vedem acum suferința Mântuitorului descrisă de Sfinții Părinți (în contrast cu molateca, fada, lumeasca, truasca și hipnotica stare descrisă și pictată de Părintele Arsenie Boca, mai sus):

La aminte, iubitele, la starea lui Iisus când era pe Cruce. Pătrunde până în adâncul inimii Lui și aruncă privirea și asupra prea sfântului Său suflet, și-L vei vedea luptându-Se după fire între două suferințe potrivnice, amândouă foarte mari și anume bucuria și întristarea, trăgând de El ca doi călăi și sfâșiindu-L launtric nemăsurat mai mult decât suferința truască cea din afară.

A pățimit de bucurie pentru două pricini:

- a. **Pentru că știa că patimile și moartea pe care le primea erau după plăcerile Părintelui ceresc și că ele aveau să aducă eliberarea de păcat, izbăvirea de diavoli și mântuirea multor suferințe; și**
- b. **Pentru că avea o nespusă dragoste și dorință de a pătimi, care – în loc să se stingă în mijlocul atâtor dureri și poveri, ca și un cuptor a crescut mereu cu flăcări tot mai mari, pricinuind în inima lui Iisus o nepotolită sete de a suferi tot mai mult și de aceea a și zis: „Mi-e sete” (Ioan 19,28). De aceea pentru a se arăta plăcut Părintelui ceresc ar fi stat pe Cruce nu trei ceasuri, ci până la sfârșitul lumii**

[deci de unde ideea eretică că S-ar fi smuls de pe Cruce, nelăsând toate mădule pironite pe Ea? Pictarea cu o mână smulsă este practic a împlini hulitor prin penel dorința diavolului, de a-L clinti pe Hristos din dragostea Lui răstignită. Ea exprimă în același timp și curiozitatea pe care a avut-o satana de a vedea dacă cu adevărat Hristos este Fiul lui Dumnezeu (și, în felul acesta, de a împiedica Mântuirea neamului omenesc prin cruce), ispitind să afle aceasta prin

¹¹⁸ <<http://www.doxologia.ro/viata-sfant/sinaxar-sfanta-marea-zi-sambata>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

¹¹⁹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, p. 231.

¹²⁰ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, pp. 79-80.

¹²¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 173, 178

gurile nerecunoscătorilor iudei Mat 27:39 *Iar trecătorii Îl huleau, clătinându-și capetele*, 40 *Și zicând: Tu, Cel ce dă râmi templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!* 41 *Asemenea și arhieriei, bătându-și joc de El, cu cârturarii și cu bătrânii, ziceau: 42 Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El. 43 S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu. 44 În același chip Îl ocărau și tâlharii cei împreună-răstigniți cu El. – n.n.],*

fiind gata să sufere cu bucurie nu o moarte, ci mii de morți, dacă cei ce voiau să-L omoare n-ar fi păcătuit (145).

Această bucurie pe care o avea Iisus când a suferit, vrând s-o arate Solomon cel pașnic, a zis prin gura miresei care cânta: „Fiicele Sionului, veniți și vedeți pe Solomon cu cununa (de spini), cu care l-a încununat mama lui (Sinagoga) în ziua nunții lui și în ziua bucuriei inimii lui” (Cânt. Cânt. 3,11). Și cu cât această bucurie și dragoste a lui Iisus erau mai mari decât ura celor ce-L răstigneau, cu atât mai mari și mai grozave erau și suferințele născute din această dragoste pe care le-a simțit în sufletul și în inima sa.

[așadar bucuria nu îl făcea de loc să zâmbească, să privească sau să se relaxeze. Ea era ca un călău care îl făcea să sufere mai mult. De unde, așadar, zâmbetul indiferent al hristosului mincinos pictat de Părintele Arsenie Boca? – n.n.]

De asemenea a pățimit sufletul Domnului o durere nemăsurată:

- a. ***Pentru că orice lovitură și orice suferință primită în trupul Său nu era singură, ci amestecată cu mii de ocări, de batjocuri, cu mii de blasfemii și rușinări de la arhieriei, de la dregători, de la ostași, de la călători și de la întreg poporul: „Și stătea poporul privind și-L batjocureau și dregătorii cu ei zicând: pe alții i-a mântuit, mântuiască-Se acum și pe Sine. Îl batjocureau și ostașii venind și dându-I oțet” (Luca 23,35). Și călătorii îl ocărau, clătinându-și capetele lor și zicând: „Mar 15:29 Iar cei ce treceau pe acolo Îl huleau, clătinându-și capetele și zicând: Huo! Cel care dă râmi templul și în trei zile îl zidești. 30 Mântuiește-Te pe Tine Însuși, coborându-Te de pe cruce! 31 De asemenea și arhieriei, batjocorindu-L între ei, împreună cu cârturarii, ziceau: Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască!”. Pentru că ticăloșii nu se mulțumeau să lovească numai trupul Domnului cu suferințe trupesti, ci voiau să-I rănească și Prea Sfântul Său suflet cu ocări și batjocuri. De aceea avea dreptate Domn să se întristeze și să zică cu Proorocul: Psa 68:9 „Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu.” după cum și Ieremia a zis despre Dânsul Plâ 3:30 „Să dea obrazul lui spre lovire și să se sature de ocară!”***
- b. ***Pentru că a primit moartea, care nu era lucru și făptură a lui Dumnezeu, nici urmare a legilor firii, nici din voia lui Dumnezeu, ci era potrivnică dumnezeieștii voiri, potrivnică și legilor firii: Înt 1:13 „Căci Dumnezeu n-a făcut moartea”.***
- c. ***A suferit Domnul cu sufletul pentru că știa că prin patimile și moartea Sa aducea o ispășire și un canon îndestulător pentru toți oamenii de la Adam și până la sfârșitul lumii, deoarece, după cum învață Sfinții Părinți, toate păcatele lumii față de suferințele lui sunt ca picătura de apă în noianul mării. Căci zice Sfântul Chiril al Ierusalimului: „Hristos a plătit mai mult decât datoram noi; cu atât mai mult cu cât este marea față de mica picătură de apă”. Aceasta a spus-o răsplat și Pavel: „Rom 5:20 iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul;”. Și părerea multor teologi este că așa-i de bogată ispășirea pe care a adus-o Hristos cu patima Sa, încât este îndestulătoare să mântuiască și pe toți dracii, dacă ei ar vrea să se pocăiască. Și este așa, pentru că patimile și moartea suferite de Hristos au un preț așa de mare, încât dacă ar fi suferit numai o mică pătimire și bătaie, ar fi fost de ajuns pentru toate păcatele tuturor oamenilor, deci cu cât mai mult cât a suferit atâtea și atâtea? Deci, știind Domnul bogata și nemăsurata ispășire pe care o făcea pentru toți oamenii, căci zice: „2Co 5:14 dacă unul a murit pentru toți, au murit deci toți.”, precum și faptul că puțini oameni aveau să se împărtășească de plata și de folosul acestei ispășiri și că aveau să creadă și să se mântuiască abia un om dintr-un milion, iar toți ceilalți aveau să rămână în necredință nefolosindu-se de patima***

lui niciodată, ci mai degrabă aveau să-i hulească numele și să ocărăască Crucea Lui, de aceea zic, Iisus S-a întristat fără măsură și a suferit până la moarte (146).

Las la o parte cât de mult a întristat dumnezeiasca sa inimă nrecunoștința ucenicilor, din care unul L-a trădat, altul L-a tăgăduit, iar ceilalți au fugit lăsându-L singur (Matei 27,56); apoi, îndeosebi nrecunoștința iudeilor, a poporului său ales și așa de iubit, căruia îi făcuse atît de multe binefaceri, pe care venise să-l mântuiască, iar el a ajuns până la atîta răutate încât să răstignească pe marele Său binefăcător, voind prin această nrecunoștință să-L nimească și trupește și sufletește. Dacă Domnul, chiar înainte ca iudeii să-L răstignească văzând cetatea Ierusalimului, a plîns și a vărsat lacrimi de întristare pentru robia și distrugerea ce aveau s-o pătimească de la romani – după cum spune Sfântul Evanghelist Luca: „Luc 19:41 Și când S-a apropiat, văzând cetatea, a plîns pentru ea” – cu cât mai mult s-a întristat și a plîns pentru ei, văzând că-L răstignesc tocmai pe El, care venise să-i mântuiască (147)

[deci, de unde ideea că a zămbit tocmai pe Cruce? – n.n.]

Dar dacă pieirea atîtor necredincioși și eretici a întristat inima lui Iisus, L-a mângâiat oare cel puțin mântuirea tuturor creștinilor Ortodocși? Vai! Nrecunoștința creștinilor a întristat și mai mult sufletul Domnului, pentru că știa căți dintre acești credincioși aveau să calce în picioare preascumpul Său sânge și patima Lui! Câți aveau să disprețuiască poruncile Lui! Pe câți avea să-i câștige diavolul! Și pe câți avea să-i înghită iadul, încât abia din mulți avea să se mântuiască unul! Pe toate acestea socotindu-le Domnul și văzând zădărnicit scopul pentru care suferise atîtea patimi – adică mântuirea tuturor oamenilor și cât de puțini oameni aveau să se folosească de aceasta, sufletul Lui s-a întristat atît de mult, încât dacă n-ar fi fost nemuritor ar fi murit de întristare. Durerea Sa lăuntrică a fost așa de mare încât este cu neputință să o priceapă cineva în lumea aceasta ci numai în ziua judecății, după unii dascăli fiecare o va cunoaște mai deplin. Căci atunci o va arăta Domnul, ca să o vadă toți oamenii spre rușinea păcătoșilor. De aceea avea dreptate Iisus să strige cu Ieremia: „Plâ 1:12 Toți cei ce merg la voi pre cale, întoarceți-vă și vedeți de este durere, ca durerea mea,”.

Această suferință lăuntrică a Domnului a fost pricină ca să se plângă Iisus către Dumnezeu – Tatăl și să strige din partea omenirii suferinde, din pricina nesimțirii patimilor: „Mat 27:46 Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (La Coresios: Cuvânt la Sfintele Patimi); arătând prin aceasta că Tatăl se purta atunci cu omenirea Lui ca și cum ar fi părăsit-o, păstrând-o ca să nu moară mai degrabă, ci ca să stea mai mult în chinurile pe care le suferea. De aceea, pe acela pe care mai înainte Îl numea Tată, pentru dumnezeirea Sa, acum, din pricina mărimii chinurilor, nu l-a mai numit Tată, ci numai Dumnezeu, arătând că Tatăl se purta cu El ca și cu un străin, ba chiar ca cu un dușman, nedându-i altă mângâiere decât creșterea chinurilor. Vai, cât de vrednic de milă și de ciudat este acest lucru! Iisus Hristos putându-și îndulci suferințele, cum mai târziu a ușurat chinurile atîtor mucenici și totuși să bea pe de-a-ntregul și deplin paharul suferințelor, lăsând la o parte orice mângâiere și a lui Dumnezeu și a îngerilor și a oamenilor și din cer și de pe pământ!

[ce hulă să zici atunci că și-a smuls o mână de la suferință, pentru a se mângâia – n.n.]

Și putând cu puțină suferință să răscumpere toată lumea, a primit să se afunde într-un abis de chinuri (148)

Acum, tu, păcătosule, cunoscând acestea, te miri pentru ce Hristos a suferit în sufletul Său o patimă așa de mare și de neasemănată? Să știi, însă, că nu-a răbdato pentru altceva decât ca să înțelegi mai adânc dragostea pe care o datorezi lui Dumnezeu și ura pe care trebuie s-o ai pentru păcat.¹²²

Vedeți că tabloul religios al Părintelui Arsenie Boca cu un hristos mincinos aflat în stare de bine și propagandă atacă tocmai pocăința? Unde se vede suferința Lui ca să ia aminte cel păcătos și să se schimbe? Este un hristos zămbăreț, ce face gesturi atractive, aflat în promenadă pe o cruce fără dureri pentru a racola

¹²² Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, p. 249-258.

ucenici, privind cu ochi hipnotizatori în jur. Am spune că de dragul catehizării, ca să cheme pe câți mai mulți la Hristos, Părintele Arsenie Boca încalcă Erminia și inventează un gest atractiv. Sfântul Duh însă nu atrage prin gesturi comerciale, ci prin înțeleșurile care hrănesc mintea. Duhul care l-a inspirat nu este, însă, dumnezeiesc, ci unul de un prost gust. Se înțelege aceasta și din faptul că actorii și cântăreții de la Circul american îl fac pentru a fi adorați și atractivi pentru mase. Trăiri similare (din slavă deșartă) nasc și gesturi similare, deoarece atitudinea trupului este o răsfrângere a stării sufletului.

Iată cum Părintele Arsenie Boca dorește să îl facă asemenea sieși pe Dumnezeu – Cuvântul, zugrăvindul răstignit în aceeași stare lăuntrică precum este Justin Bieber (încântat de sine și vrând să atragă fanii la el). Pe Hristos nu a putut să-L înjosească, fiindcă a pictat un hristos mincinos, dar în schimb ne-a arătat ce trăia sfinția sa când

De copil zicea: „**Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos**”¹²³ .:

1. Cinstirea sfintelor icoane[...]

Și, cu cinstirea cea cuvenită celor zugrăviți și închipuiți în icoane, le aducem icoanelor cinste și închinăciune; (însă) nu cu cinstea și închinăciunea cea cuvenită înseși Dumnezeuirii, adică nu zicem cum că în icoană este însuși Hristos, sau Prea Sfânta Fecioară, sau sfântul acela care este zugrăvit, ci pe cinstirea arătată Icoanei o ducem sus, către întâiul chip. Pentru că, dacă icoana aceea căreia îi aducem închinăciune este a lui Hristos, cinstirea arătată ei o aducem către însuși Hristos, Fiul lui Dumnezeu. [dacă este cu chipul Părintelui Arsenie Boca, deci a Părintelui Arsenie Boca, cinstirea ei o aducem către însuși Părintele Arsenie Boca, nu lui Hristos, chiar dacă este trecut numele Lui, acolo – n.n.] Nu vopselelor le aducem cinste și închinăciune, ci lui Hristos, Carele este în ceruri, pentru că „cinstirea icoanei trece către întâiul chip”, [după cum] zice sfântul marele Vasilie. Tot de asemenea zicem și pentru icoana Prea Sfintei Fecioare și pentru zugrăvirea și închipuirea tuturor

¹²³ Pr. Petru VAMVULESCU, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

sfinților. [dacă Maica Domnului are asemănarea Zamfirei, ea se preacinstește nu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, dacă Sfinții au chipul Părintelui Arsenie Boca, el este cinstit în locul lor – n.n.]

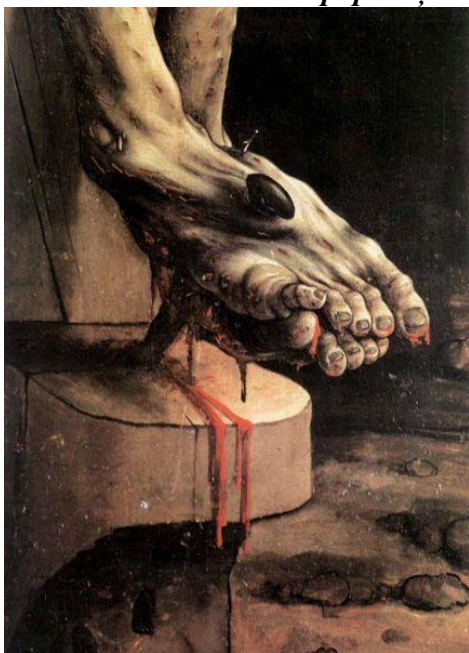
[Așa și cea împotrivă, adică ocărârea și necinstirea icoanei, către întâiul chip trece, și vom cădea în greșeala neevlaviei]. [vă dați seama acum, ce hulitor era pictorul de la Drăgănescu la adresa lui Hristos, a Maicii Domnului și a sfinților, dacă îi picta așa de urât, fără evlavie, mutilându-i prin adăugarea chipului său? Oamenii îl cinstesc pe Părintele Arsenie Boca când sărută cu cinste tablourile cu chipul lui pictat în locul lui Hristos, dar sfinția sa, prin aceleași tablouri, pentru că le dedică prin nume lui Hristos, dar le pocește prin pictarea cea urâtă a chipului său, Îl necinstește, mai ales că și mesajul teologic, din gesturi, semne, transparente, texte, inovații pus în numele Lui, este tot unul eretic – n.n.]

[La Sinodul al șaptelea ecumenic, toată lupta sfinților părinți a fost pentru Sfintele Icoane și pentru podoaba sfintei biserici cu închipuirile sfinților, cărora li s-au închinat ei atuncea, poruncind și nouă asemenea. Iar pe cei ce s-au lepădat a se închina sfintelor icoane i-au dat anatemei, gonindu-i de la sfânta Biserică]. Cu dreptate dară (și noi) le închipuim și le aducem (cinstire și) închinăciune Sfintelor Icoane, iară hulitorii și necinstitorii să fie toți dați anatemei. [iată încă o anatema la care s-a supus Părintele Arsenie Boca – n.n.]

[Pentru îndreptarea zografilor

la câteva greșeli, pe care ei le fac din nebăgare de seamă:[...]

IV. Este un obicei papistășesc zugrăvirea lui Hristos pironit pe cruce cu trei piroane

[dar măcar ei îi lasă ambele mâini pironite pe cruce, un piron străpungând ambele picioare, care totuși ne arată că a suferit și a sângerat pentru noi, chiar dacă hidos. Cu cât mai grav este că deși Părintele Arsenie Boca pictează toate piroanele, o mână o smulge, acuzând pe Hristos de răstignire parțială. În măsura în care mâna lui Hristos este mai de preț decât pironul care a străpuns-o, în aceeași măsură hula Părintele Arsenie Boca este mai rea decât a latinilor – n.n.], iar nu cu patru, cum se adevărește din Istoria sfântului împărat Constantin cel Mare, care a pus un piron în coroana sa împărătească, de s-au împlinit cuvintele lui David: „... Pus-ai pe capul lui cunună de piatră scumpă”⁸¹; pe-al doilea l-a pus în frâul calului, de s-au împlinit cuvintele proorocului: „...Și cel din frâul calului «Sfânt Domnului !» va fi. ⁸²; iar două le-a pus într-un turn înalt, spre întărirea [și paza] cetății. ⁸³. [...]

[Ascultă, zografe ! Sfânta Biserică, maica tuturor credincioșilor, prin prooroci și-a făcut gătirea; prin

Hristos și-a așezat temelie; prin sfinții apostoli s-a zidit; prin sângele mucenicilor s-a zugrăvit [vă dați seama ce grav este să schimbi zugrăveala ei, mai mult, introducând relaxare în suferință – n.n.] ; prin strădaniile pustnicilor s-a umplut de buna mireasmă duhovnicească, iar prin cele șapte sinoade s-a întărit, gonind toate vicleșugurile eretice.

Așadar, frate zografe, lucrează-ți meșteșugul cu frică și cu mare băgare de seamă, întocmai după cum poruncesc sfinții părinți și după cum te povățuiește cartea aceasta, neabătându-te la alte așezări sau alte închipuiri eretice. Iar pentru lenea ta, sau pentru plata lucrului, să nu lași din cele poruncite de sfinții părinți și ale dascălilor vechi zografi, ca să nu cazi sub blestemul și afurisenia sinodului al șaptelea; [sărmanul Părintele Arsenie Boca ce a pățimit fiindcă a pictat după vedeniile diavolești, după propriile păreri culese din filozofie și după modelele apusene, deprinse la Belle Arte – n.n.] și păzește-ți și viața curată

de spurcăciunile trupești, ca cel ce lucrezi cele sfinte. Și acestea urmând, vei fi locuitor raiului cu toți sfinții] 88.¹²⁴

Nu numai la răstignire, dar și la coborârea de pe Sfânta Cruce, Părintele Arsenie Boca pictează un hristos mincinos, care nu seamănă cu Hristos nici din punct de vedere al chipului, nici din punct de vedere al morții, fiind adormit în tihnă și indiferență năucă, având stigmat în loc de semne ale cuielor.

Cineva privind la tablourile de la Drăgănescu își poate pierde credința. Pentru a-l înțelege să studiem celebrul tablou religios al lui Hans Holbein și efectele lui asupra privitorilor:

- E... e o copie după Hans Holbein, spuse prințul după ce examina tabloul, și, după cât pot judeca, fără a mă pretinde mare cunoscător, e o copie excelentă. Am văzut originalul în străinătate și nu pot să-l uit... Dar... ce ai?

Într-adevăr, fără să se mai ocupe de tablou, Rogojin o luă brusc din loc, pornind înainte. Desigur, felul acesta distrat și repezit de comportare a lui Rogojin se putea explica întrucîtva prin acea stare ciudată de extremă surescitare de care părea să fie stăpînit în acele momente; și totuși, prințul rămase surprins și contrariat de această întrerupere bruscă a conversației, pe care n-o începuse el, precum și de faptul că Rogojin nici nu-i răspunse la întrebare.

- Ascultă, Lev Nikolaevici, de mult voiam să te întreb: tu crezi în Dumnezeu sau nu crezi? reluă tot atît de neașteptat Rogojin, după ce făcu cîțiva pași.

- Ce întrebare ciudată și... cum te uiți! exclamă fără voie prințul.

- Îmi place să privesc tabloul acesta, murmură Rogojin după un moment de tăcere, uitînd parcă iarăși de întrebarea lui.

- Tabloul acesta? strigă prințul, lovit deodată de un gînd neașteptat. Tocmai tabloul acesta! Păi, eu cred că privind tabloul acesta, unii ar putea mai degrabă să-și piardă credința decît să se întărească în ea!¹²⁵

Hristos mort - o reprezentare ce refuza Învierea

Tabloul "Trupul mort al lui Hristos în mormant" (1521), aparținând pictorului Hans Holbein, a fost și va fi, de-a lungul timpului, un subiect controversat, privit din perspectiva învățaturii ortodoxe. **Desi în titlu se face referire la Hristos, acel cadavru pictat nu are nimic însa de-a face cu Mantuitorul**

[se observă că indiferent de titlul și numele puse tabloului, din punct de vedere al efectelor ce îl are asupra sufletului, contează mai mult trăsăturile fizice pictate ale persoanei (și mesajul desprins din ele, trimis ochiului și prin el în minte). Sau, mai mult, efectele sunt amplificate atunci când se dă tabloului un titlu și/sau nume sfinte. Dar și celebritatea autorului contează.

De aceea consecințele dăunătoare asupra credinței sunt sporite, față de efectele picturii lui Hans Holbein, cel puțin la Români de: 1. punerea mesajelor hulitoare de la Drăgănescu sub numele Sfintei Treimi, al lui Hristos și al Sfinților, dar și 2. de bolnăvicioasa celebritate a Părintelui Arsenie Boca, prezentat nu numai ca un ieromonah Ortodox, ci și ca Sfânt. – n.n.],

¹²⁴ DIONISIE din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 22-27; 229-233.

¹²⁵ F.M. DOSTOIEVSKI, *Idiotul*, <<https://gawrylyta.files.wordpress.com/2011/10/feodor-mihailovici-dostoevski-idiotul.pdf>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

Cel care "cu moartea pe moarte a calcat". Realismul nordic prezent în această reprezentare funcționează pentru privitor ca o ruptură între două lumi în care nu mai există o altă comunicare decât un transfer de teamă și milă. Aceste sentimente sunt amplificate pe de-o parte, de iluzia tridimensională creată de pictor, iar pe de altă, de dimensiunile destul de neobișnuite (lat de aproape doi metri și numai de vreo treizeci de centimetri înălțime), astfel încât privitorul are impresia că se află cu adevărat înaintea unui cadavru. Tabloul se află în prezent în muzeul Kunstmuseum din Basel.

"Hristos mort" și Feodor Dostoievski

Există marturie în privința faptului că primul contact al marelui scriitor rus Feodor Dostoievski cu această reprezentare, în timp ce se afla în Berna, Germania, i-ar fi provocat acestuia o criză de epilepsie. Dostoievski marturiseste că Hristos era "atât de mort", încât fusese foarte aproape să-și piardă credința, deoarece se afla înaintea unui trup care refuza să mai învie.

[cunoaștem persoane care intrând în așezământul de la Drăgănescu, s-au tulburat așa de tare de pictura de acolo, încât au fost nevoite să iasă repede afară, ca nu cumva să-și piardă sau strâmbe credința.

Altele, însă, nu și-au dat seama, au încercat să-și schimbe modul de a privi, din cauza faimei de Sfânt a Părintelui Arsenie Boca și au ajuns să facă comentarii ciudate asupra picturii, ca și cum n-ar fi ceva mai frumos ca acolo, schimbându-și comportamentul din echilibrat în plutitor aflat într-o stare anormală (continuă) de beatitudine, iradiind distrat a fericire - tipică celor înșelați. Au început să se manifeste exagerat în ritual, cunoscând și frecventând toate hramurile, dar mai ales cele legate de Părintele Arsenie Boca, desprinzându-se, concomitent, din ce în ce mai mult de realitate. Când le vedeai starea deplorabilă și încercai să-i aduci către Sfinții Părinți, arătându-le cât de cât căderea Părintelui Arsenie Boca (pentru a ieși din capcana duhovnicească hipnotică în care au intrat doar prin admirarea picturii sfinției sale fără pază), se tulburau, se impacientau, negau tot și neavând argumente plecau supărați. Jalnică mutilare sufletească doar prin privirea unor reproduceri pictate a vedeniilor demonice și încredințarea cu naivitate zvonurilor despre false minuni.

De aici se deduce, oarecum cu înfiorare, ce efecte au asupra sufletului chiar vedeniile drăcești directe. Aceasta ne îndatorează spre mai multă compasiune față de Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, ca și față de ucenicii – victime ale lor, dar și mai multă răvnă în a feri pe oameni de a merge la Drăgănescu, pentru a fi preveniți și a scăpa de primejdia captării

demonice prin ochi. Practic, până cineva nu este întărit în cunoașterea Sfintei Predanii, după cum se poate pierde prin citirea unor cărți eretice, tot așa, sau mai mult, se poate pierde mergând la așezământul de la Drăgănescu și la Prilsop. – n.n.]

Dostoievski va dezvolta aceasta perspectivă, prin prisma personajului Ipolit, care într-o scrisoare a sa, ofera o tălcuire în duh ortodox a acestei reprezentări:

"În unele momente mă lasam pradă unei neliniști și unei tristeti nemăsurate, încât Kolea pleca extrem de îngrijorat. Când m-am ridicat să încui ușa în urma lui, îmi veni deodată în minte un tablou pe care-l văzusem în dimineața aceea la Rogojin, în una dintre odaile cele mai sumbre ale acelei case, deasupra unei uși. Chiar el mi-a atras atenția în treacat asupra acestui tablou. Deși nu prezenta nici o valoare din punct de vedere artistic, am rămas în fața lui vreo cinci minute, căci mi-a făcut totuși o impresie puternică, provocându-mi o stranie tulburare

Tabloul acesta îl reprezintă pe Hristos în momentul când e coborât de pe cruce. Am avut totdeauna impresia că pictorii care zugrăvesc momentul răstignirii și al coborării de pe cruce îl infatisează de obicei pe Hristos cu un chip de o neobisnuită frumusețe; ei caută să-și mentină această frumusețe chiar și în momentele când a fost supus la cele mai cumplite chinuri. Or, aici, în tabloul lui Rogojin, nu vezi nimic asemănător; aici apare într-adevăr cadavrul unui om care a suferit suplicii groaznice înainte de a fi fost răstignit, care a fost lovit, schingiuit, torturat de soldați, batut de multime atunci când își purta crucea, în sfârșit, care a îndurat vreme de șase ceasuri (după socoteala mea) înspăimântătorul chin al răstignirii. Ți dai număidecat seama că este chipul unui om care cu puțin înainte fusese coborât de pe cruce, cu alte cuvinte, departe de a fi teapan, el pastrează încă mult din viața și căldura, încât pe trasaturile feței mortului întăria o expresie de suferință, ca și cum ar fi continuat să simtă și după ce și-a dat sufletul (pictorul a prins și a reușit să redea de minune acest amanunt important); în schimb fața, în aspectul ei fizic, n-a fost crutată deloc; e zugrăvită cu un realism neîndurător; e foarte natural și așa trebuie să fie cadavrul unui om după asemenea cazne.

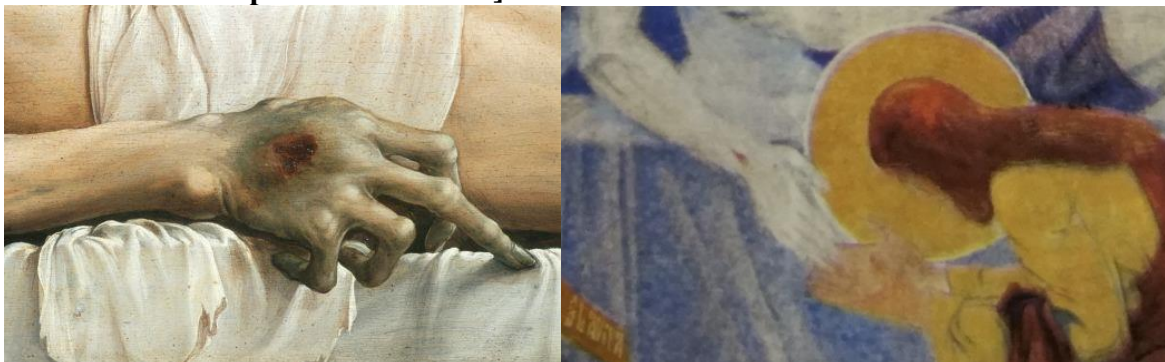
[din păcate, în tabloul de la Drăgănescu, nu este reprezentată nici măcar această suferință exterioară, ci o teatralitate acră și indiferentă a unui personaj silit să joace un rol neplăcut, schițând un ușor zâmbet ironic pe sub mustața abia schițată – n.n.]

Știi că, potrivit credinței adoptate de biserică încă în primele secole ale creștinismului, Hristos a suferit cu adevărat și nu numai în aparență și că, prin urmare, trupul lui răstignit pe cruce a fost cu totul supus legilor firii. Fața din tablou e tumefiată, acoperită cu vânătăi și rani sangerande, oribile; ochii cascați, cu pupilele piezise; albul enorm al ochilor încremenit și cu luciri sticloase. Dar, lucru curios, când te uiti la cadavrul acesta al omului sfârșit în chinuri și torturi, se naște o întrebare cu totul bizară și cât se poate de interesantă: dacă toți discipolii lui Hristos, aceia care au devenit mai târziu principalii lui apostoli, femeile care-l vegheau, stand în picioare lângă cruce, dacă, într-un cuvânt, toți adepții și adoratorii lui i-au văzut trupul în halul acesta (și cu siguranță că el arată întocmai așa), cum de au putut să mai creadă, la vederea acestor falnice rămasite, că martirul acesta va învia? Și te mai întrebi, fără să vrei, dacă moartea e așa de hidoasă și dacă legile firii sunt atât de puternice, cum ai

putea sa le invingi? Cum sa le invingi, daca nu a putut sa le invinga nici chiar acela care, in viata fiind, silea firea sa i se supuna, acela la a carui porunca: "Talita kumi!", o tanara fata s-a ridicat in picioare, acela la glasul caruia Lazar a iesit din mormant?

[la Drăgănescu ne punem întrebarea: cum un astfel de sportiv mulțumit de sine și bine hrănit, ironic, disprețuitor și dornic de a ne câștiga de partea lui, din interes personal și dragoste trupească de sine, hipnotizându-ne pentru a ne anula libertatea, ar fi putut vreodată să moară pentru noi? – n.n.]

[după cum observăm, măcar în tabloul lui Holbein este pictat unul din semnele cuielor într-o mână suferindă, pe când în tabloul Părintelui Arsenie Boca este vorba de un firav stigmat într-o încheietură de mână de pictor, răsfățată, adorată și memorată de femei *Nu poate fi o țigancă! Are o mână fină ca de pictor! [...]* De altfel, cuvintele Părintelui Arsenie atunci au fost: *Toate acestea le vei trăi, dar numai după ce vei trece prin ele ți le vei aduce aminte! [...]* Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele [Arsenie Boca] a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme ¹²⁶ – n.n.]

Cand privesti tabloul acela, cercetandu-l, natura ti se nazare in chip de fiara enorma, muta si neinduplecata sau, mai bine zis, oricat de ciudata ar parea comparatia, ca o masina imensa, de constructie moderna, care, surda si nesimtitoare, a insfacat, zdrobind in maruntaiele ei, o fiinta magnifica, fara de pret - o fiinta care ea singura valora cat intreaga natura cu toate legile ei, cat intreg universul, care poate ca n-a fost creat decat pentru a da nastere acelei fiinte! Tabloul acesta parca e menit anume sa trezeasca ideea unei puteri oarbe, sfidatoare, de o vesnicie stupida careia totul ii e supus si care fatal ti se impune. Oamenii care stateau in jurul mortului si care nu sunt zugraviti pe aceasta panza au trebuit, probabil, sa simta o consternare de nespus si o durere imensa in seara aceea in care li s-au naruat dintr-o data toate sperantele, ba aproape si credinta ce se infiripa. Fara indoiala, s-au imprastiat de la locul crucificarii prada unei spaime extraordinare, cu toate ca fiecare dintre ei purta o idee mare, care de-acum incolo nu mai putea sa le fie smulsa [...]

"Hristos mort" si parintele Nicolae Steinhardt

La aceeasi reprezentare face referire si parintele Nicolae Steinhardt in "Jurnalul fericirii". Acesta marturiseste ca din ea "lipsesc razele de lumina pornite din cer, tragedia e ireversibila, fara de leac; savarsitu-s-au nu numai chinul si proorocirea, ci si toata tevatura, gata, moartea nu e clinica, invierea e izgonita printre amagiri si desarte nobile nadejdi, niciodata nu va trai trupul acesta rasucit, sangerand, gaurit, terfelit, sfartecat. Invierea este cu totul imposibila. Asa spune Dostoievski - fatis - ca-i apare Hristos in tabloul lui Holbein."

Coborarea de pe cruce si Punerea in mormant

Potrivit traditiei iconografice ortodoxe, reprezentarile in care Hristos apare ca fiind mort sunt "Coborarea de pe cruce" si "Punerea in mormant". Fiecare detaliu al reprezentarii lui Hristos in tabloul lui Holbein contrazice insa traditia ortodoxa

[la fel și în tablourile Părintelui Arsenie Boca este contrazisă Sfânta Tradiție, dar din extreme opuse. La prima extremă păstrează natura umană a Mântuitorului, nu însă conformă cu realitatea (subțiată de post, rugăciune și neatingerea de plăcere), ci bine hrănită (chiar

¹²⁶ Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

răsfățată). La cealaltă extremă, în tablourile de după înviere, este prezentat nu ca un om înviat (duhovnicesc), ci ca un duh (o vedenie extrem de colorată – știut fiind că lumina necreată nu este colorată, dar arătările drăcești sunt - și orientală, ca în picturile țigănești ale zeilor hinduși) – n.n.] .

Dacă în Apus începând cu Renasterea, arta subliniază în special natura umană a Mantuitorului, într-un realism maxim, în Rasarit, trupul Sau, coborat de pe cruce sau pus în mormant, pastrează caracteristicile dumnezeirii. Acest fapt face ca în icoanele ortodoxe, ce pastrează linia tradiției, să nu-L întâlnim pe Hristos sub chipul unui cadavru, ci mai degrabă sub cel al unui adormit. Un trup ce nu prezintă însemnele morții, ci unul în care pulsează învierea proxima.

[aici este o mare greșală a comentatorului, pornită din râvna pentru a separa cu limpezime contradicțiile. Deși este pictat ca un trup care stă să învie, are totuși în el semnele suferințelor și trupesti (rănile și sângele) și sufletești (adâncirea înăuntru și în taină, dar care totuși transpare vizibil și pe față). Moartea Lui este ca o adormire, dar totuși este moarte, fiindcă fără o adevărată moarte nu ar fi înviere, ci o aparență de înviere, ceea ce este o mare erezie. Toate sunt străbătute de lumina învierii, inclusiv moartea, dar sunt și reale, și prezente.

În Ortodoxie nu se merge pe nici o latură exclusivă. Ea cuprinde în Sine toată realitatea, până la marginile opuse. Chiar și răul îl vede, cum și este, ca pe o deviere, o desprindere de la bine, inexistentă prin sine, dar totuși descriindu-l și învățându-ne cum să ne luptăm cu el, arătându-l că nu este firesc, ci împotriva firii. De aceea Ortodoxia se mai cheamă și Catolicitate (nu catolicism) în sensul de deplinătate (nu universalitate geografică ca în catolicism).

Pulsarea învierii și adormirea nu exclud suferința, care, însă, spre deosebire de tablourile teroriste din apus, nu este violentă (amorfă, fără sens, carnală, închisă în cușca mincinoasă de netrecut a realității ultime și căzute de aici), ci duhovnicească (plină de sensuri mântuitoare

pentru minte, deschisă spre adevărata realitate ce depășește ultimul, realitatea fără de margini, fără timp și spațiu, cea a veșniciei) – n.n.]

În acest sens, pictorul Sorin Dumitrescu arată diferența dintre un tablou religios sau un film, precum "Patimile lui Hristos" al lui Mel Gibson, de factura apuseană, și o icoană ortodoxă tradițională, prin trairile fundamentale diferite pe care, fiecare dintre acestea, le naște în privitor. În timp ce primele dau naștere unor sentimente, icoana da naștere unei "simțiri înțeleghătoare", o trăire pusă în mișcare de harul dumnezeiesc

[aici domnul Sorin Dumitrescu surprinde și diferența dintre tablourile religioase de la Drăgănescu și Sfintele Icoane Ortodoxe. De aceea nu a fost de acord nici cu ele: De

aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.¹²⁷

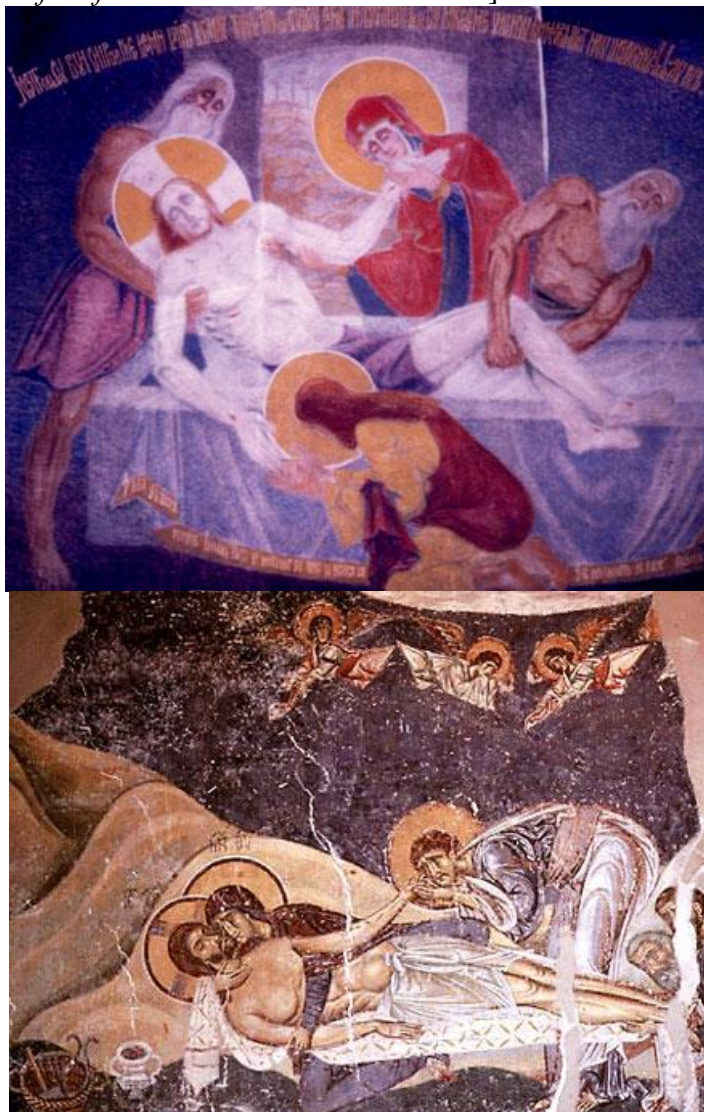
De aici noi desprindem limpede și cu tărie, din exemplul negativ al sfinției sale, că un adevărat iconar Ortodox, dacă vrea să se mântuiască și să scape de rătăcire, trebuie să se documenteze cu osârdie după Sfânta Tradiție și să respingă toate vedeniile mincinoase. În nici un caz să nu stea de vorbă cu dracii nici în minte, nici în simțirea vedeniilor, chiar dacă îi spun

¹²⁷ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

că îi aduc descoperiri de sus, pentru a nu ajunge să picteze în duh apusean sau extrem oriental, mincinos, eretic și hipnotic, păgubitor pentru minte, suflet și trup, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, crezând că are dar de la Dumnezeu. De altfel Părintele Savin Bunescu ne declară în filmulețul *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*¹²⁸, că Părintele Arsenie Boca a vrut să picteze așezământul de la Drăgănescu, ca o recunoștință pentru darul ce i l-a dat dumnezeul lui. „Darul” acesta al vedeniilor, pentru care a mutilat o bisericuță tocmai prin pictarea lui pe pereți, este piatra de moară pusă la gâtul sfinției sale de dumnezeul lui mincinos, care i-a stricat tot ce a făcut. Și ce este mai grav, i-a vătămat sufletul său și al ucenicilor săi, fiind o mare ispită pentru noi și Sfânta Biserică Ortodoxă din România *Mat 18:6 Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.* – n.n.]

Teologia Apuseana accentueaza suferinta, tinzand sa ramana la forma sa bruta, in timp ce Ortodoxia o transfigureaza, fara a vedea in ea un scop in sine, ci o cale spre Inviere.

[deci nici nu o anulează ca teologia Părintelui Arsenie Boca (desprinsă din propria sa experiență, fiindcă prin hipnoză nu a suferit în viață mai deloc, fugind de durere atât în realitate cât și în pictură, crezând, din amăgire, că și Mântuitorul a făcut ca sfinția sa) – n.n.]

In acest sens, tabloul lui Holbein [și al Părintelui Arsenie Boca – n.n.] contravine erminiei iconografice ortodoxe, reprezentandu-L pe Hristos, doar potrivit naturii Sale umane

[căzute în grosolănie (când reprezintă un hristos mincinos înainte de înviere), sau (potrivit himerei din vedeniile sfinției sale de după înviere) doar ca un duh. Sfinția sa crezând că

¹²⁸ <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

sufletele sunt preexistente și că trupul nu este important (la fel ca și Origen), că sufletele omenești se pot preface în unii îngeri și că îngerii se pot transforma în om, l-a pictat pe Mântuitorul ca pe un duh – n.n.] .

Incheiem amintind paradoxul pe care ni-l adreseaza Ipolit, in romanul "Idiotul", potrivit caruia pana si Hristos ar fi putut deznadajdui, daca I s-ar fi dat posibilitatea sa priveasca aceasta reprezentare inaintea patimilor sale: "Si daca insusi invatatorul lor si-ar fi putut vedea acest chip in ajunul supliciului, s-ar mai fi suit oare pe cruce, ar fi murit asa cum a murit?"

[este o întrebare provenită din nelămurirea în Ortodoxie. Iată ce ne spun despre aceasta Sfinții Părinți:

*De aceea, prin zbuciumul și lupta care a avut loc în inima Răscumpărătorului, chiar înainte de patima Sa (în grădina Ghetsimani – n.n.) Domnul Iisus a suferit toate chinurile Sale; și le-a suferit strânse la un loc, toate patimile pe care avea să le sufere în curând aieva, una câte una și despărțite între el. Ba, lucru și mai necuprins, atunci în grădină, Domnul a suferit și chinurile pe care nu avea să le sufere în timpul, patimilor, precum: prăsirea prea sfintei Sale Maici, rana groaznică pe care a făcut-o ostașul în coasta Sa după moarte, faptul că trupul Său a rămas atâta vreme neîngropat și neîmbălsămat, pecetluirea mormântului și altele asemenea. Apoi frica și spaima de relele ce avea să le sufere, îngrămădind tot sângele în inima lui Iisus Hristos, a găsit aici, ca un zid puternic, dragostea Lui pentru Tatăl și pentru noi, de care fiind împins înapoi, a ieșit afară prin porii prea sfântului Său trup, căzând pe pământ ca o sudoare groasă și grea ca sângele: „**Luc 22:44 Iar El, fiind în chin de moarte, mai stăruitor Se ruga. Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ.**”¹²⁹ – n.n.]*

Iata inca o intrebare pe care ti-o pui fara voie cand privesti tabloul acela.

[întrebarea care ne-o punem cu voia: cât de mâhnit a fost Mântuitorul știind de mai înainte cum va fi batjocorită suferința și învierea Sa de un biet ieromonah Ortodox căzut în amăgire și cum vor prelua această batjocură ucenicii răătăciți ai săi? Aceștia nu numai că îl urmează și îl admiră fără discernământ, ci chiar îndrăznesc să îl declare Sfânt, canonizând astfel și batjocurile de la Drăgănescu. Vai nouă! Sărmanii de ei! – n.n.] ”

Radu Alexandru¹³⁰

Contrazicând teologia Ortodoxă și sustrăgând asemănarea lui Hristos, pentru a o înlocui cu a Părintelui Arsenie Boca, vedenia răstignirii ne arată că a fost fabricată prin nălucire de draci, pentru a scăpa de focul ce-i arde din Sfânta Jertfă a lui Hristos. Astfel că lozinca „Veniți la Mine” nu este citat din Sfânta Evanghelie, ci o parafrază. Sfânta Evanghelie îndeamnă pe oameni să vină la Hristos, pentru a-L urma în starea Lui de Jertfă (jugul) lăuntrică (blândețea și smerenia inimii) și astfel a-și găsi vindecarea și odihna adevărată a împlinirii dureroase a voii lui Dumnezeu: *Mat 11:28 Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. 29 Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre. 30 Căci jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară..* Lozinca din așezământul de la Drăgănescu îi îndeamnă pe oameni să vină la Părintele Arsenie Boca, ca la un hristos mincinos, care îi vrăjește prin priviri, hipnotizându-i să aleagă calea confortabilă și zâmbitoare a relaxării, care duce la marea amăgire a uitării de Dumnezeu.

¹²⁹ Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Deprinderi duhovnicești*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1995, p. 218.

¹³⁰ <<http://www.crestinortodox.ro/paste/sfintele-pasti/hristos-mort-reprezentare-refuza-invierea-124328.html>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

B) PIRONIREA ÎN ÎNCHEIETURI

contrazice Sfânta Evanghelie. Deci, hristosul ce se arăta Părintelui Arsenie Boca era unul mincinos, având stigmat în încheieturi, în loc de semnele cuielor din palme.

Stigmatul nu sunt totuna cu semnele cuielor:

Stigmatul:

*Gal 6:17 (GNT) Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ **στίγματα** τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω.*

*(ROB1914) Iar mai mult mie nimeni să nu'mi facă supărare, că eu **ranele** Domnului Iisus pre trupul meu le port.*

*(ROBa) De acum înainte, nimeni să nu-mi mai facă supărare, căci eu port în trupul meu, **semnele** Domnului Iisus.*

*(Vulgate) de cetero nemo mihi molestus sit ego enim **stigmata** Iesu in corpore meo porto*
Ce înseamnă stigmata = στίγματα?

Iată cum este dat sensul acestui cuvânt în indicii Strong la Sfânta Scriptură:

„G4742

στίγμα

stigma

stig'-mah

De la cuvântul inițial στίζω STIZO

[care a dat în limba engleză cuvântul "stick"(a înfige, a implânta, a lipi (timbre, fotografii) |a indura, a suferi), care este echivalent cu „prick”(- înțepătură, împunsătura - a înțepa - a marca cu puncte (o hartă) |a îndemna - a pișca - a se acri, a da pînteni calului],

un semn incizat sau perforat (pentru recunoașterea dreptului de proprietate), care este, (la figurat), o cicatrice a slujirii: - semn.”

Limba română fiind plămădită în Ortodoxie ne spune clar ce sunt stigmatul:

„**STIGMATIZĂ**, stigmatizez, vb. I. Tranz. 1. A arunca asupra cuiva sau a ceva disprețul public, a condamna cu toată severitatea; a înfieră, a dezonora. 2. (Înv.) A aplica (cu fierul roșu) stigmatul pe corpul sclavilor sau al delincvenților. - Din fr. stigmatiser.

Sursa : DEX '98”

Este așadar vorba așadar de smerenia Sfântului Apostol Pavel de a se considera rob înfierat al lui Hristos, prin rănilor primite de la prigonitorii lui, care îl considerau infractor, disprețuindu-l.

Semnului cuielor:

*Ioan 20:25, (ROB1914) Deci au zis lui ceilalți ucenici: am văzut pre Domnul. Iar el le-a zis lor: de nu voi vedea în mâinile lui **semnul cuielor**, și de nu voi pune degetul meu în **semnul cuielor**, și de nu voi pune mâna mea în coasta lui, nu voi crede.*

*(GNT) ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· εὐαράκαμεν τὸν Κύριον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν **τύπον τῶν ἥλων** [tipon ton hilon], καὶ βάλλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν **τύπον τῶν ἥλων** καὶ βάλλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.*

*(Vulgate) dixerunt ergo ei alii discipuli vidimus Dominum ille autem dixit eis nisi videro in manibus eius **figuram clavorum** et mittam digitum meum in **locum clavorum** et mittam manum meam in latus eius non credam* Vedeti că **nu e vorba de stigmat (στιγματα), ci de semnul cuielor (τὸν τύπον τῶν ἥλων [tipon ton hilon] figuram clavorum)? [După cum este un alt cuvânt, este și o altă realitate. Stigmatul sunt semne de sclav, făcute cu fierul înroșit sau cu sula în ureche, chiar și fără să vrea, pe când semnul cuielor sunt Semnele Împăratului Care a venit pentru a fi pironit în mâini din dragostea noastră– n.n.]**

După cum se observă cu claritate, în toate tablourile unde vrea Părintele Arsenie Boca să-L reprezinte pe hristosul său după răstignire, veți observa că este pironit în încheietura mâinii, iar nu în mână. Și acesta este un semn doveditor că vedeniile pe care le-a primit au fost năluciri alcătuite de un duh mincinos ce ura patimile lui Hristos și Sfânta Evanghelie:

*Ioan 20:24 Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. 25 Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, **semnul cuielor**, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. 26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în*

mijloc și a zis: Pace vouă! 27 Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios. 28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! 29 Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!

Oare Părintele Arsenie Boca nu a citit Sfânta Evanghelie, sau a considerat mai credibile vedeniile sfinției sale? Dacă da, noi nu putem să ne încredem în el, fiindcă Sfânta Biserică ne pune Sfânta Evanghelie la temelia întregii noastre existențe. După Sfânta Evanghelie a Sfinților Apostoli, nu după *Cărarea Împărăției și așezământul de la Drăgănescu* vom fi judecați:

Rom 2:16 În ziua în care Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor.

Iar în Sfânta Evanghelie este scris clar semnul cuielor sunt în mâinile lui Hristos (= χερσιν [chersin], limba greacă), nu în încheieturile Lui (= συνδεσμων [sindesmon], limba greacă). Dar aceasta este foarte grav. Atunci cine este răstignitul desprins de pe cruce, cu ochii deschiși, fără sânge, cu găuri în încheieturi și asemănarea Părintelui Arsenie Boca? Desigur un duh mincinos. Aceasta nu numai că îl arată pe Părintele Arsenie Boca ca pe un zugrav de grozăvii neasemănate (care cade sub blestemul și afurisenia Sfântului Sinod al 7-lea ecumenic), dar atacă tocmai semnul de identificare al lui Hristos din veșnicie, arătând că cel reprezentat de sfinția sa este un altul, ce vrea să-L înlocuiască prin stigmatele care îi apăreau și Părintelui Arsenie Boca... probabil (după tablourile de la Drăgănescu) tocmai la încheieturi (deși, în vedenia celor două țișganci Părintele Arsenie Boca apare cu stigmate în palme, vedeți capitolul *Francisc de Assisi*). După cum vom vedea mai jos, cel care are stigmate este, de fapt, tocmai... antihrist. Așadar și prin pictarea stigmatelor la încheieturile mâinilor, Părintele Arsenie Boca îl pictează pe antihrist.

Că Hristos își va păstra și la Judecata de Apoi rănila piroanelor, rana de suliță, capul rănit de spinii și Sfânta Cruce, fiind cele prin care va fi identificat. Dar nici atunci dușmanii Lui nu se vor pocăi

12. Va fi străpuns și doborât [Zaharia 12:10; 13:7]

Atunci [...] își vor aținti privirile înspre Mine, pe Care ei L-au străpuns și vor face plângere asupra Lui, cum se face pentru un fiu unul născut și-L vor jeli ca pe cel întâi născut [Zaharia 12:10; cf. Ioan 19:37]. Și încă: Sabie, deșteaptă-te împotriva păstorului Meu, împotriva tovarășului Meu, zice Domnul Savaot [Zaharia. 13:7].

Sfântul Hipolit vorbește despre ziua când Domnul și Dumnezeuul nostru Se va întoarce. „Atunci, fiul pierzării va fi scos înainte, el, batjocoritorul și pârâșul, laolaltă cu demonii și cu slujitorii lui, va fi adus de către îngeri neînduplecați și nemitarnici. Și aceștia îi vor da pe ei focului celui veșnic și viermelui celui neadormit și întunericului de afară. Iar poporul evreilor Îl va vedea cu chip de om, așa cum S-a arătat El atunci, în vremea când S-a întrupat din Fecioara, iar ei L-au răstignit. Și le va arăta lor urmele cuielor, în mâinile și în picioarele Lui; și le va mai arăta rana de suliță, din coastă, și capul rănit de spinii din cunună și cinstita Sa Cruce.

Atunci, o dată pentru totdeauna - continuă Sfântul Hipolit -, poporul evreilor va cunoaște toate acestea și toți vor plânge și se vor tânguî, după cum mărturisește și prorocul: își vor aținti privirile asupra Lui, pe Care ei L-au străpuns [cf. Zaharia 12:10; cf. Ioan 19:37]; dar nimeni nu le va sări într-ajutor și nimeni nu va fi cuprins de milă, pentru că ei nu se pocăiesc și nici nu se întorc de la fărădelegile lor. Drept pentru care se vor duce la pedeapsa cea veșnică, dimpreună cu demonii și cu pârâșul."¹³¹

De ce nu s-a vindecat Hristos de rănila Sale prin înviere?

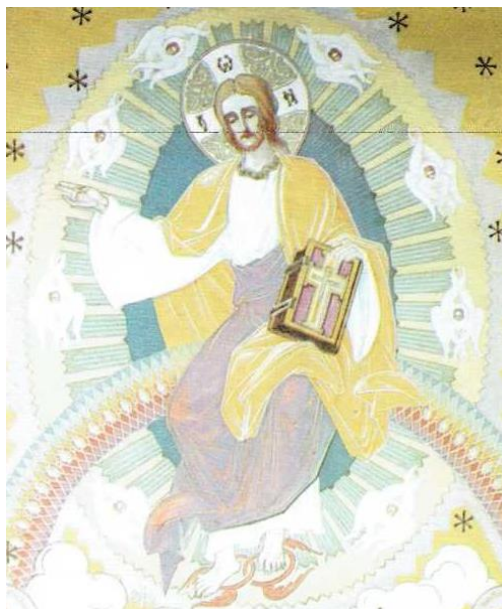
B. Și dacă va fi întrebat: „De unde ai rănila acestea la mâini?” El va răspunde: „Am fost lovit în casa prietenilor mei!” [Zaharia 13:6]. Sfântul Chiril al Alexandriei, referindu-se la înălțarea Domnului, ne spune că, atunci când Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, S-a înălțat la ceruri având trupul cu Sine, aceasta a fost ca un nou semn pe cer. Iar „cetele îngerești s-au minunat când au văzut că împăratul pământului, Stăpânul celor din înalțuri, are chip asemenea cu omul. Atunci au întrebat: Cine este acesta, care vine din Edom (prin Edom se înțelege pământ) în roșeața hainelor sale din Bosfor (prin care se înțelege trup sau carne), atât de mândru

¹³¹ Sf. Hipolit, Appendix to the Works of Hippolytus, în ed. cit., p. 252.

în veșmântul Său...? [Isaia 63:1]. Iar prin Bosfor trebuie să înțelegem, aici, fie trup, fie patimă, fie amărăciune. Apoi, îngerii au mai întrebat:

Ce sunt rănilor acestea din palmele Tale? Iar El le-a răspuns: Am fost lovit în casa prietenilor mei!" [Zaharia 13:6]. Și tot așa cum a făcut și cu Toma, care s-a îndoit, împlinind în felul acesta rânduiala mântuirii după înviere, i-a arătat semnele cuiei în palmele Lui și l-a chemat să-și pună mâna și să-I vadă rana de suliță din coastă [cf. Ioan 20:26-28]; tot astfel, când a fost în ceruri, i-a încredințat pe sfinții Săi îngeri că mult iubitul Său popor Israel fost-a pe bună dreptate lepădat și îndepărtat. Pentru aceasta, le-a arătat lor veșmântul Său înroșit cu sânge și rănilor din mâini, iar aceasta nu pentru că erau răni ce nu puteau fi trecute cu vederea - căci, atunci când a înviat din morți, El a pus capăt la toată stricăciunea și tot ceea ce ține de aceasta -, ci pentru ca, după cum însuși a spus: înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătoriilor și stăpânilor, în ceruri, după sfatul cel din veci, pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru [Efeseni 3:10-11]. Căci, tot așa ca și atunci când, după ce S-a sculat din morți, cu bun înțeles S-a arătat El lui Toma și l-a chemat să vadă urmele cuiei și rana suliței [cf. Ioan 20:26-28], la fel și atunci când S-a înălțat la ceruri, El S-a vădit întru totul sfinților îngeri, ca să le fie spre mărturie că pe bună dreptate Israel a fost alungat și lepădat din înrudirea cu Domnul. Pentru aceasta, El a arătat veșmântul Său pătat cu sânge și rănilor din mâini, și nicidecum pentru că nu S-ar fi putut tămădui de ele. Căci atunci când a înviat din morți, El a pus capăt stricăciunii, iar odată cu aceasta și rănilor. Însă pe acestea le-a păstrat, întru înțelepciunea dumnezeiască, spre descoperire prin Biserică, precum a spus: Pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătoriilor și stăpânilor, în ceruri, după sfatul cel din veci, pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru [Efeseni 3:10-11] - după cum spune Sfântul Apostol Pavel în epistolă.¹³²¹³³

Observați că Părintele Arsenie Boca, în mod greșit, l-a pictat pe hristosul său mincinos la înălțare, fără semnul piroanelor din mâini și din picioare. Această greșeală o fac și dintre Iconarii Ortodocși care nu cunosc prea bine teologia. Însă păcatul cel mare (pe lângă neasemănarea cu Hristos, și punerea în rîndul Sfinților a lui Francisc de Assisi) al acestui tablou este că l-a pictat călare pe curcubeu, care este simbolul cel mai folosit al New-Age-ului, căruia toată viața i-a slujit (fiind mare admirator al lui Rudolf Steiner) și care are ca specific tocmai ecumenismul, hinduismul, falsele minuni, falsele simțiri și este steagul LGBT din 1970.

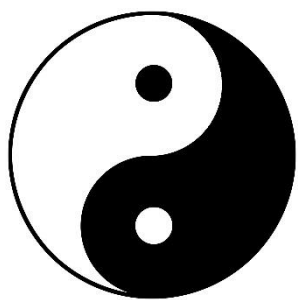
Iată încă ceva interesant în tabloul de jos New-Age: acel bărbato-femeie (deși are barbă ca și Conchita Wurst) curcubeu, mai are o asemănare cu hristosul mincinos pictat de Părintele Arsenie Boca (pe lângă hermafroditism și culorile curcubeului)... stigmatele de la încheieturile mâinilor

¹³² ' Sf. Chiril al Alexandriei, Commentary on the Gospel of Saint Luke, 5, în ed. cit., p. 108.

¹³³ <<http://www.crestinortodox.ro/forum/printthread.php?t=8836&pp=10&page=95>> și următoarele, luni, 15 iunie 2015

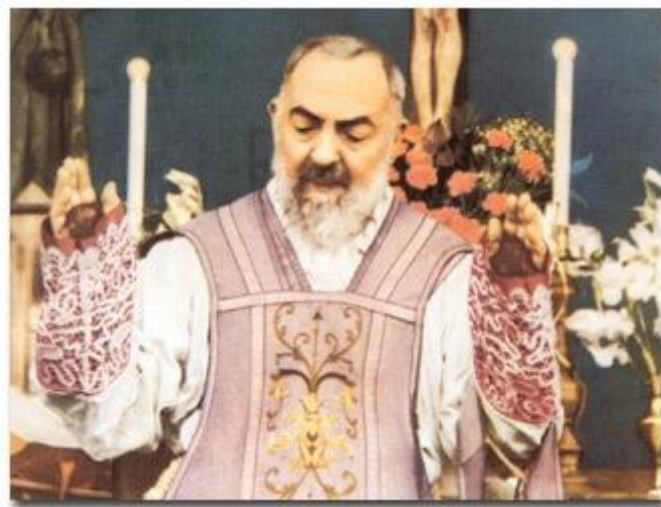
Dracii urăsc rănilile cele slăvite ale lui Hristos, și, de aceea, ori de câte ori au ocazia nu le arată în vedenie, iar dacă sunt obligați de context să le nălucească ba le mută locul, ba îl arată pe hristosul lor mincinos ca fiind altceva decât *Iac 3:2 bărbat desăvârșit*, [deci... cu barbă – n.n.] *în stare să înfrâneze și tot trupul*.

Îl prezintă de pildă ca serafim sau androgin fără barbă, doar ca să nu mai fie rănilile adevărate ce îi ard pe ei, sau să zică lumea că un înger e mântuitorul lumii, fiindcă și Lucifer, spun unii, a fost din ceata serafimilor, iar dracii, ca și îngeri căzuți, sunt imberbi. De altfel însemnarea tocmai la încheieturile mâinii cu stigmat, poate fi în legătură cu cicatricile Maicii Zamfira (ale cărei mâini le-a pictat cu obrăznicie și în tabloul dedicat Maicii Domnului, în locul mâinilor Ei) dobândite de pe urma tentativei de suicid, fiindcă hermafroditismul arătării, poate indica contopirea Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira ca un alt Yin și Yang, format la rândul lui ca un stigmat ce are înlăuntrul său o tăietură cu două perforații:

Să observăm acum, modul în care produc dracii (serafimul căzut), stigmat în bieții înșelați, torturându-i cu multă cruzime în trup și smintindu-le mintea prin plăcerea de sine, că ar fi ca și Hristos, deci antihriști, fără să-și dea seama, ca să-i poată chinui și în veșnicie. Însotim acest tablou latin cu Francisc de Assisi, cu o Sfântă Icoană ce arată cum năluceau diavolii vedeniile primite de Părintele Arsenie Boca la Sfântul Munte, ca și visele sorei Frăsina, ucenița sfinției sale (îndrumată greșit să le primească, spre o mai mare amăgire, chiar de el):

După cum se observă stigmatel diavolești de la cei considerați Sfinți în catolicism, sunt de un sadism extrem. Ele, însă, măcar păstrau locul și erau cu sânge, aducând aminte de patimile lui Hristos (spre deosebire de hristosul cel mincinos al Părintelui Arsenie Boca, neomenesc, tocmai pentru că nu are sânge, cum nici dracii nu au).

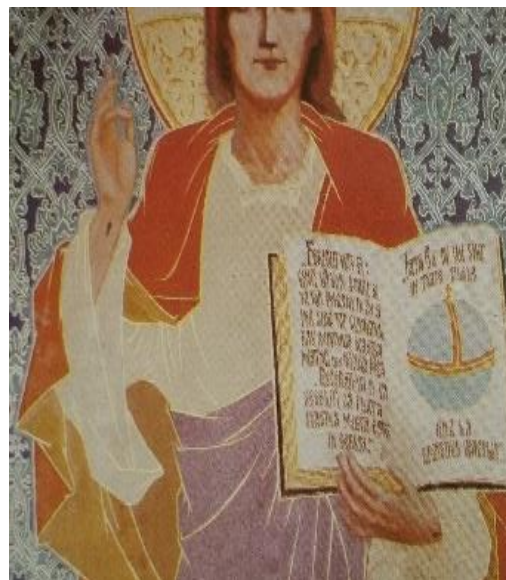
***

În tablourile Părintelui Arsenie Boca, nu este o întâmplare ci o erezie punerea la încheieturi a stigmatelor. O face în toate tablourile, intenționat, așa fiind învățat de vedeniile rătăcitoare ale sfinției sale.

Pentru obiectivitate, alăturăm detaliul unei Sfinte Icoane Ortodoxe cu rănilor din mâinile și coasta lui Hristos, pline de sânge, alăturată la o parte din tablourile religioase ale Părintelui Arsenie Boca, cu stigmatul duhurilor celor fără de sânge, pictate de sfinția sa ca arătări în locul lui trăsăturilor adevărate ale lui Hristos.

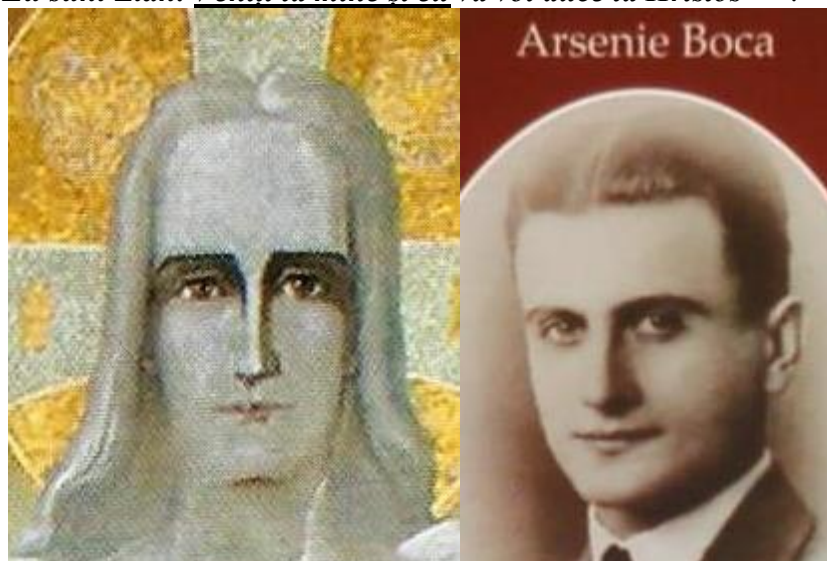

Pe lângă prezența peste tot a stigmatelor din încheieturi, în locul semnelor cuielor din mâini, în pictura de la Drăgănescu mai observăm ceva: batjocorirea lui Hristos, prin fețe hidoase și atitudini nepotrivite:

1. În primul tablou vedem un hristos mincinos cu fața Părintelui Arsenie Boca rasă ca-n palmă și androgină spre feminizată, cu străduința de a ne înduioșa printr-o hipnoză mai moale, semănând cu o îndrăgostea fantomatică dintr-un film artistic siropos, departe de dragostea bărbătească și echilibrată a Ortodoxiei. Practic avem asemănarea cu ochii mieroși și lingușitori ai lui Zian, care caută să-i atragă pe toți la el, prin orice mijloace, chiar și sub pretextul că-i duce la Hristos:

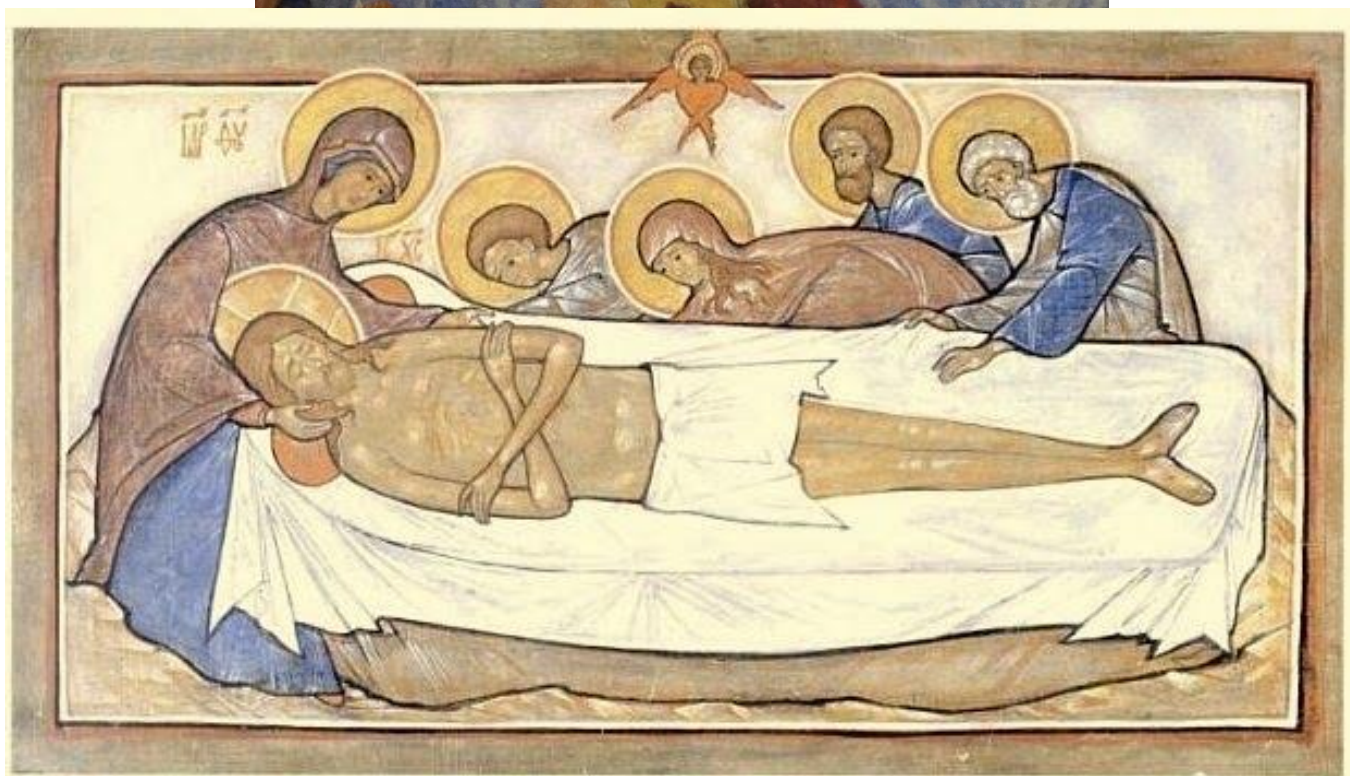
De copil zicea: „**Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos**”¹³⁴.

¹³⁴ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

2. În al doilea vedem un cadavru hidos, fără sânge (ce ne produce aceeași reacție de pierdere a credinței, descrisă mai jos de către F.M. Dostoievski) însoțit de o femeie cu fața împietrită ca a unei actrițe slabe de la operă (ce e pusă să joace rolul Maicii Domnului), îmbrăcată precum călugărițele din catolicism și târât cu greu (datorită trupului greoi de sportiv ce se preface că e mort, neavând nimic din frumusețea împărătească și demnă a lui Hristos) de doi halterofili indecenți: unul meditativ (dar tot ca la operă) și somnoros, altul indiferent și absent (deabia așteptând să scape de corvoada neplăcută), în locul Sfinților Iosif (cel cu bun chip) și Nicodim (care au atâta evlavie, frică, uimire și sfială Sfântă în adevăratele Sfinte Icoane).

Mai sus, spre deosebire de tablourile de la Drăgănescu, se observă echilibrul, frumusețea, evlavia, frica, cutremurul și tăcerea adâncă a tainei, la toți cei ce-L înconjoară pe Domnul Hristos.

Aici se vede adâncă plecăciune, dar este evident că avem de a face cu aceleași persoane sfinte, ca în toate Sfintele Icoane ale acestui suspin al vremii, cu totul altele decât cele pictate de maestrul de la Drăgănescu.

3. În al treilea tablou al Părintelui Arsenie Boca reprodus mai sus, în pâlcul reprezentărilor cu stigmat în încheieturi, vedem un hristos-măscărici cu ochii holbați telescopic, ce aduce aminte de Zian Boca de la Facultatea de Teologie, plimbându-se relaxat și privind de sus către cel de lângă el, ca și cum i-ar spune: „Hai, noroc, vecine, să dăm mâna!”, fiind înconjurat de aura violet (lumina diavolească) a vrăjitorilor din gama de vârf, de mari manipulatori ai lumii. De altfel, după cum observați, vedeniile Părintelui Arsenie Boca se cam învârt în jurul curcubeului, dar insistând pe nuanța de violet. Admiratorii panteismului fac o descriere vrăjitorilor „violeti” care se potrivește foarte bine cu tipul psihologic al sfinției sale:

Violeții sunt persoane dinamice, carismatice, prevăzătoare și riguroase. Datoria sau misiunea lor este să stimuleze omenirea și să-i conducă în noua era a bogăției și a împlinirii. Violeții sunt atât în posesia intuiției, cât și a cunoștinței. Mai mult decât atât, au puterea fizică și rezervele care sunt necesare în realizarea schimbărilor în viața lor și în viața altora. Violeții combină caracteristicile albastre și roșii la un nivel nou al existenței și al vibrării. Violeții pot inspira și motiva societatea în căutarea unor noi modalități pentru crearea unui viitor armonios, unde oamenii trăiesc fără războaie, unde planeta este considerată un organism viu, unde suntem creatorii propriilor noastre vieți și meșterii destinului nostru. Violeții învață lumea că universul are grijă de noi, indiferent de care religie, convingere sau societate aparținem sau în care ne-am născut. Dacă ne conectăm la puterea universală, înțelegem fluxul de energie universal, "materia" din care suntem alcătuiți cu toții, și dacă ne aliniem Universului, ne va sprijini fără restricții până la infinit. Violeții au o pasiune enormă pentru viață. Dacă acest flux de energie funcționează, vor fi la puterea lor maximă. Violeții trebuie să observe că universul este plin de energie și dacă s-au conectat o dată cu Energia de Viață Universală, vor primi sprijin nelimitat. Dacă violeții își găsesc locul în univers, atunci înțeleg rolul pe care trebuie să-l interpreteze în această mare producție cosmică și simt această legătură internă cu puterea universală. Vor fi sprijiniți necondiționat. Violeții par întotdeauna norocoși. Se întâmplă des, să nu trebuiască să muncească prea tare pentru succesele lor. Pentru ei viața este o magie. Violeții au nevoie în relațiile lor de emoții sexuale și de stimulări. Sunt foarte sensibili față de partenerul lor și simt imediat ce fel de gânduri au legate de ei. Violeții pot fi foarte pretențioși și posesivi într-o relație. Își concentrează toată atenția sentimentală către partenerul lor. Pentru că se unesc așa de ușor în totalitate cu dragostea lor trebuie să fie conștienți de propria lor individualitate și nu au voie să se piardă în relație. Violeții au o predilecție atât de mare către partenerul lor, încât uită să mențină prietenii, chiar și pe cele care țin de-o viață. Violeții sunt dispuși să aleagă în general meserii care le oferă independență și libertate creativă. Violeții sunt atrași de multe ori de domeniul mass-mediei sau al comunicării, datorită personalității și carismei lor magnetice. Știu cum să se folosească de mijloacele existente pentru a realiza schimbări valoroase și importante pe această planetă și să facă înțeles ceea ce au de spus.

Alte domenii de care se ocupă violeții includ filozofia, religia, ecologia, muzica, literatura, arta și tehnologiile umanitare, futuristice, proiecte și dezvoltări.

Meseriile tipice „violet” sunt: actor, muzician, artist, autor, interpret, proiectant, producător, director, fotograf, psiholog, asistent social, profesor spiritual, politician, proprietar de magazin, explorator.

Citește mai multe despre aura energetică.¹³⁵

***

Așadar, pictarea stigmatelor în încheieturi, în loc semnului cuielor în mâini, nu este o greșală minoră, ci un atac la slava și identitatea Mântuitorului, dovedind și prin aceasta, că Părintele Arsenie Boca l-a pictat pe antihrist, dedicându-i spre robie deplină chipul sfinției sale.

¹³⁵ <<http://adisandu.ro/hobbyuri/ezoteric/aura-violet/>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

și Sfinții Săi.

Mântuitorul se arată ucenicilor cu Trupul Său înviat, duhovnicesc, dorind să dovedească realitatea învierii trupurilor. El se face nevăzut sau văzut, dar nu semivăzut. Trece prin ușile încuiate, dar nu ca o fantomă.

Duhurile au o oarecare materialitate, față de Dumnezeu, dar sunt diferite de trupurile înviate. Ele nu au trupuri de loc, ci doar se arată nouă așa, ca să-i putem înțelege. În Sfintele Icoane nu se arată niciodată trecând prin uși și ferestre, și nu fac niciodată așa, pentru a nu ne speria. Aparițiile îngerești au acest mod de a lucra, ca un refren prezent peste tot: . Doar fantomele și strigoii fac așa, nedumerindu-ne mintea ca să o robească, fiindcă dracii vor să dovedească tuturor că sunt duhuri speciale și să tulbure sufletul prin neobișnuit. La fel s-au arătat și Părintelui Arsenie Boca, înșelându-l ca să-l picteze pe hristosul său mincinos așa, trecând ca o fantomă prin uși, contrar voinței lui Hristos care prin toate mijloacele și prin toți Sfinții Părinți ne arată că și-a păstrat Trupul chiar și pe tronul dumnezeirii, făcându-L cuvânt și foc dumnezeiesc, mai mult decât sunt îngerii. Nu numai atât dar Sfinților Apostoli le arată trupul duhovnicesc al Său, cu toate dovezile și prin toate mijloacele încredințându-i că este trup înviat (tocmai pentru a ne preda și nouă credința în realitatea învierii).

Părintele Arsenie Boca, însă, încearcă să ne convingă prin pictură, că Hristos după înviere a fost o nălucă. Sărmanul, hristosul ce i s-a arătat lui în vedenie, chiar o nălucă a fost.

Luc 24:36 Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. 37 Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. 38 Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? 39 Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. 40 Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. [vedeți că ucenicii erau înfricoșați că văd duh? Ce ar fi fost că Hristos să le apară ca o fantomă prin ușă, așa cum și-a pictat Părintele Arsenie Boca hristosul mincinos. Din potrivă, le dă să-I pipăie mâinile și picioarele ca să se încredințeze că are trup. – n.n.] 41 Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? 42 Iar ei i-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere.

1Co 15:39 Nu toate trupurile sunt același trup, ci unul este trupul oamenilor și altul este trupul dobitoacelor și altul este trupul păsărilor și altul este trupul peștilor. 40 Sunt și trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este slava celor cerești și alta a celor pământești.

[nicăieri nu pomenește Sfântul Apostol Pavel de trupurile îngerilor, pentru că nici nu au. În schimb face deosebirea între trupurile firești, ce se seamănă, și cele duhovnicești care înviază. Dacă duhurile nu au trup, ce să semene? Așadar altfel este trupul duhovnicesc, altfel duhul. Deci nu poți picta un trup duhovnicesc (tocmai când Cel care îl are vrea să arate că nu este duh, ci trup înviat) ca un duh fantomatic ce trece prin ușă. În schimb dracii, care se arătau Părintelui Arsenie Boca în tot felul de scenete cu temă religioasă, nu se pot abține să nu se dezvăluie că sunt fantome, ca sfinția sa, dacă nu își folosește rațiunea naturală să își dea seama că este înșelat și să se pocăiască, să fie osândit mai mult (mai ales că disprețuia așa de mult pe proști). Pe de altă parte chiar așa a fost porunca lui Dumnezeu, ca noi, văzând pictura sfinției sale, să ne lămurim că a fost amăgit și să-l evităm, pentru a nu ne contamina de la preacuvioșia sa. – n.n.] 41 Alta este strălucirea soarelui și alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebește în strălucire. 42 Așa este și învierea morților: Se seamănă (trupul) întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; 43 Se seamănă întru necinste, înviază întru slavă, se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; 44 Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este și trup duhovnicesc. 45 Precum și este scris: „Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață”; 46 Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc. 47 Omul cel dintâi este din pământ, pământesc; omul cel de-al doilea este din cer. 48 Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești. 49 Și după cum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc [cine ar privi tablourile de la Drăgănescu, crezând că așa a fost Hristos, ar vrea să ajungă și el strigoii, ca și arătarea din ele, ca să semene cu dumnezeul lui. Icoanele sunt carte pentru ochi. O adevărată Sfântă Icoană ne învață, ca și Sfânta Evanghelie, realitatea mai presus de fire a trupului înviat, care este nevăzut, dar se

poate face văzut instantaneu, nu treptat ca în filmele de groază și în arătările demonice ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.] . 50 *Aceasta însă zic, fraților: Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea.* 51 *Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba,* 52 *Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi* [deodată, nu treptat ca fumul și fantomele transparente prin ziduri – n.n.] . *Căci trâmbița va suna și morții vor învia nestricăcioși, iar noi ne vom schimba.* 53 *Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune și acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire* [deci nu să transpară prin ziduri – n.n.] . 54 *Iar când acest (trup) stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune și acest (trup) muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință.* 55 *Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?”.* 56 *Și boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea.*

Luc 24:30 Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. 31 *Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei.*

[Când li s-au deschis ochii minții, au înțeles că în euharistie se află Hristos. Și Mântuitorul s-a făcut nevăzut ochilor simțirii. Nu a dispărut ca un fum sau o fantomă, treptat, ca ei să creadă că e duh, sau că e în altă parte decât în Sfântul Trup sub chip de pâine. Vederea simțirii vedea pâine, iar mintea înțelegea că este Hristos. Ce ar fi însemnat să-L vadă ca un fum ce intră în pâine? Ar fi înțeles că rămâne și pâinea dar în care se bagă Hristos, străin de ea, dar care o posedă. Însă minunea cea mare este că pâinea se preface în Trupul lui Hristos. Iar posesiile sunt specifice dracilor:

17. *Un frate oarecare s-a mâniat pe alt frate și stând la rugăciune cerea de la Dumnezeu răbdare și să ia de la dânsul acea mânie. Rugându-se astfel, a văzut ca un fum ieșind din gura lui și îndată i-a trecut mânia.* 19

18. *Un frate oarecare flămânzind a vrut să mănânce de dimineață și se lupta cu gândul să nu mănânce până nu se vor împlini trei ceasuri din zi. Luând posmagi, i-a pus în apă să se moaie, iar dacă au trecut trei ceasuri din zi, a șezut să mănânce și căutând spre mâncare cu mare poftă, fiind foarte flămând, și-a zis: „Mai bine este să mai aștept puțin să nu mănânc până ce se va împlini nouă ceasuri din zi”. Iar dacă s-au împlinit, s-a sculat la rugăciunea pentru masă și atunci a văzut cu ochii lui pe vrăjmașul diavol ca un fum ieșind de sub șervetul unde-și gătise el să mănânce pâine. Îndată atunci i-a trecut foamea scăpând și de lăcomia pântecelui și de nesățurare.* 17 – n.n.] ¹³⁶

Se înțelege acum, că hristosul mincinos ce s-a arătat Părintelui Arsenie Boca este de fapt un drac. Așa sunt arătările lui, ca un fum. Astfel de reprezentări sunt desenate și pe copertile care prezintă creștinismul ca fiind o variantă mai umilă a hinduismului (care ar ascunde o parte din Sfânta Evanghelie a lui Ioan ca să nu se prindă creștinii). Așadar Părintele Arsenie Boca face parte și prin pictură din familia lor:

¹³⁶ *Patericul...*, Pentru smerenie și umilință, 17-18.

Ce este interesant, aceste reprezentări cu stafii ale Părintelui Arsenie Boca reprezintă grafic tocmai întâlnirea Mântuitorului cu Toma, care s-a convins de realitatea învierii nu văzând un duh, ci pipăindu-I rănille. Tocmai prin aceasta și-a dat seama că Hristos a înviat, și este Domn (ca om) și Dumnezeu. El s-a chinuit mult întristându-se din lupta cu necredința, așteptând în lacrimi toată săptămâna luminată ca să-L poată vedea și el ca ceilalți Sfinți Apostoli pe Mântuitorul înviat. A trecut prin aceasta și pentru nevoia felului său de a fi îndoielnic, dar l-a lăsat Dumnezeu așa și pentru noi, până s-a convins prin această pipăire sfântă de adevărul învierii. Astfel am putut și noi să-L atingem cu mintea pe Hristos prin experiența lui, cu frică și cutremur, să ne întărim în credință și în nădejdea că Mântuitorul se pogoară până și la neputința îndoielilor noastre, ale celor necredincioși și grosolani, lăsându-ne chiar și să Îl pipăim personal, dacă Îl căutăm cu sinceritate, dorindu-L.

*Ioan 20:24 Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. 25 Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: **Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.***

[se vede clar că Toma nu a vrut să-L vadă trecând prin uși, ca un fum – n.n.]

*26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. **Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc***

[Sfântul Apostol Ioan, martor ocular al întâlnirii, nu a zis că „**a venit Iisus trecând ca o umbră prin ușile încuiate**” ci că **ușile încuiate, a stat în mijloc** deci, S-a făcut din nevăzut, văzut, dintr-o dată, și nu prin ușă, ci în mijloc. Cum să credem mai mult pe Părintele Arsenie Boca decât Sfânta Evanghelie? Dar sfinția sa de ce nu a citit-o, iar dacă a citit-o de ce a crezut mai mult vedeniilor sale? Nu cumva avea mai multă încredere în sine decât în cel ce a văzut Apocalipsa? Cum am putea avea ca model de Sfânt pe cineva atât de amăgit? – n.n.]

*și a zis: Pace vouă! 27 **Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.***

[se vede clar că Toma nu a mărturisit de cum L-a văzut, cum sugerează tabloul Părintelui Arsenie Boca în care Toma cade la pământ spunându-și mărturia, imediat la vederea primului picior trecând prin ușă, neașteptând ca fantoma să-l tragă pe cel de-al doilea. A făcut mai întâi ascultare, și-a pus degetul în semnul cuielor și mâna în coastă și văzând că nu e nălucă sau duh, ci om cu trup, având rănille răstignirii, deci identificându-L ca fiind Hristos cel mort, și-a dat seama că a și înviat, că nu este o înșelare diavolească ce apare ca un fum prin ușă, s-a întărit bărbătește și L-a mărturisit – n.n.]

*28 **A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! 29 Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!***

[aici ne arată Însuși Mântuitorul importanța acestei verificări a învierii: dacă un evreu atât de evlavios, încât nu face hatârul memoriei Învățătorului Său, ca să ia drept bună ce spun ceilalți, ci de dragul adevărului preferă să sufere, să plângă, să aștepte, să fie chiar grosolan necrezând nici măcar vederii, ci numai pipăitului, dar să nu mintă lui Dumnezeu. El vrea să cunoască prin toate mijloacele accesibile lui dacă este în mod real înviat Hristos și nu este doar un zvon sau vreo amăgire nălucitoare diavolească. Încredințându-se, apoi, Îl mărturisește ca Domn și Dumnezeu, dându-și chiar și viața pentru El ca o pecete a credinței lui adevărate din vedere și pipăire. Atunci și noi putem, chiar dacă nu vedem și nu pipăim cu simțirea, ci doar cu mintea prin raționament evlavios (un așa îndoielnic grosolan, care nu a vrut să creadă nici măcar pe Apostoli până ce nu a pipăit, nu și-ar fi dat viața pentru a mărturisi pe Hristos că a înviat, dacă nu i s-ar fi dovedit chiar prin pipăirea Celui înviat că este așa, deci și noi putem crede din toată inima că Hristos a înviat!), să ne întărim în această credință fără de care nu ar avea nici un rost să fim creștini – n.n.]

1Co 15:14 Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră. 15 Ne aflăm încă și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe Care nu L-a înviat, dacă deci morții nu înviază. 16 Căci dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat. 17 Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre; 18 Și atunci și cei ce au adormit în Hristos au pierit. 19 Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii. 20 Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți. 21 Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. 22 Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia.

Nu era Toma împreună cu ucenicii, căci se poate ca, el, încă să nu se fi adunat din risipire [împrăștiere¹³⁷]. Și ce este aceasta: „carele se zice Geamăn”?

Aceasta este tâlcuire a numelui „Toma”. Căci, precum „Chifa se tâlcuiește Petru”³¹) (Ioan 1,42), așa și „Toma, se zice” - adică se tâlcuiește - „Geamăn”. Și, cu cuvînta pomeniște [Evanghelistul] de tâlcuirea aceasta a numelui, ca să ne arate nouă că un îndoios [îndios⁴⁰¹³⁸, șovăielnic] oarecare era el, și, mai dinainte, dintru început, avea acest fel de obicei [nărav], precum îl arată și numele.

Și, grăindu-i ceilalți ucenici despre Domnul, el „nu credea”, nu ca pe niște mincinoși pe ei socotindu-i, ci lucrul învierii părăndu-i-se a fi cu neputință; pentru aceasta și este muștrat, ca un iscoditor mai presus de măsură [cuvîntă, cumpăt]. Căci, precum a crede lesne este lucru al ușurimii minții, tot astfel, foarte a se împotrivi este al moșiciei și al grosimii [grosolăniei],

[vedeți că mai degrabă Dumnezeu se pogoară la cel care se împotrivesc cu moșicie și grosolănie, decât la cel ușor cu mintea, ce poate fi abordat și înșelat de draci? Ușuraticilor care cred lesne le spune să nu creadă! Nu să nu creadă în Hristos și Sfânta Tradiție, ci să nu creadă: nici în semne, nici în minuni, nici în proorocii, nici că este Hristos undeva, în vreo vedenie, sau vreun alt loc decât Sfânta Biserică Ortodoxă. Să nu creadă oricărui duh ci să cerceteze duhurile (deci și cele mai subtile și subțiri probleme, stări, gânduri, imagini, simțiri și vedenii), dacă sunt de la Dumnezeu sau nu, comparându-le cu Sfânta Predanie și punându-le la lumina discernământului călit în smerita cugetare și sfat.

Mar 13:21 Și atunci dacă vă va zice cineva: Iată, aci este Hristos, sau iată acolo, să nu credeți. 22 Se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor face semne și minuni, ca să ducă în rătăcire, de se poate, pe cei aleși.

1Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fîndcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.

– n.n.]

¹³⁷ 38 E vorba de risipirea, de împrăștierea Apostolilor, care s-a petrecut în vremea Patimilor Mântuitorului și, despre care însuși Domnul le-a vestit mai înainte ucenicilor.

¹³⁸ 40 Adică unul care este șovăielnic lăuntric și stă între două socotințe.

Și vezi că a zis că nici ochilor [săi] nu [va] crede, ci a adăugit și aceea: „De nu voi pune mâna mea”. Și de unde știa că „semne” avea „coasta” [Domnului]? Fiindcă auzește de la ucenici. Și pentru care pricină nu îndată i Se arată lui [Mântuitorul], ci „după opt zile”? Ca, învățându-se el de la cei împreună cu dânsul ucenici și pe aceleași auzindu-le, spre și mai multă dorință să se aprindă și mai credincios, pe urma, să se facă [să devină]. Și, vrând să arate Stăpânul că și atunci era de față, când Toma grăia graiurile necredinței, către cei împreună cu el ucenici, nu așteaptă ca, de la acela să audă ceva de acest fel, ci El mai înainte apucând, plinește cele ce [le] pofta, pentru că graiurile lui le-a zis [Domnul].

[se observă că Hristos nu apare ca o fantomă prin ușă, nu vine de undeva, din afară, ci este de față tot timpul, făcându-se, însă, văzut când este mai folositor sufletului ucenicilor – n.n.]

Și vezi că mai întâi l-a certat, căci zice: „Adu mâna ta”, iar după aceea l-a sfătuit: „Nu fi necredincios, ci credincios”.

[se vede limpede că mai întâi la certat, apoi Sfântul Apostol Toma s-a închinat. Nu s-a trântit la pământ de cum L-a văzut, așa cum sugerează prin pictură Părintele Arsenie Boca – n.n.]

De unde este arătat că, din necredință este îndoiala, și, în zadar, unii îi fac har [hatâr, favoare] lui Toma, zicând că într-adins nu a crezut lesne, căci iată: Domnul îl numește pe el „necredincios”. Și vezi-l pe cel care mai înainte era necredincios, cum, din pipăirea coastei, Bogoslov [Cuvântător de Dumnezeu] preabun s-a arătat. Căci, pe cele două firi și un Ipostas al unuia Hristos a învățat [vestit, mărturisit]. Pentru că, zicând: „Domnul meu”, a însemnat [arătat] firea cea omenească, deoarece la oameni se zice numele acesta: „Domnul” - precum [și] aceea: „Doamne, de L-ai luat tu pe El” (Ioan 20,15); iar, zicând: „Dumnezeul meu”, a arătat Ființa cea dumnezeiască; și, așa, [a mărturisit] că Unul și Același este „Domn” și „Dumnezeu”.

[una din minunile adevărate ale acestei Duminici, nu este atât apariția Mântuitorului, cât mai ales roada ei, adică schimbarea sufletului Sfântului Apostol Toma, de la necredință la culmile teologiei și iconomiei. Dar aceasta este cu atât mai mare cu cât adâncul necredinței era mai grosolan. Părintele Arsenie Boca prezentând ca un credul pe Sfântul Apostol Toma, hulește și minunea Duminicii dedicate lui și prin el nouă, a înnoirii Învierii, a înnoirii minții, a învierii minții prin Hristos – n.n.]

Și, arătându-ne nouă Domnul că acesta este lucrul credinței - a primi cele care nu se văd - grăiește: „Fericiți cei ce nu au văzut, și au crezut”.

[Să ne învățăm de aici că cel fericit nu este cel ce are vedenii, care sunt pentru cei necredincioși ca Părintele Arsenie Boca, ci cel ce nu vede și crede, pe baza înțelepciunii minții, care operează cu cele nevăzute, nevăzută fiind și ea – n.n.]

Și-i însemnează [arată] aici pe ucenici, care nici „semnul cuielor” și nici „coasta”, pipăind-o, au crezut; și, nu numai pe aceia, ci și pe cei care {mai} pe urmă au crezut. Și nu, lipsindu-l pe Toma de fericire, a zis aceasta {Domnul}, ci mângâindu-i pe cei ce nu au văzut.

[vedeți că și Sfântul Apostol Toma este fericit? Tot așa și cel ce preferă să se chinuie cu necredința decât să fie credul, de dragul Adevărului, rugându-L pe Dumnezeu să-l scape de necredință. Tot așa, mai apropiați de Dumnezeu sunt cei care nu vin la Sfânta Biserică văzând manifestările de credulitate de prost gust de la Prislop și iraționalitatea lor, decât cei care se îmbulzesc la mormântul Părintelui Arsenie Boca căutând și primind semne și minuni. Numai să aibă grijă cei dintâi că Sfânta Biserică nu este Prislopul, ci diametral opusă lui, și să strige la Dumnezeu să-i miluiască și pe ei cu adevărata credință, ca să descopere raționalitatea Ortodoxiei cea uimitoare, antinomică, ce lămurește toate paradoxurile și hrănește mintea (dar este mai presus de ea) – n.n.]

Căci, de vreme ce, mulți zic că: „Fericiți sunt ochii care L-au văzut pe Domnul”⁴¹, îi mângâie pe aceștia [care nu au văzut], pentru că, acesta, mai vârtos [cu prisosință] este lucru fericit: a nu vedea, și a crede.

Și cum, trup nestricăcios [având Domnul], S-a arătat având semne și a fost pipăit de mâna omenească? Pentru că, acestea toate au fost pogorâre pentru neputința lor. Căci, trupul acela, care a intrat înăuntru, „fiind ușile încuiate” și atâta de subțire și de ușor a fost, de toată grosimea era slobod⁴².

[de unde se arată limpede că pictarea lui ca un fum ce trece prin uși este o hulă. Că fumul are totuși o grosime, dar Trupul lui Hristos nici pe aceasta nu o avea. Dimpotrivă pictarea Lui directă, în modul iconic, cu arcuirile (îndoirile mai presus de fire ale mădularelor, pe care un trup sufletească nu ar putea să le facă, ce descoperă ochilor proprietățile și posibilitățile firii nestricate de căderea în grosolănia naturii de acum), luminile, rotunjimile pnevmatice, arată duhovnicia sa (faptul că este duhovnicesc, cuvântător, transparent Duhului Sfânt și luminii necreate, iar nu luminii și umbrelor create), dar că se arată, totuși, simțurilor noastre pentru a ne întări în credință. Opacitatea luminoasă a Lui Îl arată nu ca pe un trup impenetrabil de lumină, ci dimpotrivă ca pe un purtător de lumină necreată mai puternică decât orice lumină creată. Dacă Îl pictăm transparent, hulim că lumina (sau chiar umbra) din spatele lui este mai puternică decât lumina ce o are în El, sau că El nu ar fi în totalitate plin de o lumină orbitoare, dar ascunsă până la limita suportabilului pentru a nu ne vătăma – n.n.]

Deci, arată acestea, ca să fie încredințată învierea și, pentru aceasta, înviază având semnele Crucii și găurile piroanelor. De vreme ce și ceea ce a mâncat, nu pentru nevoia trupului, ci spre încredințarea învierii a mâncat (Luca 24, 42-43). Căci, precum mai înainte de Cruce, deasupra valurilor umblând (han 6,19), nu de altă fire [își] avea trupul, așa și acum, pipăicios [pipăibil, palpabil] și semne având, îl arată pe el; însă și nestricăcios îl poartă pe el [Domnul], măcar că, pipăit și văzut îl arată. Căci, acestea se arată pentru încredințare și nu pentru nevoia și legea trupului. Pentru că, tot ce se mănâncă, în afedron se duce și se preface⁴³ (Matei 15,17), care lucru nu a fost după înviere, la Hristos, ci, de oarecare putere nevăzută și dumnezeiască se mistuiau cele care se mâncău, numai spre încredințarea învierii luându-se [mâncându-se acelea].

Și vezi, cum, pentru un om - pentru Toma zic -, nu a judecat [a socotit] Domnul a fi lucru nevrednic a Se pogori neputinței și „coasta” a-Și arăta, ca să mântuiască un suflet care nu credea Așa și noi, nu trebuie să defăimăm pe nici unul, măcar, orișicât de mic [ar fi].¹³⁹

[această bunătate a lui Hristos, care ne este și nouă pildă, este hulită, sau cel puțin anulată de tabloul Părintelui Arsenie Boca dedicat Duminicii Tomii, prin faptul că Toma nu mai este lăsat cu libertate să pipăie, ci șocat de vedenia nefirească a unei stafii intrând prin ușă – n.n.]

Diavoli perversi atacă tocmai această încredințare importantă asupra realității pipăibile a învierii și asupra uriașei iubiri de oameni a lui Hristos (Care se coboară până și la cei mai grosolani dintre necredincioși), făcând pe Părintele Arsenie Boca să picteze un Toma credul ce cade la pământ imediat cum vede un duh ce intră prin ușă, deci fiind un naiv ce crede în vedenii, aflat în înșelare. Cine privește un astfel de tablou și crede că este adevărat, își pierde și el credința atât în învierea lui Hristos ca om, cât și în dumnezeirea Lui, căzând în bănuiala că toți creștini sunt așa creduli și de fapt învierea lui Hristos e o nălucă. Sau poate crede că Domnul nostru Iisus Hristos este o apariție similară cu extraterestrilor, zeilor, fantomelor, stafiilor, ielelor și fetei Morgana, fiindcă apare la fel ca ei, punându-l în troaca amestecată a New-Age-ului. Deci pictura Părintelui Arsenie Boca îndeamnă fie la necredință, fie la înșelarea prin acceptarea cu ușurință a vedeniilor, fie la păgânisme sau credințe superstițioase, vrăjitoarești. Aceasta este și sugestia transmisă de diavoli, înșelând pe bietul pictor de la Drăgănescu să se creadă un ales căruia i se descoperă taine cerești și mijloace geniale artistice de a le transpune.

Astfel că avem în fața noastră două căi între care avem de ales, una evanghelică și una rătăcită:

1. **Calea credincioșilor** prezentată de Sfânta Evanghelie a celor ce iubesc (din râvnă pentru adevărul lui Dumnezeu) mai mult realitatea, decât ceea ce spun oamenii, verificându-l cu mintea lor prin Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Această verificare ei o fac prin trei moduri:

- a. cei care primesc și minunile (oferite lor de Hristos spre întărirea credinței, fără ca ei să le ceară);
  - b. cei care cer cu grosolănie dovezi de credință de la Hristos, pentru a fi siguri că nu se înșeală și
  - c. cei care nu au nevoie de dovezi palpabile, fiind fericiți de către Domnul că nu au văzut și au crezut.
- Așadar Domnul nu fericește pe cei ce au vedenii sau dovezi. Însă se coboară și la cei ce au nevoie de ele fără să îndrăznească să le ceară și la cei ce le cer cu grosolănie (dar nu cu scopul de a se lăuda cu minunile, ci din nevoia de a crede adevărat, de a verifica dacă cele pătimite sunt conforme cu Sfânta Tradiție, pentru a nu se înșela și pentru a nu-L trăda pe Dumnezeu sau virtutea). Pe creduli, însă, care iau totul de-a gata,

¹³⁹ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009, pp. 453-455.

nepăsându-le dacă sunt sau nu conforme cu poruncile Lui, nu-i iubește Domnul și nici nu-i învrednicește de învățăturile Sale. Pe ei îi ia în primire... domnul viclean al spectacolului întunericului.

Nici Maica Domnului, pilda, începătoarea și mai marea tuturor credincioșilor, datorită neînțelesei și covârșitoarei Sale smerenii, nu a primit instantaneu Buna-Vestire, până nu a înțeles teologic iconomia lui Dumnezeu și nu s-a încredințat mai întâi că nu îi va fi vătămată Fecioria, analizând cu multă prudență ceea ce Îi oferea Sfântul Arhanghel Gavriil, deși îl cunoștea de atâta vreme:

*Luc 1:26 Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, 27 Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. 28 Și intrând îngerul la ea, a zis: **Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei. 29 Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?***

[smerenia nu primește laude, dar nu le respinge în afară, ci în sine, ca să rămână ascunsă, deci adevărată, iar nu superficială. Însă până vom dobândi pe cea launtrică, măcar pe cea din afară să o practicăm, ca să nu ne otrăvim cu îndulcirea laudelor – n.n.]

*30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. 31 Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. 32 Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. 33 Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. 34 Și a zis Maria către înger: **Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?** 35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. 36 Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. 37 Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. 38 Și a zis Maria: **Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!** Și îngerul a plecat de la ea.*

Și gestul ei ne arată prudența, înlăturarea grabei de a primi, spre a chibzui: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!”:

Se observă că nici îngerii nu apar ca un fum, și nu trec ca o stafie prin uși, ci apar acolo unde sunt trimiși de Dumnezeu direct, fără vicleșugul de strecurare înăuntru al șarpelui.

Așadar, mântuirea se face prin multă chibzuință și cercetarea poruncilor lui Hristos.

2. **Calea credulilor** oferită spre momeală de duhurile necurate Părintelui Arsenie Boca și prin sfinția sa amăgiților de la Prislop. Credulul se consideră un ales scutit de înșelare și vrednic să i se arate Dumnezeu, care nu ține cont nici de Sfânta Scriptură, nici de Sfânta Tradiție, nici de rațiunea naturală ci primește instantaneu, fără prudență, fără a cerceta vedeniile pe care le are, aruncându-se imediat la picioarele lor.

El, sărmanul, este un handicapat fără chibzuință și fără pocăință, dorind să fie condus ca un orb, fără ostenele și sudorile gândirii, la orice i se oferă lesnicios a fi rai.

Noi am ales căile Sfintei Evanghelii, dumneavoastră?

Iată puse față în față, Calea cea dreaptă cu multe posibilități a Sfintei Evanghelii și *Cărarea împărăției* pierzării, ondulată și șerpuită:

După cum se vede, și din punct de vedere al culorilor, și al compoziției, și al duhului hipnotic care îl respiră, tabloul stafiei hermafrodite ce iese din mormânt, pictată de Părintele Arsenie Boca este mai apropiată de viziunea iluminării mincinoase a lui Buda, decât de învierea lui Hristos din Sfintele Icoane. După cum spune Părintele Savin Bunesu acest tablou halucinant este „cum n-a mai făcut nimeni pe pământ [...] dacă îi proiectezi o lumină dintr-o parte, ai impresia că se desprinde de pe perete”¹⁴⁰. Cu alte cuvinte este făcut pentru a impresiona vederea trupească în chip hipnotic, prin stimularea imaginației, și a te centra pe măreția și geniul pictorului de la Drăgănescu, care și-a făcut atât de ingenios autoportretul, fiind dăscălit de maestrul nălucirilor prin simțiri:

Diametral opuse față de aceste imagini (făcute să atragă simțurile și să captureze mintea, proiecție a unor imaginații bolnăvicioase, străbătută de idei și experiențe hinduse), sunt Sfintele Icoane ale învierii lui Hristos, care prezintă realitatea cea uimitoare a iconomiei mântuitoare:

¹⁴⁰ Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu, <<https://www.youtube.com/watch?v=DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

Iată ce spune despre acestea Pidalionul:

Și luptători de Icoane (iconomahi) au stătut nu numai cei ce au fost în vremea împăraților celor luptători de Icoane, ci și arienii mai înainte, și în urmă toți cei ce slăveau o fire în Hristos, și acum toți luterocalvinii. Din aceste zise se dovedește că rău fac latinii, cei ce nu scriu numele Sfinților tuturor pe Icoanele lor, căci după cele hotărâte de acest sinod, Icoana, adică chipul, se aseamănă cu acela al căruia este chipul, ci și se sfințește, atât de la caracter, cât și de la numele cel închipuit.

[cu cât mai rău face, când cineva pune numele unui Sfânt pe chipul Altuia. Mai rău decât atât este să pui numele unui Sfânt pe chipul cuiva care nu este Sfânt. Dar cine poate exprima răutatea și egoismul celui care pune numele lui Hristos pe chipul său? Proporția este mărită atât de mărimea numelui, cât și de mărirea egoismului, cu cât Dumnezeu este mai mare ca Sfinții și iubirea pătimasă de sine mai mare decât iubirea pătimasă de alții. – n.n.]

Dumnezeiescul Grigorie al Tesalonicului zice, că se cade a se scrie numele lui Iisus Hristos încă și pe Crucile cele nezugrăvite, ce se înfig pe la căi, sau pe la uși, sau și la alte părți. Ca de la nume să se cunoască că sunt ale lui Hristos, și nu ale tâlharilor celor ce s-au răstignit împreună cu Hristos. De nevoie este însă, să adăugăm și aceasta aici, că cei ce țin Icoane Sfinte la praznicele oarecăror Sfinți, și se poartă cu ele încolo și încoace, sărind cu necuviință ca niște îndrăciți, și spunând ca când cele viitoare, și arătând lucruri ascunse, și alte minci-noase proziceri, și vrăji făcând, aceștia zic, se cuvine prea greu a se canonisi de către arhierei și duhovnici, pentru că înnoiesc superstițiile (disidemoniile) elinilor și ale păgânilor, și trebuie a se îndrepta cu aspre pedepse de către Sfânta Biserică.

[cu cât mai rău este, însă, să pictezi în Sfânta Biserică superstițiile păgânilor. Dar infinit mai rău este să le prezinți ca Icoane Sfinte și Adevărate, ducând prin vedere poporul ce-L caută pe Hristos la Arsenie, Buda sau duhurile minciinoase ale zeilor și ale lui antihrist – n.n.]

Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvi pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez. A zugrăvi pe Apostolul Pavel la înălțare, și la Pogorârea Duhului Sfânt, de vreme ce el s-a făcut ucenic al lui Hristos după acestea, și după uciderea cu pietre a lui Ștefan. A zugrăvi Învierea lui Hristos, nu din mormânt ieșind, și pe ostași împrejurul mormântului fiind și străjuind, și pe Îngeri pe piatră șezând, precum

zice Evanghelia; ci zugrăvind, pe Hristos în iad pogorându-se, și pe Adam și pe Eva de mâinile Lui fiindu-se, și ușile și încuietorile iadului zăvorâte; și mulți draci întunecați fiind acolo, și pe toți patriarhii și proorocii care nu sunt icoană a învierii, ci închipuire a pogorării Domnului în iad, fiind sufletul despărțit de trup; că sufletul singur cu puterea cea dumnezeiască ce avea s-a pogorât în iad, iar trupul zăcea în mormânt mort; iar la înviere iarăși s-a unit sufletul cu trupul, și aceasta este învierea. Pe lângă acestea, nu se cuvine a zugrăvi la Icoana Pogorării Duhului Sfânt un om dedesubtul Apostolilor, și a însemna lumea, ci în locul acestuia, se cade a zugrăvi pe Proorocul Ioil, ce zice: „Voi turna din Duhul meu peste tot trupul”, precum așa au oarecare vechi Icoane. Acestea și alte asemenea necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemnă-nate.¹⁴¹

Multe greșesc zugravii din cele ce le-a greșit și Părintele Arsenie Boca, dar nu așa de grav. Lăsarea lui Hristos fără barbă au făcut-o pictându-L greșit ca și copil, dar nu prezentându-L ca pe un adult ras. N-au pictat pe Mântuitorul înviind cu mormântul pecetluit, ci pogorând la Iad, dar nu ca Părintele Arsenie Boca trecând prin mormântul despecetluit, ca un strigoi. N-au surprins, poate, întotdeauna asemănarea cu cei ale căroră sunt chipurile, dar nu s-au pictat pe ei înșiși, în plus și așa de hidoși. Nu au avut poate cunoștințe depline din Sfânta Scriptură, dar nici n-au pictat din învățăturile rătăcite ale apusului, păgânismului, păreri proprii și din vedeniile rătăcite, la o asemenea intensitate ca pictorul de la Drăgănescu. Dacă acelea sunt grozăvii neasemnate, ce putem spune despre hidoasa și hulitoarea pictură a Părintelui Arsenie Boca care nu din neștiință sau rău obicei, ci din îndărătnicia de a-și urma propria rătăcire și de a nu asculta de nimeni și nimic, a făcut toate cele din viața sfinției sale.

Părintele Savin Bunescu spunea în filmulețul *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*¹⁴² că „toți iconarii din lume sunt proști, fiindcă sunt doar meșteșugari, pe când Părintele Arsenie Boca este un unicat în lume, deoarece era teolog, care a gândit mult cum să picteze dogmele Ortodoxe și a avut și darul unui geniu care a reușit să le transpună în practică cum nimeni altul nu a putut, cu înștiințare de sus”.

Noi, însă, observăm cu totul dimpotrivă: iconarii adevărați se pregătesc cu tehnici și studii conform Erminiei Ortodoxe, cercetează Sfânta Scriptură și Dogmatica Ortodoxă pentru a nu se abate nici la stânga, nici la dreapta de la Sfânta Predanie. Vom vedea, mai jos, cât de cunoscătoare a teologiei Ortodoxe este Erminia și cum urmează întocmai Sfânta Evanghelie. Ce frumoase și artistice sunt realizările lor. Poate unii greșesc în unele amănunte, luându-se după unele modele frumoase, dar greșite pe alocuri, însă toți păstrează asemănarea, pe cât pot ei, a Domnului Hristos. Uneori poate este mai puțin reușită, dar se vede că este Același Dumnezeu și Om.

La Părintele Arsenie Boca vedem cu totul pe dos. Formarea sfinției sale s-a făcut la Belle Arte, a studiat știința, filozofia din afară (elinească), religiile superioare, tablourile eretice ale apusului și hinduismul. Cât a stat la Sfântul Munte nu a cercetat zugravii de acolo, și nu s-a inspirat după minunatele Icoane ce se găsesc de sute de ani reflectând Sfânta Predanie, ci s-a instruit în vedenii amăgitoare, care i-au spurcat mintea și apoi viața. Teologia expusă și vedeniile transpuse în pictura sfinției sale sunt toate sunt legate cu putere de catolicism și hinduism. A dori să gândești și să concepi ceva original, să faci inovații, să pictezi nu a mai fost pictat, ca și cum de abia din gândirea ta Sfânta Biserică poate începe a exprima corect adevărul, a te vedea pe tine superior înaintașilor tăi în credință, ține nu numai de trufia compusă din mândrie și slavă deșartă, ci și de o totală ignoranță a Ortodoxiei, a Cărei esență este acest cuvânt din Sfântul Cuvios Ioan Damaschin:

Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut

¹⁴¹ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

¹⁴² <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

*să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice*⁶⁰
(60 Pilde XXII, 28.) și nedepășind dumnezeiasca predanie.¹⁴³

Toți Sfinții, fără excepție, au luat aminte la cei dinaintea lor, și le-au urmat exemplul, fiindcă noi am primit învățătura de la Hristos, Dumnezeu – Cuvântul care a transmis-o Sfinților Apostoli, aceștia urmașilor apostolici, iar aceia celor de după ei... până la noi. Avem descoperirea deplină nu într-un trecut mort, ci în ziua veșniciei, care la plinirea vremii a venit la noi, și această descoperire este din ce în ce mai nouă. Progresul nostru este să adâncim cele primite, nu să le schimbăm sau să le contrazicem. Dar adâncirea nu poate veni din originalitatea părerilor noastre, ci din smerirea minții față de gândirea celor vechi și înțelegerea în armonie cu ei, aplicată la contextul nostru ce nuanțează și personalizează această înțelepciune la realitatea contemporană. Înnoirea este așadar descoperirea Sfintei Tradiții veșnic noi, nu o revoluție eruptă din părerea noastră ce nu ține cont de cei vechi. Inovația este în realitate o dezbinare de Mintea Bisericii, deci de Hristos, întotdeauna bizuindu-te pe părerea ta. Înnoirea este gândirea dragostei în soborul minților unite în Hristos, totdeauna cerând sfat. Prima este egoismul cel vechi lucrând în minte. A doua este dragostea mai presus de sine a minții față de ceilalți, sau legea darului, sau porunca cea nouă a dragostei lui Hristos.

*1Co 4:15 Căci de ați avea zeci de mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos*¹⁶ *Deci, vă rog, să-mi fiți mie următori, precum și eu lui Hristos.*

2Te 2:15 Deci, dar, fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

2Te 3:6 Fraților, vă poruncim în numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă feriți de orice frate care umblă fără rânduială și nu după predania pe care ați primit-o de la noi.

Așa că noi observăm, cercetând atât estetic, cât și dogmatic, că pictura Părintelui Arsenie Boca nu poate fi model în Sfânta Biserică Ortodoxă nefiind numai urâtă (grozăvie), nici numai pierzând asemănarea cu Sfinții (neasemănată), ci fiind și eretică, păgână, și de suflet pierzătoare (hulind pe Hristos și îndemnând la hule prin gândire și viață imorală prin simțire).

Cu cât mai gravă este abaterea Părintelui Arsenie Boca care se pictează pe sine (tocmai în manifestările hinduse pe care le-a provocat hipnotic în închisoare, prin apariții, dispariții și sugerarea că ar trece prin uși), și nu se rezumă numai la atât, ci mai spune că așa a făcut Hristos (în loc să se facă pe sine asemenea Domnului, crează un hristos asemenea preacuvioșiei sale), prin autoportret chiar exprimându-se direct că sfinția sa este Mântuitorul. Astfel că cine privește, sau atinge, sau (Doamne ferește!) sărută vreun tablou pictat de el se umple de hule și vătămare demonică, punându-se sub tirul hipnotic diavolesc, pătimind aceeași primejdie ca și cum s-ar atinge de un obiect vrăjit bisericesc. Fiindcă vrăjitorul cel mai periculos este cel care face vrăji cu obiectele bisericești, fiind numit ghitie.

A arăta pe Mântuitorul Înviat, deasupra Sfântului Mormânt pecetluit este tocmai strigătul credinței:

Icos 7:

*Arătat-a făptură minunată, arătându-Se nouă, Făcătorul; că din Fecioară, mai presus de fire, S-a întrupat și din mormânt a înviat, nestrucând pecețile, și la apostoli prin ușile încuiate a intrat cu trupul. Drept aceea, minunându-ne, cu credință strigăm*¹⁴⁴

Cu totul altceva este, însă, a-ți imagina că a ieșit din mormânt ca un fum sau un duh necurat violet, cum îl pictează Părintele Arsenie Boca, ca și cum ar avea nevoie de timp ca să străbată piatra de deasupra mormântului. Aceasta este o mare erezie, neînțelegând realitatea duhovnicească a învierii, care se produce instantaneu *1Co 15:51 Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba*,⁵² **Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi.** Căci trâmbița va suna și morții vor învia nestrucăcioși, iar noi ne vom schimba., deci nu are nevoie de timp ca să iasă din mormânt. *1Te 4:15 Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înaintea celor adormiți, 16 Pentru că Însuși Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi, 17 După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul.* Răpirea nu este totuna cu scurgerea, ridicarea strecurarea, cum se arată în pictura

¹⁴³ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 11.

¹⁴⁴ Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos.

Părintelui Arsenie Boca. Ea arată aceeași stare în afara timpului și spațiului, după ce va fi prefacerea învierii. Cum să-L pictăm pe Mântuitorul după înviere ieșind din mormânt, ca și cum ar avea nevoie de timp și spațiu ca să facă aceasta, când El deja a dus firea omenească în afara timpului și spațiului. A ni se arăta Mântuitorul circumscris (într-un loc, sau într-un moment) este una (fiindcă noi suntem dependenți de acestea și El se pogoară la noi), pentru a ne încredința de realitatea învierii Sale, dar a se strecura ca un șarpe prin gaură, ce-și lasă pielea năpărlită, ieșind din mormânt ca un fum, este o mare hulă, care îl coboară în rândul gurușilor și vrăjitorilor, ce fac această trecere pestilențială prin hipnoză.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

Locul acestora, al necredinciosului și al păcătosului, nu e cunoscut celor ce cultivă cât de cât cunoștința tainică. Căci cuvântul “unde”, indică desigur un loc, care nu e lipsit de circumscriere spațială (17). Față de locul acestora, locul dreptului se deosebește prin aceea că el nu mai e înfățișat prin cuvântul “unde”, căci dreptul a primit prin har, ca loc mai presus de “unde”, pe Dumnezeu însuși, cum i s-a fugaruit. Căci Dumnezeu nu este “undeva”, ci în chip absolut dincolo de orice “unde” și în El este locașul tuturor celor mântuiți, după cum s-a scris: “Fii mie Dumnezeu ocrotitor și loc întărit, ca să mă mântuiești”. (cu cât mai mult Hristos, care este și Dumnezeu și Om – n.n.) *Și tot cel ce nu se va împărtăși de El, spre a primi din relația cu El fericirea (18), va fi asemenea unui mădular al trupului, lipsit cu totul de lucrarea de viață dătătoare a sufletului.*

Sau iarăși, odată ce Dumnezeu va fi locul necircumscris, nedistanțat¹⁴⁵ și nesfârșit al tuturor celor ce se vor mântui, făcându-se pe Sine fiecăruia pe măsura patimilor însoțite de cunoștință pe care le-a suportat aici pentru dreptate, așa cum se arată sufletul în măduarele trupului, lucrând în ele după capacitatea proprie fiecărui mădular și legându-le la un loc ca să poată exista și susține viața (cu cât mai mult Hristos în care sunt toate patimile și suferințele noastre, și mai mult decât atât trăite pentru Dumnezeu – n.n.) *“unde se va arăta necredinciosul și păcătosul”, care sunt lipsiți de acest har? Căci cel ce nu poate să primească pe Dumnezeu în sine ca să lucreze în el fericirea, unde se va arăta, odată ce a căzut de la viața dumnezeiască cea mai presus de veac, de loc și de timp?*

Dacă rămânem deci la înțelesul dintâi, la cel afirmativ, credinciosul și păcătosul care se va arăta “undeva” nu va fi câtuși de puțin liber de viață circumscrisă, el neavând viața cea slobodă de orice circumscriere și dincolo de orice loc (dar învierea este tocmai primirea în dar a libertății, inclusiv de circumscriere, de hotare, de mărginire, deci de cele dimprejurul firii adică timpul și spațiul – n.n.). *Iar dacă primim înțelesul al doilea, cel negativ, e cazul să întrebăm unde se va arăta necredinciosul și păcătosul, odată ce nu va avea pe Dumnezeu, care îmbrățișează toată viața fericită și care va fi locul tuturor celor drepti? Dacă n-are pe Dumnezeu însuși ca loc, cum se va afla în locașul și în așezământul fericirii din Dumnezeu? Și simplu vorbind, dacă dreptul se mântuiește cu multă greutate, ce se va înțelege de cel ce nici gând n-a avut de credință și de virtute în viața de aici? (19).¹⁴⁶*

– n.n.],

Spre deosebire de icoana învierii lui Lazar, atât Evangheliile, cât și Traditia bisericească nu spun nimic despre acel moment și nu spun cum a înviat Hristos. Nici o icoana nu o arată.”

[deci cât de mult greșește Părintele Arsenie Boca, când inventează cum a înviat Hristos, ca un duh ieșind din mormânt, cu cerculețe, culori și transparențe pe care și fantezia hindusă, și cea protestantă, și cea latină, și cea regizorală, le scornesc cu ușurință la fel, arătând că și cugetarea sfinției sale era una trupească, pământească, după cum se va vedea mai jos. – n.n.]

Icoana Învierii între tradiție și improvizație

¹⁴⁵ 525 ἀδιάστατος. Se mai poate traduce: lipsit de intervale. între Dumnezeu și omul mântuit nu va mai fi nici un interval; sau omul mântuit ajuns în Dumnezeu, sporește în El ca într-un loc continuu, fără intervale, netrebuind să facă salturi, sau să-și întrerupă sporirea. Pe de o parte viața în Dumnezeu e o odihnă, nemaitrebuind să schimbe “locul”, trecând dintr-un loc în altul, sau de la un lucru la altul, pe de alta e o înaintare eternă în desăvârșire.

¹⁴⁶ [Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 373-376.

Absenta redării momentului Învierii arată caracterul sau de nepatruns pentru mintea omenească și, prin urmare, imposibilitatea de a-l descrie.

De aceea, în iconografia ortodoxă sunt două reprezentări care corespund sensului acestui eveniment: "Pogorarea la iad", descriind momentul care precede Învierea lui Hristos cu trupul [aici este o mare greșeală, cum să fie aceasta corespondentă cu Învierea, când la Pogorârea la Iad trupul era încă mort în mormânt? – n.n.], și "Mironosițele la mormântul Domnului", infatisand momentul ce a urmat Învierii cu trupul a lui Hristos.¹⁴⁷

Să vedem acum care sunt adevăratele reprezentări ale Învierii, cele mai răspândite în Sfânta Tradiție (recunoaștem că pictarea Mântuitorului ieșind din mormântul pecetluit este ceva rar, fiindcă nu a corespuns cu nevoia liturgică a voscresnelor, ci numai a mărturisit că Hristos a ieșit din mormânt fără a-i strica pecețile), și nu obiceiul luat de la cei vechi care au greșit (numit în Pidalion grozăvie neasemănată), dar căruia cei moderni i-au atribuit autoritatea Sfintei Predanii.

Iată adevărata Sfântă Predanie:

*Cele 11 voscresne*¹³³

*100. Învierea lui Hristos*¹³⁴

Mormânt deschis puțințel [dar nu despecetluit, căci zice puțințel pentru a arăta că va fi deschis pentru mironosițele ce se apropie, Mântuitorul neavând nevoie de crăpătură ca Să iasă – n.n.], și doi îngeri, cu veșminte [albe] strălucitoare, șezând la marginea mormântului; și ***Hristos, călcând deasupra acoperământului mormântului și binecuvântând cu mâna dreaptă, ține cu stânga un steag cu crucea de aur*** [deci steagul, dacă are cruce de aur, este simbol al biruinței – n.n.]; și mai jos de el. ***ostași: unii fugind, alții zăcând pe pământ ca niște morți***; și (se văd) de departe femei purtătoare de miruri [ținând în mâini năstrape cu miresme.

*101. Îngerul vestind mironosițelor învierea*¹³⁵

Mormânt deschis și un înger, purtând veșminte albe și șezând pe acoperământul mormântului, ține cu o mână o sulită, și cu cealaltă arată, înlăuntru în mormânt, giulgiul și năframa cu care Hristos fusese legat la cap; și purtătoarele de miruri, înaintea lui, ținând miresmele

*102. Hristos arătându-se mironosițelor*¹³⁶

Hristos stând binecuvântează cu amândouă mâinile; și de-a dreapta lui Fecioara Maria, iar de-a stânga Maria Magdalena în genunchi [cuprinzând] și sărutând picioarele Lui].¹³⁷

*103. Petru și Ioan venind la mormânt*¹³⁸

Mormânt, și Petru plecându-se înlăuntru vede giulgiurile [aruncate, și năframa, care fusese pe capul Lui, înfășurată într-un loc]; și Ioan stând afară se uită înlăuntru minunându-se; și în apropiere, Maria Magdalena plângând.

*104. Hristos arătându-se Mariei Magdalena*¹³⁹

Mormântul și înlăuntru doi îngeri șezând, îmbrăcați în haine albe; și Hristos, stând în picioare înaintea mormântului și ținându-și haina sa cu o mână, și cu cealaltă ținând o hârtie, grăiește: „Marie, nu te atinge de Mine...”¹⁴⁰. Și Maria, ingenuncheată înaintea Lui, căutând să-i apuce picioarele.

*105. Hristos frângând pâine în Emaus*¹⁴¹

Casă și într-însa masă cu bucate, și Luca și Cleopa șezând la masă, iar Hristos, șezând în mijlocul lor, ținând în mână o pâine, o binecuvântează.

*106. Hristos, arătându-li-se apostolilor, a mâncat*¹⁴²

Casă și înlăuntru apostolii și Hristos în mijlocul lor; și Petru înaintea Lui, ținând (în mână) un taler (mare) cu o jumătate de pește [fript] și cu un fagure de miere; iar Hristos cu dreapta binecuvântează talerul, și cu stânga ia din fagurele de miere și din pește.

*107. Toma pipăind rănila lui Hristos*¹⁴³

Casă și Hristos în mijloc [nu intrând prin ușă – n.n.], având mâna dreaptă ridicată în sus, iar cu cea stângă, trăgându-și îmbrăcămintea [nu pășind gata dezgolit – n.n.], își dezgolește rana coastei din dreapta. Iar ***Toma, stând lângă Dânsul, își pune cu frică mâna dreaptă în coasta Lui***, [nu se aruncă la pământ având scris pe nimb cuvintele – n.n.] și cu cealaltă ține o

¹⁴⁷ <http://www.crestinortodox.ro/comunitate/blog.php?user=nicol&blogentry_id=4092>, duminică, 3 ianuarie 2016.

hîrtie, care zice: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”. Și ceilalți apostoli, stînd împrejur, se minunează.

108. Hristos arătându-se apostolilor la Marea Tiberiadei¹⁴⁴

Marea și în mijloc o corabie, și apostolii trag mreaja cu mulțime de pești și Hristos, stînd aproape de țărmul mării, îi binecuvîntează. Și Petru, gol, înotînd pe mare, vine către Hristos; și înapoia lui Hristos cărbuni aprinși și pește pus pe ei.

109. Hristos întrebându-l pe Petru de trei ori¹⁴⁵

Marea și o corabie priponită la marginea ei, și apostolii afară, și Hristos, stînd și privind către Petru, ține o hîrtie, grăindu-i: „Simone al lui Iona, Mă iubești?”¹⁴⁶. Iar Petru, stînd înaintea Lui cu frică, îi zice: „Doamne, Tu știi toate, Tu știi că Te iubesc!”

110. Hristos arătându-se apostolilor în Muntele Galileei¹⁴⁷

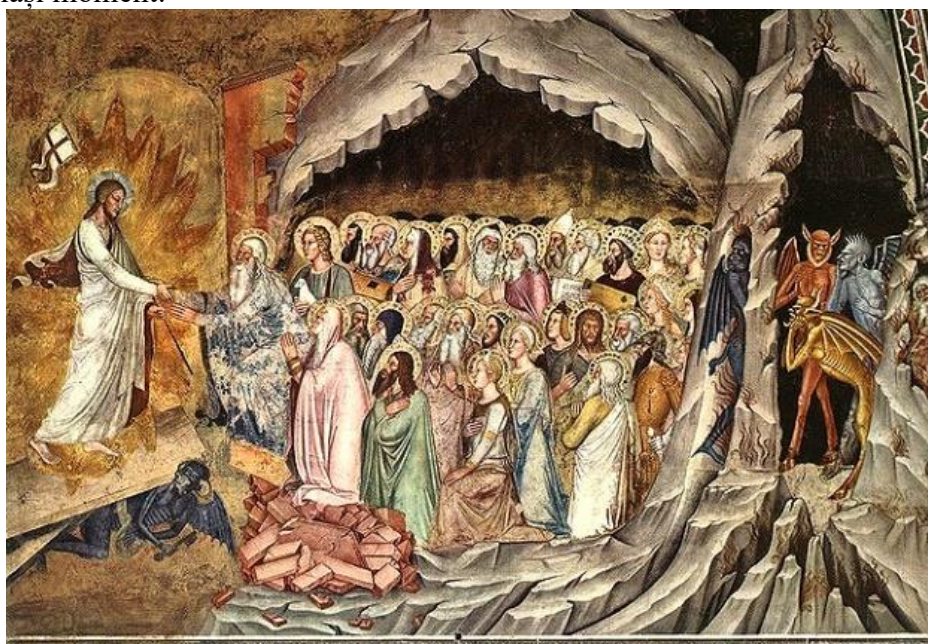
Munte și Hristos stînd deasupra și binecuvîntînd cu amîndouă mâinile, și înaintea Lui Petru și ceilalți apostoli, avîndu-și mâinile întinse către El.

[...]

Nota 133. Textele evanghelice care servesc la zugrăvirea scenelor § 100-110 nu corespund întru totul, ca ordine, cu cele ce se citesc duminică în biserică, la utrenie. Textele din Erminie s-au ales urmărind firul istoric, în arătarea faptelor petrecute imediat după înviere, fără vreo repetare. Citirea voscresnelor în biserică este aranjată astfel: Voscr. I din Matei 28, 16-20; II din Marcu 16, 1-8; III din Marcu 16, 9-20; IV din Luca 24, 1-12; V din Luca 24, 12-35; VI din Luca 24, 36-53; VII din Ioan 20, 1-10; VIII din Ioan 20, 11-18; IX din Ioan 20, 19-31; X din Ioan 21, 1-14; XI din Ioan 21, 15-25. **Din ele se pot alege și alte scene** [din ele, nu din părere proprie, din vederi hinduse, sau din vedenii – n.n.] [...]

voscreasnă - „evanghelia învierii”, care se citește la slujba de dimineată, la utrenie, pericopă în legătură cu învierea lui Hristos, slav. voiskresenie = înviere, duminică, 117-119.¹⁴⁸

Iată pogorări la iad sau învieri carnale, apusene, puse lângă tablourile Părintelui Arsenie Boca și Sfintele Icoane ale aceluiași moment:

¹⁴⁸ DIONISIE din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 117-120, 276.

După cum se observă atât la pogorârea la Iad apuseană și la cea a Părintelui Arsenie Boca este același duh al promenadei neimplicate a Hristosului mincinos. În afară de aceasta este remarcabil că nu numai trupul Mântuitorului este pictat athletic, urât și pătimas, dar și Sfântul și Marele Prooroc Ioan este prezentat musculos, lat în umeri și pregătit ca pentru o partidă de box, având aripile naziste cu care ne-a obișnuit Părintele Arsenie Boca (veți vedea despre acestea mai jos, când vor fi analizate picturile preacuvioșiei sale despre îngeri), susținând erezia emisă de sfinția sa că Ioan nu a fost om, ci înger (provenit din Sfântul Prooroc Ilie re) încarnat. În Sfintele Icoane Ortodoxe, la Iad Sfântul Ioan Botezătorul nu se prezintă nicio dată, cu aripi, fiindcă prezența lor nu vrea să spună că a fost metempsihoza unui înger, (cum păgânește înțelege Părintele Arsenie Boca) ci că a fost înger în trup, în sens monahal. Cu alte cuvinte Sfântul și Marele Prooroc Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului, este începător al cinului îngeresc, care a biruit trupul prin lepădarea de înțeleșurile pătimase (trupești) ale lumii, a dobândit prin pocăință izbăvirea de cugetarea trupească și a ajuns astfel o minte pură ca a îngerilor, deși prin fire avea trup.

Ba, mai mult, toți oamenii, dacă își curăță mintea și contemplă natural firea, sunt mai mari decât îngerii, tocmai prin trupul care îi smerește, dar face în același timp legătura firească cu întreaga creație materială, putând deveni împreună împărați cu Hristos. Pe când îngerii sunt numai duhuri slujitoare. De aceea diavolul, care turbează când înțelege acestea, sugerează celor ce se lasă amăgiți de el, că îngerii se pot preface în oameni și oamenii în îngeri, ca să se simtă el flatat, să strice legile creației, și să înjosească firea omenească pe care Fiul lui Dumnezeu a enipostaziat-o (adică a luat-o în Persoana Sa, unind-o fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire, fără despărțire cu firea dumnezeiască). Părând că face un compliment Sfântului Ioan Botezătorul, că ar fi un înger și cu sufletul, după adormire, de fapt îl înjosește și îi hulește și pe îngeri, ca și cum ar fi mers și ei în locuința morților. Dar se mai vede ceva. În vedeniile cu îngeri ale Părintelui Arsenie Boca veți observa acele aripi naziste și contorsionate, care lasă a se vedea că actorii ce îi apăreau sfinției sale, erau îngeri căzuți sau draci.

Evr 1:14 Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?

Rom 8:14 Căci câți sunt mânați de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Rom 8:15 Pentru că n-ați primit iarăși un duh al robiei, spre temere, ci ați primit Duhul înfierii, prin care strigăm: Avva! Părinte! Rom 8:16 Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu. Rom 8:17 Și dacă suntem fii, suntem și moștenitori - moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim.

Dar la pogorârea la Iad nici Mântuitorul nu avea trup, nici Sfinții. Astfel că acest contrast metaforic (înger **în trup**) pe care îl face Sfânta Biserică punând Sfântului Ioan Botezătorul aripi, când este în trup, sau imediat după decapitare (având pe tîpsie capul său), pentru a se arăta că a avut lucrare îngerească deși a purtat trup, nu își mai are locul în iad. Aici, nemaivând trupul să contrabalanseze prezența aripilor, iar firea sufletească fiind foarte apropiată de firea îngerească (deși mintea omului din zămislire este făcută altfel, în legătură cu trupul, tocmai pentru a uni întreaga creație cu Dumnezeu, iar această legătură nu se

pierde nici după moarte), dacă i s-ar pune aripi, privitorul ar aluneca înțelegător exact spre sensul păgân sugerat de Părintele Arsenie Boca, că omul este tot una cu îngerul, deci și un înger se poate întrupa, iar mai apoi reîncarna.

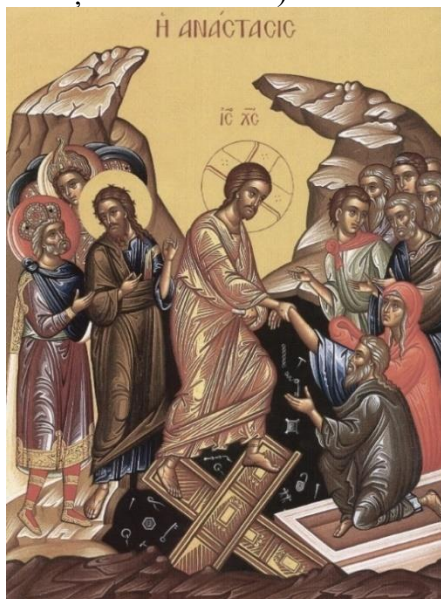
Mai mult, la pogorârea în iad accentul nu cade pe virtuțile sfinților, ci tocmai pe faptul că toți (inclusiv Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare bărbat născut dintre femei), nu s-au putut mântui prin ei înșiși, ci au mers în locuința morților. Toți se mântuiesc numai prin Hristos, fără excepție, indiferent de cât de neprihăniți ar fi. Astfel că aripile virtuții nu își mai au locul aici, unde toată privirea trebuie să se întoarcă pe Hristos, el fiind accentul ce cristalizează toate în jurul Lui, pentru ca cei credincioși să fie smulși din latura și umbra morții *Mat 4:16 Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit*”.

Cu totul altă implicare a avut Hristos la pogorârea la iad. Un biruitor atotputernic prin... smerenie:

Iată surprinsă puterea lui biruitoare, și implicarea totală în a salva pe oameni din iad:

Iată și atitudinea lui smerită. Se observă cum nicăieri Sfântul Ioan Botezătorul nu are aripi. Iarăși, peste tot este Hristos, dar la Părintele Arsenie Boca este pictată o altă persoană (de fapt este un autoportret după cum arăta sfinția sa ca student).

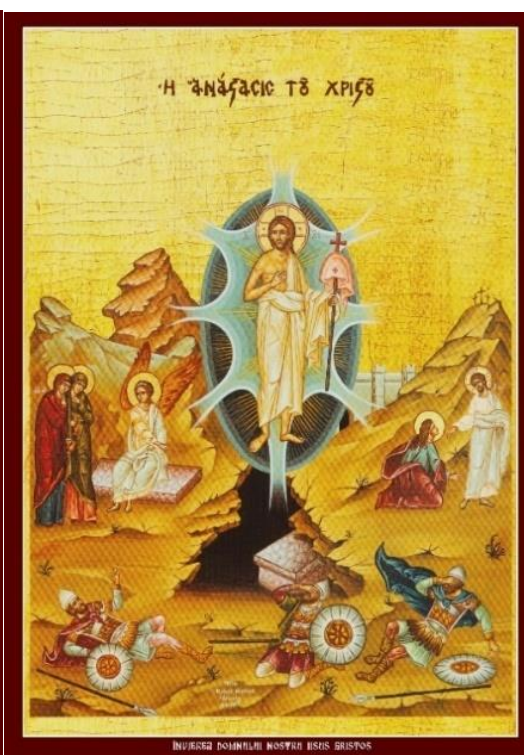
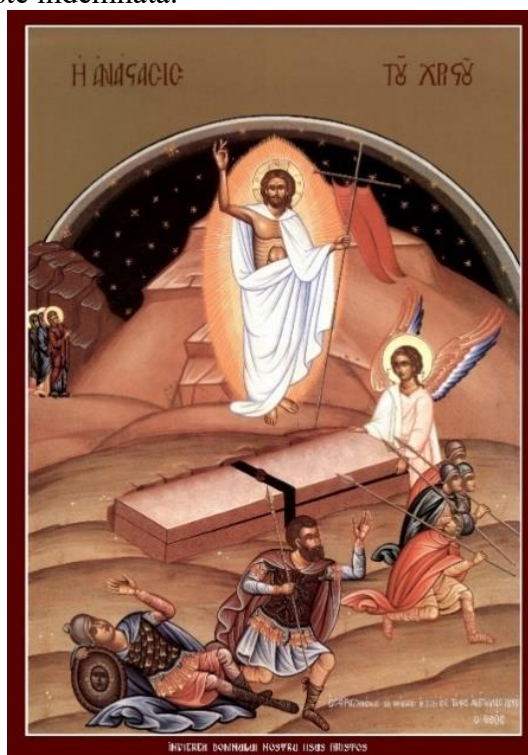

În pictura Părintelui Arsenie Boca se poate vedea cum trupul este carnal, în atitudine cavaleriească, ca în tablourile religioase din apus. Îi lipsește ascetismul, duhovnicia și compasiunea pentru oameni. De aceea înțelegem că a fost insuflat de aceleași duhuri, ca și în cazul pictorilor latini:

Cu totul altfel este în Sfintele Icoane Ortodoxe. Trupul lui Hristos și al Sfinților este ascetic, duhovnicesc, nu imprimă nici o stare emotivă căzută, ci e plin de pace, tărie a tainei lăuntrice și milă. Ea nu atrage admirația, ci sobrietatea înțelesurilor și uimirea minții în fața tainei. În ele nu simțirea este biciuită, ci gândirea este îndemnată.

Iată învieri magice orientale (datorate intoxicației cu hinduism a Occidentului, prin New-Age), puse lângă Sfintele Icoane ale Învierii lui Hristos. Transparențe spiritiste ale trupului, culori violet sau rococo:

Cum zice Ecclesiastul *Ecc 1:9 Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare. ci același kitsch.*

Cu totul altfel, alte teme, canonice, din Sfânta Evanghelie, altă teologie a icoanei, fără a ieși prin piatra mormântului un duh necurat sau o stafie, pe care să scrie Hristos, fără culori stridente, fără transparențe, ca să ne învețe că Domnul Hristos și Sfinții Lui au în ei lumina necreată (mai puternică decât orice fundal, dar în același timp și tainică, de nepătruns) surprinzând atât realitatea trupului cât și duhovnicia lui.

Dar, mai mult, toate Sfintele Icoane Ortodoxe au pictate în ele aceleași Sfinte Persoane, pe care le poți recunoaște și fără numele scris, chiar dacă autorii lor sunt atât de diferiți între ei și au stiluri și tehnici deosebite.

Se împlinește cu Sfintele Icoane ce spune Sfântul Cuvios Ioan Damaschin, fiindcă ele seamănă cu Hristos:

*Căci prin bunăvoința lui Dumnezeu și a Tatălui, Fiul Unul-Născut și Cuvântul lui Dumnezeu, cel care este în sânul lui Dumnezeu și al Tatălui²⁶⁷, cel deoființă cu Tatăl și cu Sfântul Duh, cel mai înainte de veci, cel fără de început, cel care era dintru început și era cu Dumnezeu și cu Tatăl și era Dumnezeu²⁶⁸ și există în chipul lui Dumnezeu²⁶⁹, se pogoară aplecând cerurile, adică smerind fără să smerească înălțimea Lui cea nesmerită, se pogoară spre robii Lui printr-o pogorâre inexprimabilă și incomprehensibilă. **Căci aceasta înseamnă pogorârea. Și fiind Dumnezeu desăvârșit, se face om desăvârșit și săvârșește cea mai mare noutate din toate noutățile, singurul nou sub soare²⁷⁰, prin care se arată puterea infinită a lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să se facă om? Și Cuvântul s-a făcut fără schimbare trup²⁷¹ din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta Pururea Fecioară Născătoarea de Dumnezeu.**¹⁴⁹*

Părintele Arsenie Boca, însă, din păcate, nu pictează nicăieri Ortodox, nici în alte tablouri dedicate altor evenimente din viața Mântuitorului, ci doar pendulează între cele două extreme: magic orientală și carnal apuseană, după cum și formarea sa a fost dusă la toate extremele atât hindusă prin Mircea Eliade, cât și uniata prin tatăl său. Și aceasta arată că pictura sfinției sale a fost inspirată, prin lecturi și vedenii, de duhurile mincinoase, potrivnice neamului omenesc. Iată aici, în loc de Hristos un djinn, însoțit de doi serafimi naziști și strivind în spatele altarului ca într-un de-a v-ați ascunselea odios, în care o parte din cei pitiți se uită mai degrabă sub masă decât pe altar, striviți de presiunea arătării ce le vine din spate, ca și Jasmin, iubita lui Aladin.

Cu totul altfel sunt temele similare pictate conform adevărului revelat de Sfântul Duh (Care ne înțelepțește prin Sfinții Părinți, Sfintele Icoane și adevăratele vederi duhovnicești):

După cum este evident, Mântuitorul slujește El însuși Sfânta Liturghie, nu stă în spate ca un vrăjitor sau djinn.

¹⁴⁹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 82.

*Că Tu ești Cel ce aduci și Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce Te împarți, Hristoase, Dumnezeuul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*¹⁵⁰

De aici se observă că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea, sau nu înțelegea nici Sfânta Liturghie Ortodoxă.

Dar nici creația nu o cunoștea, dând aspect desfrânat siluetelor lui Adam și a Evei, iar creația Evei nefăcând-o din coasta lui Adam, ca în realitate. Ca și cum Dumnezeu – Cuvântul ar fi un ofițer al stării civile... tot fantomă. Se vede că Părintele Arsenie Boca credea nu numai că am fost creați de un demiurg, de lucifer, sau de un înger, sau că însuși Dumnezeu este un fel de strigoi, ci și că bărbatul și femeia sunt dependenți de împreunarea trupească, schițând-o aici cu timiditate, ca și cum Adam i-ar fi cerut mâna Evei și acum o primește.

Altfel scriu Sfintele Icoane ale creării omului, iconografii Ortodocși, fără undă de desfrânare, ci redând tocmai fecioria originii omului (cum poate omul a lua ființă fără împreunare), cu uimire în fața asemănării între Hristos și Adam, chipul Său:

¹⁵⁰ <<http://biserica-boras.se/2011/01/sfanta-liturghie/>>, miercuri, 6 ianuarie 2016.

Se observă că, spre deosebire de Sfintele Icoane, tabloul Părintelui Arsenie Boca cu stafia creatoare nu are nimic de a face cu Sfânta Scriptură, în nici un referat al Facerii:

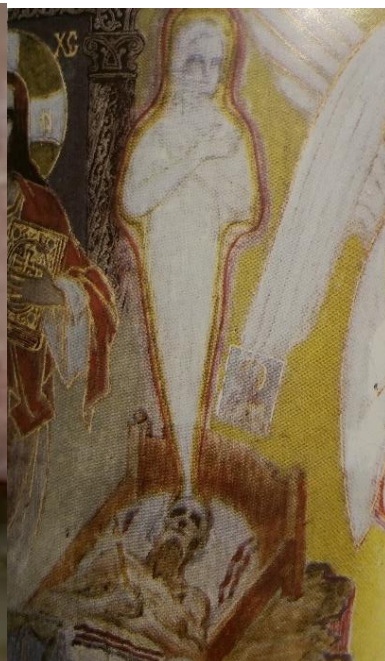
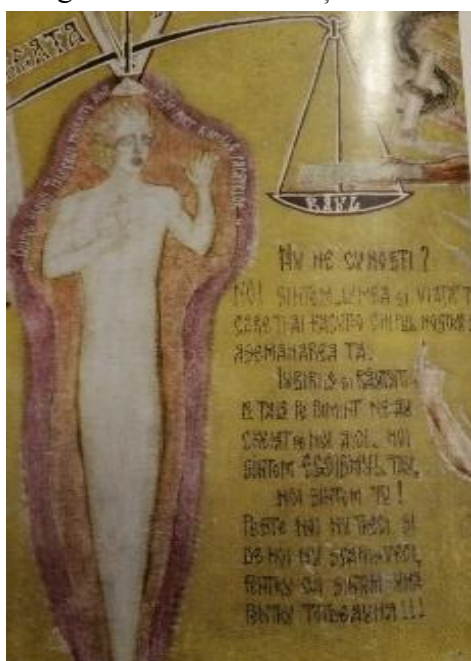
Fac 1:27 Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.

Dar la Părintele Arsenie Boca nici măcar nu se vede chipul lui Adam, cum să semene atunci cu fantoma din fața lui? Dar nu se vede nici facerea lui Adam, nici zidirea din coasta lui a Evei, precum ne înfățișează lămurit Sfintele Icoane:

Fac 2:7 Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.

Fac 2:21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Fac 2:22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.

Așadar ori Părintele Arsenie Boca credea în demiurg, un alt creator decât Dumnezeu – Cuvântul, ori credea că Fiul lui Dumnezeu este un strigoi. Dar nu numai pe El îl vedea ca fantomă, ci și sufletul omenesc, făcut după chipul Său. Iar dacă privim imaginea sufletului strigoi, pictată de Părintele Arsenie Boca, ne mai îngrozim de ceva. Sfinția sa credea că... dracii au fost făcuți de oameni:

Iată ce scrie mai sus, cu stilul rigid lipsit de delicatețe, cam nepotrivit cu duhovnicia și provenit din păreri al sfinției sale (cu totul diferit de modul direct simplu și puternic, provenit de la Sfinții Părinți pe care îl folosește Părintele Cleopa):

În partea dreaptă a imaginii picturii observăm năvala și asaltul „porților iadului”: pe mare se află balaurul, șarpele cel vechi doborât din cer, care șerpuiește peste valuri, cu gura înroșită larg deschisă și cu un corn verde deasupra capului. Din gura lui ies mai multe duhuri rele: un diavol cu două coame, cu ochii verzi și cu privirea cruntă, îndreptându-se către sufletul de sub balanță. Din mâinile noduroase cu câte patru gheare, diavolul lasă să cadă la vedere un sul desfășurat cu următoarele cuvinte ale Părintelui Arsenie:

Știi că:

"Pe pământ ți-am ajutat

Unul de altul am ascultat.

Mie mi te-ai dat în toate zilele.

Iată-ți vezi aci, poftete și firile![noi știm și credem Ortodox că doar Hristos este singura Persoană care are două firi, cea dumnezeiască și cea omenească. Omul are doar firea omenească. Părintele Arsenie Boca confundând firea omenească cu cea îngerească, poate vrea să sugereze că în sine poate veni și un înger care se poate preface om. Sau sfinția sa era convins că în sine are două firi, a sa și a celui ce îl înșela (neputând să se ascundă toată viața că a intrat în preacuvioșia sa), dar preacuvioșia sa crezând că este sufletul lui Ilie prefăcut în înger și locuind acum în el? Orice interpretare am face, nu știm în ce credea Părintele Arsenie Boca, dar credința sa era, după cum se vede și aici, în oricare din variante, eretică. – n.n.]

Contrazicere, tăgadă n-au fost între noi vreodată.

În lume ai fost gura noastră, cum să te lăsăm pe dinafară ?

Acum toate-s gata să-ți iai plata.

Mânca-l-ar tata..."

Alte duhuri rele cu diferite chipuri ies și se îndreaptă, împinse de flăcările gurii deschise a Șarpelui-diavol, înspre sufletul aflat la judecată, aducând, fiecare învinuirile sale: un țap aduce un sul pe care scrie „copilăria”, o fiară aduce un sul pe cap, iar un alt șarpe cu un sul deschis mânat de duhul desfrânării sub chipul unei femei stricate și dezgolite. De asemenea apar alți diavoli cu aripi de liliac de noapte, unul așezând pe talerul „Răului” un sul cu păcatele săvârșite de omul aflat la judecata particulară. În planul de jos, un text al Părintelui Arsenie explică nedumerirea și spaima de care este cuprins sufletul omului în fața acestei înfricoșate priveliști:

„Nu ne cunoști ? Noi suntem «lumea și viața» ta,

Care ți-ai făcut-o chipul și asemănarea ta.

Iubirile și răutățile tale pe pământ ne-au creat pe noi. [după cum am învățat în dogmatica Ortodoxă, dracii au fost îngeri, care au căzut. Dar au fost făcuți înainte de a fi creat omul. Nu poate fi vorba de păcatele din sul, deoarece acestea nu sunt persoane ca să vorbească, iar gestul mâinii cu gheară de lângă acest text, arată că cel care vorbește este un diavol. Nu numai atât, dar nu omul i-a făcut pe îngeri să cadă, ca să putem spune că i-a creat așa, în sensul că i-a adus în halul acela. Ci satana l-a amăgit pe om – n.n.]

Noi suntem egoismul tău. Noi suntem tu! [nu putem spune nici că păcatele, nici că diavolii ar fi persoana omenească, acel tu pomenit mai sus și minunatul chip al lui Dumnezeu, chiar dacă este îngropat în noroi. Părintele Arsenie Boca avea mari probleme și în înțelegerea firilor și în înțelegerea persoanelor și de aici s-a amăgit și în scrierile sale (învățând erezii), și în trăirile sale (confundând stările primite de la demoni, cu propria stare ce i se părea „sfințenie”, cu propria persoană, sau chiar cu prezența Persoanelor Sfintei Treimi prin harul Său). – n.n.]

Peste noi nu treci și de noi nu scapi în veci,

Pentru că sîntem una pentru totdeauna!!!¹⁵¹ [aici se vede clar că este vorba de crearea demonilor, fiindcă păcatele îl părăsesc pe om la moarte. El însă rămâne împreună cu

¹⁵¹ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 102-104.

dracii care îl chinuie, deși singurătatea este cea mai mare tragedie a iadului. Este o singurătate torturată de prezența altora la fel de singuri, care se blestemă unii pe alții, în chinurile prezenței demonice nălucitor de întunecate – n.n.]

CAPITOLUL IV Despre diavol și demoni

Dintre aceste puteri îngerești, înainte stătătorul cetei terestre, căruia Dumnezeu i-a încredințat păzirea pământului, nu a fost făcut rău prin natură, ci a fost bun, a fost făcut pentru bine și nu avea în el de la creator nici cea mai mică urmă de răutate; cu toate acestea n-a suferit luminarea și cinstea pe care creatorul i-a dăruit-o, ci, prin voința lui liberă, s-a îndreptat de la starea sa naturală la o stare contra naturii sale și s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu care l-a făcut¹²¹, voind să se împotrivească Lui. El este cel dintâi care s-a depărtat de bine și a căzut în rău. Răul nu este nimic altceva decât lipsa binelui, după cum și întunericul este lipsa luminii. Căci binele este lumina spirituală; în chip asemănător și răul este întuneric spiritual. Lumina deci, fiind creată de creator, a fost bună căci „Dumnezeu a văzut toate câte a făcut și iată foarte bune”¹²², dar a ajuns întuneric prin voința sa liberă. Mulțimea nenumărată de îngeri așezați sub el s-a dezlipit, i-a urmat lui și a căzut împreună cu el. Așadar cu toate că erau de aceeași natură cu îngerii, totuși au devenit răi, înclinându-și de bunăvoie voința lor de la bine spre rău.

Demonii nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov¹²³ și după cum este scris în Evanghелиi despre porci¹²⁴. Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor.

Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc, îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează și le poruncește să proorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei. Dar și demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, alteori prin conjectură. Pentru aceea de multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul, în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.

Toată răutatea și patimile necurate au fost născocite de ei. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forțeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv s-a pregătit diavolului și demonilor lui și celor care îl urmează, focul nestins și pedeapsa veșnică¹²⁵.

Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.¹⁵²

La înălțarea de lângă tabloul învierii hristosului său mincinos, Părintele Arsenie Boca îl pictează pe Mântuitorul ca pe eroul tăietor de capete din filmul *Highlander* (Scoțianul, la noi tradus ca *Nemuritorul*), exact în momentul îndrăcirii maxime, după ce a tăiat capetele tuturor contracandidaților săi la moarte, sau ca pe Lucifer în căderea sa:

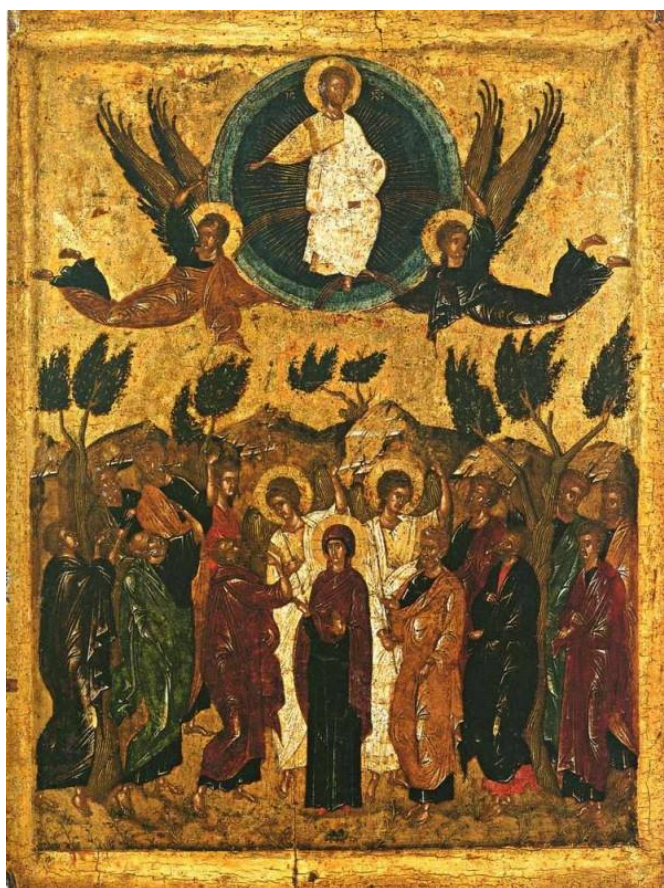
---

¹⁵² Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 39-40.

Ortodocși se închină, însă, nu paranormalului, ci lui Hristos cel înălțat la cer, aflat nu în dâra unei rachete spațiale, ca hristosul mincinos de mai sus, ci tronând pe mandorlă (slava sa necreată), sau lumina atât de strălucitoare încât este întunericul tainei care te orbește, pentru a-ți reda vederea nevăzută a minții:

Nu numai pe Dumnezeu îndrăznește Părintele Arsenie Boca să-L picteze sub formă de fantomă, ci și pe Sfinții Îngeri, ba chiar și pe Sfinții proveniți din oameni, fără vreo rațiune teologică.

Unii ar putea zice că pictează așa numai când este vorba de duhuri. Duhul lui Dumnezeu, duhurile îngerești, și duhurile adică sufletele oamenilor. Fiindcă sufletele oamenilor, fără de trup, au asemănare cu nematerialnicia îngerilor, iar ei seamănă prin aceasta cu Dumnezeu. Am primi aceasta pentru a-i găsi sfinției sale o scuză înțelegătoare, dar nu putem dacă vrem să rămânem creștini, fiindcă cele nevăzute nu se pot picta, decât în felul în care s-au arătat după voia lui Dumnezeu simțurilor noastre ca să le înțelegem. Noi suntem datori să reproducem atât anghelofaniile cât și teofaniile exact așa ca în Sfintele Icoane Ortodoxe canonice. Numai ele, prin experiența de veacuri a Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit, au reușit să transpună în imagine cele cunoscute din Sfânta Tradiție, cu tot cu teologia Ei. Nu numai atât, dar este o așa de mare diferență între nematerialnicia îngerilor și firea Dumnezeiască, cu mult mai mare decât diferența între ei ca fără de trup, și noi cei trupești, încât în realitate comparația este cu totul inexactă, făcută doar de dragul înțelegerii noastre neputincioase.

Însă nici măcar acestui eventual pogorământ al ucenicilor nu se poate încadra Părintele Arsenie Boca. Iată, îi pictează ca fantome chiar și pe oamenii care nu muriseră încă (ca să aibă pretextul că s-a despărțit sufletul de trup și îl pictează numai pe el), ci erau încă în trupul suflesc, stricăcios, cu grosimea materială supusă timpului, spațiului și simțurilor, așa cum suntem cu toții obișnuiți să îl vedem. De pildă, în scena din dreapta jos a fantomei hristosului mincinos ce iese din mormânt „înviat”, este o scenă cu Sfântul Gama-liil (la vremea când era pecetluit mormântul, deci nici măcar nu avea de ce să fie acolo, după cum ne învață Sfânta Evanghelie) care apare tot ca o fantomă, deși pe atunci încă nu murise, după cum citim în Faptele Apostolilor, după înălțarea lui Hristos:

Fap 5:34 Și ridicându-se în sinedriu un fariseu, anume Gamaliel, învățător de Lege, cinstit de tot poporul, a poruncit să-i scoată pe oameni afară puțin, 35 Și a zis către ei: Bărbați israeliți, luați aminte la voi, ce aveți să faceți cu acești oameni. [...] 39 dacă este de la Dumnezeu, nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați și luptători împotriva lui Dumnezeu. 40 Și l-au ascultat pe el; și chemând pe apostoli și bătându-i, le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus, și le-au dat drumul.

Aceasta ne arată nouă că nu numai vedeniile hristosului mincinos erau de la draci, ci și aparițiile „sfinților” care-l vrăjeau. Deci „duhovnicul” mort de 200 de ani, care l-a inițiat în tot ritualul satanicesc al puterilor, hipnozelor și învățăturilor sale mincinoase, era... diavolul.

***

După ce am văzut cât de rătăcite sunt mesajele desprinse din pictura de la Drăgănescu, datorită ignoranței teologice a Părintelui Arsenie Boca, și vedeniilor drăcești pe care le-a pictat, să ne bucurăm acum de adevărata revelație, studiind cum descriu Sfinții Părinți trupului duhovnicesc al lui Hristos, de după înviere, redat de Sfintele Icoane Ortodoxe:

Domnul, Cel Care toate spre mântuirea noastră bine le rânduiește, „stă în mijlocul ucenicilor”, vrând să încredințeze învierea.

[pentru aceasta este nevoie să le arate că este chiar El, că este Dumnezeu și că este om, iar nu duh. ca să poată primi aceasta în mod înțelegător, ucenicii trebuie să fie scoși din starea de tulburare – n.n.]

Și [mai] întâi, prin obișnuitul cuvânt de heretisire [salutare] al păcii potolește turburarea lor [de aici înțelegem ce groază și tulburare ar fi avut dacă ar fi intrat prin ușă ca o fantomă – n.n.]. Încă și arată cum că este însuși El, învățătorul lor, Care Se îndulcea întru acest cuvânt de heretisire și cu acesta i-a înarmat și pe ei când îi trimitea la propovăduire (Matei 10,12-13; Marcu 6,10; Luca 10, 5).

Dar, fiindcă prin acest grai nu s-a potolit turburarea sufletului lor, le arată lor dinspre altă parte că este Fiul lui Dumnezeu, Care știe inimile, căci zice: „Pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?” Iar, cu adevărat, aceasta - a ști gândurile oamenilor - a lui Dumnezeu este, fără de îndoială. Aduce pe urmă și alta: pipăirea mâinilor și a picioarelor, căci zice: „Vouă vi se pare că duh sunt Eu, adică nălucă, precum multe [duhuri] ale celor morți, mai ales pe la mormânturi obișnuiesc a se năluci [exact cum fac nălucile Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Însă știți că duhul nici carne și nici oase nu are, iar Eu și carne și oase am, deși, mai dumnezeiești și mai duhovnicești”.

Căci trupul Domnului nu era duh, ci duhovnicesc era [deci, sunt diferențe între duhuri și trupurile duhovnicești – n.n.] , ***adică afară de toată grosimea [îngroșarea], de duh ocârmuindu-se. Că trupul pe care acum îl avem este sufletesc, adică de suflet se ocârmuiește și de cele firești și sufletești felurimi și puteri i se dă viață. Iar trupul cel de după înviere Pavel-a numit „duhovnicesc” (1 Corinteni 15,44), carele, adică, de duh dumnezeiesc i se dă viață și se ocârmuiește, iar nu de suflet - cu chip negrăit și duhovnicesc spre nestricăciune prefăcându-se și întru aceasta păzindu-se, Deci, în acest fel se cuvine a socoti că a fost trupul Domnului după înviere, duhovnicesc și subțire și afară de toată grosimea [îngroșarea]; și nici de hrană, nici de altceva având trebuință, cu toate că pentru încredințarea ucenicilor] a mâncat. Iar***

ceea ce a mâncat Domnul acum, nu firește a mâncat, ci cu iconomie, ca să arate că însuși trupul cel ce a pățimit a înviat, iar acum trupului [Său] îi era firesc a intra înăuntru, fiind ușile încuiate și a se muta din loc în loc fără osteneală. [deci nu trebuia să se tragă încetul cu încetul, ostendându-se ca și un șarpe nălucitor prin ușă, studiind în același timp ce efect paralizant are asupra privitorului, cum ne învață pictura Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Deci, necrezând încă ucenicii, și nici din pipăire adevărându-se, adaugă și alta, adică mâncarea, de oarecare dumnezeiască putere mistuindu-se cele ce se mâncau, căci tot ceea ce firește se mănâncă cu gura, mai apoi afară se aruncă¹⁵³, însă acelea, precum s-a zis, nu firește erau mâncate, ci cu iconomie se mâncau.

Încă se pare că au și oarecare umbră înțelegere cele ce atunci s-au mâncat [de către Domnul]. Căci mâncând El „o parte de pește fript”, însemnează cum că pe firea noastră, cea care înota în viața aceasta cea sărată, cu focul Dumnezeirii Sale uscând-o și toată umezeala pe care o avea din adâncurile apelor - iar mai ales să zic, ale valurilor - zvântând-o, dumnezeiască mâncare o a făcut pe aceasta - pe ceea care mai înainte era grețoasă, dulce mâncare lucrând-o lui Dumnezeu. Că aceasta însemnează „fagurele de miere”: dulceața cea de acum a firii noastre, care mai înainte era lepădată.

Sau - precum socotesc - și acestea însemnează: prin „peștele fript” pe fapta bună cea lucrătoare, care ridică de la noi multa umezeală și îngroșare, prin ajutorul cărbunilor celor pustnicești și sihăstrești; iar pe cunoștință, adică vedenia [vederea dumnezeiască], prin „fagurele de miere”, fiindcă dulci sunt cuvintele lui Dumnezeu [deci vedenie nu înseamnă nălucirea simțurilor pe care o avea regulat, din înșelare Părintelui Arsenie Boca, ci vederea nesesizată cu simțurile, ci înțeleasă cu mintea când se unește în chip nevăzut cu lumina necreată 1Co 2:9 Ci precum este scris: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. – n.n.] (Psalm 18, 11; 118, 103).

Încă este „fagure”, dar de viespi, înțelepciunea cea elinească; și este „fagure” de miere de albine înțelepciunea cea dumnezeiască. Căci Hristos este „albina”, mică adică la mărime²⁷ (Sirah 11,3)- căci scurt este cuvântul și slab la vârtute, și nu într-o „puterea cuvântului” propovăduiește Pavel, ca să nu facă zadarnică Crucea²⁸ (1 Corinteni 1, 17-18)-însă le este dorită și împăraților și celor de rând, spre sănătate sufletească mâncând [aceștia] ostenelele ei.¹⁵⁴

Acum înțelegem mai adânc de ce Părintele Arsenie Boca a fost amăgit. Necitind această tâlcuire nu numai că nu a pictat trupul duhovnicesc înviat al Mântuitorului, ci un duh, care nu ar fi putut să mănânce, căci i-ar fi căzut mâncarea prin abdomenul transparent, dar nici nu a păstrat până la sfârșit peștele fript pe osteneala cărbunilor pustnicești și sihăstrești, nici nu a ajuns la vedenie, ci la vedenii amăgitoare și a preferat fagurele de viespi elinești și hinduși, în locul fagurelui albinei Hristos, găsit numai în Sfânta Predanie.

Părintele Arsenie Boca crezând în mod eretic că dracii sunt creați de oameni, oamenii creați de un duh demiurg, iar nu de Sfânta Treime, amestecă noțiunile. Astfel că în toate calcă Sfânta Tradiție, bizuindu-se pe propria gândire (necălită în Dogmatica Ortodoxă) și pe vedeniile avute de la cei care l-au învățat în taină hule și minciuni. Astfel că Îl hulește și pe Hristos ca și cum ar fi un duh, iar nu Dumnezeu întrupat, anulând realitatea și rostul iconomiei.

Duhurile sunt făcute spre a sluji pe om, iar omul este împăratul creației. Așadar, făcând pe Hristos duh, îi înjosește și mila dumnezeiască, și omenirea împărătească.

Un astfel de pictor, teolog al întinericului, considerăm că nu poate fi nici măcar propus la canonizare, dar să mai fie și considerat model de Ortodoxie.

¹⁵³ 26 După ce aparatul digestiv asimilează puterea hrănitore a celor mâncate, resturile, care nu mai sunt de folos, sunt eliminate în chip firesc.

¹⁵⁴ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 343-344.

D) ADEVĂRATA ICOANĂ A LUI HRISTOS

După cum vom vedea și în cazul Maicii Domnului chipurile hristoșilor mincinoși din pictura de la Drăgănescu nu seamănă nici între ele, nici cu chipul Mântuitorului. Atunci când seamănă cu cineva este vorba de autoportretele Părintelui Arsenie Boca, care surprind toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa, la diferite vârste. Practic, așezământul de la Drăgănescu, este un album de familie, desfășurat pe pereți, cu fotografiile sfinției sale și a familiei Maicii Zamfira. Nu știm cum a arătat familia preacuvioșiei sale ca să vedem dacă nu cumva i-a pictat și pe ei. Sfinția sa și ucenicii lui insistă pe ideea că tot ce a pictat a fost prin descoperire de sus. Este posibil și aceasta, să fie o descoperire de sus, de la vameșii văzduhului:

Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.

Însă descoperirile Părintelui Arsenie Boca nu au cum să fie de sus de la *Ioan 3:31 Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ pământesc este și de pe pământ grăiește. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.*, fiindcă Acela este Hristos, Care și-a imprimat fața pe mahrama regelui Avgar, pe a Veronicăi și a lăsat prin Sfinții Apostoli Bisericii Sale, comoara de neprețuit a Chipului Său care nu se schimbă, fiind Dumnezeu – Om, iar nu duh nălucitor și schimbător.

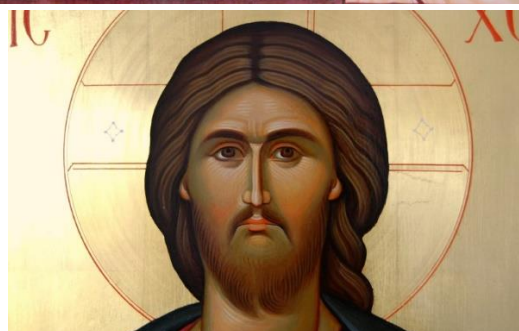
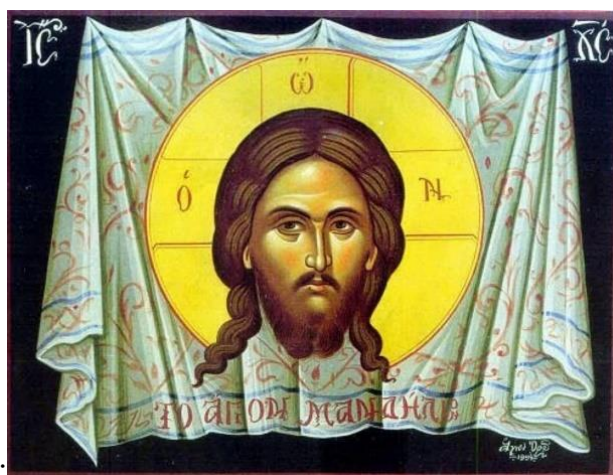
Domnul nostru Iisus Hristos, Care este Adevărul, nu are cum să mintă arătând Părintelui Arsenie Boca alt chip să picteze, decât Chipul Său real.

Ioan 14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

Mat5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Dacă singura Cale de a merge la Dumnezeu Tatăl este Hristos, și așa este, atunci singura icoană care duce prin închinare la Hristos, ca El să ne ducă la Tatăl, este chipul pe care L-a avut în realitate. Este imposibil să fi lăsat atâția oameni să se rătăcească până acum, iar acum să ne arate nouă că adevăratul Său chip este fața Părintelui Arsenie Boca.

Iată cum arăta Domnul nostru Iisus Hristos

Vedeți că nu seamănă cu nici unul din hristoșii mincinoși pictați de Părintele Arsenie Boca?

Dar nici ei nu seamănă între ei... deși ne-am străduit să îi grupăm după teme și asemănări. Ne apar în fața minții două explicații: ori i-au apărut draci diferiți, care nu prea seamănă între ei, ori același duh necurat a făcut fețe-fețe jubilând că poate să înșele (printr-un ieromonah Ortodox căzut) România cea cuminte (singura țară din lume Apostolică de la rădăcini). Diavolii nu au statornicie în năluciri, schimbându-și aspectul de fiecare dată, și de multe ori chiar și în cadrul aceleiași arătări.

Singurul cu adevărat statornic este Dumnezeu și, prin El, așa devin cei uniți cu El.

Vom citi cum este descrisă înfățișarea Mântuitorului de către Erminia Ortodoxă, bazându-se atât pe descrierile contemporanilor (deși unii dușmani ai Sfintei Predanii hulesc astăzi că aceste mărturii nu ar fi veridice, tot la fel cum pun în discuție diferite fragmente din Sfinții Părinți și din Biblie) cât și pe Sfintele Icoane transmise de la Sfinții Apostoli. Înfățișarea lor s-a păstrat cu frică și cutremur, asemenea Sfintelor Scripturi, pentru a nu fi modificată, măsluită sau pierdută, deși au trecut valuri înspăimântătoare de luptători împotriva chipului Mântuitorului.

Astăzi ceata cea întunecată a teologilor întunericului, nu se mulțumește doar să hulească Sfintele Icoane, nici să le scoată din viața publică (răutăți evidente), ci a trecut la atacul mai viclean (vrând să deturneze de la închinare chiar pe cei aleși) prin inventarea tablourilor religioase. Satana dorește ca omul să fie derutat, să nu mai știe cum arată Dumnezeu – Cuvântul întrupat și, așa, fie să se închine la actorii pictați de eretici (deci la antihriști), fie să ajungă să creadă că nu S-a putut păstra Chipul Său, sau că nu are vreo importanță,

sau că Hristos este un personaj mitologic, sau că Adevărul este relativ. Ținta mai îndepărtată este ca prin toate mijloacele și să fie convins pe latura văzului să devină ecumenist.

Din păcate, Părintele Arsenie Boca și-a adus contribuția sa importantă la acest curent. El însă nu este nou. A început să atace pe Ortodocși de când au primit influențe din apusul căzut în Renașterea păgânismului.

Iată o suferință de acest fel, prin care a trecut un Ortodox evlavios și mâna de ajutor pe care a întins-o Hristos, ca să ne scape pe toți de această înșelare în privința Chipului Său (ră-tăcire care este o pregătire diavolească a oamenilor pentru a primi vedenii cu ei sau a-l primi și a i se închina lui antihrist ca și cum ar fi Hristos).

Un creștin, deznădăjduit și nedumerit de atâtea înfățișări ale lui Hristos, care nu seamănă una cu alta, (pe care a început a le vedea prin biserici de când s-a trecut de la pictura canonică la mângălirea după imaginația autorului sau după cine știe ce modele de oameni căzuți), a strigat din toată inima: „Cum arătai Tu Hristoase al meu, când trăiai pe pământ, să mă pot închina Ție, să-Ți pot săruta adevărata Ta Icoană?! Să știu pe Cine să iubesc?! Eu nu cred că ești o himeră, nici că ai mai multe fețe și nici că-ți schimbi înfățișarea ca dracii și zeii păgâni! Te rog, ajută-mă, că nu vreau să mă ador un dumnezeu străin!”.

Noaptea a auzit un glas: „Du-te la Sfânta Mănăstire Iviron, la dreapta intrării din stânga a Bisericii principale și ai să mă vezi pictat exact așa cum am fost Eu pe pământ.” Vedeți? Nu i-a arătat în vedenie, deși putea. Domnul nostru Iisus Hristos L-a trimis la Sfintele Icoane ca să ne învățăm că numai din adevăratele Sfinte Icoane putem ști cu adevărat cum este Dumnezeu și că ne sfințim prin ele ochii și prin simțirea inteligibilă și mintea prin asemănarea Lui și a sfinților. Ca astfel să ne ferim de asemănarea oamenilor cu etichetă de sfinți, pentru a nu ne închina nici la Dumnezeu străin, nici lui antihrist, adică înlocuitor de Hristos, nici anti sfinților, înlocuitori de sfinți.

Sfânta Icoană a Domnului de la Sfânta Mănăstire Iviron, la dreapta intrării din stânga a Bisericii principale. Auzind minunea ei, am dorit, din țară, să o fotografiez, pentru a vedea toată lumea că, Hristos, are chipul exact așa cum este pictat în Sfintele Icoane Ortodoxe, iar nu după imaginația vătămată de patimi a pictorilor, ca în tablourile religioase provenite din Occident și ca în cazul picturilor de la Drăgănescu.

Nu seamănă nici cu unul, nici cu altul, nici cu vreun antihrist pictat de Părintele Arsenie Boca și celebrii maeștri apuseni, cum nu seamănă nici cu vreunul din kitsch-urile care ne inundă, numite generic de Pidalion *Grozăvii neasemănate*.

Să privim acum asemănarea chipului Mântuitorului cu Sfintele Icoane Ortodoxe:

Deși pictate în secole, stiluri și tehnici diferite, se vede că este vorba de aceeași persoană: Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, căruia să-I fie slava în veci, amin!

Să cercetăm acum înfățișarea reală a Mântuitorului, descrisă de Sfânta Predanie. Vom **sublinia și îngroșa trăsăturile pe care nu le-a reprodus Părintele Arsenie Boca, ci le-a schimbat, după înfățișarea demonilor pe care i-a văzut în vedenii, sau după propriile păreri, culese din apus.**

1. Chipul și statura lui Hristos precum Îl mărturisiră singurii văzători cei dintru început A lui Gherman al Constantinoplei: Trupul Dumnezeu-omului este de trei coți de lung [~1,99 m – n.n.], puținel plecat, cu **fața de culoarea grâului; cu sprâncene frumoase, legate împreună; cu ochii frumoși, [nasul] cu frumoase nări; părul capului roșietic și puținel galben (cu o șuviță de păr pe frunte), cu barba neagră; și degetele prea curatelor Sale] mâini potrivit de lungi**, (și cu sandale sau fără încălțăminte în picioare). Și, în scurt, **arătând închipuirea blândetii, precum este chipul aceleia ce L-a născut și din care și-a plăsmuit firea omenască desăvârșită.**

[Din: Scrisoarea despre chipul lui Iisus Hristos, [trimisă de Publius] Lentulus. proconsul al Iudeei, către Senatul Romei, [găsită între manuscrisele de la Vatican .]

„Aici în Iudeea se află acum un bărbat plin de mari virtuți, care se numește pe sineși Iisus Hristos. Cei ce îi urmează Lui îl cinstesc ca pe fiu al lui Dumnezeu cel fără de moarte, iar ceilalți, străinii, îl socotesc pe El [un puternic] prooroc. El înviază morți, tămăduiește toate bolile numai prin al său cuvânt și prin punerea mâinilor asupra lor.

[Bărbatul acesta] este înalt la trup, [cu statura dreaptă, brațele frumoase, cu mâinile lungi] și cu **fața bine proporționată. Părul îl are pogorându-se neted [și fără luciul până la urechi, și se sfârșește în plete crețe până la umeri și de la umeri în jos; de la frunte [prin mijlocul capului] părul este despărțit în două (cu cărare), după obiceiul nazarinenilor], iar fața părului este astfel, încât cu greu se poate descrie [dacă are culoarea vinului sau este în floarea unei alune timpurii]. Fruntea Lui este lungăreată și netedă; ochii îi sunt [căprui și foarte] vioi; obrajii [fără nici o meteahnă] sunt plini de rumeneală [foarte plăcută]; nasul și gura [sunt făcute] cu bune măsuri și fără cusur]. Barba, având fața ca părul capului, [este destul de deasă și despărțită în două], iar lungimea îi este de un deget. Fizionomia Lui este nobilă și delicată.**

Chipul Lui are blândete și oarecare seriozitate încât, de la prima vedere, atrage deodată și dragostea și respectul.

Mustă cu bunăcuviință și îndeamnă cu blândete... Niciodată nu l-a văzut cineva râzând, dar plângând de multe ori. Smerenia și înțelegerea Lui sunt cu deosebire rare. [El vorbește puțin, dar cu multă statornicie]. în sfârșit, **după înfățișarea Sa desăvârșită, este un om care întrece pe oricare dintre fiii oamenilor] “2.**

Se observă cu limpezime că Părintele Arsenie Boca nu a pictat chipul lui Hristos, ci mai mulți hristoși mincinoși (cu ochi albaștri, verzi sau maro, cu părul lins sau ondulat, blond roșcat, castaniu sau negru, cu sau fără barbă, cu sau fără mustață, în diferite culori, dar în general, ce au în comun, o privire lipsită de seriozitate, hipnotică și pierdută, cu tendințe de înrobire). Spre deosebire de Erminie fețele hristoșilor săi mincinoși sunt de paloare cadaverică, sau transparentă fantomatică, ori prea alungite, ori cu pomeții prea evidenți, ori cu bărbia tăiată, cu sprâncene drepte, despărțite brutal în unghiuri, cu ochii holbați, fixiști, de culori diferite (albaștri, verzi-galbeni sau maro), [nasul] tubular, umflat la mijloc, cu prea multe unghiuri,

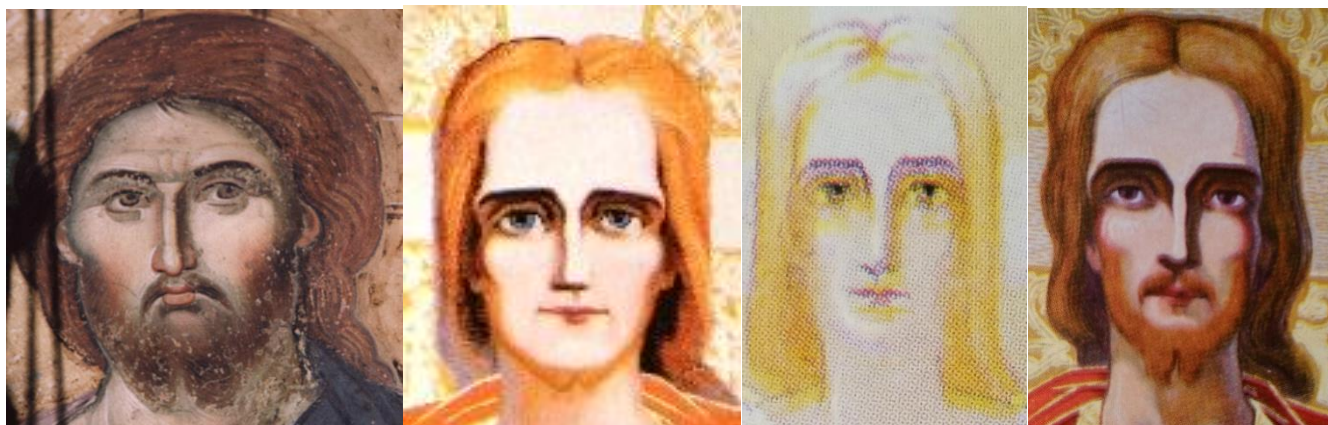

retezat, și cu nările incluse în tub; cu părul capului roșu, negru, galben strident sau portocaliu, cu barba roșie, portocalie, neagră sau absentă (uneori prezentă dar fără mustață); cu degetele sale butucănoase și scurte disproporționat de mari față de restul trupului. Și, în scurt, arătând închipuirea ochilor fixați ca să înrobească tiranic, precum este chipul madonelor cu fețe de tot felul de disproporții dizgrațioase. Părul îl are ondulat sau făcut cu placa ca lins, arătând foarte asemănător cu al femeilor ce și-au îmbolnăvit firavele cosițe de prea multe tratamente cosmetice, fără șuviță de păr pe fruntea disproporționat de lată, pogorându-se uniform în jos, despărțit [în două prea evident (cu cărare prea brutală), nu după obiceiul nazarinenilor, ci al fetelor cochete], iar fața părului este astfel, încât cu greu se poate descrie datorită variațiilor atât de mari de transparențe și culori. Fruntea Lui este lată și dreptunghiulară, ca a Părintelui Arsenie Boca, ochii îi sunt holbați și fixați spre privitorul victimă, schimbând culoarea ca hipnotizatorii între verde, albastru, negru și maro; obrații prea bombați ca la tigva de mort, lipsiți de rumeneală, arătând lipsa de viață specifică arătărilor de spectre, nasul și gura subțiri și încordate, lipsite de măsură și rigide, dând un aspect de om dur. Barba, având fața ca părul capului, [este variabilă: de la absență, la lipsa mustății, la o prezență firavă ca în tunderea din secolul, sau având un cioc nefiresc. Fizionomia Lui este pătimasă, pierită și prea băgătoare în suflet.

Chipul Lui are o visare și o absență [încât, de la prima vedere, atrage deodată fascinația și respingerea ca reacție de apărare, iar dacă se trece peste aceasta, compătimirea pentru grava posesie care o roade în adânc.

Mustă ca un bici, iar pe cei ce se revoltă îi numește dezertori. A fost văzut râzând de i se vedea dantura, iar plângând de multe ori, pe vremea când dorea în public să se afirme ca un Sfânt, apoi a înghețat, ca înainte de a muri să mai plângă public odată. Smerenia este absentă, mai puțin falsă smerenie care încearcă de multe ori să o evidențieze, iar înțelegerea Lui este adânc avariata atât în teologie, cât și în artă și știință. El vorbește prea mult și se contrazice mereu. În sfârșit, după înfățișarea Sa atât de variabilă, este un om care întrece pe mulți în instabilitate, arătând că duhurile care l-au subjugat l-au condus pe foarte multe căi extreme.

Descrierea Ortodoxă nu corespunde cu fanteziile sfinției sale, ci numai cu Sfintele Icoane ale Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit:

Să privim cu luare aminte la fața hristosului mincinos ce vrea să ne fixeze și să ne înrobească prin privire, la barba ca de teatru lipită pe față și la mâinile sale disproporționate de butucănoase și mari, ca de om bolnav de acromegalie (sau gigantism) și observând acestea să înțelegem ce spunea Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa: *Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că [Părintele Arsenie Boca – n.n.] avea talent la caricaturi, la trimes la școală,*¹⁵⁵.

Dar să nu ne oprim aici răsând, ci să plângem, căci acestea sfinția sa le-a văzut în vedenii, în care diavolii îl batjocureau și pe sfinția sa, și pe Hristos, și încearcă să ne batjocorească azi și pe noi, prin propunerea de canonizare, deși există astfel de mărturii de netăgăduit pentru rătăcirea sa.

Să nu lăsăm, fraților, ca Mireasa cea fără de prihană a lui Hristos, Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, să ajungă să fie luată în râs prin astfel de grozăvii neasemănate.

Efe 5:25 Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Hristos a iubit Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea,

Efe 5:26 Ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt,

Efe 5:27 Și ca s-o înfățișeze Sieși, Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană.

¹⁵⁵ Din DVD-ul dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015

A) MADONA ZAMFIRA

Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...
156

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă? Iată acum mâinile Maicii Domnului:

Și mâinile unei vrăjitoare celebre:

Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?

¹⁵⁶ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

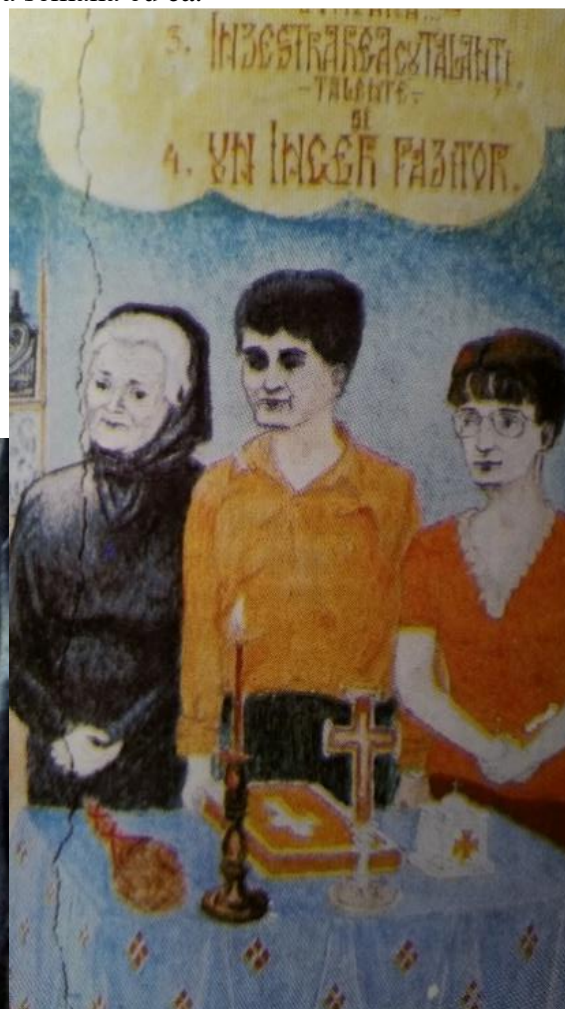

Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Multă vreme ne-am întrebat dacă și fața din tabloul de mai sus nu a fost cumva și ea a Maicii Zamfira. Nu am reușit să vedem decât două fotografii cu sfinția sa din depărtare, cea în care Părintele Arsenie Boca poartă pantalonii scurți și cea în care se urcă amândoi în autobuz. Astfel că nu ne-am dat seama prea bine de cum arăta la chip.

Însă am avut o bucurie că Părintele Arsenie Boca a pictat pe mama ei, Ecaterina Constantinescu, fiindcă astfel putem întrezări câte ceva. Probabil că Maica Zamfira seamăna cu ea.

Este greu să reconstituim asemănarea, fiindcă trebuie să trecem prin prea multe etape: întinerirea Ecaterinei, clarificarea chipului Maicii Zamfira, observarea asemănărilor și deosebirilor, și compararea cu tablourile pictate de Părintele Arsenie Boca în care acesta vrea să ne convingă că a reprezentat-o pe Maica Domnului. Ca și în cazul reprezentărilor hristosului său mincinos, toate seamănă cu o etapă din viața Părintelui Arsenie Boca, dar nu prea seamănă între ele. Tot așa, nici în cazul tablourilor în care sfinția sa pretinde că a pictat pe Maica Domnului, nu seamănă la față unul cu altul, par a fi persoane diferite, deși pot fi și etape din viața aceleiași persoane. Necunoscând, ca în cazul Părintelui Arsenie Boca, succesiunea fizionomiei Maicii Zamfira, nu putem să ne exprimăm cu certitudine.

Însă este clar că avem totuși o oarecare asemănare, în trei din tablourile cu madona ale Părintelui Arsenie Boca (din care cel din centru, cel mai apropiat ca asemănare și poziționare cu imaginea Ecaterinei, este tocmai cel de care zicea Părintele Arsenie Boca că poartă pictate mâinile Maicii Zamfira, în locul mâinilor Maicii Domnului):

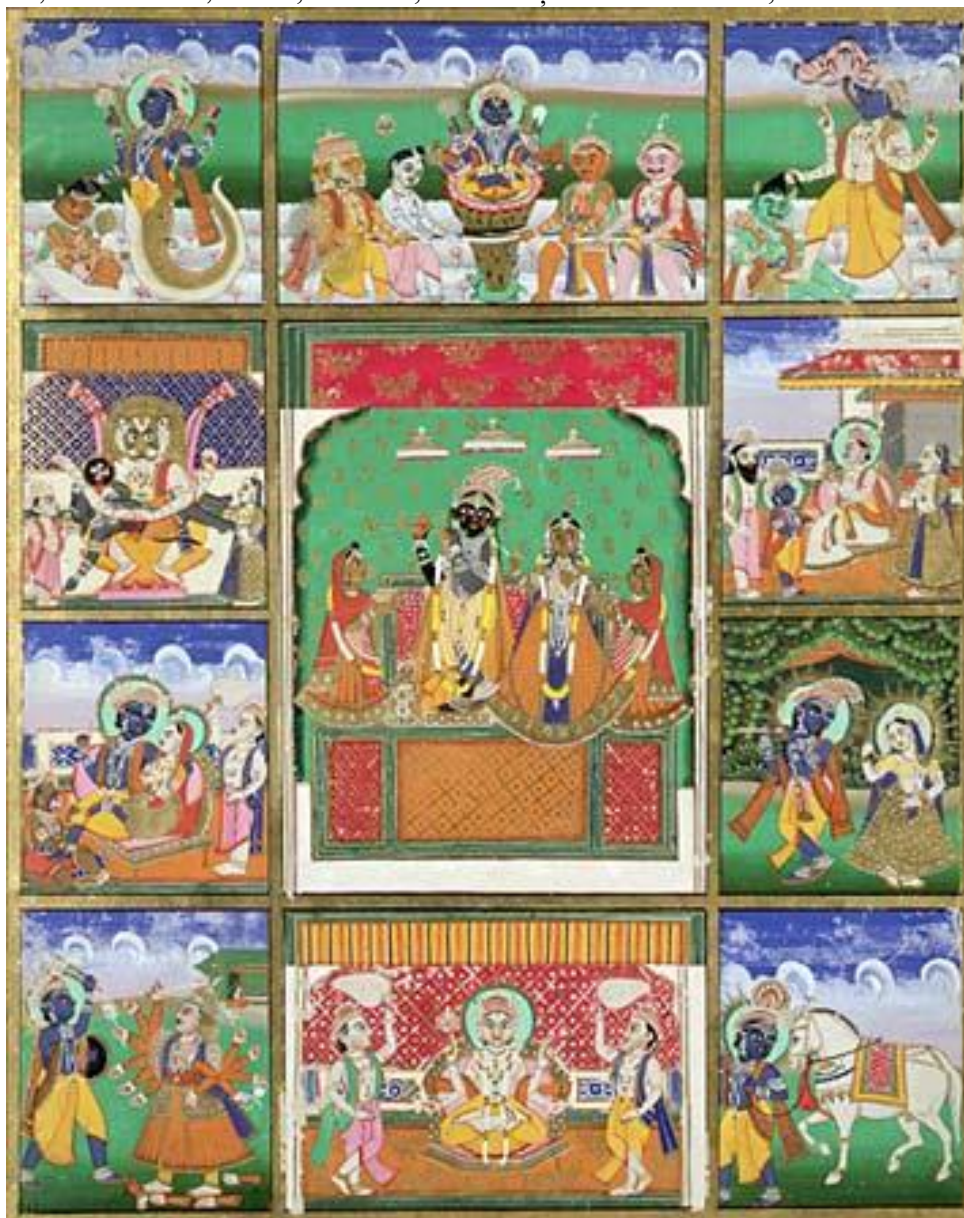
Chiar dacă tablourile din stânga reprezintă o persoană tânără, fără riduri, cu aripile nazale mai înguste și ochii negri (albaștri), totuși are aceeași bărbie dreaptă ca Ecaterina, nasul drept, sprâncenele drepte, plecând la aceeași distanță de nas. Mai în dreapta Maica Zamfira se află sora sfinției sale (preoteasa Ligia Bunescu), care după cum vedem, o ducea ceva mai rău ca preacuvioșia sa, fiind mai puțin durdulie, mai trasă la față, mai încercănată și puțin cam tristă. Probabil că avea mai multe greutăți, suferințe și griji, datorită responsabilităților mai mari.

Interesant la Părintele Arsenie Boca este că persoane diferite seamănă între ele și în general cu sfinția sa, în schimb reprezentările aceleiași persoane nu seamănă una cu alta. Cu totul diferit este în cazul Sfințelor Icoane. Acolo fiecare persoană este identificabilă prin trăsăturile ei specifice, diferite de ale celorlalte persoane, dar care se păstrează la toți iconografi, indiferent de stil și perioada pictării lor. Astfel că, dacă se șterge numele, poți recunoaște Sfântul reprezentat după chipul și celelalte trăsături caracteristice. Deoarece Părintele Arsenie Boca nu a studiat Erminia Bizantină și modelele Sfințelor Icoane Ortodoxe (care eliberează mintea prin smerita urmare a realității consemnată de Sfânta Predanie, lăsând originalitatea să lucreze în sensul intensificării dragostei față de persoana pictată și măiestria delicateții surprinderii asemănării ei), nu a sesizat aceste lucruri de mare profunzime teologică. Preacuvioșia sa a aplicat cele învățate la Belle Arte (care robesc mintea în libertinajul propriei imaginații și păreri, risipindu-se în tot felul de căutări de modalități originale de a rezolva probleme teologice și a căuta modele omenești cât mai apropiate de propria fantezie în legătură cu personajele pictate). Astfel că toate figurile din tablourile Părintelui Arsenie Boca și seamănă unele cu altele, parcă ar fi fotocopii ale autoportretului său, deci este greu de făcut o analiză precisă. Nu știm dacă această asemănare nu a influențat și deformarea trăsăturilor Ecaterinei și Ligiei. Însă întrebarea rămâne pusă și așteptăm precizări. Dacă nu... vom afla la Judecata de Apoi.

Iată cum toate persoanele seamănă între ele, doar atitudinile lumești parcă diferă în teatralitatea lor (dracii nu se pot abține să nu facă circ), când le pictează Părintele Arsenie Boca, care nu înțelegea taina unicității persoanei care se exprimă prin față. Aceasta provine din credința sfinției sale în metempsihoză [că persoanele (chiar și cele îngerești) pot să treacă prin mai multe trupuri, dar să rămână aceleași], sau este expresie a altei credințe hinduse, cea a avatarului:

În religia hindusă, avatarul este o manifestare trupească (încarnare) a unei ființe divine în formă de om sau animal. Iată cei zece avatari ai lui Vishnu: (în sens orar, din stânga-sus) Matsya, Kurma, Varaha, Narasimha, Vamana, Parshurama, Rama, Krishna, Buddha și Kalki. În centru, Krishna:

Interesant este că Părintele Arsenie Boca, datorită credinței că îngerii se pot întrupa în oameni (iar îngerii seamănă între ei), arată aceeași asemănare în mai mulți oameni contemporani, aflați unul lângă altul. Dar aceasta ne deslușește, încă odată, că vedeniile după care a pictat, erau diavolești, dracii luând chipuri asemănătoare, fiind îngeri căzuți și având lucrări similare de amăgire chiar și în cazul nefericit al Părintelui Arsenie Boca, Dumnezeu lăsând așa, ca doar, doar s-ar dezmetici și sfinția sa pe cale rațională.

În schimb, când e vorba de aceeași persoană, ipostazele sale parcă surprind alte figuri, cu alte asemănări, aparținând unor oameni diferiți. Este fie vorba de autoportretul Părintelui Arsenie Boca, pentru diferitele etape ale vieții lui, fie ceva mai sinistru. Sunt oameni care au înăuntru mai multe persoane. În psihiatrie această manifestare se numește schizofrenie. În viața duhovnicească se numește îndrăcire. Citim în Sfânta Evanghelie că au fost oameni ce nu au avut numai un drac, ci o legiune de demoni. Dracii, deși pictați la fel, pentru a li se arăta apartenența de firea îngerească, și asemănarea în ură și răutate, totuși sunt și ei persoane, chiar dacă se preschimbă din ce în ce mai mult în indivizi (indivizii sunt unități ale speciilor, lipsiți de personalitate. În această stare te aduc patimile care zdrobesc libertatea unicității și omogenizează distincțiile la starea de dobitoacie. Dobitoacele nu sunt persoane non-umane, cum sugerează propovăduitorii pervertirii minții și inversării firii. Ele sunt indivizi. Dracii, dar și oamenii pătimiși se depersonalizează uniformizându-se prin separarea de Sfânta Treime, căzând în picaj spre nimic. A prefăce persoanele în indivizi este și scopul, și ținta hinduismului, care consideră nimicul ca dumnezeul lor mincinos. Dracii vor

prin acele tehnici de yoga sau do, să depersonalizeze cât mai mult pe om, să-l lase fără de minte, pentru a se unii cu ei și a-l face asemenea lor, topit în ură. Numai iubirea distinge și apreciază ca pe o taină diferențele celuiilalt, îmbogățindu-se în el. Ura vrea ca să forțeze voia tuturor a se supune voii, deci persoanei care urăște. Totuși chipul, cât de mult stâlcit, rămâne chip, astfel că totuși, și demonii, și pătimișii depersonalizați rămân persoane).

Când duhurile necurate intră în biata victimă în pâlcuri, își exprimă fiecare din membrii acelui pâlc personalitatea lui. Dar nu numai atât, un singur diavol nu poate fi statornic în nălucirea pe care o face, cum nu a fost statornic nici în slujirea lui Dumnezeu, astfel că înfățișarea pe care o abordează se schimbă uneori de la o clipă la alta, cu atât mai mult în vedenii diferite. A picta o Persoană Sfântă cu înfățișări diferite este tot una cu a o acuza de îndrăcire sau că a suferit operații estetice de schimbare a fizionomiei. În realitate, însă, având în vedere că Părintele Arsenie Boca tot ce a pictat a fost o reproducere a vedeniilor, după cum susține chiar sfinția sa, și aici găsim dovedită apartenența diavolească a arățărilor care le-a pătimit. Dracii chiar dacă jucau rolul sfinților și al sfintelor, nu puteau apărea niciodată la fel, ci schimbat, după cum le îngăduia Dumnezeu, ca dacă Părintele Arsenie Boca s-ar fi smerit și ar fi cercetat scrierile Sfinților Părinți despre vedenii, să vadă că aceasta este una din caracteristicile demonilor (schimbarea nălucirilor), iar dacă din prea multă rătăcire a trufiei, sfinția sa nu ar fi cercetat, nu s-ar fi trezit, măcar noi ceilalți să ne dăm seama și să ne ferim de modelul păgubos al preacuvioșiei sale, să scăpăm de ispita de a-l canoniza

Cele de mai sus nu seamănă între ele, dar nici cu primul tablou (în care Părintele Arsenie Boca zicea că a pictat pe Maica Domnului cu mâinile Zamfirei), nici cu Ecaterina, nici cu Ligia, dar pe Maica Zamfira nu o știm după chip. Poate vreo uceniță de la Prislop, dacă s-ar converti de la arsenism la Ortodoxie să ne spună cu care din fețele de mai sus, seamăna Maica Zamfira, sau măcar să ne aducă o fotografie cu sfinția sa, în care să-i observăm trăsăturile feței, deoarece pe internet nu prea se găsesc.

Se observă că nu numai femeile sunt diferite, dar și pruncii, aflați la aceeași vârstă, sunt diferiți. Scuzele că s-ar fi schimbat fața prin trecerea vârstei nu poate fi, așadar, valabilă. Pur și simplu sunt pictați alți oameni, ca fiind aceeași Maică a Domnului și Același Hristos. Dar Ei au fost cele mai statornice persoane, neavând nici un diavol loc în Ei, fiindcă i-au ars. Nu au fost nici năluciri schimbătoare. De ce Părintele Arsenie Boca pictează hulind și surpându-ne credința în realitatea lor, relativizându-le înfățișarea, făcând-o schimbătoare, ca și cum nu ar fi existat sau ar fi fost cu fețe schimbătoare, lăsând astfel să se înțeleagă că sunt invenții omenești imaginate de fiecare om, după cum îl taie capul?

Persoanele reprezentate nu numai că nu sunt Hristos și/sau Maica Domnului, dar sunt niște kitsch-uri cu breton sau cărare pe mijloc, ori cu părul aranjat pe sub batic (deoarece dimensiunile capului acoperit sunt diferit proporționate, în funcție de tablou, ba mai umflat, ba mai subțiat). Picturile sfinției sale sunt lipsite atât de seriozitate, cât și de originalitate fiindcă se încadrează în stilul apusean cupidonofil, doar că și mai lipsite de bun gust artistic.

În Sfintele Icoane Ortodoxe, însă, fiindcă ele propovăduiesc adevărul neschimbător, indiferent de stil, tehnică și neam, este pictată întotdeauna aceeași persoană. Adică fie Maica Domnului, fie Hristos, toate seamănă la față între ele, încredințându-ne că a existat în mod real un singur model, unic cu adevărat, și tocmai acesta a fost pictat și transmis prin Sfânta Tradiție. Însă, nici una din Sfintele Icoane Ortodoxe nu seamănă cu nici una din femeile/vedeniile luate ca model de Părintele Arsenie Boca în locul Ei.

Am selecționat mai jos Sfintele Icoane Ortodoxe, cât mai diferite, tocmai pentru a vedea în diferențe asemănarea (provenită din faptul că au fost pictate aceleași Persoane: Domnul și Maica Lui).

Punând laolaltă Sfintele Icoane cu tablourile religioase în general și cu cele pictate de Părintele Arsenie Boca în special, dacă suntem raționali și credem în bunătatea lui Dumnezeu nu putem trage decât două concluzii contradictorii:

1. Ori Sfânta Biserică nu este insuflată de Duhul Adevărului și a greșit în toate Sfintele Ei Icoane fiindcă nu acestea nu seamănă cu vedeniile Părintelui Arsenie Boca (lucru pe care noi nu îl credem). Dar în acest caz și vedeniile Părintelui Arsenie Boca au greșit toate, mai puțin una din ele în care i s-a arătat adevărul (dar nu se știe care).

Acest lucru, însă, nu-l face Dumnezeu fiindcă El nu ne lasă în ceață într-o problemă atât de importantă: cum arăta Hristos și Maica Sa. Căci El *1Ti 2:4 voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină. 5 Căci unul este Dumnezeu, unul este și Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: omul Hristos Iisus*. Cine este, însă, adevăratul Hristos unic, dacă nu a putut fi pictat la fel în toate icoanele? Trebuie să-L știm cum arată, ca să ne închinăm Lui. Dacă ne închinăm la icoana altuia, cinstea merge la acela și adorăm un hristos mincinos. Este neapărată nevoie a cunoaște cum arăta în realitate Hristos pentru a-L picta și, astfel, prin cinstirea Sfintelor Lui Icoane să-L adorăm chiar pe El, pe Cel adevărat, nu pe un altul, deoarece cinstea Icoanelor merge la cel închipuit pe ele. Sfânta Lumină de la Ierusalim se coboară numai la Ortodocși, nu pentru meritele noastre, ci pentru a confirma că la noi (inclusiv în Sfintele Icoane) se află Adevărul. Un adevărat Ortodox, așadar, va respinge această primă concluzie.

2. Ori, cum și este cu adevărat, toate vedeniile pe care le-a avut Părintele Arsenie Boca au fost de la draci (fiindcă nici unul din tablourile pictate după ele nu seamănă cu Sfintele Icoane în care au fost reprezentați Hristos și Maica Domnului - exact așa cum au fost Ei în realitate, doar că au fost surprinse trăsăturile teologice ale trupului duhovnicesc). Asta înseamnă că pictura de la Drăgănescu pregătește în țara noastră terenul lui antihrist, relativizând chipul Mântuitorului și obișnuindu-ne să ne închinăm altuia cu închinarea ce se cuvine doar lui Hristos.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi

[adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]

Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceuia adică se face slujitoarește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.¹⁵⁷

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfintelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuită ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră fiind Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare (sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul), atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh (sau Înainte-mergătorului) o trimitem tot la Părintele Arsenie Boca. Sau, mai grav, îl adorăm mai mult decât pe Hristos (deși mai mult ca adorarea nu există, ea este cultul latreutic, total adus numai lui Dumnezeu), fiindcă Hristos este Unul din Sfânta Treime și S-a întrupat din pururea fecioara Maria, având un singur trup, cu o singură față, arătând într-un singur fel, dar tablourile de la Drăgănescu ne sugerează că duhul Părintelui Arsenie Boca s-a întrupat ba în Hristos, ba în Sfântul Ioan Botezătorul, ba în Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, deci ar fi un dumnezeu mai mare ca Hristos, care are mai multe avataruri, printre care și Hristos. Ce hulă îngrozitoare, să nu fie în veac!

Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinuciderea), o preacinstim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor, prin care pătimesc aceasta, este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sărmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstire mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

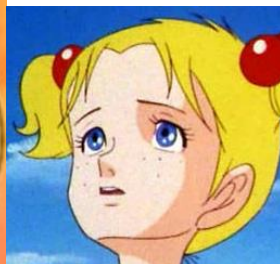
Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

---

¹⁵⁷ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

B) MADONA DESEN ANIMAT JAPONEZ

Sandy Bell e drăgălașă, dar ce hulă cumplită să o pictezi pe Maica Domnului în același duh lumesc cu ea. Naivitatea, inocența nu exprimă realitatea profundă a Împărătesei care pe toate le știe și le biruie, fiind înfricoșătoare dracilor și umitoare minților îngerești, încă de la zămislirea Ei:

1Co 14:20 Fraților, nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte însă, fiți desăvârșiți.

Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilăa lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului¹⁵⁸.

De ce tocmai în negru? ne-a miluit Dumnezeu ca să depistăm cine era arătarea ce se dădea drept Maica Domnului.

8, „Maica Domnului“ în vedeniile unei tinere

Doi ani mai târziu, ziarele Atenei se ocupau cu alte vedenii care apăreau unei tinere din regiunea Navpactia. Aceasta vedea, se zice, pe Maica Domnului și primea diferite porunci, de pildă, să predice lumii să se pocăiască etc., etc.

Într-o duminică, în Agrinio, înainte de a merge la amvon să predic, primarul mi-a adus o epistolă semnată de preot, profesor și primar, ca să o citesc mulțimii din biserică, prin poruncă de la Maica Domnului cea care s-a arătat în vedeniile tinerei fete. Am refuzat să o citesc și le-am spus, firește, cele cuvenite,.

Peste câteva luni a venit la spovedit, printre alții, însăși tânăra aceea și s-a spovedit. Într-adevăr, era o fată foarte modestă și virtuoașă.

La urmă, după Spovedanie, când era să plece, mi-a spus:

- Eu, părinte, o văd pe Maica Domnului.

- A! Tu ești aceea? Cum o vezi? am întrebat-o.

- **în chip de femeie îmbrăcată în negru.**

- Ai văzut-o de multe ori?

- De vreo zece ori.

- Și ce îți spune?

- Prima dată era duminică după-amiază și mă aflam în poiană, căutam o oaie care se rătăcise de turmă. Dintr-o dată, Maica Domnului mi-a apărut în față și mi-a zis:

- Eu sunt Maica Domnului. Du-te în sat și spune-le sătenilor care lucrează la construirea drumului să înceteze munca, fiindcă azi e duminică.

- Și m-am dus, le-am spus și s-au oprit din lucru.

Altă dată era Ajunul Crăciunului și mi-a zis:

- Să mergi și să le spui sătenilor că anul acesta, deoarece Crăciunul cade vineri, să nu coacă nimic. Căci nu se cuvine.

Și, într-adevăr, tot satul a postit în ziua de Crăciun.

- Nu vezi, copila mea, i-am spus, că cel care ți se arată e Satana, nu Maica Domnului? Era atât de rea fapta sătenilor care construiau cu dragoste și cu folos drumul acela? Dar Satana nu voia ca ei să facă acea lucrare, ci voia să-i vadă în cafenele, cum joacă cărți, se îmbată și înjură. Pe de altă parte, unde s-a auzit ca creștinii să postească în ziua înveselitoare a Crăciunului? Biserica noastră a stabilit ca în acele 12 zile, începând cu ziua Crăciunului, să mănânce omul orice vrea. Înțelegi că e vorba de Satana? Așadar, când o să ți se arate iar, să zici: Ești Satana, și să-ți faci semnul Crucii.

- Dar, părinte, nu îmi spune nimic rău. Îmi spune să ies în fața oamenilor și să le predic să se pocăiască.

- Și tu să zici: Dacă era să predic, m-ar fi făcut Dumnezeu bărbat, preot, predicator, stareț și aș fi învățat carte. De aceea, să te lase în pace și să vină la mine.

Și deoarece era foarte cuminte, a primit povețele mele, s-a liniștit și Satana n-a putut să-i aducă vătămare.

(în aceeași lucrare, p. 60 - 62)¹⁵⁹

Ce bine ar fi fost să se fi spovedit și Părintele Arsenie Boca la un duhovnic iscusit în amăgiri și apoi să fi făcut și ascultare... poate acum chiar era un model în Sfânta Biserică Ortodoxă.

¹⁵⁸ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

¹⁵⁹ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 294-298.

Teologii întinericului, nesuportând lumina Ei, se arată în negru la oameni, ca să-i înșele că și Ea ar fi avut păcat sau umbră. Ba chiar îndeamnă pe ucenicii lor să O picteze așa, ca să o hulească.

Hidoase, nu-i așa. Se vede clar ce duhuri le-au inspirat.

Maica Domnului Neagra

Între reprezentările iconografice și statuare ale Maicii Domnului, a apărut în perioada medievală - sau chiar mai devreme - în anul romano-catolicismului, o serie de exemple în care aceasta este înfățișată având piele de culoare închisă, uneori neagră. Reprezentările de acest tip sunt cunoscute sub numele "Madone Negre". [...]

În sens precis, numele "Madona Neagră" nu se aplică imaginilor a căror culoare derivă din materialul folosit precum ebonita sau lemnul de culoare închisă, sau celor înegrite de fumul umanărilor sau în urma incendiilor chiar dacă, în general, acestea sunt explicațiile pentru o mare parte din reprezentările ce sunt încadrate astăzi în acest gen iconografic.

În legătură cu aceste reprezentări cercetătorii au încercat să ofere diverse explicații. Citind cea mai importantă lucrare de istorie a artei pe această temă Marvin Pope prezintă mai multe ipoteze pentru explicarea Madonelor Negre. El trage concluzia că e "foarte probabil" să aibă originea în Asia Mică și face paralele semnificative cu Demetra Neagră, Isis și alte zeități pagane negre. De altfel, istoria timpurie a cinstirii Fecioarei Maria în Africa a anticipat aceste dezvoltări ulterioare.

Unii cercetători au subliniat faptul că trebuie să existe un temei scripturistic pentru acest tip de reprezentare. În acest sens, una dintre consecințele cele mai impresionante ale interpretării mariologice a Vechiului Testament a constituit-o atribuirea imaginilor din Cantarea Cantărilor Fecioarei Maria. "Nigra sum sed formosa [Neagră sunt dar frumoasă]" sunt aproape primele cuvinte ale Miresei din Cantarea Cantărilor.

Din aceste cuvinte s-a nascut temeiul biblic pentru multe portrete ale Maicii Domnului care o reprezinta ca Madona Neagra.

[hule tipice interpretării sectare, ce rup textul de înțelesul lui:

Cân 1:5 Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă, ca sălaşurile lui Chedar, ca și corturile lui Solomon.

Iată tâlcuirea Sfinților Părinți:

Trecînd de la cele mai înainte înfățișate, cuvîntul ne duce la tâlcuirea celor spuse de mireasă către fecioare. Acestea sînt : «Neagră sînt și frumoasă, fiice ale Ierusalimului, ca corturile Chedarului, ca covoarele lui Solomon». Bine a început învățătoarea de la descrierea bunătăților, ce trebuie să o facă sufletelor care își încep ucenicia. Căci ele se arată gata, prin cele ce le mărturisesc, să aleagă harul ce curge din sîinii ei cuvîntători, în locul oricărui cuvînt omnesc pe care îl numesc vin, spunîndu-i: «Iubi-vom sîinii tăi mai mult decît vinul, fiindcă te-a iubit Dreptatea». Iar ea sporește uimirea sufletelor ucenice cu privire la minunea petrecută cu sine, ca și mai mult să cunoaștem nemăsurata iubire de oameni a Mirelui, Care prin iubire îmbracă pe cea iubită în frumusețe. Nu vă mirați, zice, că m-a iubit Dreptatea, ci că, fiind neagră din pricina păcatului și unită cu întunericul prin fapte, m-a făcut frumoasă prin iubire, schimbînd frumusețea Sa în urîtenia mea 39.¹⁶⁰

Așadar cuvîntul acesta vorbește despre Mireasa Bisericii ce îi are în Sine ca negreală pe cei ce au avut păcate, înainte de Sfântul Botez, sau după Sfântul Botez au căzut, însă s-au pocăit, devenind frumoși. Dar Maica Domnului nu a avut păcat personal, ca să fie pictată neagră. În plus, Sfintele Icoane nu mai pictează simbolul ci chiar asemănarea celor reprezentați. Iar Maica Domnului nu a fost negresă, nici îmbrăcată în negru – n.n.]

Tot Marvin Pope este cel care demonstrează în mod convingător, cu argumente lingvistice, faptul ca traducerea exacta a versetului este "Neagra sunt si frumoasa", nu "dar frumoasa", cea care s-a pastrat de altfel in Septuaginta: "Melaina eimi kai kale".

Denumirea "Madona Neagra" a capatat o semnificatie deosebita cand a fost aplicata cunoscutei icoane a Fecioarei Maria de la Jasna Gora, din orasul polonez Czestochowa, atribuita picturului de icoane Sfântului Apostol Luca, aceasta fiind imaginea sacra cea mai venerata în Europa Centrala si constituind obiectul unor nenumarate pelerinaje. [aceasta face parte din suita de minciuni latine, ca și giulgiul din Torino, ca să atragă pe oameni la ei, similare cu minciunile de la Prislop. Sfântul Apostol Luca nu avea cum să picteze nici hidos, nici persoane diferite, fiindcă a cunoscut-o personal pe Maica Domnului și tocmai aceasta este motivul pentru care noi știm cum a arătat Împărăteasa noastră, păstrând cu aceeași râvnă și sfințenie asemănarea Ei, după cum am păstrat nealterată Sfânta Scriptură:

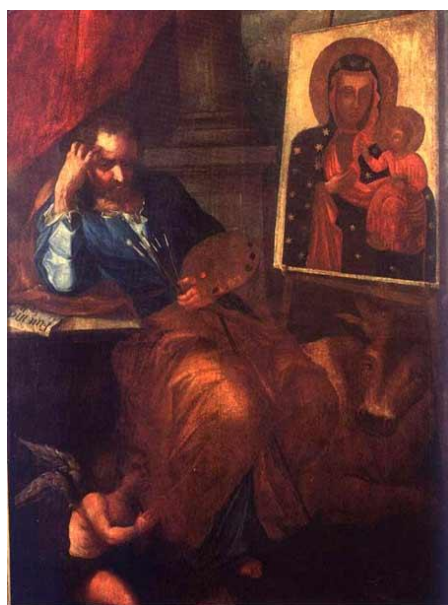
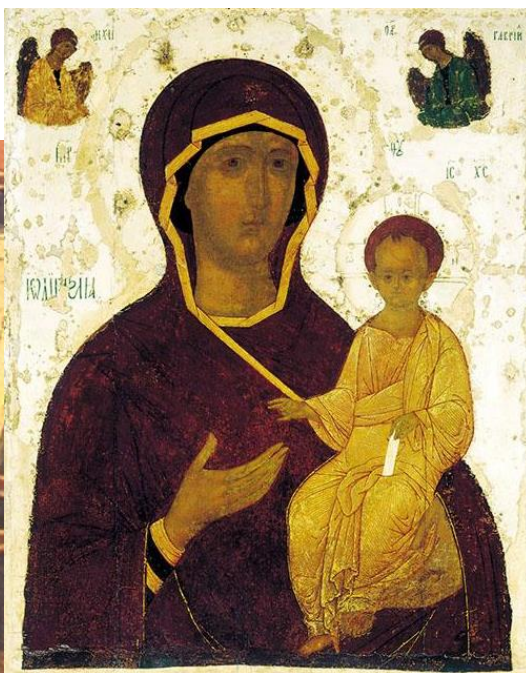
Sfântul Ioan Damaschin, mare iubitor si aparator al sfințelor icoane, ne scrie: "Dumnezeiescul Apostol si Evanghelist Luca a zugravit intocmai sfântul si preacinstitul chip al Maicii lui Dumnezeu, Maria, pe care a intalnit-o la Ierusalim, aflandu-se inca in trup si predicand in Sfântul Sion. A pictat-o pe Preacurata Fecioara în culori si în amestec de ceara, pe o bucata de lemn, ca sa ne-o lase amintire si sa ne-o arate asa cum era în realitate, dar vazuta ca într-o oglinda. Maica Domnului însasi binecuvantand-o, i-a spus: Harul meu va fi cu ea."¹⁶¹

Dacă doriți să vedeți o icoană pictată de Sfântul Apostol Luca iat-o, se cheamă Odighitria sau povățuitoare și ajutătoare de cale:

¹⁶⁰ Sfântul Grigorie de NYSSA, *Părinți Și Scriitori Bisericești*, 29, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1982, p. 129.

¹⁶¹ <<http://www.crestinortodox.ro/liturgica/pictura/sfantul-apostol-luca-zugravul-maicii-domnului-119920.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

Așadar se vede limpede că nu are nici culorile, nici trăsăturile Madonei negre, nici haine negre în care să fi fost îmbrăcată. Ea a purtat toată viața haine de o singură culoare, lucru care a fost revărsarea în afară a smereniei Sale. Auriul din prima Icoană nu arată auriul veșmântului, ci lumina necreată ce strălucea din Maica Domnului. – n.n.] [...] **Răspândirea acestui tip iconografic în lumea romano-catolică se explică și prin încurajarea în sanul acestei Biserici, în ultimele secole, a fenomenului "aculturatiei", în special aculturatiei liturgice și artistice.** [deci, Părintelui Arsenie Boca contribuie la susținerea practică și ideologică a fenomenului de aculturație – n.n.] **In Biserica Ortodoxă iconografia Maicii Domnului Negre nu este nici măcar amintită în erminiile sau manualele de pictura bisericească.**¹⁶²

Cum spunea un duhovnic înțelept privind la tabloul din stânga: arată ca o țigancă.

După cum pictorul îmbufnat și plictisit, nu are cum să fie Sfântul Apostol Luca, Cupidonul nu are cum să fie un Sfânt Înger, tot așa urâciunea pustiirii îmbufnată numită madona neagră, nu are cum să fie Odighitria pictată de Sfântul Apostol Luca, la însuflarea Sfântului Duh. Tot așa, nici tablourile religioase pictate de Părintele Arsenie Boca, care pot semăna cu oricine (numai cu niște Sfinți nu), nu sunt Sfinte Icoane.

Iată cum o pictează pe Maica Domnului Ortodoxii, însuflați de Sfântul Duh și urmând Sfânta Tradiție de la Sfântul Apostol și Evanghelist Luca (vom sublinia și îngroșa ce anume din trăsăturile Maicii Domnului nu a respectat Părintele Arsenie Boca):

2. Chipul și statura Născătoarei de Dumnezeu

*Iar prea sfânta de Dumnezeu Născătoare, a fost cu statura mijlocie, deși unii zic că a fost de trei coți.[~ 1,99 m – n.n.] **[Fata nu o avea nici rotundă, nici ascuțită, dar întrucâtva prelungă]; chipul [fi era) de culoarea grâului, cu părul [ascuns] gălbui: cu ochii [vioi și curați] având [în ei] vederi gălbuie [tocmai de culoarea olivelor], cu sprâncenele [încovoiate], lungi [și puțin negre; nasul ceva cam lung], cu nările mijlocii, iar buzele trandafirii]; cu mâinile lungărete și cu degetele asemenea. [Și, în fine, toată ființa ei era simplă, fără de mândrie***

¹⁶² <<http://www.crestinortodox.ro/religie/maica-domnului-neagra-l22280.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

sau vreo împodobire omenească, ci/ smerită, neprefăcută și fără de prihană, cu îmbrăcăminte cuviincioasă, iubind veșminte numai cu un fel de vopseală, (după cum) omoforul, care se află în biserica ei [ce este în Chalkopatrii] o mărturisește. [Și afară de acestea,... mai presus de toate, era într-însa multă frumusețe divină].¹⁶³

Părintele Arsenie Boca a pictat-o cu fața rombică, dreptunghiulară sau pătrată, cu bărbia retezată, cu chipul albicios sau rozaliu având paloare, părul la vedere în unele tablouri, cu ochii fixiști și visători, cu sprâncene drepte, în unghiuri, negre total, cu nasul retezat, sub formă de paralelipiped dreptunghic, fără rotunjimi, cu nările mici și înfundate în nas, cu buzele drepte, subțiri și strânse, inexpressive, mâinile butucănoase și scurte, degetele asemenea, dar și cocârjate. Ființa ei este compusă, ca al actrițelor profesioniste, jucând variabil rolul mai multor personaje, unele inexpressive și pierdute, altele naive, altele ignorante, altele languroase, altele țărănești, exprimând prefacere și multă împodobire omenească, cu veșminte în mai multe culori, de multe ori neavând simbolul pururea fecioriei (cele trei stele), după modelul aparițiilor demonice apusene. Și în afară de acestea, mai presus de toate, au într-însse urâciunea omenească plină de patimi, ce nu se poate compara cu frumusețea divină a Maicii Domnului, aceste madone având obrăznicia de a juca rolul Ei și prin aceasta O hulesc

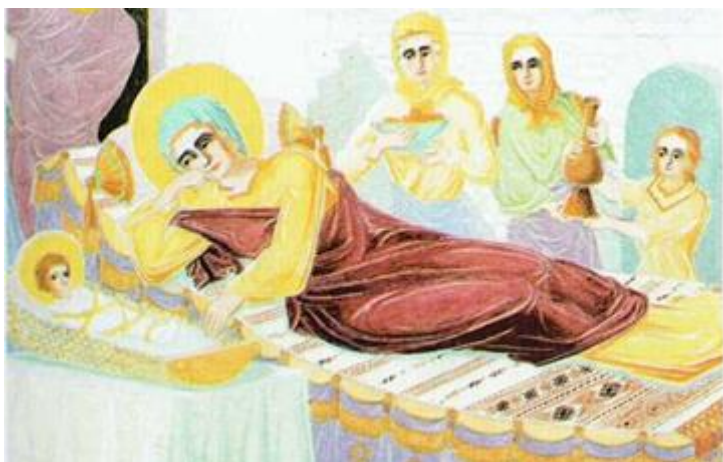
¹⁶³ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 147-148.

D) MADONA DESPLETITĂ, DAR CU BASMA, CA LA MEDJUGORJE,
LOURDES, FATIMA

*Este greșit faptul că mulți dintre zografi fac chipul Maicii Domnului cu părul despletit ca o doamnă, și învelișul capului numai cu o basma; pentru că într-însa n-a fost prihană și nici mândrie, ca să se împodobească cu haine de mult preț și să-și arate împletiturile părului¹⁶⁴. Așadar, nu trebuie să ne luăm după proba ereticilor, ci să păzim legea și portul locului neschimbat, căci în alt chip nu este primit de Biserică, ci sunt lucruri eretice.*¹⁶⁴

Deci, după Sfinții Părinți Părintele Arsenie Boca a pictat eretic (până și anti „Sfânta Ana” este pictată ca o gospodină ce tocmai s-a dus la coafor):

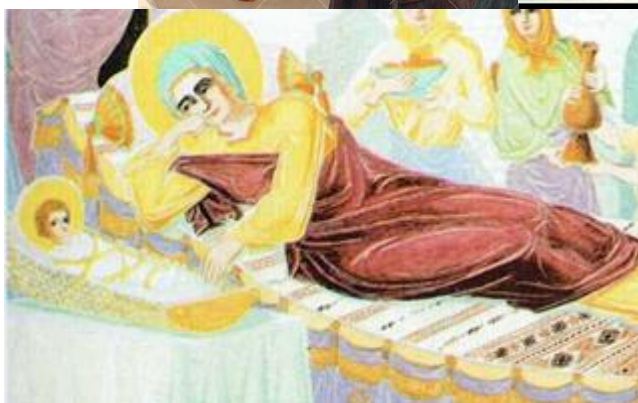
Ortodocșii pictează însă cu sfială și evlavie aceste evenimente Sfinte, respectând Sfânta Tradiție, neîndrăznind a dezveli capul Stăpânei:

¹⁶⁴ DIONISIE din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 230.

Părintele Arsenie Boca și în acest aspect copiază rătăcirile latinilor:

De altfel baticul alb, ochii albaștri, hainele în mai multe culori, prezența unei stele (în loc de trei) sau chiar absența lor, vederea părului madonei sunt lucruri comune și în vedeniile înșelătoare, și în tablourile latine, și în pictura Părintelui Arsenie Boca. De unde se vede că sursa lor este comună.

Vom vedea acum șase imagini de la unele din cele mai mari rătăcirii (cu false minuni, false vindecări, false proorocii, false vedenii), în ordinea aceasta: MEDJUGORJE, LOURDES, Drăgănescu, Drăgănescu, FATIMA, Drăgănescu.

Prima este o apariție demonică a Gospei fotografiată. Vedem că este în stilul stafiilor pictate la Drăgănescu. A doua este apariția madonei ce învață pe latini erezia imaculatei concepții (care a făcut să izvorască

minuni diavolești la Lourdes, pentru a confirma această erezie). Apoi sunt două femei ce au pozat Părintelui Arsenie Boca în locul Maicii Domnului, una primind și corona desprinsă din catolicism (tipică mândriei și dorinței papale de a deveni și împărat pământesc). După ele, este o statuie de la Fatima, un alt loc de arătări drăcești de tip Poltergeist (ca în vedenia treptelor) cu profeții apocaliptice, batjocorind pe Maica Domnului și insinuând că arată ca o fetișcană plutitoare, gură cască, cu emoții siropoase cum sunt și unele fecioare din Sfânta Evanghelie *Mat 25:2 Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. 3 Căci cele fără de minte, luând candelile, n-au luat cu sine untdelemn.* Iar ultima este o fată năstrușnică ce a pozat drept Sfânta Maria Magdalena, aducând cultul eretic al Sfintei Inimi, lângă capitala României, tocmai la cimitirul de la... Drăgănescu.

Vedeți că până și veșmintele madonei de la Drăgănescu sunt la fel cu cele ale celor pictate de latini? Și culorile lor și modul de a fi purtate... ca la o parte din „călugărițele” din catolicism. Ca atitudine teatrală se potrivește cu ele, având o față nu smerită, ci de „superioară”. „Călugărițele” din catolicismul de azi, însă, mimează veselia pentru a arăta ce fericite sunt.

Refractare la orice insemna manifestare ortodoxa a credintei – cum ar fi inclusiv inchinarea la moaste – televiziunile noastre (in cazul de fata, Antena 3) nu au nicio problema in a promova fenomene de inselare draceasca cum este vestitul Medjugorje. Din pacate, foarte multi ortodocsi, unii chiar cu „binecuvantarea duhovnicului”, participa la pelerinaje in vestita locatie, de unde se intorc absolut convinsi ca au fost martori la cine stie ce revelatii divine si miraculoase. Exista chiar un site dedicat mesajelor pe care „Gospa” (aparitia de la Medjugorje) le emite inclusiv pentru romani. [...] Alte nenumarate episoade cel putin ciudate au intarit convingerea episcopului Zanic ca aparitiile de la Medjugorie nu au nimic de-a face cu Fecioara Maria. Astfel, unele din declaratiile „Gospei” erau in contradictie flagranta cu dogmele catolice, mergând pâna la subminarea autoritatii bisericii, în timp ce altele erau de-a dreptul hilare, confirmând parca definitia „Tratatului de Teologie Mistica” din 1923, scris de Parintele Farges, potrivit caruia „în timp ce viziunile divine poarta attributele gravitatii si maiestatii lucrurilor divine, figurile diabolice au ceva nedemn de Dumnezeu, ceva ridicol, extravagant, dezordonat sau irational în ele”. [...]

O scurta trecere în revista este edificatoare în acest sens. În cartea parintelui Yanko Bubalo este mentionat ca în 25 iunie, 1981, Mirjana i-a cerut „Fecioarei” un semn... si acele ceasului ei s-au inversat; 27 iunie, 1981 – „vizionarii” au declarat ca „Gospa” a disparut de mai multe ori pentru ca oamenii au calcat pe voalul ei; 2 august, 1981 – cei prezenti au atins unul câte unul „voalul, capul, mâna si hainele aparitiei. La sfârșit Fecioara parea murdara, plina de pete” (p.73-74); toamna lui 1981 – Jakov a întrebat-o pe „Fecioara” daca Dinamo,

echipa de fotbal din Zagreb, va câștiga titlul de campioana. Aceasta întrebare a fost urmată de hohote de râs din partea celorlalți „vizionari”. O serie de afirmații facute de „Gospa” se bat cap în cap cu dogma Bisericii Catolice, conform careia mântuirea se obține numai în cadrul ei, prin credința în Hristos, fiul lui Dumnezeu, și în primatul papal: „**Toate religiile sunt egale în fața lui Dumnezeu**” (Chronological Corpus of Medjugorje, p. 317), „**Dumnezeu conduce toate confesiunile așa cum un rege își conduce supușii, prin intermediul slujitorilor sai**” (Aparitiile de la Medjugorje – Svat Kraljevic, 1984, p. 58), „**Musulmanii și ortodocșii, la fel ca și catolicii, sunt egali în fața Fiului meu și a mea, pentru că toți sunteți copiii mei**” (Fecioara Maria apare în Iugoslavia – Pr. Marjan Ljubic).

Merita amintite și răspunsurile la întrebările: „**Când primește bebelușul un suflet viu?**” – **Gospa: „La patru luni și jumătate”,** și „**Sunt adevărate manifestările OZN?**” – **Gospa: „Da”**. [...]

« „**Medjugorje reprezintă planul diavolului pentru cei pioși.**” Nu am fost surprins să aud un preot vorbind despre Medjugorje în acest mod. Dar a fost surprinzător să aud un părinte franciscan vorbind astfel, mai ales la Medjugorje. Acest om era aici de zece ani și în tot acest timp a trecut de la credința că Medjugorje este vizitat de Maica Domnului, la convingerea că este vorba de o inselatorie demonica. „**Ideea de baza, mi-a spus el arătând spre Biserica Sfântului Iosif, este să iei un oracol uman și să-l promovezi la un rang cvasi-divin, iar apoi să-i excomuni pe toți cei care nu-l cred. Avem de-a face cu un alt Iisus.**” »

Concluzia preotului franciscan consonează cu cea a teologului catolic Donal Anthony Foley, cercetător al fenomenului Medjugorje: „**Diavolul este dispus să tolereze câteva lucruri bune, atata timp cât spera să realizeze un rău mai mare pe termen lung**”. Cu alte cuvinte, în batalia pentru castigarea sufletelor oamenilor, diavolul își poate permite să piardă câteva batalii dacă acest pret îi va permite să castige în final războiul. **El va produce câteva „fructe” bune... va apela chiar la semne și minuni, miracole și vindecări, va converti și întoarce suflete spre credința în transcendent, cata vreme le va determina să creadă minciuni și să le orbească în privința adevărului.**¹⁶⁵

Nu este așa că sună cunoscut? Parcă ar fi vorba de Prislop. Doar că acolo... este un pic mai mascat, și mimează... Ortodoxia. Deci este mai grav.

A apărea înșelarea mascată în Ortodoxie (singura credință adevărată), este mai grav decât a apărea în catolicism, credință în Hristos evident denaturată (pe care lumea o confundă azi cu creștinismul și de aceea îl urăște așa de mult). Diferența între gravitatea amăgirii în Ortodoxie față de cea din catolicism, este de o dimensiune de proporții mult mai mari decât diferența între gravitatea rătăcirii în catolicism, față de cea din ateism.

- Pavlișcev era un spirit luminat și un creștin, un adevărat creștin, declară brusc prințul. Cum a putut el să treacă la o credință care nu e creștină?... Catolicismul nu este de fapt o religie creștină! adăugă el deodată, învăluind dintr-o privire scânteietoare întreaga societate.

— Asta-i cam prea mult, murmură „înaltul demnitar” și se uită cu mirare la Ivan Feodorovici.

— Cum vine asta, că religia catolică nu este o credință creștină? se răsuci pe scaun Ivan Petrovici. Atunci ce fel de credință este?

— Și totuși nu este o religie creștină! răspunse emoționat și peste măsură de tăios prințul. Asta în primul rând, iar în al doilea rând catolicismul roman e chiar mai rău decât ateismul, iată părerea mea! Da! asta e părerea mea! Ateismul, de fapt, se mărginește la negare, reduce totul la zero, pe când catolicismul merge mai departe: predică un Hristos denaturat, un Hristos ponegriț și profanat, un Hristos care este contrariu celui adevărat! Catolicismul îl predică pe Antihrist, vă asigur, v-o jur! E convingerea mea intimă pe care mi-am format-o de ani de zile și care m-a făcut să sufăr cumplit... Catolicismul roman crede că biserica nu poate să trăiască pe pământ dacă lumea întreagă nu este supusă puterii sale politice și strigă: Non possumus. După mine, catolicismul nici nu este propriu-zis o religie, ci numai continuarea Imperiului roman din Apus, și totul în el, începând cu credința, e subordonat acestei idei. Papa a pus

¹⁶⁵ <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2011/10/17/fenomenul-medjugorje-promovat-la-emisiunea-in-premiera-de-la-antena-3-video/>>, joi, 7 ianuarie 2016.

stăpînire pe pămînt, pe un tron terestru și a luat sabia; de atunci totul merge așa, numai că săbiei i-au mai adăugat minciuna, intriga, falsitatea, fanatismul, superstiția, ticăloșia și crima; și-au bătut joc de sentimentele poporului cele mai sacre, cele mai drepte, cele mai naive, cele mai arzătoare; au vîndut toate și totul numai pentru bani, pentru o josnică stăpînire pămîntească. Și să nu spunem atunci că-i învățătura lui Antihrist? Cum să nu fi dat ea naștere ateismului? Ateismul izvorăște din însăși esența catolicismului roman! Acolo zace de fapt geneza ateismului. Ateismul e chiar în ei, căci puteau ei oare să creadă sieși? Ateismul s-a hrănit din dezgustul pe care-l inspirau. A fost generat de minciuna și de neputința lor spirituală! Ateismul! La noi, credința și-au pierdut-o numai anumite pături, cum foarte bine s-a exprimat mai adineauri Evgheni Pavlovici. și anume cele care și-au pierdut rădăcinile; în schimb acolo, în Europa, chiar la masele cele mai largi ale poporului, credința s-a șubrezit - întîi și întîi din ignoranță și din urzeala de minciuni, iar apoi din fanatism, din ură față de biserică și față de creștinism!¹⁶⁶

Să citim acum un cuvînd despre cultul demonic din catolicism, centrat pe organul trupesc al inimii.

Sărbătoarea Inimii Preasfinte a lui Isus, devoțiunea primei Vineri din lună, așezarea la loc de cinste a icoanei cu Inima Mântuitorului, sunt practici îndrăgite de mulți credincioși și confirmate de autoritatea supremă a Bisericii [latine, filopapale – n.n.]; *ele își au originea în viziunile unei călugărițe din congregația vizitandinelor, congregație întemeiată de Sfântul Francisc de Sales și pusă sub semnul Vizitei Maicii Domnului la verișoara sa Elisabeta.*

Această călugăriță se numea Margareta Maria Alacoque (1647-1690). Pe când se ruga înaintea Preasfântului Sacrament, într-o zi din luna iunie a anului 1675, Mântuitorul Isus i-a apărut cu inima ieșită afară din piept, arzând ca un cuptor încins de flăcări [aici diavolul antihrist sugerează bieteii amăgite că nu numai cei înșelați se înflăcărează trupește la inimă, și li se văd măruntaiele, dar chiar și Dumnezeu pătimește această amăgire – n.n.], și i-a spus: Privește la această inimă care a iubit atât de mult pe oameni încât nu a cruțat nimic și s-a jertfit cu totul spre a le dovedi dragostea ce le-o port.

[iată cum îi scoate ochii cu binefacerile pe care le-a făcut organul său. Dar noi știm că inima omului nu poate face nimic fără Persoană. Persoana este ceea ce se jertfește, iar inima este lucrarea împreună a puterilor sufletești care acționează prin trup, revărsînd în el lucrările minții și reglîndu-l în circulația sîngelui său. Inima nu este autonomă în lucrările sufletești, ci exprimă cu multă acuratețe, sensibilitate și răspuns viu, tot ceea ce face omul cu sufletul (pofta și mânia), cu mintea și mai ales cu voința sa, care este chiar persoana. Inima în sine nu poate face nimic fără Persoană. Așadar, diavolul vrea să anuleze sau măcar să micșoreze dragostea către Hristos prin centrarea atenției asupra unui organ al Său, ca ucenicii acestei vedenii să devină trupești. În felul acesta, chiar și când caută locul inimii lor să se gîndească tot la trup. Iar căutarea locului inimii în mod trupește, după cum ne învață Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, face parte din marile înșelări care conduc sufletul spre prăpastia pierzării. – n.n.]

Drept recunoștință, din partea celor mai mulți oameni nu primesc decât nerecunoștința, prin lipsa lor de respect și prin sacrilegiile ce le săvârșesc, prin răceala și disprețul față de prezența mea în taina sfîntă a Euharistiei... [Isus Hristos, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, nu face niciodată vreun reproș. Dar iată cum diavolul reproșează abuzînd de numele Lui, că oamenii nu se apropie de mîntuirea magică prin sacrameinte. Seamănă cu acest curent modern, care răstălmăcește cartea Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul Împărtășirea continuă cu preacuratele lui Hristos Taine, scrisă ca omul să se pregătească neîncetat, cât mai serios prin pocăință pentru Sfînta Împărtășanie, și să nu o neglijeze:

Ioan 6:53 Și le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sîngele Lui, nu veți avea viață în voi. 54 Cel ce mănîncă trupul Meu și bea sîngele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. 55 Trupul Meu este

¹⁶⁶ F.M. Dostoievski, *Idiotul*, <<https://gawrylyta.files.wordpress.com/2011/10/feodor-mihailovici-dostoievski-idiotul.pdf>>, vineri, 8 ianuarie 2016.

adevărată mâncare și sângele Meu, adevărată băutură. 56 Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.

Cei moderni, nedându-și seama ce mare eroare fac, o traduc Deasa impartasire cu preacuratele lui Hristos Taine, ceea ce niciodată vreun Sfânt nu a dorit-o, ci a considerat-o ca o mare primejdie pentru suflet:

1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine, 24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; aceasta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea. 25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea. 26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni. 27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. 28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. 29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului. 30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit. 31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați. 32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedeșiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

Această lucrare amăgitoare, în care se folosește tocmai Sfintele Taine ca mijloc magic și mântuire automată, fără personalizarea propriei lucrări lăuntrice, fără lucrarea minții pentru a-și vedea cumplitele căderi de la înțelesurile mântuitoare, este o contaminare provenită tocmai din catolicismul iezuit și susținută prin această vedenie a Margaretei Alacoque. Ea este similară cu folosirea Sfintelor Taine pentru a face vrăji, lucru practicat și în vechime, dar și acum.

Dar mai este o sugestie demonică în această vedenie: și anume că sacramentele papale ar fi valide și mântuitoare – n.n.]

Pentru aceasta îți cer ca prima vineri după a opta zi de la sărbătoarea Trupului și Sângelui meu (Joia Verde) să fie dedicată cinstirii Inimii mele, prin primirea Sfintei Împărtășanii și îndeplinirea unui act de reparare a ofenselor aduse onoarei mele,

[iată cum susține dracul ideea odioasă a unui Dumnezeu jignit în onoare, ca un senior feudal, lucru preluat în protestantism prin ideea dumnezeului mânios – n.n.]

adeseori rănită de purtarea nedemnă față de Preasfântul Sacrament al altarului. Îți promit că Inima mea va revărsa din belșug darurile iubirii sale divine asupra tuturor acelora care îmi vor aduce această cinstire,

[se observă că nu pomenește nimic despre pocăință, ci doar de un ritual exterior: a lua o doză de sacrament. Nimic despre căutarea adevărului, despre schimbarea minții, despre lupta cu patimile. Doar daruri, rezolvări și ritualuri înfierbântate pentru a duce la înșelare. Se observă și aici o mare asemănare cu lucrarea de la Prislop – n.n.]

și vor căuta ca și alții să facă acest lucru.

[vedeți? Propaganda fide. Ca și cu pâinile lui Anton. Ca și cu tot felul de talismane. Ca la Prislop (vedeți puțin mai jos) – n.n.]

În timpul altor extaze și viziuni, Mântuitorul Isus i-a arătat Margaretei Maria că va acorda haruri mari și celor care vor face actul de reparație

[în loc să se schimbe cu seriozitate înlăuntru, să facă acte de reparație în afară– n.n.]

și vor primi Sfânta Împărtășanie în prima vineri din fiecare lună, precum și tuturor celor care în diferite feluri vor aduce o cinstire deosebită Inimii Sale Preasfinte.

Verset: Isuse cu Inima blândă și smerită,

Răspuns: Fă inima noastră asemenea cu Inima ta

[ce mândrie. În loc să-și curățe inima de păcate, se înalță cu obrăznicie direct alături de inima Celui fără de păcat. – n.n.] ¹⁶⁷

¹⁶⁷ <<http://sf-fecioara.ro/inima/index.html>>, vineri, 8 ianuarie 2016

Acest cult este o centrare amăgitoare a minții pe cele dinlăuntrul trupului (pentru a nu lucra cele specifice ei, adică unirea cu Dumnezeu care este nevăzut și netrupesc) pentru a-și continua robia față de simțuri, dându-i o mască vicleană de sfințenie. Același lucru îl fac și hindușii, chiar de la începutul meditațiilor pe care le practică, recomandând ca mintea să fie atentă la cele dinlăuntrul corpului. Această stare de amăgire apare uneori ca ispită și la cei care se nevoiesc, dar sunt în stare de înșelare.

Fratele Semion era bland, rabdator si ascultator. In manastire era iubit si apreciat pentru munca sa constiincioasa si caracterul sau bun; iar acest lucru ii facea placere. Au inceput sa vina asupra lui ganduri desarte care-i spuneau: „Duci o viata sfanta: te-ai cait, pacatele tale ti-au fost iertate, te rogi neincetat, iti implinesti bine ascultarea“.

Rugandu-se mult si din toata inima, gusta uneori o anume pace. Dar atunci gandurile ii spuneau: „Te rogi si poate te vei mantui; dar daca ajungand in rai, si nu gasesti aici nici tata, nici mama, nici pe cei pe care-i iubesti, nu vei avea parte de nici o bucurie acolo”. Aceste ganduri zdruncinau mintea fratelui, si spaima i se furisa in inima; fiind insa lipsit de experienta, nu intelegea ce se intampla cu ei de fapt.

Intr-o noapte, chilia sa a fost napadita de o ciudata lumina ce-i strabatea pana si trupul sau intr-atat, incat isi putea vedea maruntaiele. Gandul ii spunea: „Primește-o, e harul!” Sufletul sau insa era tulburat si foarte nedumerit. Rugaciunea continua sa lucreze in el, dar duhul zdrobirii se departase de el pana intr-atat, incat in timp ce se ruga a inceput sa rada. Si-a lovit cu putere fruntea cu pumnul, rasul a incetat, dar duhul caintei nu s-a intors, si rugaciunea continua fara zdrobire. A inteles atunci ca era prada unei inselaciuni.

Dupa vederea acestei ciudate lumini, demonii au inceput sa i se arate, iar el, naiv cum era, vorbea cu ei ca si cu niste oameni. Putin cate putin asalturile lor s-au intensificat. Uneori ii spuneau: „De acum esti un sfant”. Alteori insa ii ziceau: „Nu te vei mantui”. Intr-o zi, fratele Semion a intrebat un demon: „De ce va contraziceti asa: intr-o zi spuneti ca sunt un sfant, alta data ca nu ma voi mantui?” Pe un ton batjocoritor, demonul i-a raspuns: „Noi niciodata nu spunem adevarul”.

Schimbarea mereu a sugestiilor demonice, care uneori il inaltau trufas pana la „cer”, iar alteori il pravaleau in adancul osandei vesnice intrista sufletul fratelui Simeon, impingandu-l spre deznadejde.¹⁶⁸

Se înțelege, încă o dată, și după pictura în care se arată inima așa-zisei Maria Magdalena ca în cultul latin al inimii, că vedeniile Părintelui Arsenie Boca erau puse la cale de marele amăgitor al oamenilor, pentru a-i devia lucrarea de la smerita căutare a înțelepciunii la vechea plăcere trupească și sufletească de sine, prin care omul a vrut să devină dumnezeu fără de Dumnezeu.

Se înțelege și de ce oamenii ce merg la Prislop, sunt îndemnați de alții și de demoni, să facă ritualuri asemănătoare cu talismanurile, sau visul Maicii Domnului (recomandat chiar de Părintele Arsenie Boca), similare cu ritualurile latine.

Și mai spunea Părintele: „De ce nu faceți și voi femeilor așa, să vă rugați la Dumnezeu cât sunteți însărcinate, să citiți Visul Maicii Domnului, [iată o altă dovadă de rătăcire în credință: sfătuia citirea Visului Maicii Domnului, o carte bogomilă, care îndeamnă la răvnă rătăcită care aduce înșelarea existenței automatismului în Mântuire. Fă rețeta X sau Y și precis te mântuiești fără pocăință, ca printr-un talisman. Ne mai mirăm că urma și sfinția sa aceeași cale? – n.n.] să citiți cărțile bisericești? Apoi. dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți”. (Miloșan Vionela, Recea, 71 ani)¹⁶⁹

Puterea Sfântului Anton de Padova

Minunile făcute de Sfântul Anton sunt atât de felurite, încât cu greu se poate hotărî în ce nevoi a ajutat mai mult. El scapă de moarte, ferește de erezii, de nenorociri, de diavol și de ispitele lui, de [lepră](#) și de bolile molipsitoare și incurabile; însănătoșește pe toți bolnavii care aleargă la dânsul cu încredere, ajută călătorii pe ape; îi eliberează pe robi, pe prizonieri și pe surghiuniți; află lucrurile pierdute; scapă și ferește de orice soi de primejdii și ajută în orice

¹⁶⁸ <http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/09/25/sfantul-siluan-la-muntele-athos-iubirea-rastignita/>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016

¹⁶⁹ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 5-7, 99.

fel de lipsuri. De aceea, astăzi creștinii așteaptă de la Sfântul Anton orice har; haruri mari și haruri mici: și Sfântul îi mângâie dacă e spre binele lor sufletesc. Prin dânsul așteaptă mai ales: sănătate, pace în familie, căsătorie fericită, serviciu cinstit, mijloc de trai, reușită la învățătură și la examene, noroc în acțiunile lor, ocrotire împotriva dușmanilor, creșterea bună a copiilor, apărarea avutului, scăparea de calomnii, câștig în procese, pâinea cea de toate zilele, ajutor în ocolirea ispitelor, ușurarea sufletelor, și o moarte creștinească.

Dar Sfântul Anton nu e admirat numai în Padova, ci oriunde. Creștinii știu aceasta și, de aceea, aleargă bucuroși la bisericile închinat lui, îngenunchează înaintea statuetelor și icoanelor lui, ba mai mult, țin la loc de cinste în casele lor icoana Sfântului, căci știu că a te ruga Sfântului Anton și a fi ascultat e unul și același lucru.¹⁷⁰

Rugăciunile de nouă marți se datoresc și ele unei minuni. O doamnă din orașul Bologna, născând un copil atât de pocit, încât avea mai mult formă de animal decât de om, a alergat și ea la Sfântul Anton, rugându-l să o ajute în marea ei durere. Într-o noapte, Sfântul i se arată în vis spunându-i să facă rugăciuni în nouă marți, și copilul se va schimba. A făcut cum i s-a spus, și rugăciunile i-au fost ascultate, căci copilul a început să crească și să-și capete forma omenească. [vedeți că diavolii ce vor să convingă despre sfințenia ereziei catolicismului fac minuni prin reprezentanții ei mai mari chiar decât la mormântul Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] [...] Mărite Sfinte Antoane, cu adâncă încredere alerg la tine ca să-mi mijlocești de la Isus, Mântuitorul meu preamilos, darul unei morți bune, iar tu fii lângă mine în ceasul cel din urmă. Ajută-mă și nu trece cu vederea nici intenția pentru care cer mijlocirea ta în aceste nouă marți. Amin.¹⁷¹

Si am fost la mormintul Parintelui. Nu se poate descrie starea care , efectiv, te copleseste.

Ca un mic „indrumar”, va trimite Rugaciunea Parintelui Arsenie Boca, catre Sfintul Duh:

Litanie catre Duhul Sfânt

scrisa de parintele Arsenie Boca (1910-1989)

Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh, precum era la inceput , acum si pururea si in vecii vecilor, amin

Slava Tie Dumnezeuule, Duhule Sfinte, Slava Tie Duhule Sfinte

1. Duhule sfinte -coboara de pe tronul maririi Tale si ridica-Ti un cort in inima slujitorului Tau, Slava Tie Dumnezeuule, Duhule Sfinte, Slava Tie

2. Duhule Sfinte- Care purcezi de laTatal , si de la Fiul , invata-ma sa traiesc permanent in prezenta lui D-zeu, Slava Tie Dumnezeuule, Duhule Sfinte, Slava Tie

3. Duhule Sfinte- Care purcezi de la Tatal si de la Fiul , invata-ma sa traiesc dupa voia Celui prea Inalt, Slava Tie Dumnezeuule, Duhule Sfinte, Slava Tie

4. Duhule Sfinte- Care locuiesti in inima Fiului, invata-ma sa Te cunosc si sa Te iubesc, Slava Tie Dumnezeuule, Duhule Sfinte, Slava Tie

5. Duhule Sfinte -Care Te ingrijesti de Slava Tatalui, invata-ma sa traiesc in daruire fata de D-zeu si in deplina incredere in el, slava tie dumnezeule, duhule sfinte, slava tie

6. Duhule Sfinte- simbolizat prin limbile de foc, aprinde si in inima mea focul iubirii Tale, Slava Tie Dumnezeuule, Duhule Sfinte, Slava Tie

7. Duhule Sfinte- Porumbel tainic, invata-ma sa inteleg Sfanta Scriptura, Slava Tie Dumnezeuule, Duhule Sfinte, Slava Tie

8. Duhule Sfinte-Care nu ai nicio infatisare si nici nume, invata-ma sa ma rog bine Slava Tie Dumnezeuule, Duhule Sfinte, Slava Tie

9. Duhule Sfinte- Care vorbești prin gura profetilor, invata-ma sa

¹⁷⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Anton_de_Padova#Puterea_Sf.C3.A2ntului_Anton_de_Padova>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

¹⁷¹ <<http://www.calvaria.ro/Rugaciuni+in+cinstea+Sfantului+Anton.avs.htm>>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

traiesc in pacea sufletului si echilibrul spiritului, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

10. Duhule Sfinte- Foc arzator de iubire, invata-ma sa traiesc intelegt si rabdator, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

11. Duhule Sfinte- Datatorul tuturor darurilor, invata-ma sa traiesc in smerenie si modestie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

12. Duhule Sfinte- Vistierie abundenta de Har, invata-ma sa inteleg valoarea suferintelor, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

13. Duhule Sfinte- Vistiernic nemarginit de Har, invata-ma sa folosesc corect timpul pretios, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

14. Duhule Sfinte- Vistiernic de Har inepuizabil, fereste-ma de lipsa de iubire si de mandrie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

15. Duhule Sfinte- a Carui bogatie nu o poate aprecia nimeni, invata-ma sa alung imaginile si gandurile inutile, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

16. Duhule Sfinte -Datatorul multor daruri, invata-ma sa evit activitatile si vorbele inutile, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

17. Duhule Sfinte- din a Carui plinatate am luat noi toti, invata-ma sa pot sa tac si sa vorbesc la timpul potrivit , Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

18. Duhule Sfinte- Iubire vesnica, invata-ma sa dau celorlalti un exemplu bun, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

19. Duhule Sfinte- Bunatate vesnica, da-mi perseverenta in bine pana la sfarsit Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

20. Duhule Sfinte- Dascal bun, invata-ma sa ma port corect cu oamenii, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

21. Duhule Sfinte- Prieten drag al sufletelor, invata-ma sa nu judec pe nimeni si sa nu-mi amintesc raul facut mie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

22. Duhule Sfinte- Lumina care fericesti sufletele, invata-ma sa vad nevoile altora si sa nu omit faptele bune, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

23. Duhule Sfinte- Lumina vesnica, ajuta-ma sa-mi vad greselile Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

24. Duhule Sfinte- Care infaptuiesti minuni in suflete, condu-ma prin vigilenta la perfectiune , Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

25. Duhule Sfinte- in fata Caruia nimic nu este ascuns, invata-ma sa scap de urmari diabolice, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

26. Duhule Sfinte- Care cunosti viitorul universului, Te rog ajuta-ma sa scap de supunerea fata de trup si de diavol, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

27. Duhule Sfinte- Care cunosti viitorul meu, incredintez ocrotirii Tale familia mea, prietenii si pe toti oamenii, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

28. Duhule Sfinte- cu ajutorul Tau dumnezeiesc, invata-ma sa traiesc spre Slava si Lauda Lui Dzeu, spre binele sufletelor si bucuria Maicii Domnului, ca sa pot muri ca sluga aleasa, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie

**Promisiunile Tatălui nostru Ceresc pentru toti cei care vor spune
aceasta sfanta litanie, macar de 3 ori pe saptamana:**

**te voi smulge din mana dusmanilor tai voi indeparta obstacolele care te impiedica in
drumul tau spre perfectiune iti voi mai da un inger, care prin inspiratii te va feri de
ademenirile pacatului vei persista pe drumul virtutii, iti voi intari credinta, speranta si
iubirea te voi elibera de grijile materiale, familia ta va trai in pace si iubire reciproca**

**cine doreste sa-si ajute aproapele, va trebui sa recite aceasta litanie sfanta, macar 6 luni
zilnic. Iti vei recunoaste slabiciunile**

promisiunile duhului nostru cel sfant:

Aceasta sfanta litanie se va raspandi.

Cine o va oferi din milostenie mai departe , va avea parte de rugaciunea celorlalti.

Harurile obtinute se pot transmite altora, dar acest lucru trebuie spus duhului sfant. Amin¹⁷²

Se observă cu limpezime că avem de a face cu același duh pietist. Așadar sursa celor două lucrări amăgitoare provine, după Sfânta Evanghelie, de la aceleași duhuri, fiindcă și cei doi amăgiți (Anton de Padova și Arsenie de Prislop) au avut același mod de a se raporta la Dumnezeu:

**Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă
roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din
mărăcini și nici nu se culeg struguri din spini. 45 Omul bun, din vistieria cea bună a inimii
sale, scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui, scoate cele rele.
Căci din prisosul inimii grăiește gura lui.**

**Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru
sunt lupi răpitori. 16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din
spini sau smochine din mărăcini? 17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău
face roade rele. 18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19
Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. 20 De aceea, după roadele
lor îi veți cunoaște. 21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor,
ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. 22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne,
Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în
numele Tău minuni multe am făcut? 23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut
pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.**

¹⁷²

<https://intamplarisavante.wordpress.com/2010/11/28/la-mormantul-lui-arsenie-boca-parintele-a-lasat-cu-limba-de-moarte-ca-nimeni-sa-nu-se-atinga-de-osemintele-lui-pana-la-a-doua-venire-a-lui-hristos/>>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

E) MADONA CU OCHI ALBAȘTRI

Iată cum este descrisă Gospa de la Medjugorje:

IMAGINEA Reginei Păcii

Mulți au interogat în diferite moduri vizionarii despre aspectul Sfintei Fecioare, așa cum le-a apărut, în general, în parohia Medjugorje. Fr. Janko Bubalo, autor și membru al provinciei Herțegovina, a fost cel mai de succes în această privință. A urmărit aparițiile Medjugorje de la început. De ani de zile el a venit la Medjugorje pentru a asculta mărturisiri și, astfel, a avut experiențe cu spiritualitatea de la Medjugorje. Un rezultat vizibil al acestor lucrări a fost cartea sa "O mie Întâlniri cu Preasfânta Fecioară Maria la Medjugorje" (1985). Acesta a avut un succes la nivel mondial și a primit un premiu. [...]

Timpul a trecut și încercările de portretizare a Maicii Domnului s-au înmulțit. Multe dintre aceste încercări au fost contrarii. Cu scopul de a le ordona, Fr. Janko, deși în vârstă (născut în 1913), a făcut o altă încercare. El a trimis o foaie de sondaj pentru a interoga vizionarii cu privire la aspectul Sfintei Fecioare. Cei mai mulți dintre vizionari i-au răspuns (Ivan Dragievic, Vicka Ivankovic, Marija Pavlovic Lunetti, Ivanka Ivankovic Elez, și Mirjana Dragicevic Soldo). Ei au mărturisit pe propria răspundere, cu semnături personale la Humac în 1992. Jakov Colo nu a completat foaia de studiu pentru motive justificate, dar el este de acord cu ceea ce au spus ceilalți vizionari și nu a avut nimic special pentru a adăuga.

Va prezentam acum întrebările și rezultatele răspunsurilor:

1. În primul lucru, spune-mi: **cat de inalt este Madonna, pe care le vedeți în mod regulat?**
Aproximativ 165 cm - Ca și mine (Vicka). [5 picioare 5 inch] [dar noi știm că are 1,99 m – n.n.]

2. **Are ea arata destul de "subțire"?**

Ea arată destul de subțire.

3. **Despre câte kilograme crezi că are o greutate de?**

Aproximativ 60 kg (132 de lire sterline).

4. **Despre câți ani crezi că este?**

De la 18 la 20 de ani. [dar noi știm că în Împărăția Cerurilor vom avea vârsta bărbatului desăvârșit, ca la 30 de ani – n.n.]

5. **Atunci când ea este cu Pruncul Isus nu arată mai în vârstă?**

Ea arată ca de obicei - ea arată la fel.

6. **Când Maica Domnului este cu tine este că întotdeauna în picioare sau. . .**

Mereu în picioare.

7. **Pe ce stă ea în picioare?**

Pe unele mic nor. [tot așa apare și la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

8. **Ce culoare are acel mic nor?**

Norul este o culoare albicioasă.

9. **Ai văzut vreodată o îngenuncheze?**

Nu! (Vicka, Ivan, Ivanka...) [indiciu pentru lipsa de smerenie a arătării – n.n.]

10. **Desigur Madonna are, de asemenea, propriul ei față. Cum arată: rotundă sau, mai degrabă lung - oval?**

E destul de lung - oval - normal.

11. **Ce culoare are fata ei?**

Normal - mai degrabă ușoare - obraji roz.

12. **Ce culoare are fruntea ei?**

Normal - lumina în principal ca fata ei.

13. **Ce fel de buze are Maicii Domnului are - mai degrabă groase sau subțiri?**

Normal - frumos - acestea sunt mult mai subțire. [ca la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

14. Ce culoare sunt?

Roșiatică - culoare naturala.

15. Are Maicii Domnului are riduri cum avem noi, oamenii, de obicei?

De obicei ea nu - poate un pic, în cazul în care ea zâmbește (Mirjana).

16. Există un zâmbet plăcut de obicei vizibil pe chipul ei?

Poate - mai mult ca un blândețe de nedescris - există un zâmbet vizibil ca în cazul în care într-un fel în pielea ei (Vicka).

17. Care este culoarea ochilor Fecioarei?

Ochii ei sunt minunate! Clar albastru (toate). [ca la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

18. Sunt destul de mare sau. . .?

Mai normal - poate un pic mai mare

19. Cum sunt genele ei?

Delicate - normal.

20. Ce culoareau ele?

Normal - nici o culoare speciala.

21. Sunt mai subțiri sau. . .?

Obişnuită - normal.

22. Desigur, Maica Domnului are de asemenea un nas. Cum este: ascuțit sau. . .?

Un nas frumos, mic (Mirjana) - normală, armonizarea cu fața (Marija).

23. Și sprâncenele Fecioarei lui?

Sprâncenele sunt subțiri - normal - mai mult de o culoare neagră.

24. Cum este îmbrăcat Madonna ta?

Ea este îmbrăcată în rochie de o femeie simplă.

25. Ce culoare are rochia ei?

Rochia ei este de culoare gri - poate un pic albastrui-gri (Mirjana).

26. Este rochia tras în jurul corpului sau nu să cadă liber.

Cade liber. [unde este așadar brâul Maicii Domnului? – n.n.]

27. Cât de departe în jos se ajunge rochia ei?

Tot drumul până la mic nor pe care ea în picioare - se potrivește în nor.

28. Cât de departe în jurul gâtului?

În mod normal, - până la începutul gât.

29. Este o parte a gâtului Fecioarei lui vizibil?

Gât este vizibil, dar nimic de sânul ei este vizibil.

30. Cât de departe ajung mâneci ei?

Până la palmele.

31. Este rochia Fecioarei lui tivită cu ceva?

Nu, nu cu nimic.

32. Este ceva tras sau legat în jurul taliei lui Maicii Domnului?

Nu, nu e nimic.

33. Pe corpul Madonei pe care le vezi, este feminitatea ei remarcată?

Bineînțeles că e vizibil! [Maica Domnului, Care precum Hristos este „Bărbatul desăvârșit”, neavând nici urmă de moliciune în virtute, nu arată în nici o Sfântă Icoană feminitatea trupului Ei. Chiar atunci când alăptează nimeni nu poate cârți că își arată feminitatea. Iar când un diacon s-a îndrăgostit de o Sfântă Icoană a Ei, fața Maicii Domnului a îmbătrânit instantaneu, arătând că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nu prețuiește frumusețea trupească (lucru specific feminin), ci bărbăția feciorelnică și smerită. Ea este de o bună cuviință pe care nimeni nu o poate egala – n.n.]
Dar nimic nu special (Vicka).

34. Mai e ceva pe Maica Domnului în afară de aceasta rochie descrise?

(Marija).

Ea are un voal pe cap.

35. Ce culoare este că vălul?

Vălul este o culoare alba.

36. pur alb sau. . .?

Alb pur. [ca la madona Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

37. Cât de mult de ei se referă voalul?

Acesta acoperă capul, umerii și corpul complet de pe spatele și din părțile laterale.

38. Cât de departe în jos nu-l atinge?

Se ajunge până la mic nor, de asemenea, ca rochia ei.

39. Cât de departe nu-i acopere în fata?

Acesta acoperă de la spate și din părțile laterale.

40. Arată voalul mai ferm, mai gros decât rochia Maicii Domnului?

Nu, nu - este similar cu rochia.

41. Există vreun fel de bijuterii pe ea?

Nu există nici un fel de bijuterii.

42. Este împodobite cu ceva la capete?

Nu cu nimic.

43. Are Maica Domnului vreun fel de ornament?

Ea are nici un fel. [după cum vedem în Sfintele Icoane are margini aurii, de lumină – n.n.]

44. De exemplu, pe cap sau în jurul capului?

Da - ea are o coroană de stele de pe cap.

45. Există stele întotdeauna în jurul capului?

De obicei există - există întotdeauna sunt (Vicka).

46. De exemplu, atunci când ea apare cu Isus?

E la fel.

47. Cât de multe stele sunt acolo?

Doisprezece.

48. Ce culoare sunt?

Culoare de aur - Golden.

49. Sunt în nici un fel legate între ele?

Acestea sunt conectate cu ceva - pentru ca pot sta în sus (Vicka)

50. Este vizibil un pic de păr al Fecioarei?

Un pic de păr este vizibil. [ca la madona Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

51. În cazul în care vrei să-l vezi?

Un pic mai sus pe frunte - de sub vălul - de pe partea stângă.

52. Ce culoare este?

Acesta este negru.

53. Este una dintre urechile noastre Lady vreodată vizibile?

Nu, niciodată ei sunt vizibile.

54. Cum este?

Ei bine, vălul acoperă urechile ei. [Maicii Domnului i se văd urechile de o mare delicatețe, arătând ascultarea pe care a făcut-o lui Dumnezeu, auzul tainic pe care îl avea pentru înțelegerea lui Dumnezeu – Cuvântul, dar și pentru a afla noi că este grabnic ascultătoare a rugăciunilor noastre, mai lesne spre a auzi, decât spre a grăi. Însă în vedeniile Părintelui Arsenie Boca nu i se văd, exact cum se petrece în arătările diavolești de la Medjugorje. Este o măsură luată în plus de regizori, ca nu cumva să apară vreo bucată din coarne, mai ales că madonele de la Drăgănescu au baticul umflat nefiresc de mult ca și cum ar avea hidrocefalie, părul tapat sau... coarne – n.n.]

55. *Ce este Maica Domnului, de obicei, se uită la timpul apariția?*

De obicei, ea se uită la noi - uneori la altceva, la ce ea arată.

56. *Cum Maicii Domnului deține mâinile de ea?*

Mâinile ei sunt libere, relaxat, extins.

57. *Când ține mâinile îndoite?*

Aproape niciodată - poate uneori la „Glorificat să fi...”

58. *Face ea vreun gest cu mâinile în timpul aparițiilor?*

Nu, cu excepția cazului când arata ceva.

59. *Cu sunt palmele întoarse când mâinile ei sunt întinse?*

Palmele sunt de obicei ținute relaxat în sus - degetele sunt relaxate în același mod.

60. *Sunt unghiile ei atunci, de asemenea, vizibile?*

Acestea sunt parțial vizibile.

61. *Cum sunt - ce culoare sunt acestea?*

Culoare naturala - unghiile tăiate curat.

62. *Ați văzut vreodată picioarele Doamnei noastre?*

Nu - niciodată - rochia ei le acoperă întotdeauna.

63. *În cele din urmă, este Sfânta Fecioară într-adevăr frumoasă, așa cum ați spus?*

Ei bine, într-adevăr nu am spus nimic despre asta - frumusețea ei nu poate fi descrisă - nu este un felul nostru de frumusețe - ci este ceva eteric - ceva ceresc - ceva ce vom vedea numai în Paradis - și atunci numai de un anumit grad [prima remarcă despre frumusețea Maicii Domnului este potrivită, dar stricată prin adăugarea de eterică, specifică vedeniilor diavolești și picturilor Părintelui Arsenie Boca. Maica Domnului nu este eterică, nu este cerească, este mai presus de cerurile cerurilor, este plină de har. Frumusețea Ei este ceea ce *1Co 2:9* ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit. Dar în Sfintele Icoane ea se arată smerită, cum a fost pe pământ, pentru a nu ne speria. În nici un caz ca o eterică, ca să ne speriem ca de o arătare fantomatică”¹⁷³

Desigur că această descriere nu se potrivește cu înfățișarea Maicii Domnului. Însă cu madona de la Drăgănescu este foarte asemănătoare. Și de aici se vede că sursa vedeniilor ecumeniste era aceeași.

¹⁷³ <<http://medjugorje.org/vint1.htm>>, vineri, 8 ianuarie 2016.

Dar mai este ceva interesant. Vizionarii de la Medjugorje s-au învoit între ei să prezinte o imagine identică, deși la început se scapă informația că vedeniile erau variabile, nepunându-se cap la cap. Însă în așezământul de la Drăgănescu, după cum am văzut, chipurile madonelor variază după cum nestatornice au fost și arătările diavolești, având, așadar, un și mai vizibil caracter demonic.

Cu totul altfel stau lucrurile cu mărturiile Ortodocșilor. Ele sunt unite, fiindcă descriu Adevărul, care este doar Unul, scris în Sfânta Scriptură și pictat în Sfintele Icoane.

*Apoi ce fel era cu obiceiul ei cel preasfânt și cu chipul cel trupesc, aceasta se află astfel scris la Epifanie și la Nichifor: "Ea era în tot lucrul cinstită și statornică. **Grăind, foarte puțin și numai ce era de trebuință. Lesnicioasă spre a asculta, grăitoare de bine, dând fiecăruia cinstire; era măsurată la sfat, obișnuia totdeauna a vorbei cuviincios către fiecare om, fără de rîs și fără de tulburare, dar mai ales fără de mînie.***

Vederea feței ei era ca vederea grăuntelui de grîu; părul, galben; ochii, ascuțiți la vedere; iar luminile erau asemenea cu măsline. Sprîncenele ei erau negre și plecate; nasul, potrivit; buzele, ca floarea trandafirului, pline de cuvinte dulci. Fața, nici rotundă, nici scurtă, ci puțin lungăreață. Mîinile și degetele, lungi. În scurt, era împărtășită de toată măreția; smerită, neprefăcîndu-și fața deloc, și nici o moliciune nu avea cu sine, ci totdeauna umilință aleasă. Hainele care le purta erau proaste, precum le arăta și sfîntul acoperămînt al preasfîntului ei cap. Și ca să spun pe scurt: în toate lucrurile ei era de față mult dar dumnezeiesc. Iar acum, sălășluindu-se în cele cerești și sfînd de-a dreapta Scaunului lui Dumnezeu, în ce fel este, să spună gurile îngerilor și a arhanghelilor, cum și duhurile și sufletele dreptilor, care stau înaintea ei. Deci, precum de vederea feței lui Dumnezeu, tot așa și de vederea feței Preacuratei Născătoare de Dumnezeu săturîndu-se, aceștia să grăiască pentru ea după vrednicie. Iar noi slăvim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, pe un Dumnezeu în Treime, să ne închinăm ei cu osîrdie, ca una ce este slăvită și fericită de toate neamurile în veci. Amin".¹⁷⁴

F) MADONA CE ATACĂ PURUREA FECIORIA MAICII DOMNULUI

Artistul trateaza tema dupa un canon strict. Pe bratul stang, Fecioara poarta Pruncul. Cu mana dreapta, arata spre El: ea Il infatiseaza oamenilor pe imparatul lumii. Pe maforionul rosu al Mariei se vad trei stele - pe frunte si pe umerii Sai - simboluri ale Pururea Fecioriei: inainte, in timpul si dupa Nastere.¹⁷⁵

La Părintele Arsenie Boca, însă nu. Care două dintre cele trei feciorii credea sfinția sa că nu le are Maica Domnului, ne scriind două dintre stele și punându-se astfel în rând cu ereticii protestanți?

¹⁷⁴ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsaug/08-15-adormirea_maicii_domnului.html>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

¹⁷⁵ <<http://www.crestinortodox.ro/editoriale/icoanele-maicii-domnului-70208.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

G) ÎN LOC DE BUNA VESTIRE O GROZĂVIE CU MADONE, FANTOME, STAFII ȘI DJINNI

Așa a pictat Părintele Arsenie Boca Buna – Vestire, chiar pe ușile împărătești de la Drăgănescu și Prislop. Probabil că așa s-au arătat dracii în vedeniile lor, fiindcă în Erminie altfel se reprezintă această răscruce a istoriei, cea mai mare minune a tuturor timpurilor, repetată la fiecare Sfântă Liturghie, care este chiar Evanghelia și Prototipul plinirii vremii.

În Sfintele Icoane această minune se reprezintă așa (**subliniem și îngroșăm ce a nu a pictat Părintele Arsenie Boca**):

I. Buna-Vestire

Case, și Prea Sfânta Fecioară stând înaintea unui scaun, cu capul puțin plecat, și cu o mână ținând mătase înfășurată pe un fus, iar mâna dreaptă având-o întinsă către îngerul [Gavriil], care, stând înaintea ei, cu dreapta o binecuvântează, iar cu stânga ține [un toiag sau] un crin. Și deasupra casei [este cerul, și din cer vine jos Sfântul Duh cu o rază peste capul Prea Sfintei Fecioare].¹⁷⁶

În tablourile Părintelui Arsenie Boca nu avem case, madona stă înapoia unui pupitru (poate pentru dragostea Părintelui Arsenie Boca pentru latini, unde papa este infailibil ex cathedra), având capul în sus, mâna stângă ține un sul (deci nu citea din Sfânta Scriptură, ca să fie justificat pupitru), mâna dreaptă o ține la inimă, ca și cum ar face un gest cavaleresc și i-ar transmite cordialități arătării din față, sau chiar s-ar închina ei (nici măcar nu este mâna în locul unde îl țin isihăstii pentru a fi atenți la rugăciunea lui Iisus. După cum s-a văzut mai sus în Sfintele Icoane mâna dreaptă a ei întinsă către îngerul Gavriil arată că nu primește vestirea fără a o cerceta cu luare aminte, dacă este sau nu după voia lui Dumnezeu, însă în acest tablou mâna dreaptă sugerează că imediat cum o vede o și primește, fără pază, o pune la inimă, după cum a făcut și Părintele Arsenie Boca cu vedeniile sfinției sale). Djinn-ul care i s-a arătat madonei nu ține în stânga nici un toiag, nici un crin, ci un filacteriu care arată primele cuvinte ale îngerului, convingându-ne pe noi că imediat cum a auzit salutarea Maica Domnului a și primit vedenia

¹⁷⁶ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 101.

fără a o cerceta. Practic se anulează tocmai dialogul care ne îndeamnă la pază și punerea poruncilor lui Dumnezeu și făgăduințelor față de El, mai presus de vedenii, daruri și minuni: *Luc 1:28 Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei. 29 Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?* [deci nu a pus imediat la inimă închinăciunea îngerului. Vedem că îngerul s-a închinat Ei, nu invers. – n.n.] *30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. 31 Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. 32 Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. 33 Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. 34 Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? 35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. 36 Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. 37 Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. 38 Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea.*

Iar în cer nu este mandorla sau cearcănul luminii necreate ci tot un fel de curcubeu, arătând că nu Sfântul Duh trimite acel fulger dizgrațios ca un avion, ca un retevei sau ca însuși *Luc 10:18 satana ca un fulger căzând din cer.*

Cu totul altfel se reprezintă lumina necreată:

cearcăn - lumină imaterială, reprezentată de obicei colorată în gri-albăstrui, cu diminuări de ton în formă de cercuri concentrice; grec. halos, lat. circinus, franceză halo, cerne; 73, 74, 118, 138, 127.¹⁷⁷

Se observă că Părintelui Arsenie Boca nu a pictat lumina necreată, ci (prin pietismul apusean specific sfinției sale) a surprins arătările demonice asemănătoare cu cele care descriu căderea lui Lucifer și pe faraon ca fiind fiul zeului Ra.

Iată cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Buna-Vestire:

Iar fiindcă Evei i-a zis Domnul că în scârbe va naște fii (Facere 3, 16), dezleagă această scârbă bucuria care o aduce Fecioarei îngerul, zicând: „Bucură-te, ceea ce ești cu dar dăruită”. Și fiindcă Eva s-a blestemat [de către Dumnezeu], acesteia i se zice „Blagoslovită”.

Și cugeta pentru închinare în ce chip ar fi aceasta: oare necuvioasă va fi și curvească, precum de la un bărbat către fecioară? Sau dumnezeiască, fiindcă zice: „Domnul este cu

¹⁷⁷ **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 261

tine"? Și întâi [îngerul] potolește de frică inima ei, ca neturburată fiind, să primească răspunsul cel dumnezeiesc, [se vede limpede și paza Maicii Domnului în fața vedeniei, deși îl cunoștea pe Sfântul Arhanghel Gavriil, care i se arătase de multe ori la Templu în Sfânta Sfintelor. Dar se vede și caracterul vedeniilor dumnezeiești care nu vor să tulbure și să nedumerească precum fac demonii când se arată pentru a te subjuga – n.n.] pentru că nu era cu puțină ca, turburată fiind ea, să audă cu osârdie cele ce aveau să se întâmple.

Iar aceasta ce a zis: „cu dar dăruită”, ca și cum ar tâlcui-o zice: „ai aflat dar înaintea lui Dumnezeu, că aceasta este a fi «cu dar dăruită», adică a afla dar la Dumnezeu, a plăcea lui Dumnezeu”. Dar aceasta este de obște și la alte femei, pentru că și altele multe au aflat dar la Dumnezeu, însă ceea ce se aduce mai pe urma nu [este de obște], căci zice îngerul:

1, 31-33: Și iată vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele lui Iisus. (32) Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. (33) Și va împărați peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit.

„Iată vei lua” acesta este lucrul cel minunat, de care nici o alta între femei nu s-a învrednicit. Iar „în pântece”, a zis ca să arate pe Domnul că din însăși mitra Fecioarei S-a întrupat firește.

Și cu dreptate s-a numit „Iisus” Cel Care a venit spre mântuirea neamului nostru, căci numele acesta în limba elinească se zice Σωτήρια, adică „mântuire a lui Dumnezeu”. „Iisus” dar Σωτήρ, adică „Mântuitor” se tâlcuiește, pentru că și „Iao” evreiește, „mântuire” se zice.

Și zice îngerul: „va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema”. Mare cu adevărat a fost și Ioan, însă nu și Fiu al Celui de Sus. Iar Mântuitorul „mare” este și pentru că învăța ca Unul Care avea putere (Matei 7, 28-29), și pentru săvârșirea preaslăvitelor minuni (Marcu 1, 27). Și se numește „Fiu al Celui Preaînalt”, omul Care se vede, căci fiindcă unul a fost Ipostasul, cu adevărat Fiu al Celui de Sus a fost omul - Fiul Fecioarei. Că și mai înainte de veci Cuvântul a fost Fiu al Celui de Sus, dar nu era numit, nici era cunoscut. Iar după ce S-a întrupat și S-a arătat cu trup, atunci S-a și numit Fiu al Celui Preaînalt, Cel Care se vedea și minunile săvârșea [vedeți că Mântuitorul nu ia o persoană omenească să se întrupeze cum bârfea Părintele Arsenie Boca? – n.n.]

[...]

1,34-35: Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? (35) Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt” te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

Nu ca și cum nu ar fi crezut Fecioara, a zis „cum va fi aceasta”, ci ca o înțeleaptă și pricepută, căutând să învețe chipul lucrului, că niciodată nu s-a făcut vreun lucru ca acesta mai înainte, nici după aceea niciodată nu se va mai face. [această pricepere se arată prin gestul mâinii drepte ridicate, care amână lucrarea grăită de Sfântul Arhanghel Gavriil până la lămurirea că este după voia lui Dumnezeu și nu îi va pierde Fecioria făgăduită Lui. Acest gest este contrazis de punerea mâinii la inimă ca și cum ar primi imediat, fără pază, fără înțelepciune, fără pricepere, tot ce-i oferă vedeniile – n.n.] Din această pricină o și iartă pe ea îngerul și nu o osândește ca pe Zaharia, ci mai vârtos îi tâlcuiește chipul săvârșirii. Pentru că Zaharia cu cuviință se osândește, căci a avut multe pilde, că multe sterpe au născut l'1, iar Fecioara nici o pildă nu a avut.

Deci zice îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, roditor făcând pântecele tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” -este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) - „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjura”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”..¹⁷⁸

¹⁷⁸ Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 29-33.

Tabloul religios al Părintelui Arsenie Boca este evident de aceeași proveniență cu cele similare de la latini. Se observă îngerii căzuți, baticul alb, pupitrul, mâna la piept, pe alocuri fulgere. Doar că tablourile apusene, sunt un strop mai canonice decât cele ale sfinției sale prin prezența crinului, iar cu altă mână mai schițând încă anemic luarea aminte.

Despre djinnii naziști prezentați în loc de Sfântul Arhanghel Gavriil, vom discuta mai jos, pentru încheiere ar fi bine să observați că atitudinea madonei Părintelui Arsenie Boca este una teatrală, având înfățișarea unei cântărețe, neasemănându-se însă cu Maica Domnului.

2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.

Trebuie să se știe că Dumnezeu este neîmpărțită, deoarece este în întregime pretutindeni și nu este împărțită parte cu parte în chipul celor corporale, ci este în întregime în toate și în întregime mai presus de toate. Îngerul¹⁰¹ nu este conținut într-un loc în chip corporal¹⁰² încât să primească chip și să ia formă. Se spune însă¹⁰³ că este într-un loc, prin faptul că este prezent în chip spiritual și lucrează potrivit firii lui și nu este în altă parte, ci este circumscris în chip spiritual acolo unde lucrează. **Nu poate să lucreze în același timp în diferite locuri. Numai Dumnezeu poate să lucreze în același timp pretutindeni, îngerul, prin iuteala firii și prin faptul că este gata, adică grabnic de a se muta, lucrează în diferite locuri** [așadar îngerul nu are nevoie să pătrundă într-o cameră ca un fum, sau ca o ceață, sau ca un șarpe ce se târăște lent. El apare instantaneu. Acea coadă de fum/ceață/șarpe prezentă la îngerii căzuți pictați de Părintele Arsenie Boca sunt o dovadă evidentă că i-au apărut în vedenii cei înconjurați de fumuri, de fumul îngrozitor mai iute ca pucioasa din iad, cei care lasă ceață în mintea celor ce-i privesc și cei ce sunt șerpi gândiți – n.n.] . Dumnezeu, însă, pentru că este pretutindeni și mai presus de toate, lucrează simultan în diferite moduri printr-o energie unică și simplă. [...]

CAPITOLUL III Despre îngeri

El este făcătorul și creatorul îngerilor; El i-a adus de la neexistență la existență și i-a zidit după propriul Lui chip, o natură necorporală, un fel de duh și de foc imaterial, după cum spune dumnezeiescul David: „Cel care face pe îngerii Lui duhuri și pe slugile Lui pară de foc”

[deci a picta pe Hristos ca pe un înger este o hulă. El este împărat, iar nu duh slujitor. Iar a-L picta ca pe un duh ce țâșnește dintr-o lampă, care iese dintr-un orificiu, înseamnă a-l acuza că este ca un duh necurat legat într-un loc în aparițiile lui, de către vrăjitori. Dar și a picta pe Sfinții Îngeri în acest fel este o hulă, deoarece ei nu sunt robii răutății ca duhurile necurate, ci slobozi și slujitori ai iubirii – n.n.] 115.

Prin aceste cuvinte arată că ei sunt ușori, arzători, calzi, străbătători, grabnici spre dorul de Dumnezeu și slujirea Lui, îndreptați spre cele de sus și liberi de orice gând material.

Așadar, îngerul este o ființă spirituală, veșnic mișcătoare, liberă, necorporală; slujește lui Dumnezeu și a primit în firea lui nemurirea în har. Care este, însă, natura și definiția ființei lui, numai ziditorul o știe. Se spune că este necorporal și imaterial în raport cu noi, deoarece tot ceea ce se pune în comparație cu Dumnezeu, singurul incomparabil, este grosolan și material. Numai Dumnezeu este în realitate imaterială și necorporală. [așadar nu poți picta nici trupurile duhovnicești ca pe duhuri, nici pe Dumnezeu ca pe îngeri, nici pe îngeri ca pe draci, ci după cum ne învață Erminia în funcție de simbolurile teologice sfinte și de cum s-au arătat omului aceste realități nevăzute cu bună-voința sau îngăduința lui Dumnezeu – n.n.]

Așadar, îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau de a voi, căci tot ceea ce este creat este schimbător.

[...]

Îngerii sunt circumscriși, căci atunci când sunt în cer nu sunt pe pământ și când sunt trimiși de Dumnezeu pe pământ nu rămân și în cer. Nu sunt limitați de pereți, de uși, de încuietori și de peceți, [deci nu au nevoie să se strecoare ca un fum sau un șarpe prin uși. Deci duhurile care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca sub formă de hristos mincinos înviat nu sunt Sfinții Îngeri, ci șerpi gândiți ca fumul de pucioasă ce se strecoară, arătându-se ca luminoși pentru a înșela – n.n.] căci sunt nelimitați. Eu spun nelimitați. Cu toate acestea ei nu apar așa cum sunt celor vrednici, căroră Dumnezeu va voi ca ei să se arate, ci sub o formă oarecare, în așa fel încât să-i poată vedea aceia căroră li se arată [forma aleasă de Dumnezeu ca să ne apară nouă este, după cum am citit și am văzut în Sfintele Icoane, cu picioare vizibile sau ascunse de aripi, în nici un caz prin simbolul cel unduios al Șarpelui celui vechi care ne-a înșelat pe noi de la început – n.n.]. Nelimitat însă,

prin fire și în sensul propriu al cuvântului, este numai cel nezidit, căci toată zidirea este limitată de Dumnezeu, care a zidit-o.

Ei au din afară sfințenia ființei lor, de la Duhul. Au, prin harul dumnezeiesc, darul profeției. Nu au trebuință de căsătorie, căci nu sunt muritori.

Fiind spirite, ei sunt în locuri spirituale. Nu sunt circumscriși în felul celor corporale, natura lor nu are o formă trupească și nici nu au cele trei dimensiuni, ci sunt prezenți în chip spiritual și activează acolo unde li s-ar porunci; cu toate acestea ei nu pot să fie și să activeze simultan în două locuri deosebite.¹⁷⁹

A) ÎNGERII DJINNI

Mahomedanii cred că începătorul lor a primit Coranul de la Sfântul Arhanghel Gavriil. Ei îl numesc Jivril. După comportament, însă, prin mânia și gestul de a-l sugruma pe Mahomed pentru a-l sili, și după roadele asasine și preacurvești prin care s-a răspândit așa de mult islamul, el era un arhicon (diavol specializat cu teologia întinericului sau filozof al iadului).

Iată cum îl pictează chiar ei:

Se observă că aripile lui și baza lui sugerează pe Șarpele cel vechi, iar atitudinea lui este războinică, chemând la luptă, nu este plin de blândețe ca un înger ce vrea să aducă pacea, să îndepărteze teama și să transmită blândețea.

Dar aceasta observăm și la îngerii căzuți ai Părintelui Arsenie Boca. În loc de picioare ei au ca rădăcină un izvor, ca dintr-o lampă fermecată frecată, ce se unduiește ca un șarpe. Iar fețele lor sunt mânioase, poruncitoare, dorind să înrobească prin hipnoză și frică pe privitor. Bărbiile sunt tăiate, ca la mai toate picturile Părintelui Arsenie Boca, sporind urâtenia lor, fiindcă așa era și sfinția sa. Iar ca să semene mai bine cu el unii au chiar ochi albaștri.

¹⁷⁹ Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 31-38.

E adevărat, însă, că la djinni se vede că sunt răi, pe când îngerul căzut din picturile Părintelui Arsenie Boca vrea să ne convingă că este Sfânt. Numai că nu prea îi iese, dacă luăm aminte.

Arătările diavolești nu se opresc odată cu moartea Părintelui Arsenie Boca. Ele se continuă, în același stil și prin aceleași duhuri, la mormântul de la Prislop, la cei amăgiți de sfinția sa.

Iată două dintre ele, deja celebre, la dreapta lor găsim replici ale lor, cu spectre, arătând că de fapt aceleași duhuri lucrează ca să amăgească pe oameni, în funcție de credința fiecăruia, dându-i explicații fie de sfințenie, fie de groază:

După cum se observă, tot ca un fum apar și sunt transparente ca niște stafii. Desigur că pot fi și producții artistice omenești, ca și tablourile Părintelui Arsenie Boca, dar care transpun în imagine credința și experiențele lor.

B) ÎNGERII NAZIȘTI

Sunt două indicii care arată aceasta: figura nemilostivă, tăioasă, de biciuri ale lui Dumnezeu și aripile contorsionate, cu aceeași formă și curbură la umeri ca vulturul Wehrmacht. Vedeți că și aici picioarele diavolului din dreapta sunt nevăzute ca la stafii, sau mai bine spus apar din văzduh, de pe la vămi:

ocult,

Iată un serafim cu șase aripi, căruia Părintele Arsenie Boca (de fapt diavolul care l-a amăgit) i-a tăiat două aripi, ca să semene mai bine cu vulturul de sus. În realitate este un serafim căzut la care se vede că și-a pierdut două aripi.

Dar nu numai aspectul acestor arătări căzute este mâniaș și cum a fost și nazismul, ci încă și armamentul lor este diavolesc.

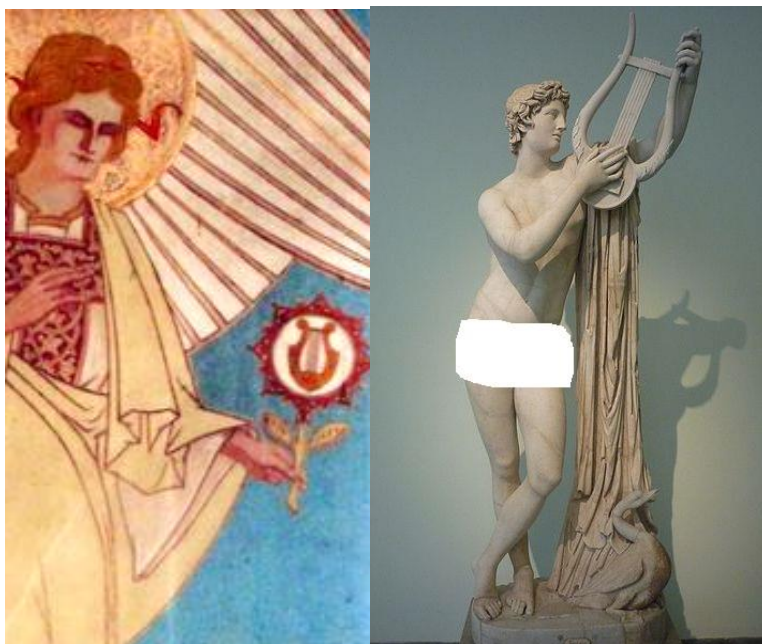
Poate părea o coincidență, dar să vedeți ce are îngerul căzut (pictat în loc de Sfântul Arhanghel Gavriil) pictat pe ripida sa: o liră.

Ne-am gândi că Părintele Arsenie Boca era de formație muzicală și dorea să arate cum laudă cântă îngerii pe Dumnezeu. Dar aceasta nu este canonic, ei pe ripidă au scris Sfânt, Sfânt, Sfânt, sau hrisma. Pentru a înțelege de ce a trecut Părintele Arsenie Boca o liră în mâna îngerului său, să nu uităm că a pictat în urma vedeniilor. Lira este unul din simbolurile preferate ale diavolilor, fiindcă prin melodie vrăjește sirenele atrăgând, iar prin asemănarea cu trishula ucide hipnotizând.

Să studiem acum care zei erau simbolizați de liră:

Apollo Zeul al muzicii, profețiilor și al săgeților. De asemenea se spune că este zeul luminii și adevărului. Este asociat cu soarele. Se mai face referirea că este cel mai frumos dintre zei. Fiu al lui Zeus. Simbolurile sale sunt arcul, lira și laurul. [...] *Hermes*

Zeul zborului, hoților și comerțului. Mesagerul zeilor. Conducătorul sufletelor morților spre locul lui Hades. Apare în mai multe mituri decât orice alt zeu sau zeiță. Îi place să păcălească și este foarte inventiv. Hermes inventează lira din carapacea unei țestoase. Simbolurile sale sunt caduceul și încălțăminte înaripată. [...] *Erato Muza poeziei erotice. Era reprezentată cu o liră în mână, înconjurată de trandafiri și mirt. [...]* *Polyhymnia Muza imnurilor de slava, reprezentată cu fața ascunsă într-un val, într-o atitudine de reculegere și meditație, cu un manuscris în mână. I se atribuie inventarea lirei. [...]* *Terpsichore Muza dansului și a cântecului coral, reprezentată cu o liră în mâini.*¹⁸⁰

Să studiem acum felul în care se pictează Sfintele Icoane ale îngerilor în Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit:

1. Cum se zugrăvesc cele 9 cete îngerești

Cetele sfinților îngeri sunt 9 - după cum zice sfântul Dionisie Areopagitul - și se împart în 3 stări sau orânduiri (fiecare de câte 3 cete).

În întâia orânduială sunt: Tronurile (sau Scaunele), care se zugrăvesc ca niște roți de foc, având de jur-împrejur aripi, iar în mijlocul aripilor având ochi; ele se împletesc unele cu altele, închipuindu-se un scaun împărătesc. Heruvimii, numai cu cap și cu două aripi. Iar Serafimii, cu câte șase aripi: cu două aripi își acoperă obrazul, cu alte două picioarele și cu celelalte două zburând, iar în mâini țin ripide, pe care sunt scrise cuvintele: „Sfânt, Sfânt, Sfânt [este Domnul Savaot...].” Așa i-a văzut pe aceștia Proorocul Isaia [oare Părintele Arsenie Boca se considera mai mare decât Sfântul Prooroc Isaia, având mai mult încredere în vedeniile proprii decât în vederea adevărată a Sfintelor Scripturi? – n.n.].

¹⁸⁰ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_personajelor_mitologice_elene>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

În a doua orânduială sunt: Domniile, Puterile și Stăpâniile, care împodobire se mai numesc. Aceștia se zugrăvesc purtând stihare lungi până la glezne și încinși cu orare verzi aurite (uneori pe umeri cu mantii până la genunchi), în mâinile drepte țin toiege de aur. iar în mâinile lor cele stângi o pecete, [rotundă ca un taler], cu Crucea, (adică sigiliul Domnului).

În a treia orânduială sunt: Începătoriile, Arhanghelii și îngerii. Aceștia se zugrăvesc (cu capul gol, cu părul strâns cu o panglică albă legată la ceafă și purtând haine ostășești, încinși cu brâie de aur (și cu mantii pe umeri) și ținând în mâini arcure și lănci cu topoare și sulite la vârfuri. (îngerii au și chipul unor tineri cu stihare luminoase și lungi).¹⁸¹

Se observă, așadar, că se arată oamenilor cu picioare, în veșminte cuviincioase, panglici albe (nu roșii, verzi, lila, cu pietre prețioase), cu ochi căprui nu albaștri, au simboluri ce laudă pe Dumnezeu și creștinismul prin Sfânta Cruce, și nu simboluri păgâne, și au o frumusețe smerită și blândete duhovnicească, cu aripi și mâini line, ce depășesc prin mobilitate firea și mângâie ochii prin rotunjimi, nu sunt ascuțite și contorsionate ca în pictura de la Drăgănescu. Rar are Sfântul Arhanghel Mihail sabie, și atunci când are este una de fier, nu de foc. Sabie de foc poartă nu Sfântul Arhanghel Mihail, ci un serafim cu șase aripi:

Fac 3:24 Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieții.

7. Izgonirea lui Adam și a Evei din rai¹⁰.

Raiul, precum s-a zis mai sus, și Adam și Eva goi. având frunze de smochin înfășurate împrejurul [mijlocului și al] coapselor; 11 fugind, se uită înapoi, iar un Serafim cu șase aripi, ținând în mâini sabie de foc, îi gonește.¹⁸²

Să recapitulăm: arătări cu ochi verzi și albaștri, bentițe și cununițe verzi, pestrițe, albastre, cu buline, în loc de panglici albe, ținută indecentă (nu stihare până la glezne, ci pantaloni și mâneci scurte, ca și Părintele

¹⁸¹ DIONISIE din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 67.

¹⁸² DIONISIE din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 68.

Arsenie Boca pe munte). Arătările sunt chiar mutilate, fără trunchi, numai cu bust, sau cu picioarele doar până la gleznă, cu mandibule prea mari sau prea mici și aripi naziste, contorsionate în mod aproape yoghin. Nu seamănă deloc cu Sfinții Îngeri. Se vede că au fost frumoși, dar s-au urâțit. Înțelegem că acestea sunt semnele căderii îngerilor care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca.

4. ANTI SFINȚI

A) PSEUDO MOISE ÎNCORNORAT

Așa îl fac latinii, vrând să aibă parte de Renașterea... zeului Pan, de fapt chiar a lui... Zeus.

Părintele Arsenie Boca, și artiștii din Renaștere, fiind inspirați de aceleași duhuri care arătau elinilor vedenii, văzând la fel, pictează la fel. Chiar dacă ar fi vrut să arate că cele două coarne sunt slava lui Dumnezeu, Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să știe că nimbul este soarele harului ce strălucește în

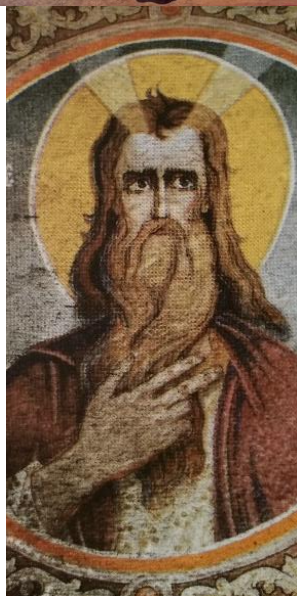
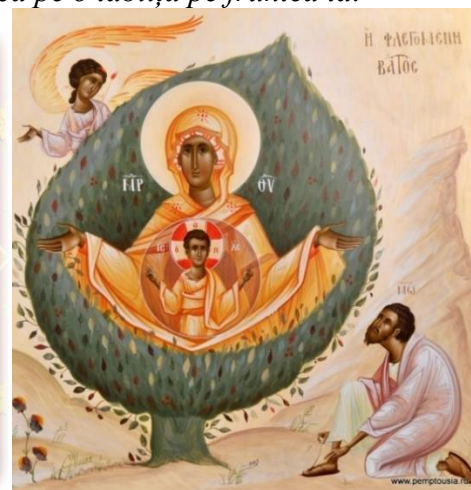
oamenii lui Dumnezeu și să nu dea dreptate latinilor care spun că grația este o creatură, adică exact ca o putere dobitocească ce rezidă în coarne.

Practic, Părintele Arsenie Boca pictează pe Sfântul Prooroc Moise (marele luptător împotriva păgânismului), exact cum era sculptat Zeus, mai marele zeilor, deci cel care îl simboliza pe Lucifer.

Sfântul Duh, însă, inspiră pe adevărații creștini să-l picteze așa cum a fost, un Sfânt și Cuvios Prooroc, care are, cel mult, deasupra capului tăblița (cutia) numită filacterie, în care se găsesc cuvintele Domnului:

Deu 6:6 Cuvintele acestea, pe care ți le spun eu astăzi, să le ai în inima ta și în sufletul tău; 7 Să le sădești în fiii tăi și să vorbești de ele când șezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci și când te scoli. 8 Să le legi ca semn la mână și să le ai ca pe o tăbliță pe fruntea ta.

Persoane diferite, nu-i așa?

B) ANTI SFINȚI MUSTĂCIOȘI

(1) Pseudo Gheorghe

La stânga, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, la dreapta Tom Selleck, la centru?

În nici o Sfântă Icoană nu l-am văzut pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe pictat cu mustață.

(2) Pseudo Nicolae Oprea – ca un demon hipnotizator

În Rusia, într-un apartament oraș în Nizhnevartovsk (regiunea Tyumen), pe 09.12.1996 la ziua sa de naștere Andrei a fost fotografiat cu bunicul său. Televizorul era închis, dar priviți ce a apărut în fotografie.

Cei de la Lavrea Poceav și-au dat seama că este vorba de un diavol hipnotizator ce lucrează prin televizor și au pus la pangar fotografia spre avertizarea închinătorilor.

Dacă ar fi fost Părintele Arsenie Boca ar fi scris deasupra Sfântul Mucenic Nicolae Oprea din Săliște și ar fi lipit fotografia pe pereții așezământului de la Drăgănescu, uimind și pe Bela Lugosi, actorul ce a jucat rolul lui Dracula, pentru imaginația lui.

În realitate acesta este un mare semnal de alarmă, fiindcă am depistat acum cine i se prezentau drept Sfinți, în vedenii, pictorului îngropat la Prislop. Nu numai atât, dar acesta ne dezvăluie că sfinția sa primea înșelarea ca și cum ar fi revelația Sfântului Duh, iar pe demonii hidoși îi privea ca și cum ar fi fost Sfinți. Aceasta spune multe despre discernământul sfinției sale și de faptul că, în realitate, nu a avut nici o cercetare a sfinților sau a lui Hristos, ca să poată cunoaște cum sunt adevărații Sfinții și să-i deosebească de diavolii care joacă teatru.

Fotografia de mai sus a fost analizată de două instituții din Ucraina: Ministerul de medicină legală al Sănătății din Ucraina și Institutul din Kiev de cercetare științifică și examinare medico-legală. Concluziile lor au fost că fotografia nu este trucată și televizorul era închis. Acest lucru a fost confirmat și de președintele Academiei de Științe a Ucrainei Alexei Onipko. Pentru mai multe amănunte puteți vizita următoarea adresă de internet:

<<http://www.liveinternet.ru/tags/%D4%EE%F2%EE+%E1%E5%F1%E0+%E2%EE+%E2%F0%E5%EC%FF+%EE%EF%E5%F0%E0%F6%E8%E8...../>>, duminică, 10 ianuarie 2016.

De dragul adevărului vom alătura din nou imagini opuse. La stânga Sfântul Mucenic Nicolae Oprea, la dreapta diavolul hipnotizator al televizorului, la centru?

În nici o Sfântă Icoană Ortodoxă nu l-am văzut pe Sfântul Mucenic Oprea Miclăuș din Săliște (cunoscut și sub numele de Nicolae Oprea) fără barbă.

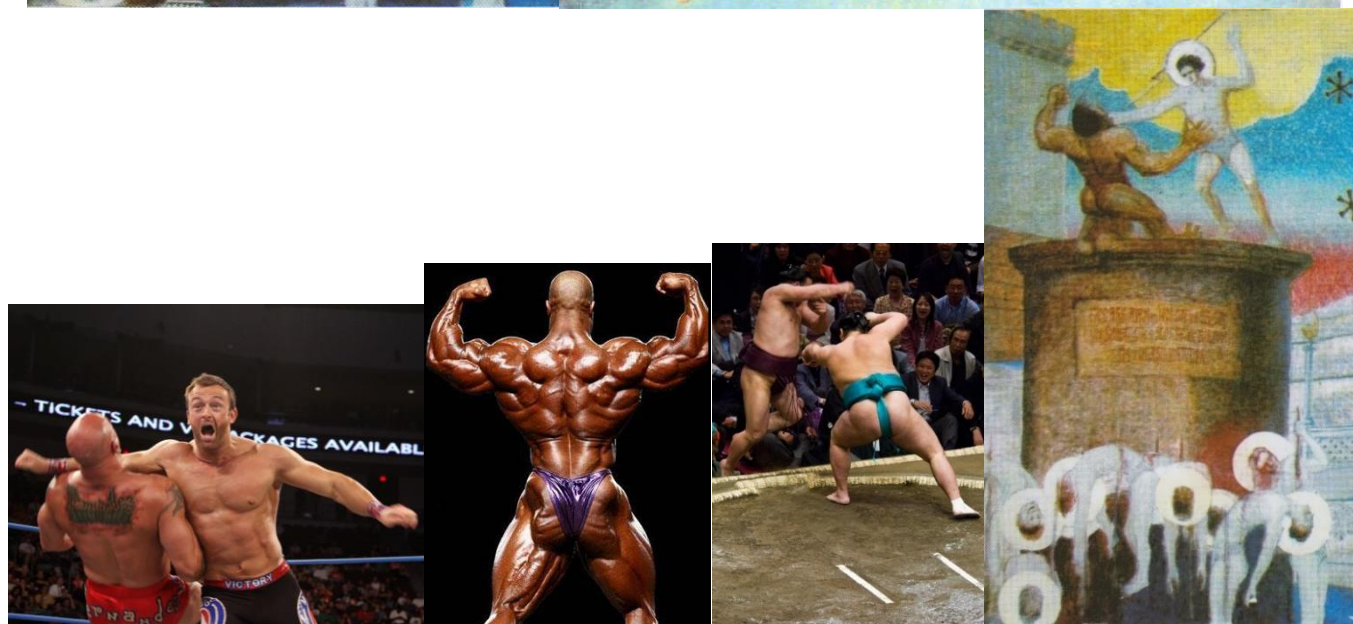
Părintele Arsenie Boca, fiindcă se punea mai presus de Sfânta Biserică și de Hristos Adevărul, din cauză că l-a văzut în vedenii mincinoase doar cu mustață, l-a și pictat așa, puțin mai jos de Francisc de Assisi, pe care sfinția sa (lepădându-se de Ortodoxie prin credința că se pot mântui și cei ce au murit dezbinați de Sfânta Biserică prin eresuri) îl considera Sfânt.

Chiar dacă în tabloul de mai sus fantasma ar fi avut totuși o scurtă barbă dichisită (nepotrivită pentru un mucenic ardelean de la vremea aceea), mai subțire ca mustața, care însă (din trecerea timpului, sau fotografia proastă) s-a șters, aceasta nu justifică hidoșenia hipnotică a arătării.

C) ANTI SFINȚI CU PANTALONII SCURȚI ȘI MINIJUPĂ

1. Pseudo Nestorie wrestler

Se observă cu ochiul liber cât de dizgrațioase erau vedeniile cu fantome, puse pe seama Sfinților și ce frumusețe au Sfintele Icoane, numai punând una lângă alta biruința Sfântului Mucenic Nestorie asupra lui Lie.

Palpantă trupește atmosfera în toate cele patru imagini de mai sus, dar nu aduce nici liniște în inimă și nici schimbarea minții duhovnicește, pentru a se uni cu Dumnezeu și înțelege taina Sfinților lui.

2. Pseudo Îngeri cu minijupă

Cel din stânga se vede că este un fost înger căzut în tristețea mândriei. A rămas și fără ȋțari, și fără mâneci, și fără picioare. Iar armele au început să-i fie topite de *Mat 25:41 focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.*

Cel din a doua fotografie din stânga, poate se credea și el un înger, în loc de nimb având bască, în loc de aripi având fular, în loc de hrismă având rucsac. Dar și din această fotografie se vede că era căzut. După cum din a treia fotografie se vede că dacă ar fi vrut să îmbrace picioarele îngerului, ar fi știut să o facă. Asta înseamnă că nu a vrut, pentru că... așa i s-a arătat vedenia, adică îngerul căzut.

D) PSEUDO NICOLAE

(1) Al Mirelor Lichiei, spadasin

Bedernița (набедренникъ – lit. „deasupra coapselor”, scut pentru coapse) sau epigonatul (gr. επιγονάτιο, lit. „peste genunchi”; rus. Палица, palița) este un veșmânt liturgic de formă pătrată sau romboidală care se poartă pe partea dreaptă a corpului, legată cu un cordon petrecut peste de umărul stâng. Este purtat în tradiția Bisericii Ortodoxe de episcopi, precum și de preoții care au primit binecuvântarea de a o purta. [...]

Semnificații

*Bedernița, ca veșmânt liturgic, este probabil o formă de „traducere” în ceremonialul liturgic a unor elemente împrumutate din arsenalul militar. Astfel, numele și modul în care este alcătuită bedernița amintesc de apărătoarele pentru picioare, element din armura soldaților menit să le apere picioarele de rănilor de sabie. Prin modul în care este purtată, amintește de o sabie. [deci ea însăși este o sabie. Cine pictează pe sabie... o sabie? Părintele Arsenie Boca nu știa probabil semnificația bederniței – n.n.] Împărații bizantini le acordau comandantilor de oști și nobililor săbii în semn de cinstire, ca unora care apărau frontierele imperiului; tot astfel, Biserica le acordă slujitorilor săi acest însemn, ca o recunoaștere a strădaniilor lor de apărare a credinței. Astfel, bedernița îl arată pe purtătorul ei drept apărător al credinței, ostaș al lui Hristos. Ea însăși simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu ca scut și apărare a purtătorului său. [apărarea și arma noastră este Sfânta Cruce, sau după cum spune Sfânta Scriptură sau însuși Domnul nostru Iisus Hristos: *Efe 6:17 Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu. Așadar cel mai potrivit este brodarea pe bederniță a Sfintei Cruci sau a Sfintei Icoane a lui Hristos, pentru a învăța pe toți Cine este arma și apărarea noastră. A picta o sabie pe bederniță este exact contrazicerea Sfintei Evanghelii Mat**

26:52 Atunci Iisus i-a zis: *Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.*

Dar dacă prefera vedeniile în locul Cuvântului lui Dumnezeu... a rămas în afara Lui – n.n.]¹⁸³

Deși Sfântul Ierarh Nicolae a oprit sabia călăilor să nu taie pe cei nevinovați, el nu s-a folosit de sabie. Arma tuturor creștinilor este Sfânta Cruce. A-l picta purtător de sabie înseamnă a-l acuza că este un spadasin ucigaș, lumesc. Nici Sfântul Prooroc David nu a putut zidi templul Domnului, deși era Sfânt, tocmai pentru că ucisese. De ce să-l acuzăm de aceasta pe chipul blândeților?

Insemnandu-ne cu semnul Sfintei Cruci marturisim pe Dumnezeu Tatal, Fiul si Duhul Sfânt, Treimea cea de o fiinta si nedespartita si cerem ocrotire impotriva raului si dobandirea binecuvantarii Preasfintei Treimi. De aceea, la Taina Sfantului Maslu ne rugam cerand ocrotire de la Bunul Dumnezeu prin Sfanta Cruce, spunand: „Doamne, arma asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat noua; ca se îngrozește și se cutremura, nesuferind a cauta spre puterea ei;

[de aceea diavolul înlocuiește (în vedeniile prin care l-a înșelat pe Părintele Arsenie Boca) Sfânta Cruce cu sabia, căci ultima i-a adus lui în istorie multă recoltă prin războaie și dueluri – n.n.]

*ca mortii i-ai sculat si moartea o ai surpat, pentru aceasta ne inchinam ingroparii Tale si invierii”.*Amin¹⁸⁴

1Pa 22:7 Și a zis David lui Solomon: „Fiul meu, eu am avut la inimă să zidesc templu în numele Domnului Dumnezeului meu; 8 Dar a fost către mine cuvântul Domnului și a zis: Tu ai vărsat mult sânge și ai purtat războaie mari; nu se cuvine să zidești tu casă numelui Meu, pentru că ai vărsat mult sânge pe pământ înaintea feței Mele.

Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte Ierarhe Nicolae, roagă-L pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Deși acest amănunt pare a fi lipsit de importanță, pentru unii, totuși el face parte din categoria acelor semnale de alarmă lăsate de Dumnezeu în vedeniile demonice, ca cel amăgit să se trezească. Noi trebuie să ne ghidăm după Sfintele Icoane și să ne dăm seama și după amănuntele lor care vedenii sunt autentice, care diavolești. Dacă ar fi făcut așa, Părintele Arsenie Boca ar fi scăpat de amăgire și nu ar mai fi pictat într-o biserică fanteziile diavolești. Pentru că sfinția sa a fost cuprins de capriciul plăcerii de sine că este un ales, s-a repezit la penel și a reprodus fără discernământ toate pe care le-a văzut, nemai punându-și întrebarea dacă este bine ce face. Însă noi suntem datori, mai ales dacă îl iubim, să nu ne asociem cu sfinția sa în rătăcire, ca să îi micșorăm responsabilitatea consecințelor bietei sale înșelări și pentru a ne feri, în același timp, de a ne închina lui antihrist.

Descoperirea amăgirii Satanei

¹⁸³ <<http://ro.orthodoxwiki.org/Bederni%C8%9B%C4%83>>, duminică, 10 ianuarie 2016.

¹⁸⁴ <<http://www.crestinortodox.ro/religie/crucea-arma-impotriva-diavolului-144263.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

Dintre ierarhi, în frunte părea că vine Sfântul Spiridon; atunci, îngerul închipuit i-a spus monahului Spiridon:

- Ce stai ca prostul și te uiți așa curios? Nu-L vezi pe Stăpânul Hristos care te așteaptă? Du-te repede să Îl închini!

Monahul Spiridon, ispitit de capriciul mândriei, s-a umflat ca un păun și a înaintat puțin, dar încet - încet a început să șovăie, ca și când ceva din interiorul lui i-ar fi spus: „Nu te duce mai departe!” Ce să fi fost oare? Să fi fost glasul conștiinței sau îngerul său păzitor?

La un moment-dat, părintele Spiridon s-a uitat cu atenție la Sfântul Spiridon care venea în frunte și a observat că pe cap purta un fes mare, a cărui lungime atingea un metru. Pentru Sfântul Spiridon, protectorul lui fiindcă îi purta numele, avea multă evlavie și respect și deoarece pictorii îl înfățișau în icoane cu fes foarte mic, altfel decât îl vedea el acum, părintele Spiridon a rămas surprins și făcându-și semnul Crucii a zis cu glas tare: „Doamne miluiește, Sfântul Spiridon să aibă fes așa de mare, foarte ciudat lucru!”

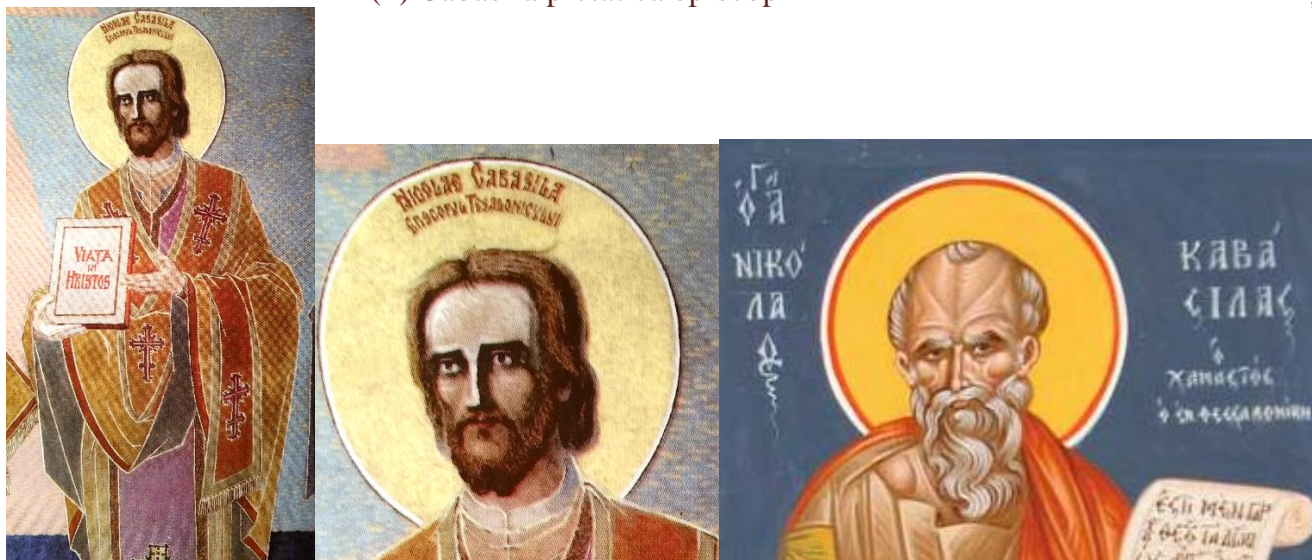
Îndată ce și-a făcut semnul Crucii, toate nălucirile au pierit și înșelătoriile Satanei s-au făcut nevăzute, însă monahul a văzut că se afla pe marginea prăpastiei. Din fericire, un picior îi era afundat în zăpadă și celălalt, care era ridicat pentru a înainta, se găsea în gol, adică nu avea unde să și-l pună, întrucât dacă ar fi făcut încă o jumătate de pas, ar fi căzut în prăpastia adâncă de mai bine de o mie de metri. Lui Dumnezeu însă i-a fost milă de el, căci în loc să cadă în față, a căzut pe spate și de frica și groaza prin care a trecut a stat leșinat mai mult de trei ore, după care și-a revenit, pentru că ziua era frumoasă și soarele l-a încălzit.

Dumnezeu își iubește creația și dăruiește pocăință¹⁸⁵

Sfântul Ierarh Nicolae nu folosește sabia, ci o oprește:

(2) Cabasila pictat ca episcop – încă o dovadă că vedeniile l-au mințit

¹⁸⁵ Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 119-120.

Sfântul **Nicolae Cabasilla** (1319/23^[1] - 1391), scriitor laic^[2], **teolog** și mistic sacramental bizantin, apropiat al împăratului **Ioan VI Cantacuzino**, împreună cu care s-a retras la **mănăstire**.

În **disputa isihastă** a ținut partea **monahilor** din **Muntele Athos**, deși a preferat să urmeze o cale spirituală mai puțin mistică decât doctrina energiilor necreate.

Cabasila este un **sfânt** al Bisericii Ortodoxe și este comemorat pe data de **20 iunie**.

Viața

Nicolae Cabasila s-a născut la Tesalonic în jurul anului 1322. Se trăgea, prin tatăl său, din familia Chamaetos, dar la maturitate a preferat să-și ia numele de familie al mamei sale: Cabasila, o familie veche și renumită în imperiu la acea vreme.

Dascălii săi, în învățătura profană, literară și filosofică, și cea spirituală și teologică au fost:

Nil Cabasila - unchiul său, teolog renumit pentru tratatele sale împotriva Latinilor, oponent al încercărilor de unire dintre Biserica Ortodoxă (a Orientului) și Biserica Romano-Catolică (a Occidentului); a fost **arhiepiscop** al Tesalonicului timp de doi ani (1361-1363).

Dorotei Vlates - unul din părinții duhovnicești cei mai renumiți din Tesalonic; la 1355 acesta a fondat, împreună cu fratele său Marcu, pe acropola Salonicului, Mănăstirea Pantocratorului (1355), care le poartă astăzi numele (Mănăstirea Vlatadon); mai apoi a devenit arhiepiscop al Tesalonicului (1371-1379)

Grigorie Palama (1296-1359) - viitor arhiepiscop de Tesalonic (1347-1359), unul dintre cei mai profunzi și mai originali teologi ai Bisericii Ortodoxe din secolul al XIV-lea.

Isidor Buheiras - viitor **Patriarh** de **Constantinopol** (1347-1349/50), care îndruma mai multe cercuri de laici practicanți ai **Rugăciunii lui Iisus**, la care participa și tânărul Nicolae Cabasila.

În timpul studiilor la Școala de Filosofie din Constantinopol (prin anii 1340-1350) izbucnește disputa palamită, dar Cabasila se arată mai interesat de viața socială și politică.

Opera

Opera sa principală este **Viața în Hristos** - Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς (editată de W. Gass, 1849), în care expune principiul conform căruia unirea cu Hristos este actualizată și desăvârșită prin trei dintre tainele Bisericii, anume botezul, mirungerea și euharistia.

Mai este cunoscut un Comentariu la Sfânta Liturghie (sau: Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii^[3]), în care arată de asemenea arată o profundă înțelegere a sacramentelor și vieții liturgice.

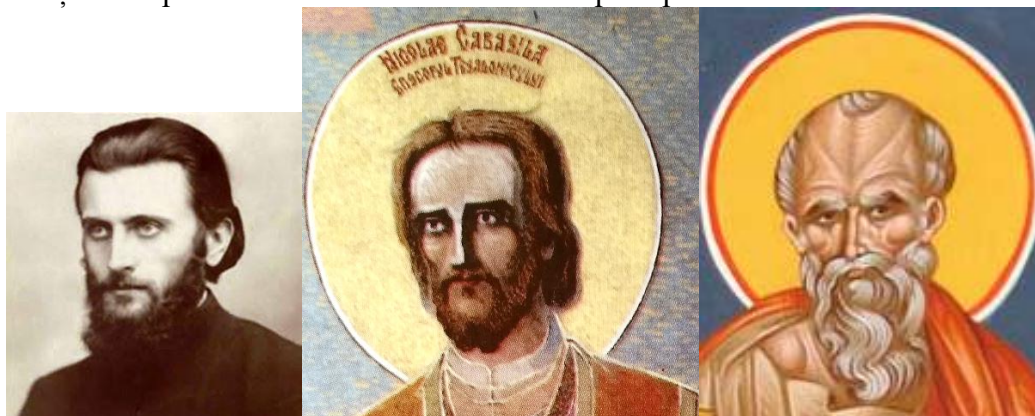
A mai scris **omilii** pe diverse teme. O mare parte din textele sale sunt încă nediditate.¹⁸⁶

Se înțelege că pe vremea aceea Părintele Arsenie Boca nu prea era documentat, poate și alți teologi făceau aceeași greșală, dar dacă sfinția sa picta după vedenii (cum susține și el, și ucenicii lui), înseamnă că și în această privință (ca și în celelalte) l-au mințit.

Deci, și din aceasta înțelegem că vedeniile nu le avea de la Sfântul Duh, Duhul Adevărului.

Dar se observă și urâtenia arătării și fixismul privirii, ca în toate tablourile de la Drăgănescu.

Pe cine credeți că l-a pictat Părintele Arsenie Boca ca episcop?

¹⁸⁶ <http://ro.orthodoxwiki.org/Nicolae_Cabasila>, duminică, 10 ianuarie 2016.

Desigur că nu pe Sfântul Cuvios Nicolae Cabasila, ci pe cel *cu ochi vicleni* (cum ne atrage atenția ÎPS Pimen) pe care Maica Zamfira îl avea ca pe episcopul ei:

*Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului!*¹⁸⁷

E) PSEUDO ȘTEFAN

(1) arhidiaconul, plecat în promenadă

Pseudo arhidiaconul nu are nici Papalitra care se numește și Garrara (rotundă tundere a părului din creștetul capului), se unduiește ca la un dans în care este absent, cădelnița o ține cu neglijență și privirea o are de om distrat și visător. Adevăratul Sfântul Arhidiacon Ștefan este pătruns de înțelepciune (cum suntem învățați din Faptele Apostolilor, dar și din privirea lui isteată din Sfintele Icoane) dar și de cuvioșia slujirii, care îl arată a fi cu frică și cutremur pentru mărturisirea lui Dumnezeu.

(2) cel Nou

Pictarea bisericii din Drăgănescu

*Ieșind la pensie, o pensie minoră, în 1968 a început pictura bisericii parohiale din Drăgănescu, de lângă București, la care a lucrat vreme de 15 ani. Părintele Arsenie a pictat-o de două ori, aceasta pentru că, pe alocuri, din pricina lumânărilor, **pictura s-a „pângărit” (afumat), după expresia Sfinției Sale.** [afumarea nu e pângărire. Pângărirea este batjocorirea Sfintelor Icoane. Dar și pictarea lor fără evlavie, fără adevăr, ca o caricatură și hulă pictată este o mai mare pângărire, atât a lor, cât și a sufletelor privitorilor – n.n.] (La anumite*

¹⁸⁷

<http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoarea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html>, luni, 13 iulie 2015.

compoziții se observă cu ușurință cele două straturi picturale.) Aici, cum chiar dânsul spunea, a fost căutat de o „adevărată avalanșă de oameni”.

[dacă era prigonit, cum de a lăsat securitatea să se facă asta? Poate că nu știa? Aceasta nu are nici o legătură cu realitatea. Voia să îndemne pe oameni la sfințenie. Ce om rațional ar putea gândi așa? De unde se vede că era de acord, le aducea și lor un avantaj – n.n.]

Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.

Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei

[cine poate spune că s-a învechit vreodată mesajul Sfintei Evanghelii? Și cine poate fi mai înnoitor decât Hristos? – n.n.], **Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante** [și ca urâciune, și ca necanonicitate, și ca hule, și ca erezie – n.n.] **care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre.** [e adevărat. Dar ce-i învață așa de eficient? ... Să ne ferească Dumnezeu pe toți de o astfel de predanie. Mai bine neînvațați, decât învățați rău – n.n.]

Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbescă și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.

[de aceea există o strânsă relație între pictura de la Drăgănescu și învățăturile sfinției sale. Toate sunt abătute de la Ortodoxie. Deci sfinția sa nu s-a pocăit, ci a continuat să transmită învățături rătăcite și ca pictor – n.n.] (57)

„Mica biserică de la Drăgănescu are norocul [numai că norocul este... un zeu: Moloh – n.n.]

să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus.

[Dacă îl mai simt și zidurile, înseamnă că e Poltergeist, aduce și cutremur... – n.n.]

E o pictură nouă ca și predica de atunci.” (58)

Ca „predica” de acum să fie

noroc sa aduca jertfa lui Noroc ! Cine vrea sa aiba noroc, sa aduca jertfa lui Noroc !...” Auzi

cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie,

[dar se observă (vedeți mai jos) cu mare evidență scrisul urât, nu numai pentru descrierea iadului, dar și deasupra Sfintei Biserici, unde ar trebui să fie scrisul cel mai frumos. Ne putem da seama de gustul artistic al criticului și numai după această apreciere extravagantă pe care a făcut-o. Dragostea irațională de Părintele Arsenie Boca orbește, iar omul (ca vrăjit) toate i le vede frumoase, toate i le crede adevărate, pe toate i le răstălmăcește ca sfințenie (și grosolăniile, ba chiar și lepădările de Hristos evidente). Ortodoxia, însă, ne ferește de iraționalitate și vede chiar și urâtul acolo unde este, ca omul să se lupte cu el prin pocăință și adevăr. Cunoaștem copii din zilele noastre (care, din păcate, nu au mai făcut caligrafie), care scriu mult mai frumos și mai uniform. Sunt unii dintre cei care fac chiar și vulgarele tatuaje (care sunt un păcat), dar au scrisul mai frumos decât Părintele Arsenie Boca – n.n.]

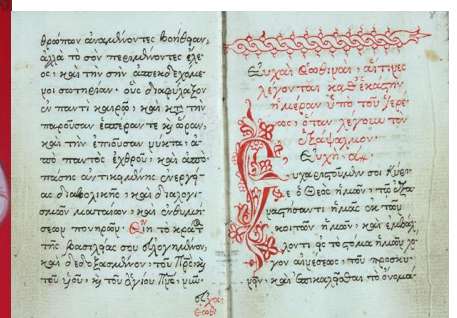

ăsterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. **Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile tăsnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.**

[numai că sunt așchii cam vulgare... cum era trunchiul? – n.n.] (59)

[se vede mai jos cum alții scriu cu adevărat caligrafic, chiar dacă unii... pe piele de om – n.n.]

Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»”.

(60)

Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici.

Nu aş vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie! [despre această falsă proorocie am scris în capitolele Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”, Final spectaculos, În legătură cu îngroparea, în care se arată, după Sfinții Părinți, cum au avut demonii dreptul să o execute, ca în cazul oricărui înșelat. De asemenea s-a arătat că acesta este un semn de mândrie, atât compararea de sine cu un Sfânt, cât și a pune ca element central într-o biserică propria viață – n.n.] (61) (...) ¹⁸⁸

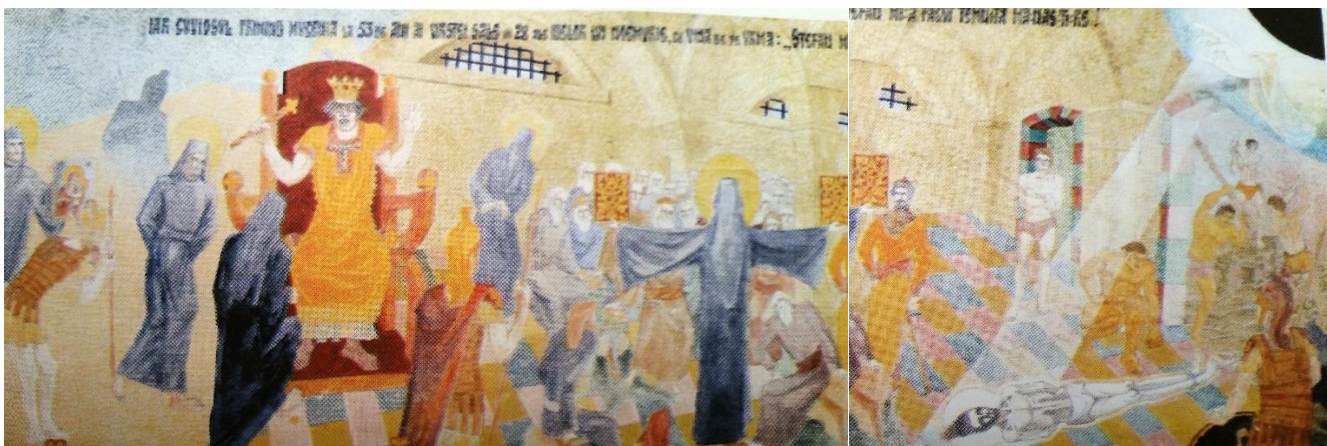
După cum a scris urât, a și pictat hidos.

Să vedem acum modul în care a caricaturizat, ca în benzile desenate, viața și mucenicia Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou și pe a Sfintei Cuvioase Mucenițe Ana. Vom vedea că picturile sfinției sale practic îi hulesc. Mai mult, vom vedea că cel pictat nu este Sfântul Ștefan cel nou, ci o altă arătare, pusă în contexte vulgare, cum ne-a obișnui Părintele Arsenie Boca de la Pseudo Nestorie și îngerii căzuți... multă piele goală.

¹⁸⁸ <<https://raduiacobaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduiacobaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015.

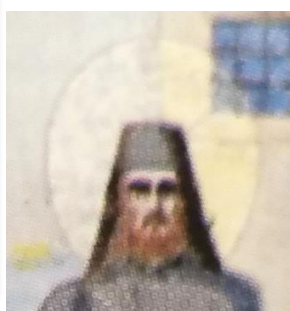

Cu totul altfel pictează Ortodoxii mucenicia Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou:

De altfel se observă că nu pe Sfântul Ștefan a pictat ci pe..., cum ne-a obișnuit în mai toate picturile din așezământul care și l-a dedicat luiși. Așadar nu este vorba de o proorocie discret sugerată. O spune pe șleau. Numai că gealații nu erau securiști, cum am crede, ci demonii care l-au executat ca să nu mintă în proorociile lor. Iar aceasta nu este sfințenie, ci o mare și gravă rătăcire.

După cum am văzut în ultima imagine, care este Sfânta Icoană a Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou, după cum a arătat el în realitate, pictura de la Drăgănescu nu este dedicată lui, ci pictorul și-a mai făcut o succesiune de autoportrete, mai puțin reușite, mai puțin asemănătoare decât celelalte, dar totuși departe de Sfântul Ștefan și aproape de el însuși. Ca să nu se creadă că este vreo coincidență, se va vedea mai jos că toate Sfintele Icoane dedicate Sfântului Ștefan cel nou (zugrăvite în epoci, locuri și stiluri diferite), reprezintă aceeași persoană, diferită de cea pictată de Părintele Arsenie Boca. Noi în cine credem în Sfânta Tradiție a Sfintei Biserici, sau în vedeniile Părintele Arsenie Boca?

Ce frumoși sunt Sfinții și ce urâte sunt vedeniile care îi batjocoresc spre a ne înșela să primim întunericul în loc de lumină!

F) PSEUDO TOȚI SFINȚII

Dacă cineva ar dori să găsească vreun portret care să semene cu Sfântul căruia îi este dedicat, nu credem că o să reușească. Toți sunt pictați cu multă îngâmfare și sunt urâți. Practic ar trebui să se ia fiecare portret și să se compare cu o Sfântă Icoană ca să avem tabloul complet al amăgirii și să înțelegem că nu i-a avut prieteni pe Sfinți, ci pe cei care îl amăgeau, fiind de fapt cei mai mari ai lui dușmani.

Ne întrebăm, după ce i-a hulit pe toți Sfinții, pe cine ar putea acum găsi ca mijlocitor în fața Dreptului Judecător ca să i se ierte păcatele. După cum ați observat, în nici o bulă din iad nu a scris „Amăgirea că ești Sfânt, ai vedenii și proorocii, putând să mântuiești pe alții”. Aceasta o știa teoretic, dar nu a tratat-o cu seriozitate. Șocul trebuie să fi fost mare la moarte. El însuși s-a considerat un mântuitor pentru alții și poate că nici nu și-a pus vreodată această problemă (care i-ar fi zdruncinat siguranța de sine), pentru a se smeri și a alerga cu pocăință la Sfânta Predanie.

Sfinții ar dori să-l ajute, dar dacă el nu se lasă ajutat, ba mai îi și persiflează prin pictură, care vatamă atâta lume (care crezând că se închină sfinților, de fapt îi aduc adorare lui, lepădându-se fără să își dea seama de Hristos), cum să-l silească? Cel ce moare fără pocăință, chiar dacă i se arată că este în greșală, el ține la ea și nu renunță în veșnicie a huli pe Dumnezeu că nu S-a făcut Acesta ca el și nu a strâmbat adevărul după cum crede el. Vrea să își păstreze simțirile sale chiar dacă sunt nefericite (fiind fără de Sfântul Duh) deoarece nu sunt duhovnicești, dar el le crede că sunt. Iar Dumnezeu este atât de bun, că îi respectă și îi dăruiește chiar și libertatea de a nu fi liber, ci robit de egoism. Ce poate Să-i facă bietului rătăcit dacă nu vrea să fie cu Dumnezeu, ci să fie el însuși un dumnezeu fără Dumnezeu? Dar aceasta este cea mai cumplită nefericire.

Să stea în veșnicie cu astfel de hidoșenii pe care le-a pictat, fiindcă nu a vrut să picteze Sfinții (cei surprinși atât de frumos în Sfânta Predanie, atât de uimitori în Sfintele și Adevăratele Icoane).

Vă dați seama ce cumplit să stai în veșnicie cu cei de mai jos?

Noi am vrea să sărutăm măcar tălpile acestora:

Să ne ferească Bunul Dumnezeu, Măicuța Domnului și toți Sfinții să nu vedem în vecii vecilor nici măcar într-o fărâmbă de clipă, nici măcar cu coada ochiului pe cei care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca de l-au amăgit și i-a pictat mai sus (dacă așa de urâți erau când se prefăceau că sunt frumoși, cum or fi în realitate?), dar să ne miluiască ca măcar să vedem umbra celor din Sfintele Icoane.

Dumneavoastră nu vă doriți tot așa?

---

5. IMAGINI CARICATURALE GENERALIZATE

A) CAPETE PĂTRATE ȘI URÂTE

Nu așa sunt pictați Sfinții, în adevăratele Sfinte Icoane. Ei sunt frumoși, precum frumos le este sufletul și minunate sunt Sfintele lor moaște.

B) IMAGINI PREADESFRÂNATE ȘI SODOMITENE DUPĂ CAPELA SIXTINĂ

Capela Sixtină (iertăți pornografia hulitoare la adresa lui Dumnezeu și a omului)

Capela Sixtină¹⁸⁹

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Capela Sixtină - Interior

Capela Sixtină (italiană: Cappella Sistina, iar în latină Sacellum Sixtinum / Aedicula Sixtina) este capela palatului papal din Vatican și este una din cele mai faimoase comori artistice ale Europei. A fost construită între anii 1472 și 1483, în timpul pontificatului papei Sixtus al IV-lea, de unde îi provine numele.[...]

Generalități[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Capela se găsește în dreapta Bazilicii Sfântul Petru și este cunoscută în toată lumea, fiind locul unde se țin conclavurile cardinalilor pentru alegerea unui nou papă și datorită picturilor murale ale lui [Michelangelo](#).

Capela are o formă [dreptunghiulară](#), măsurând 40,93 metri în lungime și 13,41 metri lățime, corespunzând - conform tradiției biblice - dimensiunilor [Templului lui Solomon](#). Înălțimea este de 20,70 metri, plafonul este în formă de boltă, pereții laterali au 12 ferestre iar pardoseala este din [mozaic](#) policrom de marmură. ***Capela are două părți: una mai mare împreună cu altarul, rezervată ceremoniilor religioase, și alta mai mică pentru credincioși.*** În timpul solemnităților mai importante, pereții laterali sunt acoperiți cu tapiserii executate după modele de [Rafael](#).

Planurile arhitectonice aparțin lui [Baccio Pontelli](#) iar lucrările de construcție au fost executate sub supravegherea lui [Giovannino de' Dolci](#).

Primul serviciu religios a fost celebrat la 9 august 1483 și a fost dedicat Înălțării la cer a Fecioarei Maria.

Picturile de pe pereții laterali au fost executate de cei mai mari artiști ai timpului: [Pietro Perugino](#), [Sandro Botticelli](#), [Domenico Ghirlandaio](#), [Cosimo Rosselli](#), [Luca Signorelli](#) și de ajutoarele lor, printre care [Pinturicchio](#), [Pietro di Cosimo](#) și [Bartolomeo della Gatta](#).

Subiectele picturilor reprezintă teme de istorie religioasă, selecționate după conceptul medieval de împărțire a istoriei lumii în trei epoci: prima de la Facerea lumii la darea Celor zece porunci, a doua de la Moise până la nașterea lui Isus Cristos, a treia fiind epoca creștinismului.

Plafonul Capelei Sixtine: Fragment cu motivul *Crearea lui Adam*, frescă de Michelangelo

În 1508 [Papa Iuliu al II-lea](#) i-a încredințat lui [Michelangelo](#) pictarea plafonului, care inițial reprezenta un cer albastru cu stele aurii. Executarea acestei lucrări a durat patru ani (1508-1512, artistul depune un efort istovitor, lucrează mai mult singur, stând ore în șir pe schele. [Michelangelo](#) ar fi trebuit să picteze figurile celor 12 apostoli, când lucrarea a fost desăvârșită cuprindea peste 3.000 de figuri pe o suprafață de aproape 500 de metri pătrați. [Frescele](#) au fost sfințite cu ocazia sărbătorii Tuturor Sfinților, în anul 1512. [Giorgio Vasari](#) povestește: „Aflând că vor fi descoperite frescele, s-a adunat toată suflarea să privească picturile, rămânând cu toții muți de încântare.” Artistul a folosit culori vii care, după renovarea Capelei între 1981 și 1994, și-au recăpătat în întregime strălucirea.

Capela Sixtină: Peretele altarului cu fresca lui Michelangelo Judecata de Apoi

¹⁸⁹ http://ro.wikipedia.org/wiki/Capela_Sixtin%C4%83, sâmbătă, 14 martie 2015

În anul 1535, Michelangelo începe pictarea peretelui de deasupra altarului la cererea Papei Paul al III-lea, cu tema „Judecata de Apoi”, pe care o

termină după șase ani, în 1541. Tema capătă dimensiuni uriase, fresca înfățișează figuri și scene pline de groază, reflectând propria reprezentare a artistului, care trecea pe atunci printr-o dureroasă criză de credință. Pe 31 octombrie 1541, papa dezvălește cu mult fast pictura. Autoritățile bisericești și opinia publică rămân stupefiate la vederea atâtor corpuri goale, fără nicio acoperire, în cea mai importantă

biserică a creștinătății. Artistul este învinuit de imoralitate, obscenitate și blasfemie. Cardinalul Carafa organizează o campanie („Campania frunzelor de viță”) pentru acoperirea organelor genitale. Această acțiune va avea loc după moartea lui Michelangelo și va fi executată de unul din ajutoarele sale, Daniele da Volterra, în anul 1565. Cu ocazia lucrărilor de restaurare din anii '90 ai secolului al XX-lea, aspectul original a fost refăcut în cea mai mare parte.

Nu în zadar așezământul de la Drăgănescu a fost numit Capela Sixtină a României. Aceasta mai ales pentru propovăduirea catolicismului și a falșilor lui Sfinți ca fiind Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, ca și cum ar alege pe papă cap și al Sfintei Biserici Ortodoxe.

Dar iată cu nu numai pentru atât. Fiindcă Părintele Arsenie Boca mereu era într-o criză de credință, picta scene sodomitene și desfrânate în același stil ca și Michelangelo, dar... mai puțin stilat.

Mai mult decât la Michelangelo pictura vedeniei pe care a avut-o Părintelui Arsenie Boca trezește pofta împreunării, chiar dacă femeia are coarne. Ea zâmbește fără nici o suferință, ca și cum n-ar fi în iad, exact ca o fotografie atractivă (la modă acum, mai ales de Halloween). Degeaba le arăți că sunt coarne, dacă le pui pe o femeie frumoasă. Iar dacă mai este și dezbrăcată lepădarea de credință este și declanșată vizual, fiindcă pofta ochilor nu ține cont de coarne când vede formele ce-i declanșează reacția. Se petrece, în așezământul de la Drăgănescu exact ceea ce ne-a avertizat Mântuitorul să nu facem: *Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui.* Dar este un adulter mai grav, fiindcă se petrece în biserică, la Sfânta Liturghie, exact când vezi iadul (dar treci peste această palidă sugestie, fiind răpit de imaginea ce-ți stârnește cu putere patima). Așezământul de la Drăgănescu în loc să te ajute cu fresca să te rogi, te ispitește și te împiedică. Se vede că Părintele Arsenie Boca nu știa de paza ochilor, de aceea a și îndrăznit cu nechibzuială să stea în aceeași locuință 30 de ani cu Maica Zamfira.

Am putea spune, ca să-l justificăm: dar a făcut aceasta ca să arate cât de atractivă este curvia și să ne ferim de ea. Cum să o stârnești, ca să te ferești de ea? Nu toți cei ce intră în biserică sunt despătimiți cu ochii. Și câți din zilele noastre ar putea fi despătimiți, când nepătimirea o ajunge de abia unul la un neam? Aceasta este ca perversa practică a turmei lui Ilie (păcătuiesc cu trupul ca să se „pocăiască”). La Drăgănescu lozinca este păcătuiește cu ochii, ca să te căiești că ești desfrânat. Sau ține ochii închiși, dacă vrei să te mai și rogi.

Dar dacă putem găsi o scuză (chiar dacă irațională, care mai mult este acuză), ce mai putem spune atunci, când vedem că a făcut aceasta și cu formele lui Adam și ale Evei, înainte de cădere? Și de ce a făcut

aceasta în tema celor 40 de mucenici din Sevastia Armeniei? Care este rostul să se îmbăieze și să se șteargă la un fund proeminent, chiar în planul cel mai apropiat de privitor. De ce să cadă pe aceasta accentul ochilor?

Am arătat în capitolul *O fantomă, în loc de Hristos și Sfinții Săi*, cum se zugrăvește fecioria protopărinților la creație, și cum se păstrează decența lor chiar și după cădere.

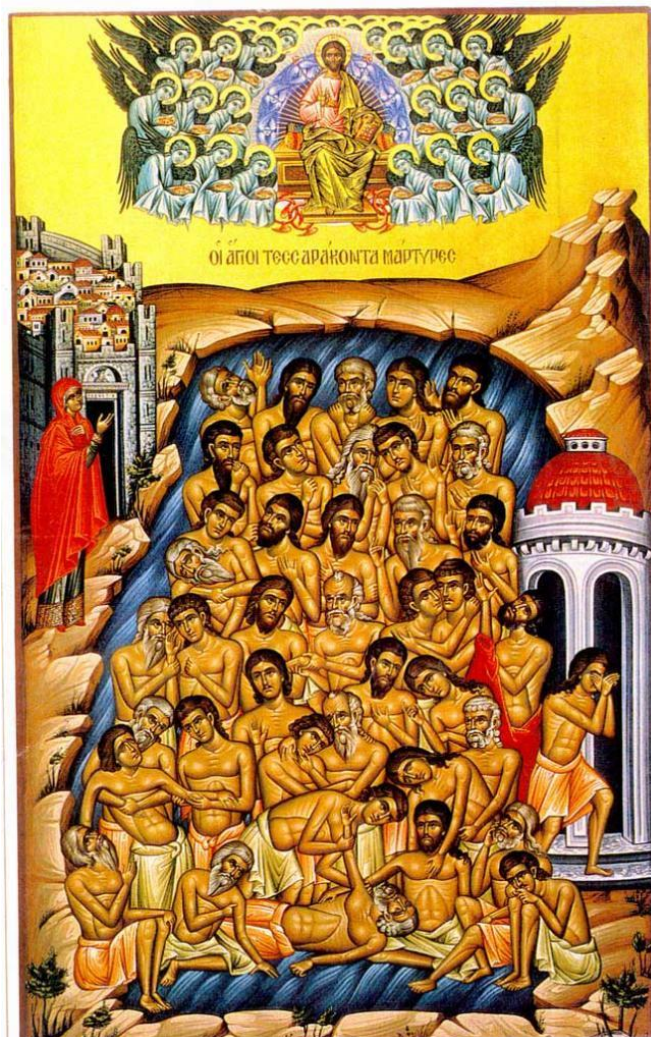
Acum să vedem cum se pictează în Sfintele Icoane desfrânatele și preadesfrânatele. Ele nu trezesc reacție de adulter prin ochi nici celui mai pervers afemeiat. Se arată și pedeapsa cum va fi, tocmai pentru a-ți tăia pofa împreunării trupești.

Femeia desfrânată este bătută exact în locul unde a simțit plăcerea, și rănită de draci în tot trupul, iar cea preadesfrânată este legată și pedepsită împreună cu toți cei cu care a păcătuit.

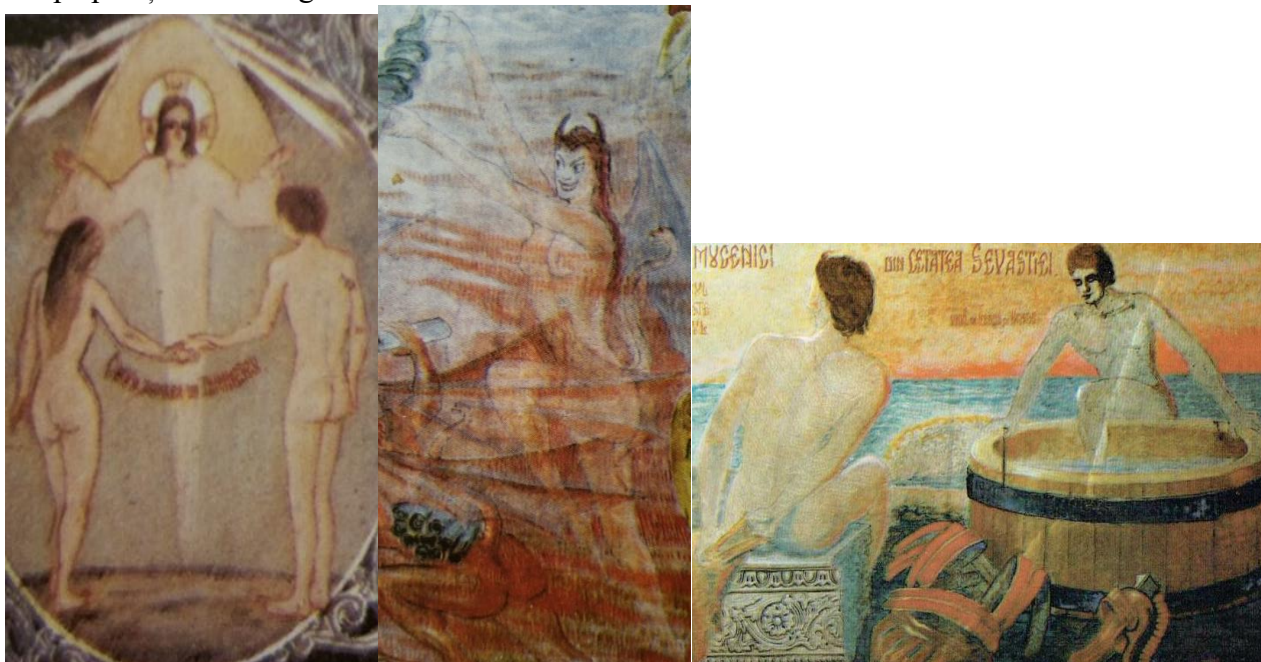

Iată și cei 40 de Sfinți Mucenic din Sevastia Armeniei. Deși dezbrăcați, câtă bunăcuviință! La toți, fără excepție. Cel care fuge în baie nu își arată desfrânarea, ci moare pe loc, iar înainte de a intra este rușinat. Soldatul care se dezbracă nu este indecent, ci își păstrează acoperământul și sfiala înaintea lui Hristos, a îngerilor, a celorlalți mucenici, a mamei cele viteze, dar și față de privitorii Sfintei Icoane. Se vede că Sfintele Icoane sunt insuflate de Sfântul Duh.

Vedeniile Părintelui Arsenie Boca doreau însă a-i aprinde pofta, fiind de la duhurile necurate ce se hrănesc cu secrețiile și mirosurile puturoase ale curviei. Iar dacă sfinția sa nu simțea aceasta, fiind amăgit tot de ei că ar fi nepătimitor, pentru a desfrâna mai subtil prin slava deșartă, ținta lor erau ochii noștri, ai celor ce îi privim pe pereții de la Drăgănescu acum.

Văzând o astfel de pictură nepotrivită într-o Biserică, de prost gust și cu hule în semnificația canonică, dogmatică și teologică, îți pierzi credința și te umpli de patimi...

Desigur că nu poate fi model pentru canonizare, cum nu este Sfânt nici autorul ei.

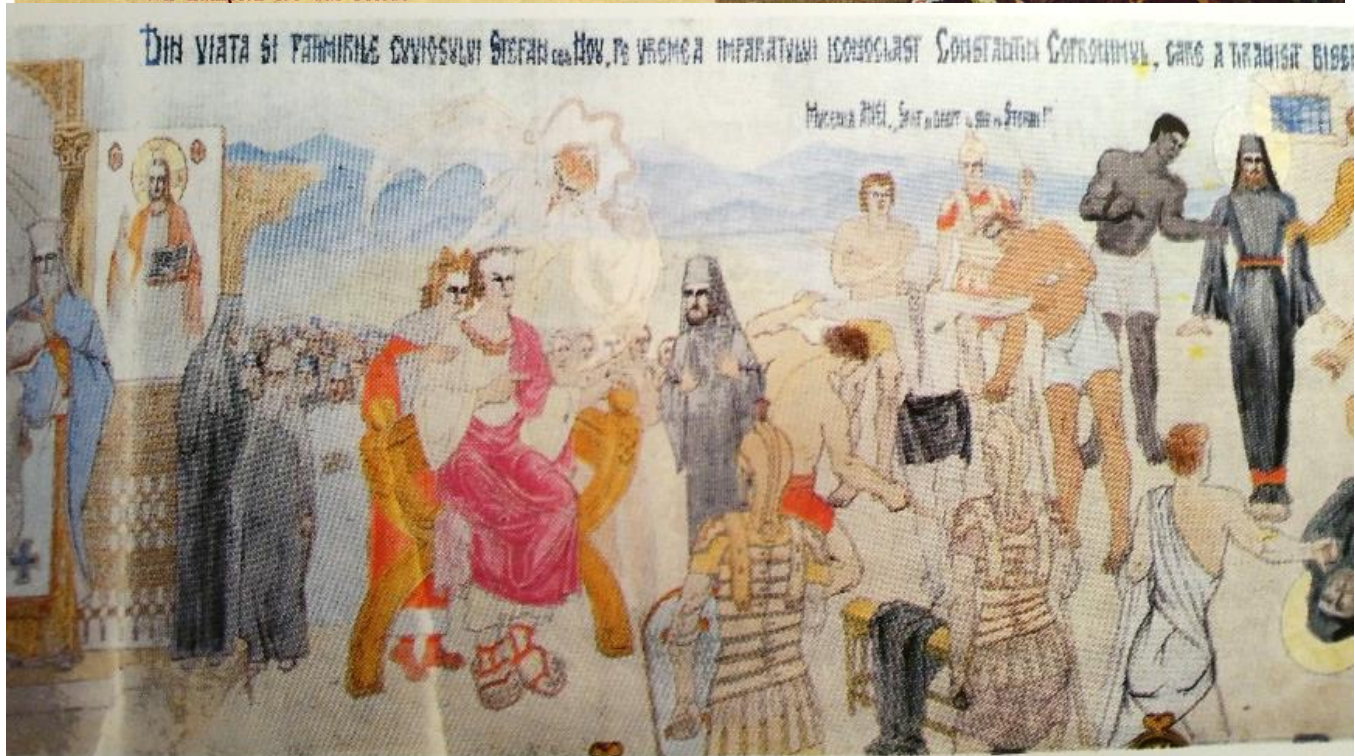

C) REALISM SOCIALIST

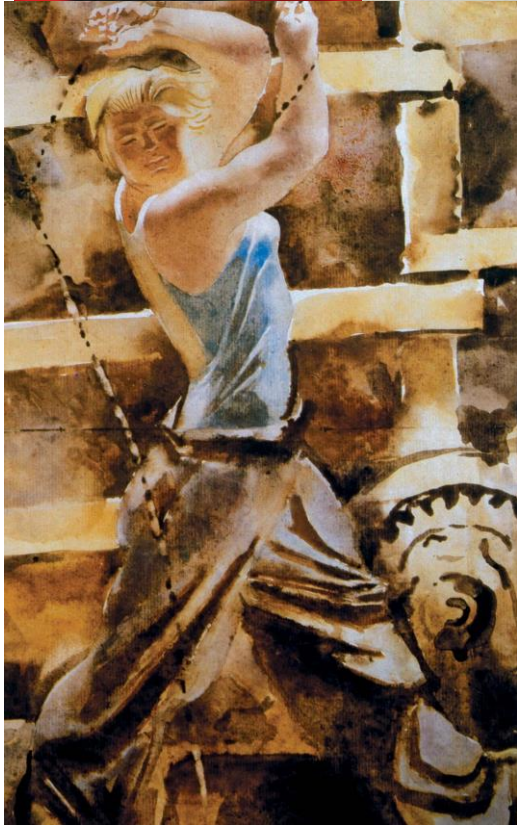
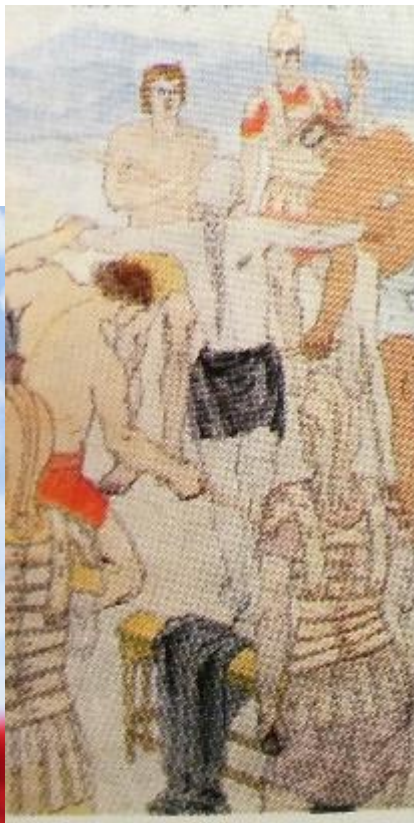
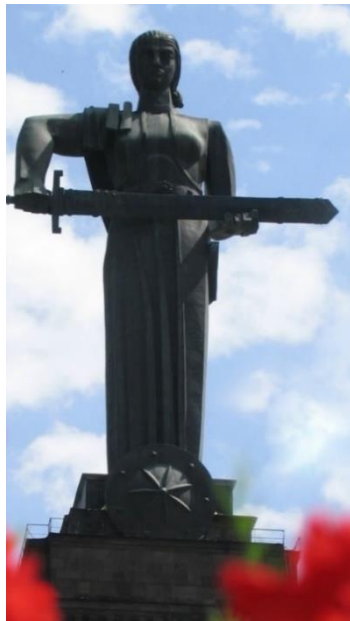
Ca un indiciu artistic al colaborării sfinției sale cu orânduirea socialistă (vedeți capitolul: *Arsenie vs. Arsenie*), este asemănarea zugrăvelilor sfinției sale cu pictura sovietică, fiind marcate amândouă de un realism socialist.

Gravitatea păcatului Părintelui Arsenie Boca este că pictează cu astfel de încrâncenare dinamică, ce pune accent pe gest și luptă, prin imagini grosolane ce susțin cugetarea trupească, tocmai în numele lui Hristos. Dar Dumnezeu – Cuvântul S-a făcut trup ca pe trup să-l facă cuvânt. El a venit să spiritualizeze toate, inclusiv trupul și dinamica, accentuând în toate blândețea, ascetismul și sobrietatea.

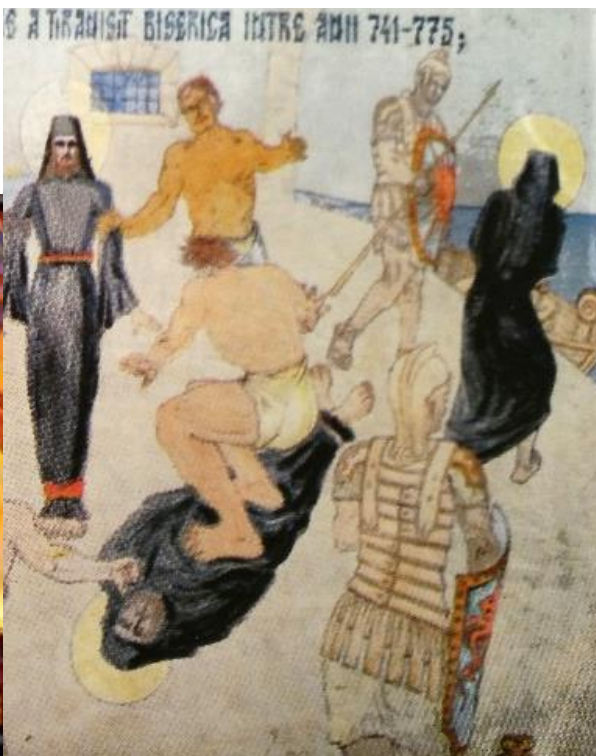
Eroismul nu este tot una cu mucenicia, încrâncenarea nu este tot una cu sobrietatea, lupta nu este tot una cu ascetismul, dinamica nu este tot una cu puterea smereniei. Gesturile Sfinților sunt smerite, bărbătești (nu pierite, sau cu încordare trupească).

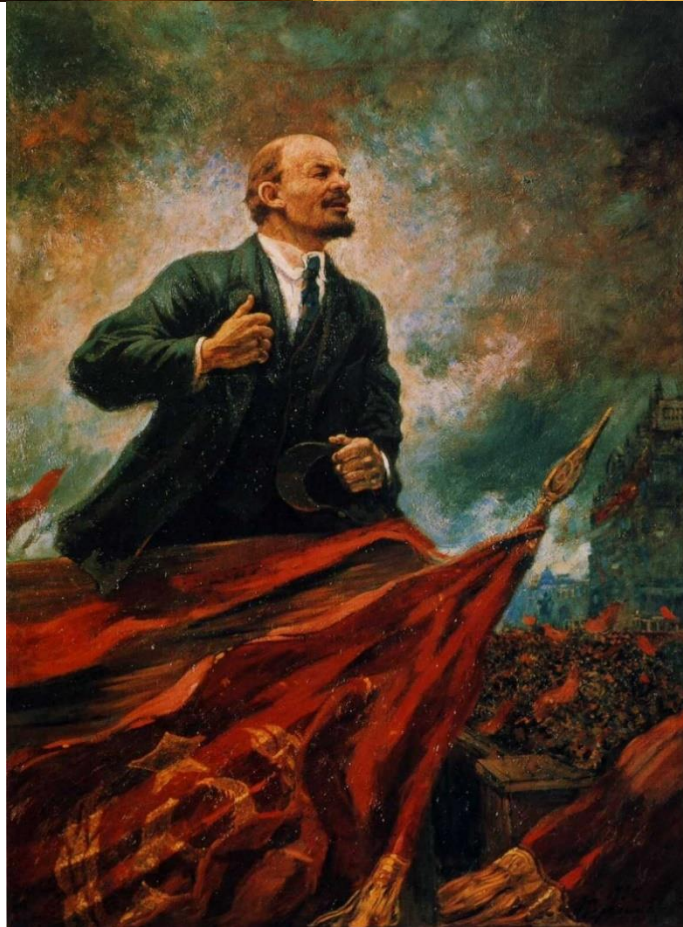

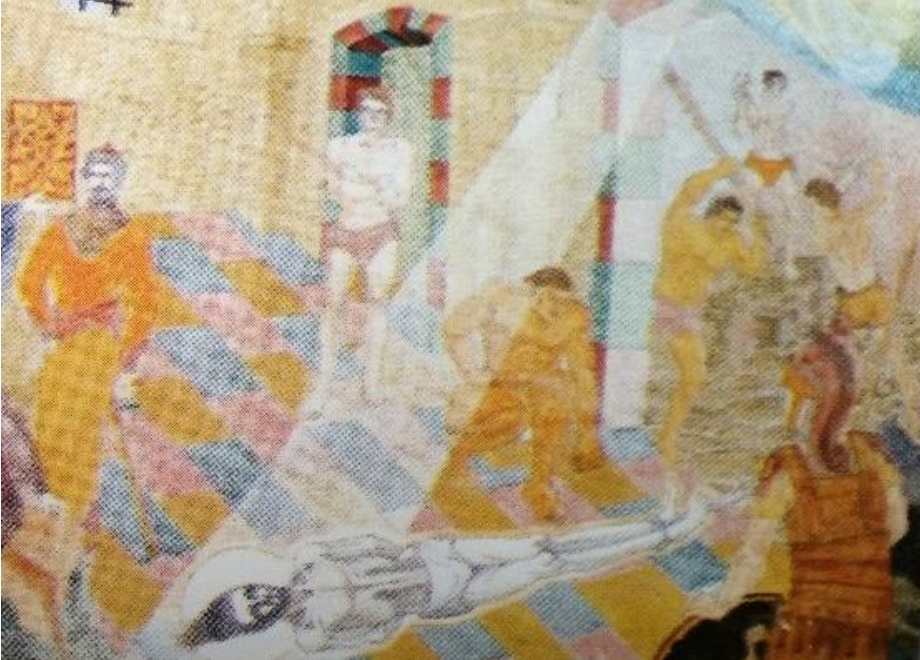

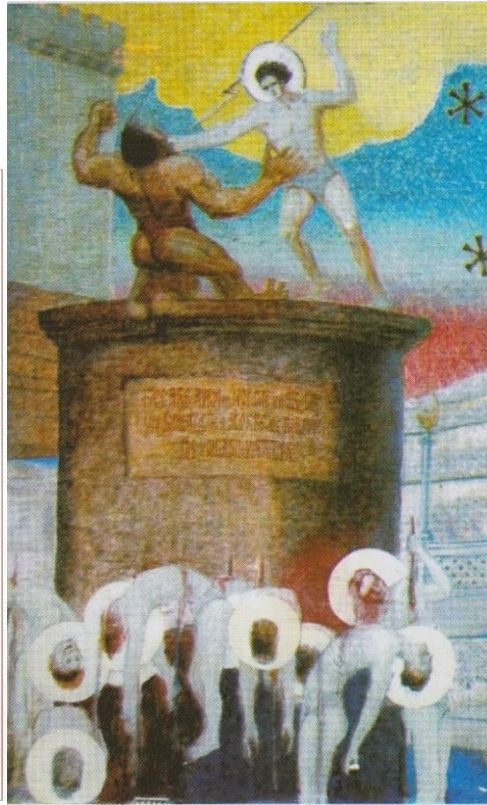

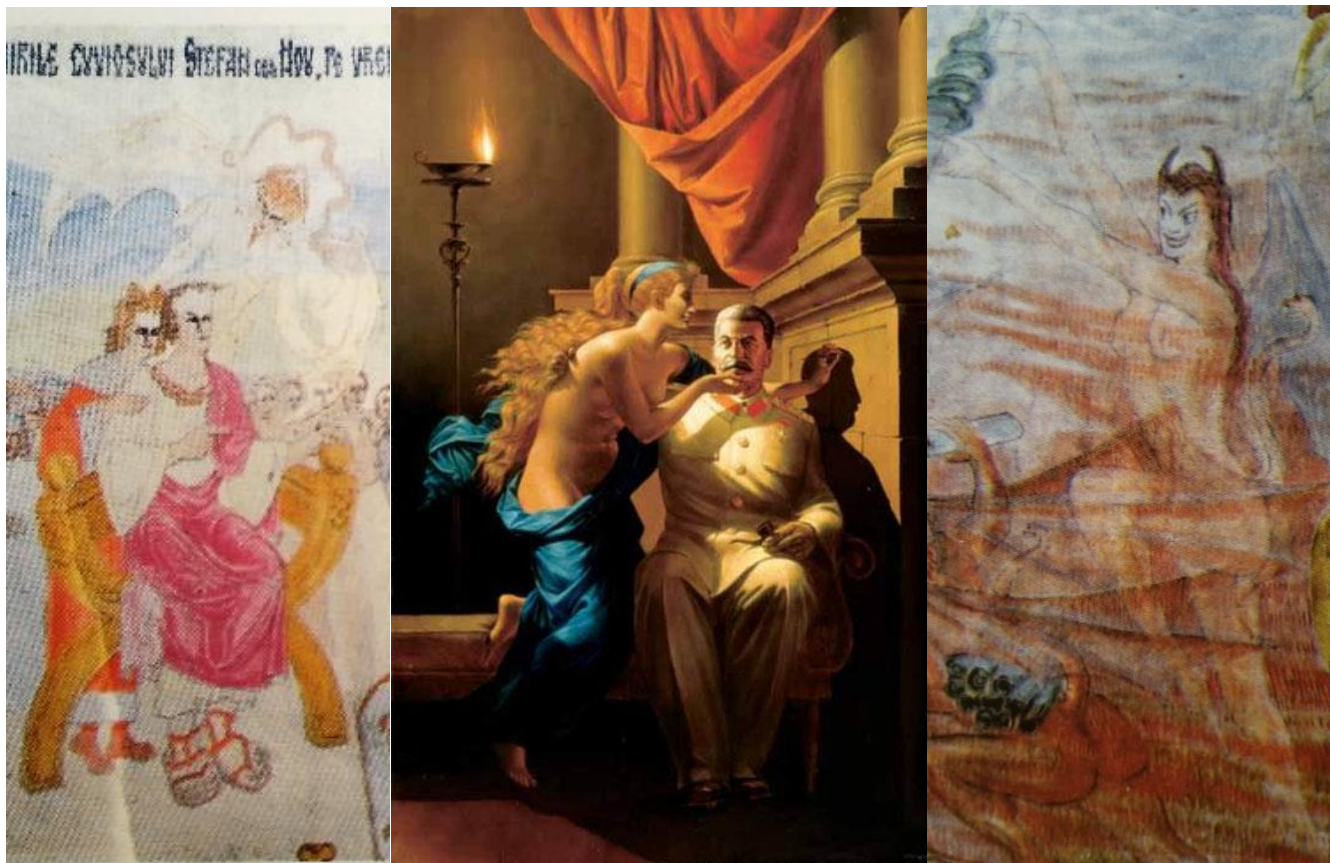

Realismul socialist a fost la ordinea zilei în Rusia Sovietică. A fost arta cu scop. Scopul acestei forme de arta sponsorizată de stat, în conformitate cu Lenin, a fost de a crea un tip cu totul nou de ființe umane: Omul nou sovietic. Artistii și autorii pionieri în această nouă cauză au fost numiți "ingineri ai sufletului uman."

Realismul socialist a luat ființă în timpul Primului Congres al reuniunii Scriitorilor sovietici din 8 august, 1934, și sponsorizat de Uniunea Scriitorilor Sovietici. Capul său a fost Maxim Gorki, care a inventat termenul realismului socialist. Gorki a declarat că în literatură și artă ar trebui să se descrie "omul sovietic nou," care este astfel: "Un nou tip de om țâșnește în Uniunea Sovietică. El posedă o credință în puterea organizării motivate... El este conștient că este constructorul unei lumi noi, și, deși condițiile sale de viață sunt încă dificile, el știe că este brațul creării noilor condiții și cu acest scop voința sa îi dă rațiunea că nu are motive de pesimism".

În timpul Primul Congres, s-au stabilit patru reguli care au definit ceea ce urma să fie considerată arta realist socialistă. Lucrarea trebuie să fie:

Proletară: arta relevante pentru lucrători și ușor de înțeles pentru ei;

Tipică: scene din viața de zi cu zi a oamenilor;

Realistă: în sens de reprezentare;

Partizană: susținere a obiectivelor statului și Partidului.¹⁹⁰

Vedem că pictura Părintelui Arsenie Boca a îndeplinit aceste condiții: relevantă pentru lucrători, cu scene din viața de zi cu zi a oamenilor dezbrăcați (fiind din acest punct de vedere realistă ca reprezentare), susținând obiectivele statului și Partidului pentru o morală de tip nou comunist.

Nu a reprezentat însă o pictură Ortodoxă. Deși temele erau Sfînții, scenele nu erau nici duhovnicești, nici adevărate (nici din punct de vedere teologic, nici istoric, nici din punct de vedere al asemănării cu persoanele reprezentate). Nu păstrau teologia Ortodoxă prin simboluri, nici frumusețea de dincolo a trupurilor înviate, nici atmosfera de taină (atât de specifică Ortodoxiei, care te mută dincolo de marginile timpului și spațiului, în adâncul adevăratei realități a veșniciei), nici nu sugera ceva mai înalt (mistic) despre

¹⁹⁰ <<https://tlos.vt.edu/soviethistoryf14/2014/10/12/socialist-realism-2/>>duminică, 21 februarie 2016

întâlnirea cu Hristos, ba chiar și duhurile erau reprezentate tot trupește ca niște aburi scoși din furnale. Toată pictura Părintelui Arsenie Boca nu respectă obiectivele creștinismului (asemănarea cu Hristos și ridicarea de la trupesc la duhovnicesc), ci obiectivele diavolești mincinoase a moralei omului căzut, fiind centrată pe idolul om, asemenea comunismului (numai că în loc să aibă ca față pe Marx, Engels, Lenin și Stalin au pe... Părintele Arsenie Boca, chiar autorul picturii. Pictorii sovietici măcar nu se aveau pe ei ca personaj principal, nu ajunseseră la culmea egoismului).

În plus, și ca execuție, pictorul de la Drăgănescu se aseamănă cu un copil neștiutor ce pune mâna pe pensulă, fiind chiar sub tehnica și calitatea estetică a realismului socialist.

Această pictură de la Drăgănescu a fost inspirată de duhurile demonice prin vedenii, datorită afiliației mentale a Părintelui Arsenie Boca la socialism și comunism. Sfinția sa prețuia mai mult comunismul decât Sfânta Biserică, pe care o numea așezământ social învechit. Aprecia mai mult pe comuniști, în furia lor revoluționară (pe care o numea mânia lui Dumnezeu), decât pe creștini (considerându-i vinovați pentru ateism) astfel că și arta comunistă a copiat-o, nevrând să ia aminte la vechile Sfinte Icoane Ortodoxe (pictate după Sfânta Tradiție consemnată în Erminie).

A dorit și sfinția sa, precum prin scris, așa și prin pictură să își aducă aportul său la construirea socialismului, iubind în tot felul lagărul țărilor de democrație populară și patria socialismului (URSS):

Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă - desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială - această societate a răsarit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.

Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dumnezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, etc., toate mâni ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]

Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățător și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]

Situația actuală a religiilor (căroră le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului - fapt care nu contravine nici unei religii.¹⁹¹

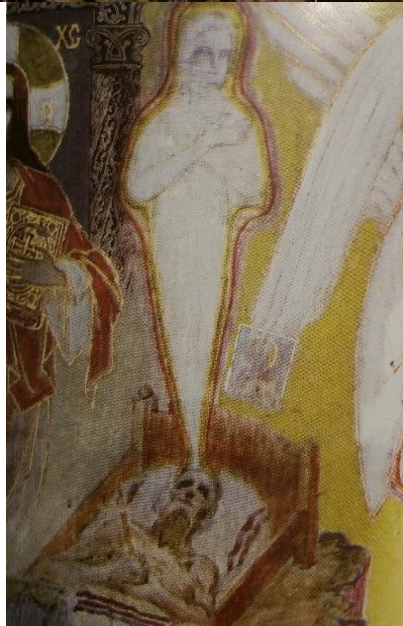
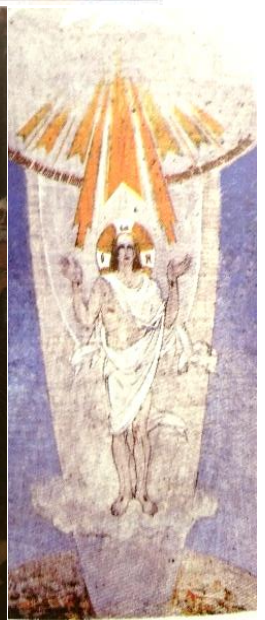
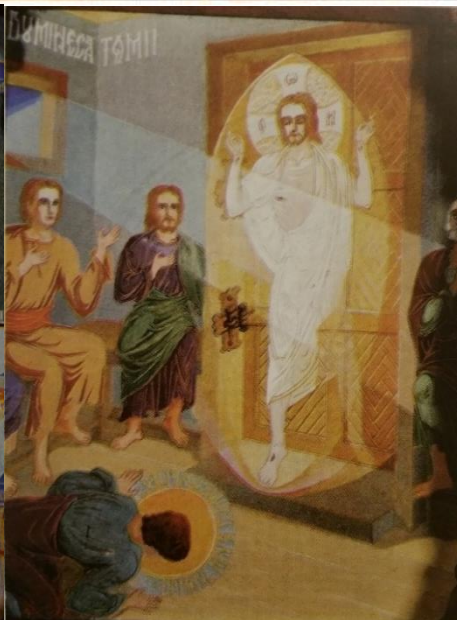
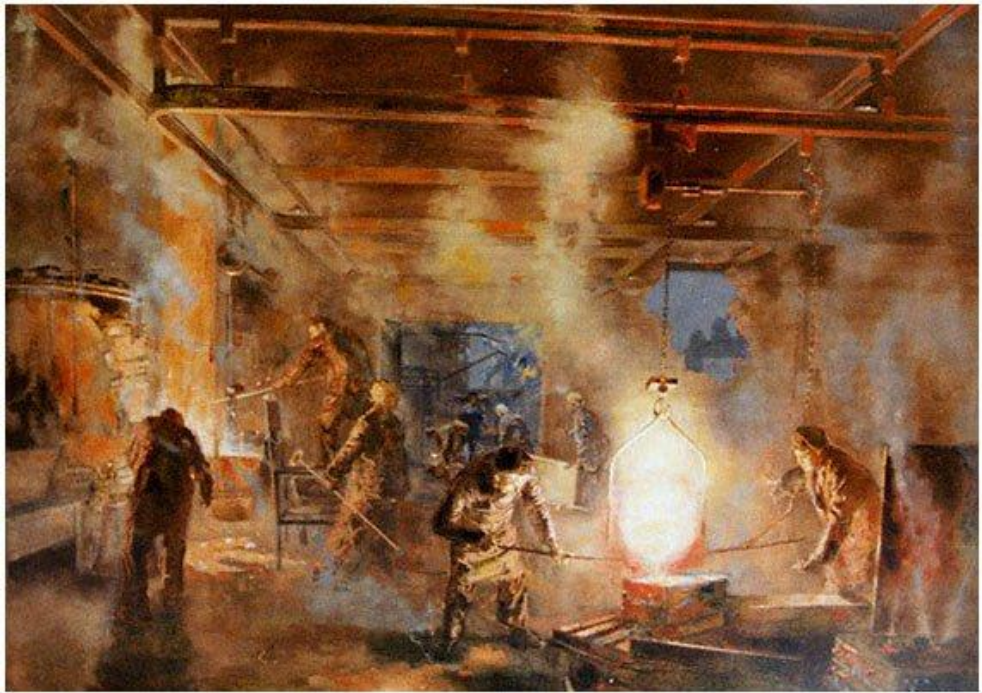
---

¹⁹¹ PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și ingerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, ²2009, pp. 367-368.

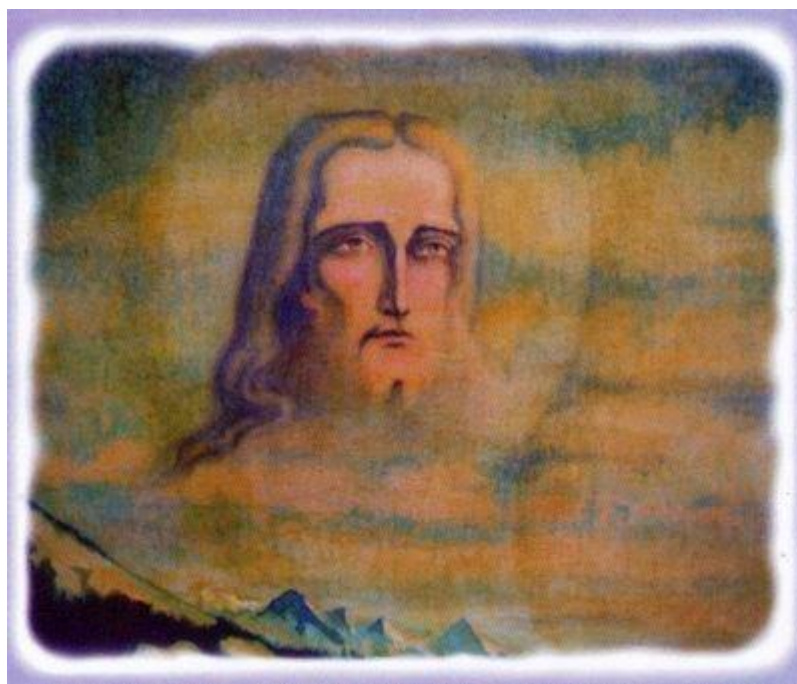
1. LE PICTA DUPĂ VEDENII

*In cadrul Sfintei Liturghii, dupa ce ne-am impartasit, a vorbit si IPS Mitropolitul nostru, dr. Laurentiu Streza, care l-a cunoscut pe Parintele Arsenie Boca si mergea la el cand Parintele picta. Si l-a intrebat: "Parinte, de ce ati pictat asa pe Maica Domnului sau pe Mantuitorul?" Si Parintele a raspuns: "Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am vazut pe Mantuitorul si eu ii pictez asa cum i-am vazut eu". Acestea au fost lucruri adevarate care s-au petrecut, sigur, pentru cei care cred. Cu cei care nu cred trebuie sa mai avem rabdare ca sa creada si ei intr-o zi.*¹⁹²

*A venit odata la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie. să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întineric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.*¹⁹³

Pictor de icoane și de suflete

- *L-am cunoscut ca fiind și pictor. încă de când era la Sâmbăta de Sus l-am rugat să-*

mi facă o icoană cu Mântuitorul. Mutându-se la Schitul Maicilor, m-am dus acolo și mi-a arătat un album cu mai multe tipuri de icoane. Nu am găsit nici una potrivită și atunci Părintele a spus: „... O să ți-L pictez așa cum L-am văzut eu”. Când am mers după icoană cu sora mea Maria Streza, Părintele mi-a spus: „Cu timpul, această icoană o să fie un bun de valoare” [smerenie? – n.n.]

La întoarcere, cu motocicleta, ne-a prins o ploaie torențială în Predeal. Dar, pe unde treceam noi (cu

icoana) șoseaua era uscată, și în stânga și dreapta ploua! S-a petrecut o minune! [umbrelă de draci... ca să canonizeze asemănarea Părintelui Arsenie Boca cu poporul Făgărașenilor lui – n.n.]

În icoană, în partea de jos, apar și Munții Făgărașului (cu Fereastra Mare și Fereastra Mică). Așa L-a văzut Părintele Arsenie pe Mântuitorul, când se afla la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (n. .1 pictura este cea de pe coperta cărții). (Streza Nicolae, 83 ani)

- *După ce ne-a dat binecuvântarea pentru cununie, Părintele Arsenie ne-a dat o icoană pictată de sfinția sa spunându-ne că va fi apărătoare casei noastre. (Cismaș Eugenia, 78 ani, Făgăraș) •*

¹⁹² <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/despre-parintele-arsenie-boca-marturii-la-prislop-70514.html>>, sâmbătă, 12 decembrie 2015.

¹⁹³ Pr. Petru VAMVULESCU, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

- **La înmormântare a vorbit Părintele Bunescu. Părintele a pus că s-a făcut o pictură la Drăgănescu nu după cărți, cum se pictează normal, ci după cum a văzut Părintele Arsenie. Așa a pictat. Pictura Părintelui Arsenie este un unicat pe glob, nicăieri mi există asemenea pictură. [cu adevărat. Nu am văzut nicăieri ceva mai de prost gust și mai dăunător, având ca agravare că este pus în numele Ortodoxiei și sfințeniei – n.n.] Pe toți, și pe sfinți și pe Maica Domnului, i-a pictat după cum i-a văzut! Și toate scenele de acolo sunt pictate după cum le-a văzut!**

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. [ideea preexistenței sufletului, independentă de părinți, asociată cu mândria că e un ales care blagoslovește locul pe care îl atinge și ocupă. Însă noi considerăm că este o ispită și o primejdie pentru țară, însă îi mulțumim lui Hristos că a îngăduit să fie la noi, ca să ne lămurim asupra subtilităților și adâncimii înșelării ce poate apărea și în Ortodoxie – n.n.]. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. [din păcate în inimile oamenilor a pictat credința cea strâmbă, antihristică de pe pereții Drăgănescului – n.n.]. Și a reușit! (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)

- **Referitor la pictura de la Drăgănescu, ne-a spus că oricât am căuta nu o să vedem culoarea neagră acolo**

[în schimb, câte înțelesuri întunecate nu sunt, de la teologii întunericului, din iad – n.n.]

[n. ed.: într-o scrisoare pe care Nichifor Crainic i-a trimis-o Părintelui Arsenie, remarcă opțiunea acestuia, în pictură, pentru culorile deschise și vii, culorile raiului.]. (Mariana P. - Făgăraș) [Ce păcat pentru lipsa de discernământ a domnului Nichifor Crainic, care lauda în cursul său de spiritualitate, ca fiind la fel de folositoare și lucrarea înșelătoare din apus, pe care el o numea sfințenie, și cea din răsărit. Vătămarea aceasta l-a făcut să se apropie de Părintele Arsenie Boca, de care a și fost hipnotizat eficient – n.n.]

[nu ar fi fost, oare, mai bine să picteze cu negru, dar să păstreze asemănarea? De altfel cei care iubesc cu adevărat monahismul nu evită negru, culoarea pocăinței. Această lipsă a negrului nu este și ea un rod (poate inconștient) al lepădării de călugărie, de sacul și cenușa în care se îmbrăcau cei vechi ca să își plângă păcatele?

Vă dăm câteva exemple de Sfinte Icoane Ortodoxe. Ultima este cea mai veche Icoană a Mântuitorului (pictată pe la anul 550) – n.n.]

- *La Drăgănescu este singurul portret al Domnului nostru Iisus Hristos făcut din puncte - Hristos după înviere. Dacă stai departe Îl vezi ca atunci când a intrat la ucenici și a zis „Pace vouă!”.*

*Eu am pictat o biserică în Drăguș cu un mare pictor român, președintele pictorilor pe țară, iar Părintele Arsenie, fiind pictor, picta cu el și l-am întrebat pe acela: „Ce ai observat la sfinția sa deosebit? ”. Mi-a spus: „Nu vorbea mult, se ruga mult, mânca puțin, dar niciodată nu l-am văzut să se urce sus pe scară. **Pe frânghie se urca! Avea o putere fizică foarte mare. [dar ce laudă duhovnicească poate fi aceasta? – n.n.]** (Pr. Dâmboiu Victor, Râuşor)*

• *A spus un părinte când s-a dus acolo, la Drăgănescu: „Părinte, ce frumos ați pictat pe Mântuitorul!” și i-a zis: „L-am pictat cum L-am văzut”. Haina Mântuitorului era ca un abur, adică albă, dar și albul era un alb transparent.*

[dar tocmai acest abur, arată că era un duh ce se prefăcea că este Hristos, nu însuși El: *Luc 24:36 Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. 37 Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. 38 Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? 39 Vedeti mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. 40 Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. – n.n.] (Ierod. Ieronim Coldea)*

• *La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp. Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictură, pe care a făcut-o inspirat din Biblie și Sfânta Tradiție [după cum am văzut, le-a pictat din Biblia și Tradiția răstălmăcite după propriile păreri, care contrazic Sfânta Scriptură și Sfânta Predanie. Chiar studiul picturii de la Drăgănescu este un exemplu concludent, dacă am cercetat vreodată iconografia autentic Ortodoxă, după Sfânta Scriptură și după Sfânta Tradiție. Se vede și în câte locuri încalcă Biblia – n.n.] . Părintele mi-a spus că i-a plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbura (Prof. C.F.)¹⁹⁴ [și acesta este un indiciu al stării căzute, lipsite de har, a Părintelui Arsenie Boca. Ne mai arată că nu a avut adevărate vedenii, deci și pictura sfinției sale este rătăcită. Căci dacă L-ar fi văzut cu adevărat pe Domnul, nu ar mai fi fost interesat nici de matematică, nici de fizică, nici de aviație, nici să se urce pe frânghii, ca să arate la toți ce forță are sfinția sa. Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:*

Sufletul trăiește mult pe pământ și iubește frumusețea pământului; iubește cerul și soarele, iubește grădinile frumoase, marea și râurile, pădurile și câmpiile; iubește sufletul și muzica și toate aceste lucruri pământești desfătează sufletul. Dar când cunoaște pe Domnul nostru Iisus Hristos, atunci nu mai vrea să vadă nimic pământesc.

Am văzut împărați ai pământului în slava lor și am prețuit acest lucru, dar când sufletul cunoaște pe Domnul, atunci va socoti puțin lucru toată slava împăraților; sufletul tânjește atunci neîncetat după Domnul și, nesăturat, ziua și noaptea, dorește să vadă pe Cel Nevăzut, să pipăie pe Cel Nepipăit.

Dacă sufletul tău îl cunoaște, Duhul Sfânt îți va da să înțelegi cum învață El sufletul să cunoască pe Domnul și ce dulceață e în aceasta. [...]

Când sufletul vede pe Domnul, cât de blând și smerit este, atunci se smerește și pe sine însuși până la sfârșit și nu mai dorește nimic cum dorește smerenia lui Hristos; și cât timp va trăi sufletul pe pământ, nu va înceta să dorească și să caute această smerenie neînțeleasă pe care n-o poate uita. [...]

Dar Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt, și cel ce în mândria sa vrea să cunoască pe Făcătorul cu mintea sa, acela e orb și nebun.

Cu mintea noastră nu putem cunoaște nici măcar cum s-a făcut soarele; și atunci când cerem lui Dumnezeu să ne spună cum s-a făcut soarele, primim în suflet acest răspuns limpede: „Smerește-te și vei cunoaște nu numai soarele, ci și pe Făcătorul lui”.

Dar când sufletul cunoaște pe Domnul, el uită de bucurie soarele și întreaga zidire și lasă grija pentru cunoașterea pământească.

Dumnezeu își descoperă tainele Sale sufletului smerit. [...]

Fraților, în împărăția cerurilor sfinții văd slava lui Dumnezeu, noi însă să ne smerim și Domnul ne va iubi și ne va da pe pământ tot ce e de folos pentru suflet și trup, și ne va descoperi toate tainele.

Oamenii s-au alipit cu sufletul lor de agonisirea bunurilor pământești și au pierdut iubirea lui Dumnezeu, de aceea nu este pace pe pământ. Mulți vor să cunoască, de pildă,

¹⁹⁴ Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28

cum s-a alcătuit soarele, dar uită să cunoască pe Dumnezeu. Domnul însă nu ne-a vorbit despre soare, ci ne-a descoperit despre Tatăl și împărăția cerurilor. El a spus că în împărăția Tatălui Său dreptii vor străluci ca soarele [Mt 13, 43]; și Scriptura spune că Domnul va fi Lumina în rai [Ap 21, 23; 22, 5] și Lumina Domnului va fi în sufletul, în mintea și în trupul sfinților.

Trăim pe pământ și nu-L vedem pe Dumnezeu și nu-L putem vedea. Dar dacă Duhul Sfânt vine în sufletul nostru, atunci îl vedem pe Dumnezeu așa cum L-a văzut Sfântul Arhidiacon Ștefan. Prin Duhul Sfânt, sufletul și mintea recunosc îndată că acesta este Domnul. Așa a recunoscut prin Duhul Sfânt Sfântul Simeon pe Domnul în micul prunc [adus la templu]; tot așa a recunoscut pe Domnul prin Duhul Sfânt și Sfântul Ioan Botezătorul și a trimis poporul la El. Dar, fără Duhul Sfânt, nimeni nu poate cunoaște pe Dumnezeu, nici ști cât de mult ne iubește. Și, deși citim că El ne-a iubit și a pățit din iubire pentru noi, noi ne gândim la aceste lucruri cu mintea, fără a înțelege și cu sufletul nostru, așa cum se cuvine această iubire a lui Hristos; dar, atunci când ne învață Duhul Sfânt, înțelegem în chip limpede și simțit această iubire și ne facem asemenea Domnului.¹⁹⁵

Vedeți că neasemănarea cu Hristos a picturilor de la Drăgănescu, arată că Părintele Arsenie Boca nu L-a văzut în realitate, fiindcă sfinția sa picta ce a văzut, iar tablourile lui nu seamănă cu Hristos, deci nu L-a văzut pe El. Toate Sfintele Icoane canonice, de la începutul Sfintei Biserici, prin aceasta se disting de tablourile religioase. Ele seamănă între ele, având reprezentată aceeași Persoană, același chip, cu toate că prezintă atâtea diferențe de tehnică, epocă, gust și stil. Sunt ca aceeași Sfânta Scriptură dar scrisă cu caractere (fonturi) diferite. Tablourile religioase, însă, reprezintă diferite persoane sau indivizi, care nu seamănă între ei, dar căroră li se spune cu obrăznicie și prin uzurpare Hristos, iar uneori reprezintă pe pictorul ce le-a făcut, fiind numite, în acel caz, autoportrete religioase. Se aseamănă cu romanele religioase, în care autorul inventează tot felul de întâmplări legate de Hristos, uneori și scene din viața proprie. După cum observați, Părintele Arsenie Boca nu a pictat de fapt Sfinte Icoane, ci autoportrete multiplicat pe diferite teme, purtând numele diferitor sfinți, sau a pictat tablouri religioase cu Maica Zamfira și cu rudele ei. Dacă credem norul de mărturii din toate clasele de ucenici, că le-a pictat după vedenii, aceasta arată și că vedeniile preacuvioșiei sale erau de la dracii amăgitori ce cultivă dragostea de sine până la obsesie și nebunie. Dar aceasta nu hrănește inima și, atunci, Părintele Arsenie Boca căuta să se mai relaxeze din tensiunea minții prin matematică, fizică și aviație. Este firesc dacă sfinția sa căuta să se apropie de Dumnezeu prin cunoașterea minții căzute, sau cunoașterea trupească (și nu prin smerenie și harul Sfântului Duh) să aibă astfel de pasiuni, astfel de vedenii și astfel de roade.

Pentru că era încredințat de vedeniile sfinției sale că ar fi de sus, disprețuia adevărata Sfântă Tradiție a Bisericii, și în ceea ce privește Sfintele Icoane:

"Dar aceasta infatisare a lui Iisus în zeghe si tuns ca un detinut nu e o excentricitate de-a părintelui Arsenie, si nici n-a fost făcută pentru a șoca", spune Valentin Crăciun. "Ea are acoperire, justificare teologica. Cad în Evanghelia după Matei, spune Mântuitorul: "In temnita am fost si ati venit la Mine". (Matei 25, 36) [problema este că puștiul cu breton pictat în zeghe nu seamănă cu Hristos. Iar atunci când este pictat în altar, pe bolta Bisericii, acolo este Împărăția Cerurilor pe pământ, iar nu o închisoare. Pictarea ca în realitatea Sfintei Evanghelii, după cum ne învață Pidalionul, ar fi însemnat să-L fi pictat în butuci, în hainele de batjocură în care a fost închis, pe un perete lateral, acolo unde sunt reprezentate, de obicei, patimile Lui. Ar fi fost accesibilă oamenilor din popor și s-ar fi mângâiat cu Sfânta Evanghelie, nu cu zeghea. Sfânta Biserică nu este un muzeu unde artistul inventează după propriul gust, ci o școală teologică de cel mai înalt nivel unde decan este smerenia și rector discernământul, care se ghidează după Sfânta Tradiție, nu după ideile contemporane. Însă Părintele Arsenie Boca, din păcate, nu a urmat această școală, ci fistichia Belle Arte, unde se pune preț pe originalitate și istorie, nu pe urmarea Sfintei Predanii și veșniciei. Ce pagubă atât artistică, dar și lăuntrică pentru bietul amăgit... – n.n.]. Așadar, Hristos a fost în temnita și este în temnita alături de cei care suferă pentru El! A stat în închisoare, dar a fost închis și când a vegheat alături de totii Apostolii și de totii martirii creștini, închiși și persecutați pentru el. Dar Hristos a fost și cu totii cei care au suferit prigoana comunista. Si părintele Arsenie a voit sa arate ca Hristos e alături de cei mulți și nevinovați azvârliți în temnite. Cad fresca a fost pictata în 1959, atunci când crivatul

¹⁹⁵ Sfântul Siluan ATHONITUL, *Între iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 6, 7, 9, 19-21.

ucigaș al terorii comuniste se întetise. Părintele Arsenie n-avea cum sa nu se gandeasca la toate astea, mai ales ca fusese el însuși închis. [vedeți că în timp ce adevărații mărturisitori purtau zeghe, sfinția sa picta comod în București, pe Hristos în zeghe? Cum se face că securitatea care îl urmărea în toate, nu l-a arestat pentru această pictură atât de evidentă, putând a o numi complot? Nu ne apare, oare, evident, că ea îi aproba, încă de pe atunci, să-și creeze o aură de martir, fără să fie în realitate așa? -n.n.] Știa ca Hristos este acolo, langa cei aflați după gratii. "Nimeni altcineva decât părintele Arsenie n-ar fi îndrăznit macar sa gandeasca, darămite sa si faca in acele timpuri de prigoana ucigasa o fresca uriașă cu Pruncul Iisus in straie de detinut". A fost un act de curaj venit dintr-o putere dumnezeiasca, prin care părintele a lasat o mărturie in veac despre acele timpuri crunte.

"Îi pictez asa cum i-am văzut"

Dar părintele Arsenie a lasat mult mai mult la biserica Elefterie decât o mărturisire de credință si curaj. S-a petrecut acolo ceva care se intampla, de altfel, in aproape toata pictura lui. Explicația - profunda si tulburătoare - a dat-o odata chiar părintele Arsenie, atunci când a fost întrebat de mitropolitul actual al Ardealului, Laurentiu Streza, de ce pictează astfel, surprinzător si depășind canoanele. "Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am văzut pe Mântuitorul si eu îi pictez asa cum i-am văzut eu", a răspuns părintele. La fel spunea părintele si despre sfinți: ca îi pictează cum i-a văzut aieva. [vedeți ce lucru grav, mărturisit chiar de mitropolitul Ardealului -n.n.]

Icoana Fecioarei cu Pruncul, aflata deasupra altarului

Aceste cuvinte sparg o fereastră in Cer. Părintele, cu duhu-i vizionar, ajunsese in niște zone in care nimeni nu ajunge. Pictura lui nu-i doar o predica in imagini. Părintele chiar l-a văzut pe Pruncul Iisus invesmantat aieva in zeghe, ca intr-o haina a durerii, pentru urgia ce-i potopise pe romani! Cu forța lui teologica, părintele nu s-a închis in canoanele severe si inghetate ale picturii din Erminiile bizantine. [vedeți cum ucenicii nu se rezumă doar a se entuziasma la pictura necanonică a Părintelui Arsenie Boca, dar punând-o alături de Sfânta Tradiție, văzând nepotrivile, în loc să se tezească, încep să o hulească pe Ea. Iată roadele întunecate ale picturii neortodoxe ale sfinției sale. Vă dați seama ce grav ar fi să se canonizeze ca model de sfințenie? Ce aprindere a ucenicilor să desfințeze întreaga lucrare echilibrată, adunată de atâtea secole de experiența dogmatică și artistică a Miresei lui Hristos. Dar vă dați seama ce ochi deformați produce Părintele Arsenie Boca adeptilor săi, prin hipnoză și penel? -n.n.] Dar el nici nu a inventat imagini, ci doar le-a transcris in fresca uriașă, asa cum numai el le-a văzut: Iisus in zeghe, ca un avertisment. [vedenii de la duhurile amenințătoare – n.n.] Avertismentul lui Dumnezeu, întunecat de durerea Golgotei lumești.

"Acum, ca povestea mea se apropie de sfarsit, as vrea sa va mai spun ca părintele Arsenie are o lucrare foarte mare de făcut pe Lumea asta", mărturisește tanarul meu interlocutor. "A facut-o si cat a trăit si continua si acum, de acolo, din Cer. Si daca părintele ne-a aratat cateva din picturile lui necunoscute in București, aceasta e doar o parte din planul pe care inca il are - planul lui de semne si minuni pentru romani. [ce limbaj desprins tocmai din comunism... planul cincinal... de semne și minuni. Vedeți pe ce pune accentul un admirator al picturilor Părintelui? Semne, minuni, vedenii, amenințări... și pocăința, smerenie, ascultarea, învățătura Ortodoxă duhovnicească (nu religioasă, dăunătoare)... unde sunt? -n.n.] Iar simbolul lui Iisus intarcuit in zeghe e valabil si azi, in vremuri de libertate. Azi, când credința pare iar îngrădită, închisa după gratii de un nou ateism, ateismul acesta militant post-decembrist, un ateism secularizant, importat din Occident. [dar de ce atunci admiră picturile secularizante, importate din Occident prin Hegel și Belle Arte, ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] Si care voiește sa scoata din scoli si icoanele si invatamantul religios".

Adevărurile zgrăvite in pictura părintelui Arsenie Boca nu-s comode, cum nu erau nici predicile furtunoase, tinute la Sambata sau la Prislop, miilor de discipoli. Călugărul înfocat si cu ochii de jar nu putea fi mintit [dar aceasta este descrierea unui drac, iar nu a unui părinte duhovnicesc... - n.n.] si nu putea sa ascunda adevărul. De altfel, el continua sa fie incomod si după moarte, inclusiv pentru unii oficiali ai bisericii [nu incomod, căci îndemna la comoditate prin ecumenism și necesitatea împreunării trupesti, ci nepotrivit cu Ortodoxia. Dar observați că ucenicii sfinției sale au luat de la el și duhul răzvrătit împotriva ierarhiei care nu le confirmă părerile rătăcite. Vedeți că nu poate fi un bun model, căci cei ce îl urmează sunt foarte păgubiți fiindcă după pilda lui nu lucrează nici ei smerenia? – n.n.]. In schimb, intr-o măsură covasitoare, este extraordinar de iubit. Zeci de mii de oameni pornesc pe urmele lui in pelerinaje, la Sambata si la Prislop. Vizionar in timpul vieții, părintele le vede si

din cer suferința. împlinește, de fapt, ce le-a spus: "**Rugati-va. De acolo, de sus, o sa va pot ajuta mai mult**" [un alt exemplu de smerenie? -n.n.].¹⁹⁶

Părintele Arsenie Boca avea vedenii lipsite de evlavie despre Maica Domnului:

*Mi-a spus odată Părintele: „Bucureștiul are să, fie al doilea Ierusalim (după cele spuse în continuare nu rezultă că acest lucru este neapărat bun, căci poate fi Ierusalimul oraș sfânt, dar poate fi și Ierusalimul în care nu mai rămâne „piatră peste piatră”!). Să nu vă fie frică, căci Țara Făgărașului este păzită de Maica Domnului. **Stă Maica Domnului în coate și genunchi** [care dintre sfinți a spus așa ceva despre Maica Domnului, că stă în coate și genunchi, ce este cu această poziție? În care Icoană putem vedea așa ceva? Aceasta este poziția în patru labe, pe care Maica Domnului nici când a urcat la trei ani scările Templului nu a avut-o – n.n.] și se roagă pentru Țara Făgărașului”. (Toacșe Silvia, Copăcel)¹⁹⁷*

Nimeni dintre Ortodocși, niciodată, n-a văzut vreodată pe Maica Domnului în realitate, în vedenii sau în Sfintele Icoane stând în coate, imitând așadar poziția de închinare a mahomedanilor.

După cum v-ați dat seama și după roadele otrăvite ale vedeniilor (nu numai neasemănătoare cu Sfânta Tradiție, ci chiar hulitoare la adresa Ei), pentru a ne apăra de căderea în erezii și din har, ideea de a picta biserica după vedenii, este respinsă cu tăria duhovnicească a adevărului de către Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit:

Sfântul Sinod de la Cartagina CANONUL 91, 87

A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcevile publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebnici.

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduieste, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhiereului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhiereii, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.”¹⁹⁸

160. - “Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindenea, altarele, (bisericele) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun trup și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să

¹⁹⁶ <<http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Articole-preluate-din-pres%C4%83-%C5%9Fi-internet/iisus-in-zeghe.html>>, luni, 6 iulie 2015

¹⁹⁷ O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 145.

¹⁹⁸ Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 383.

fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste locuri, înșelați fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvârșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decît numai dacă ar fi vreun trup sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au predanisit din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. Toate altarele (bisericele) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falselor descoperiri ale unor oameni de rînd, în tot chipul trebuiesc distruse” -Cart. 83.¹⁹⁹

2.

SE PICTA PE SINE, ÎN LOCUL MÂNTUITORULUI ȘI SFINȚILOR

Această asemănarea a picturii cu autorul ei corespunde cu ideologia pictorului Bisericii Drăgănescu²⁰⁰:

*O greutate a chipului Domnului Hristos o mai constituia și etnicitatea pictorilor. Grecii puneau, în mod reflex, ceva din etnicul și clasicitatea artei lor; ceea ce caracterizează stilul bizantin până astăzi. Perioada Renașterii chiar a pus preț pe această etnicitate a pictorilor în reprezentarea chipului Domnului Hristos. **Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui.** Exemplul cel mai izbitor al genului l-a dat un pictor ungur, Muncaci: Iisus înaintea răstignirii, privind pe cei doi tâlhari răstigniți deja. Operă de mare valoare cu subiect religios. **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile. Toate neamurile, toți oamenii să-și recunoască în El chipul lor de obârșie, chipul devenirii lor eternitate.** Grea temă și poate cea mai grea a picturii. Leonardo da Vinci a prins această notă în Cina cea de Taină, într-un desen, dar în pictură n-a mai prins îndeajuns această rezolvare. Michelangelo a izbutit acest chip universal al omului, în chipul lui Adam, la creație.²⁰¹*

Însă este contrară învățaturii Ortodoxe:

*Iar închinăciunea cea cu atârănare și cu ținare, de mijloc fiind, între cea slujitoarească și între cea fără împărtășire, aceasta chiar se dă Sfintelor Icoane, se zice însă cu atârănare, fiindcă Icoana (adică chipul), nu se zice de sineși, ci către oarece, și cu atârănare; că **chipul este chip al celui ce se închipuiește. Drept aceea pentru atârănarea aceasta și ținerea ce are către cel ce se închipuiește după asemănarea ipostasului adică, și după numele cel scris pe ea, împreună se cinstește și împreună se închină cu cel închipuit, cu o închinăciune adică, de același nume însă și împărtășitoare, și aceasta nu după toate și fără schimbare, precum zice Teodor Studitul în epistolia cea către Atanasie. Că lui Hristos celui închipuit slujitorește precum am zis ne închinăm, iar chipului Lui cu atârănare pentru ținerea cea către Acela; asemeni și însuși Sfinților și trupurilor lor, ca unor slujitori și robi ai lui Hristos ne închinăm cu închinăciune cuviincioasă slugii, pentru apropierea lor cea către Hristos, iar Icoanelor lor cu atârănare ne închinăm pentru ținerea ce au ele către dînșii, din asemănarea ipostasului lor, și din numele lor cel scris pe ele, precum sinodul cel mai de sus din vremea lui Nicolae patriarhul au rânduit; [...]***

Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele. Drept aceea Părinții acestui sfânt sinod în oarecare voroave a lor, au zis, că lemnele închipuirii Crucii, când se vor strica se ard. Și zugrăveala Icoanelor și chipul când se va strica desăvârșit, scândura se arde ca un lemn prost; unii însă pentru evlavie le îngroapă. Sfintele Icoane nu trebuie a se unge cu Sfântul Mir, [...]

¹⁹⁹ Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

²⁰⁰ Și practicii sale de a se uita mult în oglindă, din motive religioase, după mărturisirea Părintelui Profesor de mai sus.

²⁰¹ *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 16. Probabil se socotea pe sine chipul universal al omului, un nou Adam, închinând întreaga compoziție, vieții sale. De aceea pune și mucenicia Sfântului Cuvios Mărturisitor Ștefan cel Nou, ca cel prăznuit de ziua morții lui, fiindcă vedeniile icoanelor (ucenicii susțin că a pictat ce a văzut în vedenii) vorbeau despre sine și concepția sa personală hinduso-greco-catolică despre univers. Ce duh le insufla?

Pentru că noi nu ne închinăm lor pentru că sunt miruite, sau pentru că sunt sfințite cu rugăciuni, ci îndată ce vedem chip Sfânt, fără a cerceta măcar despre Mir și rugăciune, ne închinăm lui, și pentru numele Sfântului, și pentru asemănarea ce are cu acela a căruia este chipul.[...] Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.²⁰²

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde proveneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflate de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale²⁰³.

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei cu diferite fotografii despre sine ale sfinției sale din diferite etape ale vieții. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa:

eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflate de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și, cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fâțiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

Pentru a vedea ce duh le insufla, ne rugăm Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul să ne descopere:

Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desființează secera. Căci se zice: “Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu”. Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile rătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. De pildă când cel rău răpește prin vicleșugul amăgirii cunoștința înăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e “fur”, întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofistic spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, “jură

²⁰² Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., ²2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

²⁰³ †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, 193.

Această frază este chiar concluzia cărții, noi suntem de acord cu ea, mai puțin cu *Sfinția Sa* deoarece S MARE trebuie păstrat, în chip Ortodox doar pentru Dumnezeu și Maica Domnului. Am spune, mai potrivit, *sfinția sa*.

strâmb“ pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele făgăduite. Deci este “fur“ fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și “jură strâmb“, fiindcă înduplecă puterea de activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).²⁰⁴

Am văzut că Biserica de la Drăgănescu suferă, de la izvor, de o concepție eretică despre Sfintele Icoane și anume că **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile și Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui** (spre deosebire de dogma Ortodoxă a Sfintelor Icoane care ne învață că **Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele**). De aici esența egoistă a lucrării, pe care o recunosc, fără să înțeleagă, chiar ucenicii preacuvioșiei sale:

Călugărul pictat la intrare, pe peretele din stânga al bisericii din Drăgănescu - răstignit pe cruce, către care strigau potrivnicii: „Rabzi ca un prost!“ este o imagine a Părintelui Arsenie

205

3.

PICTA ANTI ORTODOX LOVIND ÎN ESENȚĂ (ASEMĂNAREA) ȘI ÎN MESAJUL TEOLOGIC

În afară de aceasta sunt multe alte încălcări ale Sfintelor Canoane pictate (avem chiar un tablou dedicat Maicii Domnului în care i se vede părul, fiind acoperită cu basma, această reprezentare fiind numită în Erminia picturii bizantine ca fiind eretică, iar modul de îmbrăcare și reprezentare al Preasfintei aduce mult cu vedeniile din romano-catolicism și cu madonele celebre ale lor), dar aceasta face obiectul de studiu al capitolului *Madone anti Maica Domnului*. Lucrul acesta este mărturisit, fără să vrea, chiar de ucenicii sfinției sale, chiar atunci când vor să dovedească Ortodoxia pictării sale:

*Adaug aici că pictura în tempera a Bisericii din Drăgănescu, după rânduiala ortodoxă, este mai de preț decât Capela Sixtină din Roma*²⁰⁶.

†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005.

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea.

Dar amăgirea pictată nu se oprește aici.

Se pictează ca biserică Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserica basilica San Pietro, unde se aleg papii, se pictează ca Sfinți romano-catolicul Francisc de Assisi și arianul Wulfila de care Părintele Arsenie Boca este profund îndrăgostit, mesajul sfinției sale principal fiind reproducerea credințelor lor.

Stilul picturii este unul pătrat, muncitoresc, mimând arătările fantomatice ale demonilor, producând tulburare și expunând goliciunea unor trupuri carnale, caricaturale, după stilul apusean și sovietic modern, departe de a surprinde frumusețea teofanică delicată, ascetică, profundă de mare stabilitate în realitate a Sfintelor Icoane Ortodoxe. Nu numai că nu le-a surprins, ci le-a subminat, parcă pictând împotriva.

Despre felul în care pictează sfinția sa și cum vom putea scăpa de consecințele amăgirii picturii preacuvioșiei sale, vom vedea ce spune Sfânta Biserică Ortodoxă, Singura fără de greșală, în capitolul următor, exprimând experiența Ei duhovnicească (cunoașterea adevărată a Sfinților și trupurilor duhovnicești, cât și a manifestării demonice de toate tipurile – chiar și aceea care mimează sfințenia), aplicând leacul potrivit la cancerul potrivit.

Experiența launtrică a sfinției sale, din păcate, nu este comună cu a Sfinților Părinți, astfel că roadele ei sunt învățături scrise și pictate diferite de cele ale Sfintei noastre Biserici. Iată încă un motiv pentru care nu poate fi model Ortodox, deci nu poate fi canonizat ca Sfânt.

²⁰⁴ Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 389-340.

²⁰⁵ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

²⁰⁶ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 17.

G. CE RECOMANDĂ SFÎNTA BISERICĂ ORTODOXĂ PENTRU AȘEZĂMÂNTUL DE LA DRĂGĂNESCU

A se vedea mai sus motivele pentru care Sfintele Canoane recomandă închiderea sau repictarea așezământului de la Drăgănescu.

Acestea sunt:

- 1. Pictarea necanonică și eretică;
- 2. Pictarea după vedenii.

Din motive catehetice, așezământul se poate păstra ca muzeu, pentru a se dumiri oamenii de ce nu este Părintele Arsenie Boca Sfânt și astfel să scape de amăgire. Însă trebuie angajat un ghid Ortodox bine documentat și materiale lămuritoare limpezi pentru a se face cu eficiență aceasta.

1. Cum privește Sfânta Biserică pictura necanonică și eretică și cum se apără de efectele ei ucigătoare de suflet:

Iată hotărârea Sfântului Sinod pentru bisericile în care s-au pictat tablouri religioase (adică zugrăveli ce nu respectă Asemănarea și teologia Sfintei Predanii, cum sunt, de exemplu, cele de la Drăgănescu, Prislop și toate cele pictate de Părintele Arsenie Boca):

ANEXA 1

La sfârșitul secolului al XIX-lea, ierarhii Bisericii Ortodoxe Române, membri ai Sfântului Sinod, văzând degradarea și dispariția tradiției picturale românești - dispariție care ducea la transformarea unor biserici într-un soi de hibrid, arhitectura tradițională ortodoxă fiind îmbrăcată într-o haină picturală apuseană, catolică -, s-au întrunit într-un sinod, hotărând interzicerea unor astfel de picturi:

Deciziunea Sântului Sinod al Sânteii noastre Biserici autocefale drept măritoare de răsărit Privitoare la icoanele, arhitectura, pictura și ornamentațiunea bisericilor din țara, cum să se urmeze pe viitor

Sânta noastră Biserică drept măritoare de răsărit, geloasă de învățătura Dumnezeiescului său fondator, cum și de tradițiunile și așezămintele sale, a lucrat în tot chipul la întărirea sentimentului religios printre popoare și la mântuirea sufletelor lor.

Dorind a ține pironită vederea și simțul fiilor săi asupra Dumnezeirii și Sântilor, ea a deschis artelor frumoase porțile sale, a transmis posterității icoana vie a tuturor persoanelor Sânte, cari sunt în adorațiune și venerațiune la popoarele creștine.

Sub-semnații,

Considerând pictura bizantină și împreună cu dânsa și pe ce-l-alte arte frumoase, ca fiind singurele într-o reprezentare cu splendoare, magnificență și cuvioșie persoanele cele mari și Sântele ale religiunii creștine, și a întreține în popor adevăratul sentiment religios;

Având în vedere ca artele frumoase bizantine au fost introduse în Biserica noastră Română încă din cele dintâi timpuri ale aparițiunii lor și prin aceasta, deprinderea poporului nostru cu ele și apropierea lor de către artiștii și artizanii noștri români;

Văzând cu durere goana taciută ce se dă acestor arte spre a le scoate de prin biserici și a le înlocui cu altele noul și necunoscute poporului nostru;

Văzând marea afluență de tot felul de icoane străine, cari au inundat țara din toate părțile;

Văzând ca prin unele biserici se fac zugrăveli și se întrebuințează arhitectură, iar prin casele românilor creștini se introduc icoane cari sunt departe de a înfățișa după cum se cade imaginea Dumnezeirii și chipurile Sântilor din vechea și păzită de Dumnezeu Biserică a Românilor;

Văzând că ornamentațiunea bisericii în genere ce se introduce de cât-va timp este lipsită aproape și de cerințele artistice și de cele liturgice ale ritualului nostru, și prin urmare departe de a ajuta geniul cultural al poporului român întru dezvoltarea sentimentului său religios și național ;

Și dară, temându-ne ca nu cum-va prin introducerea de noul arte în Biserică și prin casele creștinilor să se zdruncine dreapta credință în popor și în el însuși;

Sântul Sinod ia dispozițiunile următoare:

1. *Prea Sfinții Episcopi eparhioți să supravegheze cu dinadinsul în jurisdicțiunea lor ca pictura și ornamentațiunea care se va introduce de acum înainte, fie prin bisericile cele vechi fie prin cele noi sau reînnoite - să fie conform stilului bizantin deja în uz în Biserica noastră Română autocefală drept măritoare de răsărit. [deci Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să asculte și aici de episcopul ce l-a oprit de a picta erezii – n.n.]*

2. *Să pună îndatorire preoților și epitropilor tuturor bisericilor ca înainte de a se contracta zugrăvirea unei biserici să se prezinte la aprobarea prealabilă a Chiriarhiei tablourile ce au a se introduce în biserică, cu modulurile lor de zugrăveală. [și cumnatul Maicii Zamfira, preotul care l-a pus pe Părintele Arsenie Boca să-și picteze ideile inovatoare și necanonice, ar fi trebuit să se sfătuiască cu episcopul locului, prezentând schițele, mai înainte de a fi pictate, ceea ce ar fi înlesnit refuzul lor și l-ar fi scăpat și pe sfinția sa și pe preacuvioșia sa de marele păcat al lepădării de Ortodoxie prin imagine. Pe de altă parte, însă, este o îngăduință a lui Dumnezeu, ca să putem vedea mai limpede ce gândea cel îngropat la Prislop, și așa, să putem să ne lămurim asupra credinței sfinției sale și a ne feri de întreaga-i învățătură tot atât de încălcată și primejdioasă, pe cât este de ascunsă și îmbrăcate în veșminte de părută Ortodoxie.*

3. *Să oblige pe preoți a nu primi în biserică spre sfințire decât numai icoane cari sunt aprobate și recomandate de Chiriarchie sau ieșite din atelierele pictorilor noștri români cunoscuți și aprobați cel puțin de doi sau trei Chiriarhi al țării.*

4. *Icoanele cele nesfințite după ritualul santei noastre Biserici se vor scoate cu încetul de prin casele creștinilor prin influența morală a preoților și în locul lor să li se recomande cele autorizate de Chiriarchie.*

5. *Să ceară autorităților județelor ca să îndatoreze pe primari a respecta și el din partea lor dispozițiunile de mal sus și a nu îngădui vânzarea de icoane și obiecte sacre în cuprinsul administrațiunii lor, rămânând ca aceste obiecte creștine să li se procure numai prin biserica parohială.*

6. *Prescurile se vor fabrica numai de femei creștine, pioase sau numai de creștini.*

7. *Abaterea de la dispozițiunea a doua de mai sus va atrage pentru Preoți caterisirea și pentru Epitropi destituirea și darea lor în judecată, spre a despăgubi parohia de suma cheltuită cu pictura, arhitectura și ornamentațiunea ce contrazice dispozițiunile Bisericii noastre Române autocefale drept măritoare de răsărit.*

8 *Biserica a cărei pictură, arhitectură și ornamentațiunea s-a făcut contra acestor dispozițiuni este și rămâne închisă (s.n.)* [cam acesta ar fi și leacul cu biserica Drăgănescu, să fie păstrată ca un muzeu, în care un ghid să explice tuturor unde s-a abătut Părintele Arsenie Boca de la Ortodoxie, până se va stinge arsenismul, după cum s-a stins și tatăl lui origenismul (deși acesta mai bănuie, chiar dacă mascat, și acum, cu multă agresivitate, mai în toate mediile teologice moderne, deși Origen este numit tatăl tuturor erezilor, și înveșmântarea în haină creștină a păgânismului de către Sfântul și Marele Ierarh Epifanie al Salaminei, numire confirmată și de Sfântul, a toată lumea Sinod al 5-lea, prin faptul că l-a dat anatemei pe Origen cu toate învățăturile lui eretice). În acest timp să nu se slujească acolo pentru a se arăta că duhul picturii este străin de Sfântul Duh al Adevărului. Apoi, după încetarea primejdiei, s-ar putea repicta canonic și resfinți, pentru a fi dedicată în sfârșit lui Dumnezeu, iar nu persoanei celui ce s-a pictat pe sine în locul Lui – n.n.]

9. *Abaterea de la dispozițiunea a treia se va pedepsi întâi cu oprire pe trei luni, al doilea cu oprirea pe un an, și al treilea cu caterisirea*

1889, Noiembrie, 22

(Semnează): I.P.S. Iosif Mitropolit Primat

P.S. Episcop Ghenadie al Râmnicului

P.S. Episcop Inocentie Buzău

P.S. Episcop Silvestru al Hușilor

P.S. Episcop Ghenadie al Argeșului

P.S. Episcop Partenie al Dunării de-jos

P.S. Arhiereu Ieremia Gălățanu

P.S. Arhiereu Valerian   Romniceanu
P.S. Arhiereu   Calistrat Bârlădeanu
P.S. Arhiereu Inocentie M. Ploieșteanu
P.S. Arhiereu Gherasim Piteșteanu
P.S. Arhiereu Dositei Botoșăneanu

Revista Biserica Ortodoxă Română, 1890-1891; prezentul decret a mai fost publicat și în Vestitorul Ortodoxiei din 15 ian. 1998, în cadrul paginii realizate de ASCOR, în încheierea căreia, personal, am scris și câteva rânduri referitoare la pericolul confundării tabloului cu icoana.

**EXTRAS DIN
REGULAMENTUL PENTRU
ZUGRĂVIREA BISERICILOR**

Carol I,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți cei de față și viitori sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat ad interim la Departamentul cultelor și instrucțiunii sub No. 15.942;

Având în vedere votul Sfântului Sinod din ședința sa de la 18 Maiu 1898,

Am decretat și decretăm:

REGULAMENTUL

pentru zugrăvirea bisericilor

CAP. I

Prescripțiuni generale.

Art. 1. *La zugrăvirea oricărei biserici și la reînnoirea picturii învechite și șterse din Bisericile cele vechi, este admis numai stilul bizantin, întrebuințat în Biserica Ortodoxă (s.n.) și cu deosebire la Muntele Athos. [după cum vedem Părintele Arsenie Boca a fost nemulțumit și de stilul bizantin și de Muntele Athos introducând cel de la Belle Arte și cel al madonelor atât de îndrăgite de sfinția sa, prin educația primită de la tatăl lui greco-catolic. Dar a introdus și un stil propriu, numit poate sugestiv, vedenist (de la vedeniile duhurilor necurate care i s-au arătat, după cum observăm în tablourile sale prin volatilizarea picioarelor îngerilor și fantomizarea Mântuitorului de după înviere), dar poate și mai sugestiv egoist (de la prezentarea înfățișării sfinției sale în locul Sfinților și al Mântuitorului) – n.n.]*

Art. 2. *Icoanele sculptate în relief, în orice materie, fiind contra uzului ortodox din vechime, nu sunt admise în biserici (s.n.).*

Art. 3. *Nu sunt primite în biserici tablouri sau icoane care la vedere ar înfățișa pe Sfinți în mărimi nenaturale sau cu figuri diforme (s.n.).*

Art. 4. *Tablourile sau icoanele care ar înfățișa pe sfințele martire sau cuvioase în costumul și în ținute moderne lumești, în chipuri care n-ar inspira respect, nu se admit în biserici.*

Costumul trebuie a fi pe cât posibil al timpului și al țării în care a viețuit sfântul.

Art. 5. *Icoana aceluiași sfânt în expresiunea fizionomiei, în trăsăturile caracteristice trebuie să fie identică în toate bisericile țării. Icoana Domnului Iisus Hristos, a Maicii Domnului, icoanele Sfinților în orice mărime, în orice loc, în orice biserică, trebuie să fie desăvârșit uniforme, spre a fi cunoscute de toată lumea ortodoxă, chiar și când n-ar avea inscripțiune. [iată cum cade ideea eretică după care a fost pictată biserica din Drăgănescu: Mântuitorul trebuie să semene cu altcineva, un alt om universal, cu autorul picturii – n.n.]*

Art. 6. *Nu este permis sub nici un cuvânt a zugrăvi pe evangheliști fără simbolul respectiv, cu atât mai puțin nu este permis a zugrăvi simbolul singur, fără icoana evanghelistului (s.n.). [iată cum vedenia treptelor de la începutul înșelării din Sfântul Munte a Părintelui Arsenie Boca, este dezvăluită ca mincinoasă, fiindcă au apărut doar simboalele singure ale evangheliștilor – n.n.]*

Art. 7. Cultul ortodox având semnificație determinată și precisă și răspunzând la un scop bine știut, icoanele și tablourile de pictură în biserici trebuie să ocupe locul anumit, spre a fi în armonie cu ideea specială, avută la întocmirea cultului și la alcătuirea planului pentru clădirea bisericilor (s.n.). [Iată cum este greșită și inovația tuturor temelor moderne cu sateliți și bule introduse de Părintele Arsenie Boca, împotriva minunatei alcătuirii teologice tradiționale ale Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit – n.n.]

Art. 8. Tablourile de pictură și icoanele zugrăvite pe pereți și pe bolți trebuie să fie executate lămurit, spre a se da predicatorului puțința ca, la serbarea respectivă a praznicului, să întoarcă privirea ascultătorilor la cele înfățișate și despre care vorbește în panegiricul sau discursul său. [nu să fie false proorocii care pun în derută și pe predicator și pe privitor: „prorocea oare Părintele Arsenie Boca ecumenismul sau era ecumenist?” – n.n.]

Cap. II

Locul destinat fiecărei icoane

(Urmează prezentarea programului iconografic al bisericii, cu indicarea locului fiecărei teme majore.)

Cap. III

Facerea zugrăvelii și primirea lucrării îndeplinite

Cap. IV

Dispozițiuni diverse

Dispozițiuni tranzitorii

Art. 27. Nici o biserică nu se va putea desființa fără încuviințarea Sfântului Sinod.

Art. 28. Icoanele tip, ce vor fi trimise de pictori, se vor judeca de o comisiune numită de Sf. Sinod. Icoanele alese și aprobate vor rămâne modele de iconografie în Biserica Română Ortodoxă. După ce Sf. Sinod se va rosti asupra acestor icoane, în caz de aprobare, ele se vor înapoia Chiriarhului respectiv, spre a le păstra la Episcopie.

Art. 29. Sub nici un motiv nu se va permite zugrăvirea de icoane depărtate de uniformitatea tipurilor admise, nici chiar a icoanelor mici, pentru trebuințele fiecărui creștin (s.n.).

Art. 30. Orice abatere de la dispozițiunile acestui regulament va atrage după sine nulitatea lucrării (s.n.).

Președinte: Iosif Mitropolit Primat Dat la Castelul Peleş, la 11 octombrie 1912.1

1 Publicat în BOR, an. XXXVI, nr. 7, oct. 1912.207

Așadar, lucrarea de la Drăgănescu atrage după sine nulitatea.

2. Cum privește Sfânta Biserică pictura zugrăvită și construcțiile ctitorite în urma vedeniilor și cum se apără de efectele lor ucigătoare de suflet:

Nu numai atât, dar fiindcă a fost pictată în urma vedeniilor și viselor ea ar trebui... dărmată. E adevărat că nu a fost construită în urma vedeniilor, ci doar pictată, ceea ce înseamnă că trebuie dată jos doar zugrăveala, lucru pe care îl începuse chiar Dumnezeu, pe când trăia Părintele Arsenie Boca, numai că acesta s-a apucat să o repicteze. Văzându-i încăpățânarea în a păstra ereziile din pictură, și lipsa sfinției sale de pocăință, a îngăduit să se păstreze zugrăveala aceea urâtă din dragoste pentru noi, ca să ajungem la adevăr și să nu fim înșelați de celelalte învățături eretice ale preacuvioșiei sale, poate mai puțin evidente. Sigur că pentru economie, având în vedere că nu a fost construită, ci doar pictată în urma vedeniilor ar trebui doar șterse picturile.

Însă poate fi făcută, în scop catehetic, o altă Biserică la cimitir, iar aceasta transformată în muzeu (domnul academician Sorin Dumitrescu tot insista și dorea să facă un muzeu al kitschurilor), pentru a arăta tuturor unde duce înșelarea și a lua aminte. Însă ar trebui un ghid cunoscător și un panou de prezentare a Sfintelor

²⁰⁷ Dr. Mihaela PALADE, Iconoclasmul în actualitate: de la "moartea lui Dumnezeu" la moartea artei, Editura Sophia, București, 2004, pp. 202-206.

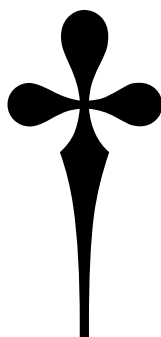
Icoane Ortodoxe și a cuvintelor din Sfânta Tradiție încălcate, ca omul să vadă evidența urâciunii și amăgirii.

160. - “Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindenea, altarele, (bisericele) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun trup și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste locuri, înșelați fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvîrșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decît numai dacă ar fi vreun trup sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au predanisit din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. **Toate altarele (bisericele) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falselor descoperiri ale unor oameni de rînd, în tot chipul trebuiesc distruse**” -Cart. 83.²⁰⁸

Adaug aici că pictura în tempera a Bisericii din Drăgănescu, după rânduiala ortodoxă, este mai de preț decât Capela Sixtină din Roma²⁰⁹.

Comparația este foarte potrivită, dintr-un anumit punct de vedere. Ea arată că așezămîntul de la Drăgănescu este atît de apropiat atît papismului cît și nudității, precum Capela Sixtină unde se aleg papii și șocul goliciunii nerușinate a produs campania frunzelor de viță pentru a acoperii măduarele de rușine ale trupurilor incitant pictate. Nepotrivirea apare, însă, în sensul că nu este după rânduiala Ortodoxă, iar calitatea artistică a picturii este una echivalentă epocii sovietice în care a fost făcută. Părintele Arsenie Boca nu se poate compara cu Michelangelo, nici ca renume, nici ca pictură.

Sfârșit, și lui Dumnezeu laudă!

²⁰⁸ Canoanele de mai sus sunt luate din Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, ³1999.

²⁰⁹ Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012. p. 17.